ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Τόμος Δεύτερος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η

Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο απ τα διάφορα στρατοδικεία της χώρας και εκτελέστηκαν ηταν πολλές. Γυναίκες που μπήκαν σαν τα μπουπούκια και βγήκαν γριές απ τις φυλακές οσες επέζησαν. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ, εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν το νήμα της ζωής πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή. Δεν μπόρεσα να μάθω ποιά απ τις γυναίκες κρατούμενες έγραψε το πιό κάτω ποιήμα:

«Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Απ συνοικία σε συνοικία και από πόλη σε πόλη. Και οταν δεν ειχες χώρο να κρυφτείς κηνυγώντας σε οδήγησαν στις σπηλιές και τότε ηρθαν οι λόχοι ορεινών καταδρομών τα ΛΟΚ ...

Αντί για οικογενειακή θαλπωρή, σε έριξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Όμως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Άνθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή, γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσαι να αποκτήσεις ξανά την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών, δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει, πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται, γιατί μέσα απ τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» για γυναίκες και άντρες...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του οταν απειλείται πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να

σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στις φυλακές (Σπάρτη κλπ) και ειδικά στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωσει απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεσει ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ηταν λίγοι οι μικροποινίτες, που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο, ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμους κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μήν μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενος πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα : άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου, μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ Η ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΑΚΟΜΑ τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις, γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρείς λοιπόν, ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλεισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ ειναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθει, μα και όταν ειπωθει αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής ειναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο, παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος, που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημιούς του.

Το απόσπασμα ειναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστηκά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους, να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιό έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ωστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιό απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί; Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε κατακτηθεί.

Οπως ολα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ηταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας, τόσο κατά τον σχηματισμό, αλλο τόσο στη λειτουργία και τη διατήρησής τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν ειχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να εχουν δίκαιο. Το ίδιο δεν ειχαν και κράτος,αφού δεν ειχαν τα άτομα περιουσιακά στοιχεία και ξεχωριστά συμφέροντα για να τα προστατεύσει.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες ειναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη, βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ηταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊον της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος ειναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο,

που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία μετά τον Μωσαϊκό Νόμο το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησάς στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Αλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτρημα του διαφορετικού και για την εξάλειψη του διαφορετικού. Εχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, ετσι ωστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που ειναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της ιδιοκτησίας, που πρώτη η Θρησκεία αλλα και β) με εναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμό, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του οτι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη μαζί με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και οταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες, γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαίωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, στους φούρνους στη Γερμανία του Χίτλερ, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ και στην Ελλάδα, το καθεστώς χρησιμοποιεί τους στρατευμένους εικοσάχρονους πολίτες. Την ίδια τύχη ειχαν και τα «μολυσμένα» με κάτι το διαφορετικό βιβλία μα και αυτοί που τα έγραφαν.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή κρατική βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση, οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του ακόμα; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι το κατεστημένο αυτόν τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν

λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και άθελά τους δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να υπηρετήσει την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστη-δήμιο; Και το ακόμα πιό τραγικό, κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοιας μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά, θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους, προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο, που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ηταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθεται και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής : «οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή».

Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει οχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες αλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι.Δεν τους θυμίθηκε ποτέ αυτές τις χιλιάδες των κρατουμένων παρά μόνο για τη δήλωση. Η Εκκλησία δεν εχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που ζήτησα από τον Μητρολίτη Σύρας που επισκεύτηκε στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος με το φορείο απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή ομως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1952 στις φυλακές Αργοστολίου της Κεφαλονιάς.

Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχωτόμηση της Κύπρου. Για να μην γίνει έστω και το 1967 η κάθαρση με τις εκλογές που ζητούσε ο λαός να γίνει ακόμα απ το 1944. Κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία, με πρώτο και καλύτερο τον Αρχιεπίσκοπο Ιερόνυμο, να μήν τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστυψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και να η μεγάλη ανακάλυψη-ευφέυρεση. Η μεγαλύτερη του αιώνα : « Το Νομικό στιγμαίο αδίκημα», ούτε κάν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο-θεραπεία του σακατημένου απ τα τριαντά οκτώχρονα (38) πολλαπλά κατάγματα που ειχε υποστεί ο λαός!!!

Μια εφεύρεση που περιόριζε την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάρχονη δικτατορία. Με την ανακάλυψη αυτή, την ευθύνη γι αυτό το τερατούργημα την ειχαν μόνο μερικοί μερτημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Ολοι οι αλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της, μια ολόκληρη επταετία κρίθηκαν με την εφεύρεση του «στιγμαίο» αθώες περιστερές. Λές και έριξαν ενα βεγγαλικό που τσουρούφλησε κάποιον για το οποίο έπρεπε να τιμωρηθούν για στιγμαίο αδίκημα.

Η πρώτη άφηση αμαρτιών αμέσως μετά την πομπόδικη δίκη και την καταδίκη ηταν η μετατροπή-των ελαχίστων-της ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Ομως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Και η φυλακή εκτός του οτι ειναι βαριά εχει και ενα ελάττωμα: Ειναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ηταν λεβέντες και ας έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν οι ίδιοι αίτηση προς την πολιτεία να τους δωθεί χάρη. Ομως γιατί να την κάνουν αυτοί, αφού σε κοινή σύμπαράταξη και από κοινού ορμόμενοι Θεοί και δαίμονες, που τους έσωσαν απ το απόσπασμα, τώρα ειχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής την αποφυλάκισή τους. Τώρα η Ιεραρχία της Εκκλησίας αντιλήφθηκε οτι υπάρχους «πολιτικοί κρατούμενοι».

Η καταδίκη των ελαχίστων χουντικών, έδωσε και σε μάς τις χιλιάδες των πολικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπαράσταση της ιεραραρχίας της Εκκλησίας «εντός των φυλακών ήμουν και δεν...». Για να μήν διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα, αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος, εκτός απ όλες τις άλλες επιδαψιλεύσεις που τους προσέφερνε, ζητούσε απ την κυβέρνηση να δώσει και σε αυτούς τους «ελάχιστους χάρη», χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους. Και γιατί παρακαλώ να το ζητήσουν οι ίδιοι, αφού η ιδια δουλειά γίνονταν, χωρίς οι ίδιοι να εκτεθούν... Στην προσπάθεια αυτή η Ιερά Σύνοδος ειχε και τη συνέναιση της Ν. Δημοκρατίας και συμμετείχαν αρκετοί βουλευτές της Ν Δημοκρατίας στο θεάρεστο έργο, χωρίς να λείπουν και οι του ΠΑΣΟΚ. Και δεν έλλειπαν γιατί το βασικό σύνθημα του κατεστημένου ηταν οτι δεν μας «περισέβει κανένας». Συνεπώς το πρόβλημα ηταν ποιό απ τα δυό κόμματα θα πάρει τους περισσότερους απ τους μή τιμωρημένους χουντικούς.

Οπως ολα τα άλλα φαινόμενα εχουν την ιστορία τους, ετσι και η Εκκλησία εχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-εθνικο-απελευθερωτική και οχι μόνο εθνικό-απελευθερωτική οπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα ειχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας, αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ωστε έστω να συγκυβερνήσουν. Δεν τα κατάφεραν ομως και η Εκκλησία εξακολουθούσε να εχει κατάτι μειωμένο το πακέτο. Η Εκκλησία ηταν, και ειχε πάντα αρωγό στην έμμεση διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης ειναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότησει του κράτους. Και το Νεοσύστατο κράτος ζεί υπο τη δική της απόλυτη εξουσία. Ειναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Ειναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει

μεθοδικά εναν ενα, του άξιους αγωνιστές του 1821, Το πρωτο κρούσμα απήνους διαγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που θέλει να εχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, ειναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καϊρης και ακολουθούν πολλοί αλλοι.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ εξοχήν έκφράζει ενα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας ειναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένη πίσω απ την τυπολατρευτική Θεολογία και την νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε οτι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανητικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται οχι μόνο μακρυά, αλλά πολύ μακρυά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παρόδοση.Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιαρή γλώσσα, οπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ.Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ηταν ΦΩΣ. Ηταν κοσμογονία και οχι θεολογία. Ζούσε στο Φώς και παρήγαγε Φώς και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία ειναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία ειναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Ανθρωπο να κάνει κάτι, αφού ολα ειναι προκατασκεβασμένα απ το Θεό. Το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευσαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει οτι τα πάντα ξεκίνησαν απ την Ελλάδα.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ηταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη. Υπεραμυνόμενος ο ελληνικός πολιτισμός της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλών κλπ, κλπ, επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Εναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ. Που δέχεται, οτι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου καθώς και την άμμιλα που ειναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Ελληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού, έγιναν λαός μορφωτής στης Ανθρωπότητας, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Ελληνες. Και αρχίζει με τους Ελληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Ελληνα Παιδαγωγού, παιρνούν πάντα μετέωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονοίας, της αρμονίας και τους ρυθμού. Ξεκινά και βλέπει τον Ανθρωπο-άτομο σαν ενα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθεση και δράση ειναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του πρός αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Ανθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Ελληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζεί συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί αλλο μή-Εγω. Θα έλεγε κανείς οτι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιό ρωμαλαία νέα παιδαγωγική-αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγω μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η

ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ενα κανόνα-πρότυπο Ανθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια απ τις κυριότερες αιτίες του κασμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μήν ειναι κοσμοϊστορική η προσφορά οταν βασικά συστατικά ζωής ειχαν οτι :«Τα γράμματα ειναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκείς» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Αυτό που ονομάζουμε θρησκεία, αποτελείται απ δυό ουσιαστικά στοιχεία: Το δόγμα-λαό η λατρεία. Δόγμα ειναι ενα σύνολο από δοξασίες, καθορισμένες για πάντα, αναλλοίωτες. Λατρεία ειναι η εξάσκηση, ενα τελετουργικό επίσης καθορισμένο και αναλλοίωτο, αυτού του δόγματος. Η τήρηση του δόγματος και η εξάσκηση της λατρείας εχουν για εκτελεστές και λειτουργούς ανθρώπου ειδικούς, τους ιερείς. Στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσε να μοιάζει με επίσημο δόγμα και επισήμη λατρεία. Δεν υπήρχε επίσημη θρησκεία του κράτους. Οι Ελληνες δεν ειχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, εχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.

Οι μεγάλες τελετές της δημόσιας λατρείας (που σήμερα γίνονται σε συνεργασία με το κράτος από τη θρησκεία) ηταν καλλιτεχικά και αναπαραστατικά πανηγύρια: τραγούδια, χωροί, θετρικές παραστάσεις, που οι διοργανωτές τους ηταν κυρίως χωρηγοί οι ίδιοι οι ποιητές και οι καλλιτέχνες, και που τα δευτερεύοντα πρόσωπα που προέρχονταν από τους ίδιους τους θεατές. Και επειδή τα δημόσια πανηγύρια ειχαν μεγάλη διάρκεια έπρεπε σε συνδιασμό με ολα τα αλλα να μεριμνήσουν και για την διατροφή. Στην αρχαία Ελλάδα, δεν υπήρχε ιερατική τάξη, που να αποτελείται απ τακτικούς ιερείς. Οπως και ολοι οι αλλοι αξιωμετούχοι και οι ιερείς στην Αθήνα εκλέγονταν για ορισμένο χρονικό διάστημα, ανανεώσημο και ηταν πολίτες που εκτελούσαν οπως οι αλλοι πολίτες, ολα τα πολιτικά και στρατιωτικά τους καθήκοντα. Τους θύτες για να λύσουν το πρόβλημα της διατροφής, τους εκλέγανε κατά προτίμηση ανάμεσα στους μαγείρους, σαν τους πιό ενδεδειγμέμους να σφάζουν και να τεμαχιάζουν τα ζώα που θυσίαζαν στους θεούς.

Για τον Ηρόδοτο, τον πατέρα της ιστορίας, ολοκληρη η ιστορία «συνοψίζεται στην πάλη , που αδιάκοπα ανανεώνεται μεταξύ της Ευρώπης και της Ασίας. Με δυό λόγια στο υπέρτατο καθήκον που επέβαλε στον εαυτού ο Έλληνας για να μην αφήσει το Βάρβαρο να τον καταβροχθήσει. Και το θέμα δεν ηταν να αμυνθεί μονάχα σαν μια λεία που αντιστέκεται στον κινηγό, αλλα πάνω απ ολα να διασώσει την ελληνική ψυχή, που την απειλούσε με εκμηδένιση η βάβραρη ψυχή» Για τον Ηρόδοτο αυτό που ξεχωρίζει ανέκαθεν τον Ελληνα απ το Βάρβαρο, ειναι πως ο « Ελληνας ρέπει ανέκαθεν προς τη γνώση και ειναι λιγότερο προσητός στις παράλογες ευπιστίες». Ο Βάρβαρος για τον Ηρόδοτο ειναι στην ουσία μυστικιστής, ενώ ο Ελληνας λογικός.

Οι Ελληνες δεν ειχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, εχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.

Οπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και η θρησκεία ειναι και αυτή ενα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα εχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς ειναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίης πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παριμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μποστά στις φυσικές

δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες ειναι δόγματα κλειστά. Ειναι μια κάστα μυημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Ειναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον διάβολο και τα κακά πνεύματα και σε συνέχεια τα θαύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης ανακάληψης που ηταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, οτι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, σε αέρα, γή και θάλασσα, δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής ειχε τον Ανθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ Τον πολιτισμό για τον οποίο η αρχαία μυθολογία αναφέρει οτι και οι θεοί του Ολύμπου κατάβαιναν να δικαστούν για τα τυχόν σφάλματα στα δικαστήρια της Αρχαίας Αθήνας.

Οι παλιές θρησκείες ειχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείες όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό ειχε να αναμετρηθεί ο χριστινισμός. Στηριγμένες στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ εξουσιάσατε τον κόσμο». Οσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφελή διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο ομως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε οτι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός ειναι οι βασικοί της εχθροί. Ετσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρίας της, οχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλα πολέμησε με λύσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Ανθρώπους στη πυρά και ειδικά τις γυναίκες που για να μπορεί να τις καίει ζωντανές τις χαρακτήριζε «μάγισσες». Οταν οι κίνδυνοι απ τον εμβιώδη πολιτισμό έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Ανθρώπου μποστά την φύση, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, καθήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Ανθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο μαύρο και κατα σκότεινο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει οτι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ενα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού ειναι οι βιβλιοθήκες, και οτι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις ρίζες και τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΔΥΝΑΜΗ, το ΦΩς και τη ΣΟΦΙΑ ειναι που απογυμνώνει τη Θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει τα βιβλία της αμφισβήτησης και τις βιβλιοθήκες και τις βιβλιοθήκες, οπως της Αλεξάνδρειας.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων ειναι η τελειολογία:«Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν εχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ενα ιδελιαστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων, που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Οπως οι άλλες θρησκείες ετσι και ο Χριστιανισμός ειναι θρησκεία. Η θρησκεία ειναι δόγμα και πίστη. Ούτε το δόγμα, ούτε και η πίστη μπορουν να παράγουν πολιτισμό. Και αυτό γιατί το δόγμα ειναι στατικό και η πίστη αφηρημένη. Ο πολιτισμός στηρίζεται στον αγώνα, στην Παιδεία, την αγωγή, την αμφισβήτηση και την έρευνα, στη γνήσια Ανθώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Ανθρωπο. Αντί για

επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρωες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκορ Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ηταν το κυρίαρχο σύνθημα» στα χίλια τόσα χρόνια του Μεσαίωνα. Αρτο και θεάματα υπόσχονταν στους δούλους και παράδεισο, αντί για δίκιο, χωρίς ομως αναφορά στη λευτεριά.

Η κοσμοθεωρία της Θρησκείας, σαν τελειολογική θεωρία ειναι στατική, οριστική και αμετάκλητη. Σαν στατική κοσμοθεωρία, θέλει και επιδιώκει να μείνουν για πάντα τα δεδομένα και τα δρώμενα της κοινωνικό-οικονομικής ζωής ως εχουν. Ξεκινώντας απ τη σκέψη πως ό,τι ηταν να γίνει έγινε. Δεν μένει σε μας πάρα να τα υπερασπιστούμε για να παραμείνουν ως έχουν. Το βασικό σύνθημα της Θρησκείς ειναι: Οπως τα βρήκαμε ετσι και θα τα αφήσουμε». Και επειδή και η εκάστοτε εξουσία, θέλει και αυτή να μείνουν ως έχουν τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα δεν υπάρχει κάποια διαφορά Οι απόψεις και οι επιδιώξεις της Θρησκείας και της όποιας εξουσίας συμπύπτουν. Ειναι ταυτόσημες. Απόδειξη η γερμανική Εκκλησία, που ενώ γνώριζε οτι συνέβαιναν τέρατα και σημεία σε βάρος του ανθρώπινου γένους, οχι μόνο δεν άρθρωσαν εστω μιά φωνή διαμαρτυρίας, αλλα συμπαρατάσσονταν με τις απόψεις του Χίτλερ και συμπαραστέκονταν στην ολοκλήρωση του θεάριστου έργου του. Το ιδιο έκανε και ανώτερος Κλήρος της Γαλλίας. Ευθυγραμμάστικε με τις απόψεις του Πετέν. Συνεπώς κανένας λόγος δεν συντρέχει να αλλάξει, ή να μετακινηθεί κάτι απ τη θέση που τα έταξε ο Θεός. Και οταν ω! μοι γένιτω συμβεί κάτι, που θα διαταράξει αυτήν τη Θεϊκή νομοτέλεια απ κοινού εξουσία και θρησκεία, θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική κοίτη, εστω και αν χρειαστεί να χάσουν τη ζωή τους εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι.

Για να μείνουν τα πράγματα ως έχουν, οι ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών εκκλησιών έχοντας «κοινά στοιχεία με τον τον φασισμό» γοητεύονταν στη διάρκεια του μεσοπόλεμο απ την προοπτική που διέγραφε ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, να βγεί απ τη μέση ο τρισκατάρατος κομμουνισμός. Ο κομμουνισμός, που με την εμφάνισή του διατάραξε αυτήν την αρμονική σχέση συνεργασίας εκκλησίας και εξουσίας, γεγονός που θα συνέβαλε στο να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση. Και για να μείνουν στη αρχική τους θέση, θα χρειαστεί ακρετές φορές σε διάφορα σημεία του κόσμου οταν τα πράγματα τέινουν κατά την εκτίμησή τους να διαταραχθούν (οπως) πολλές φερές στην Ελλάδα, να καταφύγουν σε κάποια μορφή δικτατορίας. Και επειδή μετά την πτώση της δικτατορίας πρέπει προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου για να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση πρέπει να δικάσουν μερικούς απ τους δικτάτορες σαν προταίτιους. Προκειμένου λοιπόν, να μη δικαστούν πολλοί και καταδικαστούν σε βαριές ποινές η διεθνής του κεφαλαίου διαμορφώνει ανάλογα με την περίπτωση νόμους (οπως πχ το στιγμαίο) για τη διάσωση τους και τις βαριές ποινές.Γιατί οι βαριές ποινές ανοίγουν το στόμα...Και οταν το έγκλημα που διέπραξαν ειναι τεράστιο και χρειαστούν δυό ή και τρίς καταδικές σε θάνατο πριν καλά καλά λήξη η δική τους μετατρέπουν την ποινή σε ισόβια. Και για να καταλαγιάσουν την οργή του λαού συνόδευσαν τη δήλωση οτι «τα ισόβια ειναι ισόβια». Και επειδη η φυλακή ειναι βαριά και δύσκολη υπάρχει ο νόμος για την «ανήκεστος βλάβης»...Το ίδιο ισχύει και για τους δοσόλογους. Κλασικό παράδειγμα η δίκη της Νυρεμβέργης.

Να ομως που μεσολαβούν κοσμοϊστορικά γεγονότα, που οριοθετούν τη μετάβαση απ το Μεσαίωνα, που ολα ηταν στατικά και αματάβλητα προς τους νέους χρόνους της Αναγέννησης.

Η περίοδος αυτή «ηταν το αποτέλεσμα μεγάλων μεταμορφώσεων που σημειώθηκαν από το 12ο και 13ο αιώνα, στην Ευρωπαϊκή κοινωνία και την

παγκόσμια οικονομία». Ηταν η εποχή που ο Μεσαιωνικός φεουδάρχης στηριγμένος και περιβεβλημένος με τη θεοκρατική κουλτούρα αρχίζει να χάνει την ισχύ του για διάφορους οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς λόγους, μεταξύ των οποίων και η ανάγκη εμπορικών συναλλαγών και κυρίως η μετατροπή της οικονομίας από φεουδαρχική σε χρηματιστηριακή. Αυτή ειναι η εποχή που η κοινωνία των ανθρώπων μπαίνει στην εποχή που ο «Κλειστός θεοκεντρικός» κόσμος του Μεσαίωνα, που μοναδικό πόθο και έργο εχε τη σωτηρία της ψυχής και την αγιοσύνη. Τώρα μεσαιωνικός ανθρωπος, ο δεσμώτης καθώς ειναι αιχμάλωτος μιας υπερφυσικής πίστης, υποχείριο ενος υπερβατικού φόβου, ζούσε και δρούσε σε προκαθορισμένα ταξικά και κοινωνικά όρια. Ο ανθρωπος αυτός τον 13ο αιώνα γίνεται προοδευτικά «ανθρωποκεντρικός», ελεύθερος από τα φεουδαρχικά και εκκλησιαστικά δεσμά στρέφεται από τον ... ουρανό στη Γή: Στην αγάπη του άνθρωπο της επίγειας ζωής και τον έρωτα.

Ο 15ος αιώνας εγκαινιάζει εναν δραματικά καινούριο τρόπο για να βλέπει κανείς τον άνθρωπο και τον κόσμο, τη φύση και τη ζωή. Η Αναγέννηση σηματοδοτεί τη δημιουργία ενος νέου ανθρώπινου τύπου και την αφετηρία δύο κοινωνικών κινημάτων,-συστήματα ζωής-το καθένα απ τα οποία κρύβει το σπέρμα που θα γεννήσει το επόμενο. Ειναι τα σπέρματα του Καπιταλισμού και του Σοσιαλισμού. Η Αναγέννηση ειχε θέσει σε λειτουργία εναν παντοδύναμο κοινωνικό-οικονομικό μηχανισμό που μέσω του ελληνικού πολιτισμού και γαλλικού διαφωτισμού φτάνει στα όριά του τον 20ο αιώνα. Το Καπιταλιστικό κίνημα-σύστημα ζωής-συσσωρεύωντας τον υλικό και πνευματικό πλούτο και γονιμοποιώντας με τη κοινωνικό-οικονομική του δυναμική δημιούργησε την κοινωνικό-οικονομική υποδομή και τις θεωρητικές προϋποθέσεις, τις δομές και τους θεσμούς του Σοσιαλισμού.

Εκανε και το καπιταλιστικό σύστημα για το νέο, αυτό που έκανε το φεουδαρχικό για τον καπιταλισμό. Με το που μπήκε ομως στο 20ο αιώνα έκλεισε οριστικά τον ιστορικό του κύκλο και ο κατιταλισμός, οπως τον ειχε κλείσει και Φεουδαρχσμός .

Επειδή ομως το νέο σύστημα ειναι γένημα και θρέμα του παλιού, αναπτύσσεται μέσα στα σπλάχνα του παλιού, το πέρασμα από το ενα σύστημα στο αλλο, δεν ειναι μια ευκολή υπόθεση και ούτε γίνεται από τη μια μέρα στην αλλη. Το παλιό σύστημα από την ώρα που δημιούργησε την υποδομή για το νέο να το διαδεχθεί έπαψε να ειναι προοδευτικό. Προκειμένου να παρατείνει ομως τη ζωή του αντιδρά. Στηριγμένο στις υπάρχουσες δομές οδηγείται στη συντήρηση. Οταν και αυτή εξαντλήσει τα όρια γίνεται αντιδραστικό. Για να διατηρηθεί στη ζωή δεν διστάζει να απαρνηθεί τον εαυτό του παίρνοντας πίσω τις όποιες προοδευτικές δομές και παραχωρήσεις έχει σαν σύστημα ζωής προσφέρει στην κοινωνία των ανθρώπων. Γίνεται και με τον σοσιλισμό ό,τι έγινε και με τον καπιταλσμό τις παλινωδίες και τις κατά καιρούς παλινορθώσεις.

Αυτός ο homo unibersalis ειναι ο Ανθρωπος, που αγωνιζόμενος υπερασπίζεται και με τη ζωή του ακόμα τα φύτρα του Σοσιαλισμού. Ενδυναμώνει τις όποιες ανθρώπινες αξίες και προοδευτικές δομές, που ασύδωτα τώρα πλέον καταστρέφει το παλιό σύστημα προκειμένου να παρατείνει την ζωή του, εστω και αν αυτό σημαίνει την καταστροφή του. Αναπτύσσει πολλαπλά ενδιαφέροντα, ειναι ανήσυχος, ερευνιτικός, οργανώνει τη σκέψη του και θεωρεί τον εαυτό του οχι μόνο κέντρο του σύμπαντος, αλλα και προετοιμάζει τον εαυτό να ειναι το κέντρο του σύμπαντος κόσμου και να συνεργαστεί αρμονικά μαζί του. Πιστεύει στη διαρκή πρόοδο και εξέλιξη. Εμπειρικός, διαλεκτικός, καινοτόμος, μαζί και επιστήμων, βάζει βασικό του σκοπό να ξεπεράσει τα όριά του. Εμπλουτίζεται-σφραγίζεται από μια βαθειά και ατέρμονη

λαχτάρα ζωής, διαμορφώνει μα και κουβαλάει μαζί του μια διαφορετική σχέση με τους ανθρώπους και τα πράγματα με τον κόσμου.

Ο Ανθρωπος του Σοσιαλισμού-Κομμουνισμού θα ειναι ευταξούσια μονάδα στο κέντρο του κόσμου. Σε αντίθεση με τον άναρχο, σπάταλο και καταστροφικό τρόπο που ερμηνεύει και χρησιμοποιεί το σύμπαν και τον Ανθρωπο σαν πρώτη ύλη σήμερα το σύστημα ιδιοκτησίας, ο ανθρωπος του σοσιαλισμού διαμορφώνει και προβάλει με συγκροτημένο τρόπο μια νέα κοσμοθεωρία για να ερμηνεύσει το σύμπαν. Ο κόσμος υλικός και πνευματικός θα αποτελεί αντικείμενο μιας βαθιάς και επίμονης επιστημονικής μελέτης και αντικειμενικής μετάφρασης. Αλλη μια μεγάλη, ίσως την μεγαλύτερη αντίθεση με το σύστημα ιδιοκτησίας, ειναι ο τρόπος που ερμηνεύει και αναπαριστά οχι μόνο τον φυσικό κόσμο, αλλα ενα υπερβατικό κόσμο, άσχετο με τον πραγματικό κόσμο. Δεν αναπαριστά εικόνες της οπτικό-αντικειμενικής πραγματικότητας, αλλα αντικείμενο των επιδιώξεων εχει να συλλάβει το αόρατο και να ντύσει με χρώμα και σχήμα καταστάσεις πνευματικές. Με τον τρόπο αυτό εκτός του οτι βάζει-καθηλώνει την τέχνη σε ορισμένους τύπους που δεν εχουν σαφή προοπτική στο μέλλον.

Βάζει την τέχνη στην υπερεσία του δόγματος. Λειτουργεί και χρησιμοποιεί την τέχνη για την τέχνη και οχι την τέχνη για τον Ανθρωπο. Μια τέχνη που υποτάσεται σε κανάνες, υπακούει σε μια και μόνο αισθητική δεν ειναι τέχνη. Ειναι εργαλείο στη διάθεση της εξουσίας. Στη δογματική-χριστιανική τέχνη, ενώ κυριαρχεί η συλλογικότητα ειναι απρόσωπη και προέχει η πνευματικότητα. Ο Βυζαντινός καλλιτέχνης δεν ενδιαφάρεται για την απόδοση του φυσικού κόσμου αλλα του υπερβατικού. Χρησιμοποιεί στην τέχνη στοιχεία πχ στη ζωγραφική και σε όποια αλλη τέχνη, που δεν εχουν καμιά θεωρητική σχέση με τα πράγματα και ούτε τα διακρίνει η ιστορική συνείδηση. Προβάλει τον δευτερεύον προκειμένου να μήν υπάρχει το πρωτεύον, που σε κάθε τέχνη ειναι το ζητούμενο, σε αντίθεση με την κλασική Ελλάδα, όπου περιείχε εκτός από την προοπτική της εξέλιξης δεσπόζουν οι επώνυμοι δημιουργοί και η ατομικότητα.

Για παράδειγμα: πως ειναι δυνατόν να εικονιστεί η ανθρώπινη υπόσταση του Θεού και το γεγονός της Ανάσταση του Χριστού και ταυτόχρονα να εκφραστεί μέσω αυτής της απεικόνισης η δογματική αλήθεια της λύτρωσης ολοκλήρου του ανθρώπινου γένους απ τα δεσμά του θανάτου; Το ίδιο συμβαίνει και με απόδοση των εννοιών οπως η ζωή, ο θάνατος, η ανάσταση νεκρών, η αιωνιότητα, το πέρασμα του χρόνου, η θνητότητα και η εξαΐλωση. Αυτά ειναι θέματα απαιτούν ασφαλώς ιδιοφυείς λύσεις για να ειναι σε αρμονία με τη ζωή.

Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιό μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στον ανθρώπο πνευματικές ακατάλυτες βάσεις. Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε πιά να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε οτι «η αλήθεια της θρησκείας» δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσο της επιστήμης, γιατί έχει λέει, «αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο». Και οτι κατά βάση ο χριστιανισμός ειναι το δράμα της σωτηρία του ανθρώπου και συνάμα ολόκληρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστινικός κόσμος να ζήσει τον μακραίωνο Μεσαίωνα.

Εγκολπούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ενα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θεϊκή εντολή

κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να ειναι μια βαθειά αντίφαση στος κόλπους κάθε κοινωνίας. Ενας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, οχι μόνο ανάμεσα στην θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και την Εκκλησία, αλλα και μέσα στην ιδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησία, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ενας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.

Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, στο όνομα της θεϊκης αποστολής, την ηθική, την νεκροπρογονολατρεία και τον «πατριωτισμό» εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της ειναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και οσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, οχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να ειναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την Εκκλησίας. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Εθνους, να ειναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των θεσμών.

Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκκαλα των Αγίων, τις γιορτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδηκεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη και αγωνιστή. Ενώ ευαγγελίζεται την μονοθεϊα και την οικουμενικότητα λειτουργεί τοπικά και ζεί η κάθε μιά στον δικό της μικρόκοσμο. Ειναι δε τόσο μεγάλη η απληστία της, που κομματιάζει τα κόκκαλα των Αγίων και των ηρών της.

Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν ειναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκκαλα των Αγίων. Το Εντούτω Νίκα και τη Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπο-ηρωϊκης μυθολογίας. Η παράδοση ειναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζώης. Ο λαός θυμάται και λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις αντιλήψεις που ειχαν για την ζωή. Τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους, να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δεδομένα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη. Οσον αφορά τη λατρεία των κοκκάλων, για να ειναι Ιερά τα κόκκαλα πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν πιό όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας εννοούσε ο μεγάλος Σολωμός οταν έλεγε οτι η ελευθερία ειναι: «Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά...» Ενω εμείς μέσω της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατεύουμε μόνο τα κόκκαλα των Αγίων, που μέσω των θαυμάτων έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατρεύαμε τα κόκκαλα τα Ιερά, δεν θα αφήναμε το κόκκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών και του εμφυλίου στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγγαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Ο ανώτερος Κλήρος διεκδικεί οχι μόνο την πρώτη θέση στους εθνικό-Απελευθερωτικούς αγώνες αλλά και ενα μεγάλο κομμάτι απ τους κοινωνικούς-πολιτικούς αγώνες. Επειδή οι κοινωνικό-πολιτικοί αγώνες γίνονται κυρίως στις πλατείες των πόλεων και των χωριών, η παρουσία του κλήρου στους κοινωνικό-πολιτικούς και οικομικούς ακόμα αγώνες ποτέ δεν υπήρξε και αυτό γιατί ποτέ ο κλήρος, δεν ηρθε σε ρίξει ή και σύγκρουση ακόμα με το καθεστώς. Οι κοινωνικοί

αγώνες θέτουν προβλήματα και διεκδικούν. Ο κλήρος ποτέ δεν εχει βάλει κόποια πρόβλημα για διεκδίκηση.

Οσον αφορά τους και εθνικούς και εθνικό-απελευθερωτικούς αγώνες, πρέπει να αναγνωριστεί και να ομολογηθεί οτι συμμετέχει στους αγώνες αυτούς. Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα αυτό συνίσταται στο γεγονός οτι αν ο ίδιος ο κλήρος εχει συνειδητοποιήσει την ανάγκη αυτού του αγώνα. Αν βάζει ο ίδιος ο κλήρος το πρόβλημα εθνικό ή κοινωνικό και καλεί τον λαό να συμμετάσχει στον αγώνα ή συμμετέχει στον αγώνα, οπως το 21 ειχε βάλει η «Φιλική» το θέμα της απελευθέρωσης απ το ζυγό και στην κατοχή οι όποιες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις πχ το ΕΑΜ και ο κλήρος απλώς συμμετείχε. Ενα αλλο πρόβλημα που μπαίνει ειναι αν συμμετάσχει εθελοντικά ή κάτω από την ανάγκη γιατί δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Αυτό βέβαια ισχύει για τον κατώτερο κλήρο γιατί ο ανώτερος ειναι πάντα με το μέρος της όποιας εξουσίας.

Ο Κλήρος που θέλει να το παίζει και κριτής του εθνισμού της Αριστεράς, προτιμά πάντα να συνεργάζεται με την όποια εξουσία και με αυτήν του δυνάστη ακόμα ή και του κατακτητή (Αγιος Ορος με Χίτλερ) απ το να κάλει το λαό σε εξέγερση και να συμμετάχει εθελοντικά στους όποιους αγώνες κάνει ο λαός. Ο βασικός λόγος που συμμετείχε υποχρεωτικά ειναι τα γεγονός οτι μέχρι τώρα οι εθνικό-απελευθερωτικοί αγώνες στη χώρα μας και ειδικά ο ένοπλος αγώνας διεξάγονταν στα βουνά. Τα μοναστήρια, τα εξωκκλήσια και οι εκκλησίες των χωριών και οι σκήτες ακόμα ηταν οι πρώτοι χώροι, που απ την πρώτη μέρα του όποιου απελευθερωτικού ή κοινωνικού αγώνα βρίσκονται στο χώρο δράσης και ελέγχονταν απ τους αρματωλούς το 21 και τους αντάρτες στην κατοχή. Αυτή λοιπόν, η κατά ανάγκη συμμετοχή του κλήρου και κατά κύριο λόγω του κατώτερου κλήρου, που δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και αν ακόμα το απαγόρευε η ηγεσία, ειναι που προβάλει σαν αγώνες ο Κλήρος και διεκδικεί την προτοκαθεδρία. Βέβαια κατ ανάγκη η εθελοντικά, με φωτεινές εξαιρέσεις και ο κατώτερος κλήρος έπαιξε σημαντικό και πολύπλευρο ρόλο και το 21 και στη διάρκεια της κατοχής και ειναι προς τιμήν του.

Η ζωή ομως προχωρεί. Τα δεδομένα της ζωής αλλάζουν. Το ιδιο αλλάζουν και οι μορφές του αγώνα. Οι κοινωνικοί, αλλα και οι εθνικο-απελευθερωτικοί ακόμα αγώνες στο εξής, δεν θα διεξάγονται όπως παλιά στα Βουνά αλλά μέσα στις πόλεις. Τον όποιο αγώνα στο μέλλον επαναστάτης ο αντάρτης θα τον διεξάγει μέσα στην πόλη. Θα ειναι ο αντάρτης της πόλης πλέον και οχι του βουνού οπως μέρχι σήμερα. Ο αντάρτης της πόλης δεν θα εχει πλέον την ανάγκη του Μοναστηριού, της σκήτης και της εξωεκκλησιάς, μα ούτε και της Εκκλησιάς του χωριού, να κρυφτεί, στεγαστεί, να τραφεί και να διακινήσει οπλισμό και πληροφορίες. Αυτά που εστω άθελα πρόσφερε ο Κλήρος στον όποιο αγώνα, τώρα δεν θα τα εχει σαν προσφορά γιατί ο αντάρτης της πόλης, θα κρύβεται και θα κοιμάται στο σπίτι του, θα τρέφεται απ το σπίτι του και θα διακινεί οπλισμό και πληροφορίες μέσα στην ίδια την πόλη. Θα κάνει αποκλειστικά το ίδιο και την μορφή του αγώνα, που έκαναν στην καταχή οι πολιτικές αντιστασιακές οργανώσεις.

Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι οι ικεσίες, οι ευχές και οι προσευχές, οι λιτανείες και οι αγιασμοί ασκούν μια αξιόλογη επιρροή στους πιστους. Το ίδιο οι γιορτές, τα μνημόσυνα και τα κόκκαλα των Αγίων. Και γενικότερα τα ήθη και τα έθιμα. Εκείνο ομως που βάζει τη σφραγίδα στην επιρροή, ειναι η σύνδεση ολων αυτών των κοινωνικό- οικονομικών εκδηλώσεων με τους αγώνες του λαού. Μια λοιπόν, και οι όποιοι αγώνες στο εξής, θα διεξάγονται στην πόλη, αν ο Κλήρος, δεν θέλει να μείνει δίχως οπαδούς, θα πρέπει να αρχίσει να σκέπτεται ανθρώπινα και κοινωνικά. Οι δεσμοί με την εκάστοτε εξουσία να μην ειναι τόσο εμφανείς, να μην δίνει τόση ταξική έμφαση στο λόγο του και κυρίως οσο ειναι καιρός να περιοριστεί

στα καθαρά Θεολογικά και Θρησκευτικά θέματα. Ο ρόλος του Κλήρου ειναι σαφής. Σκοπός της ύπαρξής του ειναι: Να καλλιεργεί την παραδοχή, την υποταγή και την καρτερικότητα. Ας αρκεστεί σε αυτό παίζοντας σωστά τον παρηγορητικό του λόγο, αφού ούτε εχει και ούτε θέλει να παίξει κάποιον κοινωνικό.

Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση ειναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόνηση της Ελλάδας. Και το πιό τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Εκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν ειναι στα μέτρα της.

Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιό σκοτεινές ώρες του εικοσιτετραώρους ειναι αυτές του λυκαυγές. Ειναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φώς της ημέρας. Θελω να πιστεύω πως η πάλη αυτή, ανάμεσα στο σκοτάδι και το φώς ειναι ανελέητη. Ειναι η πάλη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φώς. Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι αντίνες του ήλιου. Οπως δεν υπάρχει συνύπαρξη ανάμεσα στο φώς και το σκοτάδι, ετσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία, την Επιστήμη και τη Θρησκεία.

Το «μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι διότι αυτών ήθελε εστί η βασιλεία των ουρανών» και το « μακάριοι οι πεινώντες και οι διψώντες τώρα, διότι θέλετε χορτασθή», μα και το «Ουαί εις εσας τους πλουσίους διότι απηλαύσατε την παρηγορίαν, ουαί εις εσας οι γελώντες τώρα, διότι θέλετε πενθήσει και κλαύσει» Μελετώντας κάποιος κριτικά αυτούς τους τέσσερους στίχους-φράσεις, που ειναι απ τα κυρίρχα και δομικά στοιχεία του δόγματος στο μόνο συμπέρασμα που θα καταλήξη θα ειναι οτι η γνώση, ο πλούτος και η χαρά ειναι οι βασικοί εχθροί της Εκκλησίας, ενώ η άγνοια, η φτώχια και η εκδίκηση ειναι τα πιστεύω και οι πιστοί της.

Η ηγεσίες της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, οπως και της Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξιες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την ανάλυψη της αντιβαιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ηταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Ολης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν κάν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολή αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερρολίνο.

Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπράσοποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν να απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, οπως ευαρεστουμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας

Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες καιδιαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, οπωσεπιδαψιλεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι υγείαν και μακροημέρευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.

Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.

Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υμιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούπο Τόπο, οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Ελλάδα οχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλα και οτι ειναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές. Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ικέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο» να θέση «υπο την υψίλην προστασία» τον τόπο και τα προνόμοιά τους, οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώμα για λευτεριά και δίκαιο.

Τις ίδιες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές-θάνατος-για τους κατατόχους όπλων που προανάγγελαν οι κατακτητές, ο λαός μάζεβε όπλα για να τους πολεμήσει. Και πριν ακόμα φτάσει αυτή η επαίσχυντη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνα της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες. Και ίσως ακόμα δεν ειχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλαδά ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες και ο λαός άρχισε να πεθαίνει στους δρόμους απ την πείνα! Την πείνα!! Τη λάμια πείνα!!! που τον καταδίκασε η «βαθυσεβάστως και θερμώς παρακληθήσα υμετέρα εξοχότητα» απ τους Ταγούς του προπυργίου της Ορθοδοξίας. Και ευχόμενοι στον κατακτητή «Εξ Ολης ψυχής και καδρίας» στο όνομα του Θεού για την υγεία και την μακροημέρευση να «βάλει υπο την Υψιλήν αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο τόπο»

Ειναι γεγονός οτι και πριν απ το Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφέστων θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν απ τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που εχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση με βάση αυτά τα στοιχεία για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού της Αριστεράς-Δημοκρατίας και κυρίως του κομμουνισμού, η οποία δεν αναγνωρίζει-δέχεται φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλα ελεύθερα, αυτόνομα, υπέυθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Σημεία που θεωρούνταν κοινά ηταν και παραμένουν ειναι ο «ορθολογισμός» βάση της πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής (αυτό που ο λαός αποκαλεί ηθική της κατουρίθρας), Σεξουαλικότητας και πατριαρχικές απόψεις για την οικογένειας καθώς και η αυταρχική-Ιεραρχική αρχή οργάνωση της κοινωνίας και άσκησει της εξουσίας.

Αυτά ειναι μερικά απ τα σημεία στα οποία φαίνεται συνέπεπταν οι απόψεις, που οδήγησαν του Ταγούς της Γαλλικής Εκλησία να ταχθούν στο λπευρό του άξονα και του ελληνικού συντιρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να τεθεί υπό την υψιλήν προστασίαν του. Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια εστω και μικρή προϊστορία.

Και λίγο αργότερα να καθερείται ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος επειδή δεν πήγε και καλώς να καλοσορίσει τον Γερμανό διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση των Κούϊσσλιγκς. Ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος εκτός απ την άρνηση να δεχθεί τον Γερμανό Διοικητή πρόσφερε μέσω της «πρόνοιας του στρατιώτη»σε πολλές χιλιάδες στρατιώτες πολιτικά ρούχα για να αποφύγουν τη σύλληψη. Την θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου την παίρνει ο Δαμασκηνός. Ο ανθρωπός που ο Τσιώρτσιλ έχρησε αντιβασιλιά. Και σε συνέχεια «αυτοπροσώπος» Πρωθυπουργός. Ο ηγέτης της Εκκλησίας μας αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Ελληνα» πατέρα της 4ης Αυγ/του, αφού κατόρθωσε να ειναι : Αρχηγός της Εκκλησία, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας, εστώ και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας. Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατα κόσμον και πρωταθλητής) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση, που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώνταν και οσοι, δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μεταδεκεμβριανό αίσχος.

«Και Ωκοδόμησεν είς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η γή...Διότι μέγας εισαι και κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ).

Η Εκκλησία έπαιξε το δικό της ρόλο στις μεγάλες στιγμές του εθνούς και του λαού μας. Οπως οι αλλες κοινωνικές δομές ετσι και ο κλήρος εχει γράψει τη δική του ιστορία στους εθνικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς αγώνες. Αν βάζαμε εναν τίτλο : η Εκκλησία το 21, την κατοχή και τον εμφύλιο, στο διάβα του χρόνου θα βρούμε και λευκές και μαύρες σελίδες. Ακόμα θα δούμε οτι διαφορετικός ηταν ο ρόλος της ηγεσίας, η πλειοψηφία της οποίας ζούσε μακριά απ το λαό, και πολλές τις περισσότερες φορές δρούσε και εναντίον του, απ αυτόν των απλών Κληρικών, που ζούσε κοντά στο λαό και στη συντριπτική του πλειοψηφία πάλευε μαζί του.

Τόσο το 21 αλλό τόσο την κατοχή και τον εμφύλιο φάνηκε καθαρά η διαφοροποίηση της προσφοράς ανάμεσα στον ανώτερο και τον κατώτερο κλήρο. Φάνηκε η απουσία και εν πολλοίς η απουσία και η προδοσία ακόμα της πλειοψηφίας της ηγεσίας της Εκκλησίας απ τον αγώνα και το 21, της κατοχής και του εμφυλίου σε αντίθεση με την μεγάλη συμμετοχή και προσφορά του λαϊκού κλήρου. Σε όλους τους αγώνες του έθνους μόνο λίγοι φωτεινοί Επίσκοποι συντάχθηκαν με τους απλούς κληρικούς και το λαό και ανταποκρινόμενοι στα εθνεγερτηκά καλέσματα, μετέτρεψαν τους άμβωνες των εκκλησιών σε επάλξεις του αγώνα, πήραν το όπλο στο χέρι και πολέμησαν τον δυνάστη το 21, και τους κατακτητές στην κατοχή και έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα.

Οι απλοί κληρικοί εντασσόμενοι πλάϊ στο λαό και τους αγώνες: εθνικούς και κοινωνικούς υπο την φωτεινή ηγεσία των λαμπρών εξαιρέσεων αποτελούν τις λευκές και αξιοθαύμαστες σελίδες της Εκκλησίας. Ο ανώτερος στην πλειοψηφία του έμεινε ασυγκίνητος απ το δράμα του ελληνικού λαού τόσο το 21 και την κατοχή, ενώ πολλοί απ τους ιεράρχες πήραν το μέρος του δυνάστη το 21 και στην κατοχή συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, δίνοντάς τους Γή και ύδωρ. Πράγματι οι περισσότεροι ιεράρχες στάθηκαν απέναντι

και οχι στο πλάϊ του λαού σε όλες τις δίσκολες στιγμές, Αυτές ειναι οι μαύρες σελίδες του κλήρου.

Κάθε εποχή θέλει τους ανθρώπους της. Αν η εποχή ειναι μεγάλη, θέλει μεγάλους και αν ειναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταινας, που την ήθελαν αιωνόβια (την Ελλάδα της Μελούνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσιά και την ιδεολογική προπαρασκευή, των τόσων δικτατοριών με αποκορύφωμα τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ηταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα και τη βοήθεια των Αγγλων, να εξαναγκάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη δυστυχία και να καταχωνιάσει την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία.Τόσο διάχυτη και αισθητή ηταν η εξάρτηση και η υποταγή που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλλήσουν και ανοιχτά.

Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε οτι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πούν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τί θέλουν να ψηφίσουμε...»

Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγ/νά πρότυπα. Στις 6/11/45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπεί έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδωσία με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπο τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγ/στου ολο ένα ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλα δεν θα πέσει εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Ελληνες. Και δεν έλειψαν οι τίμιοι Ελληνες. Υπάρχουν».

Αυτά φαίνεται έβλεπε και το 21, ο Ανώνυμος Ελληνας και οδηγήθηκε να πεί πώς : «Δύο αίτια ειναι, ώ Ελληννες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τας αλύσους της τυραννίας, ειναι δέ το αμαθές Ιερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χρισού; Ίσως είς την ένδειανν και αφελοκερδείαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισώς η εγκράτεια και η χαλιναγωγίαν των παθών; Αλλ είς ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δυό και τρείς αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων ειναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».

Το Βυζάντιο ηταν ενα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Ελλην», αλλα διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που εχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.

Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται και λειτουργεί σαν πάραλληλο κράτος. Οπως η Καθολική, ετσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει οτι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και οτι αυτοί ειναι τα εκτελεστικά της όργανα. Ετσι είτε μας αρέσει είται οχι στην Ελλάδα απ την Παλιγνεννησία και μετά έχουμε ενα ημιθεοκρατοκό-κρατικό καθεστώς, με την Εκκησία εταίρο του καθεστώτος, οχι μόνο με ευρύτατα ποσοστά, αλλα και με μιά προσημείωση σε «αέρα, γή και θάλασσα και τα εν αυτοίς» υπάρχοντα αγαθά οτι της ανήκουν. Με βάση αυτήν την προσημείση ο Πάππας έχριζε Βασιλιάδες, που κυβερνούσαν με θεϊκό δικαίωμα μεταβιβαζόμενο μέσω του Πάπα. Ενα κομματικό-θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ενα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή ηλικία και οχι στη ηλικία

που βαφίστηκε ο Χριστός στα (33) χρόνια. Τέτοια ποσοστά που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν. Η βάφτηση του Χριστού στα 33 του χρόνια, δεν θα έπρεπε να αποτελέσει το πρότυπο του Χριστιανού τουλάχιστο σε μιά ηλικία που εστω να βιώνει, αν οχι να κατανοεί την πράξη της βάφτισης.

Η Ελλάδα δεν εχει δική της Θρησκεία. Η Οθρόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας ειναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού ειναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γής. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-οπως η δική μας-με ενα Εθνος, γίνεται αίρεση και κατ επέκταση δημόσιος υπάλληλος. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας, οπως γίνεται με ολες τις Αιρέσεις. Αυτοανερείται, αυτοαπομονώνεται. Και σαν αίρεση που ειναι, οχι μόνο υιοθέτησε αλλα ειναι αυτή η Εκκλησία, που υπαγόρευσε στον Μεταξά «τον Γ! ελληνικό πολιτισμό», και την 21η Απριλίου 1967 επιβάλε το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών», με τον Ιερόνυμο. Ειναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους απ τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν απ τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομήσει εκείνο το «Ποιός επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».

Οπως η Ιεραραρχία της Εκκλησίας, ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού περελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε κάθε συντηριστικό και αναρχονιστικό μέτρο, αφόριζε όποιον δεν συμορφώνονταν με τις επιταγές της και έκαιγε βιβλία, ετσι και αυτή προσυπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Εκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενος στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιές. Με κατηγορητήριο οτι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγ/του ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ενα λαό ολόκληρο στη διάθεση του παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος, αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, οταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Ελληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της 4χρονης τριπλής κατοχής και ποιοί οχι μόνο της γύσισαν την πλάτη, την πρόδοσαν αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κακτητών αυτούς, που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.

Οπως σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν διαφορές, οσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής. Ετσι και στην ελληνική κοινωνία υπήρχαν ανθρωποι, που δεν συμφωνούσαν ούτε με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα της ζωής. Η διαφορά αυτή έγινε πιό μεγάλη με την επιβολή της Μεταξική δικτατορίας το 1936. Εντάθηκε στον αλβανικό πόλεμο ανάμεσα στην ηγεσία πολιτική και στρατιωτική, που ήθελαν να «πέσουν μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» και τον στρατό, τους εφεδρους αξιωματικούς και τους διοικητές των μικρών μονάδων, που ηθελαν να πετάξουν τον εισβολέα στη θάλασσα. Και όταν η λαίλαπα των Ούνων μόλυνε «το Αγιο της χώμα» δίπλα στις δύο διαφορές που ειχαν οι Ελληνες, οσον αφορά τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής, προστέθηκαν και δύο ακόμα μεγαλύτερες. Οι διαφορές τη φορά αυτή, δεν αφορούσαν πλέον τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής. Και δεν αφορούσαν γιατί τη διακυδέρνηση την ασκούσαν πλέον τα ανρδείκελα για λογαριασμό των κατακτητών και τη θέση της ποιότητα την ειχε πάρει η επιβίωση και τη ζωή ο θάνατος. Οι διαφορές αυτές αφορούσαν α) : Την ύπαρξη αυτής καθ εαυτής της ΕΛΛΑΔΑΣ και

κυρίως ποιοί και πόσοι θα παραμείνουμε ΕΛΛΗΝΕΣ. και β): Αν μετά την απελευθέρωση σαν λαός θα αρπάξουμε την ευκαιρία, να συνταχτούμε σε μιά ελεύθερη και ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την ΕΛΛΑΔΑ για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ ή θα γυρίσουμε πίσω στο καθεστώς της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας για να ολοκληρώσουμε τον «Γ! Ελληνονο-χριστινικό πολιτισμό» που την ολοκλήρωσή του διέκοψε ο ιταλοελληνικός πόλεμος.

Η κήρυξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 40, φάνηκε να γεφυρώνουν την πολιτική ρίξη που ειχε συγκλονίσει τον τόπο για 10ετίες. Η γερμανική κατοχή όμως που ακολούθησε την άνοιξη του 1941, μέχρι τις αρχές του Οκτώμβρη του 1944, έμελλε να ειναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος. Ασφαλώς για τη διάρκεια της κατοχής δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο Σύνταγμα, που προϋποθέτει Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία. Πάντως στην περίοδο αυτή, καθοριστική για ό,τι επακολούθησε ειχαν διαμορφωθεί τρία διαφορετικά καθεστώτα, που στην πραγματικότητα διαπλέκονται-με χωρίς σαφή τα όρια-και αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τραγωδία του ελληνικού εθνους, ο εμφύλιος-ανταρσία κατά του επισήμου κράτους, οπως διακηρύσσονταν.Τα τρία αυτά καθεστώτα ηταν:

οι κατοχικές κυβερνήσεις (τρείς τον αριθμό), που η κάθε μιά ανάλογα τον χρόνο και τον ρόλο που ενέλαβε να παίξει εχει ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.

β) Οι εξόριστες ελληνικές (που η κάθε μια ειχε να παίξει κάποιον ξεχωριστό ρόλο) κυβερνήσεις που μαζί με το βασιλιά, «εκπροσωπούσαν» τυπικά το ελληνικό κράτος, και με το στανιό προβάλονταν σαν «νόμιμες» και που μέχρι τη Συμφωνία του Λιβάνου αναγνωρίζονταν μόνο απ τους συμμάχους-Αγγλία σαν τέτοιες. Τώρα το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά-με τον πραξικοπηματικό τρόπο που έγινε η παλινόρθωση απ την Αλβιώνα-ειναι ενα μεγάλο θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ. Θα πρέπει όμως να τονιστεί οτι οχι μόνο εχει άμεση σχέση με την τροπή που πήραν τα πράγματα αλλα και με ό,τι επακολούθησε μετακατοχικά.

γ) Το τρίτο ειναι το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, των δυνάμεων που κατά γενική ομολογία και αναγνώριση και απ την πλευρά των συμμάχων πρόσφεραν τεράστιες υπηρεσίες, τόσο για την θετική έκβαση του πολέμου κατά του φασιμού, αλλο τόσο και για την απελευθέρωση της χώρας. Ολοι το αναγωρίζουν και ας μήν το ομολογούν οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εκτός του οτι σήκωσε το κύριο βάρος του ενθικό-απελευθερωτικού αγώνα, διαμόρφωσε και αρκετές απαραίτητες δομές και θεσμούς για ενα Λαϊκό-Δημοκρατικό κράτος. Ενα κράτος δομημένο απ τον ίδιο το λαό: α) στρατό ξηράς και θάλασσας οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα β) Σώμα Ασφαλείας(Ε.Π). γ) Τοπική Αυτοδιοίκησης, Λαϊκή Δικαιοσύνη, Υγεια, πολιτισμός, προσάρμοσε το φορολογικό σύστημα, σεβάστηκε την ατομική ιδιοκτησία υποχρεώνοντας τους όποιους ευκαιριακούς καταπατητές να κατάβάλουν το αντίστοιχο ενοίκιο στους ιδιοκτήτες χωραφιών, σπιτιών κλπ, ξέδωσε και κυκλογφόρησε τραπεζογραμμάτια-χαρτονόμισμα κλπ.

Βέβαια, μετά την απελευθέρωση η διαλποκή περιορίστηκε ανάμεσα στα δύο καθεστώτα,α) των κυβερνήσεων του εξωτερικού και β) των δυνάμεων της Εθνικής Αντίστασης, ιδίως του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στο παιχνίδι που έπαιξαν οι τρείς μεγάλες δυνάμεις Αγγλοαμερικάνοι και κυρίως οι Αγγλοι αλλα και η τότε Σοβιετική Ενωση. Αυτά ομως ειναι θέματα που κάποιοι αλλοι θα τα αναλύσουν.

Την αντίθεση δικτατορίας και λαού την έλυσε ο αλβανικός πόλεμος και την αντίθεση ηγεσία και στρατού την έλυσε η κατοχή της χώρας απ τους τρείς κατακτητές. Οι ήρωες των παλατιών και των καταφυγίων της «Γκράν Μπρετάνιας»

ειχαν φύγει πέρνοντας μαζί τους το κρατικό θησαυροφυλάκειο και ό,τι άλλο πολύτιμο έπρεπε να «διασωθεί».

Η κατοχή ηταν μιά απ τις πιό δύσκολες ιστορικές στιγμές του Ελληνικού Εθνούς. Η χώρα ειχε διαμελιστεί στα τρία. Χώρα και λαός διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο: Η μεν χώρα να γίνει παράρτημα του Γ! Ράϊχ και λαός στο στόχαστρο να αφελληνιστεί.

Οπως ηταν φυσικό η κατοχή εκτός απ την αντίθεση με τους κατακτητές, βάθυνε και το χάσμα ανάμεσα στο λαό. Ενα χάσμα που χώρισε το λαό α) Σε αυτούς που συνέβαλαν στην καταχή, σε αυτούς που τη δέχτηκαν αδιαμαρτήρητα και σε αυτούς που ήθελαν να συνεργαστούν και συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Ολοι αυτοί κοινή αφετήρια και επιδίωξη ειχαν μετά τη λήξη του πολέμου να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του και β) Σε αυτούς που οχι μόνο δεν συνέβαλαν, στο να κατακτηθεί η χώρα, δεν δέχθηκαν την κατοχή αλλά και εγκατάλειψαν τα πάντα και έβαλαν και τη ζωή ακόμα σε κίνδυνο να οργανώσουν Αντίσταση, συγκρότισαν στρατό και πολεμήσαν τους κατακτητές.

Για αυτούς που θα συνεργάζονταν, τα κίνητρα και οι υποδομές υπήρχαν-πέμπτη φάλαγγα, η ΕΟΝ, η Ειδική Ασφάλεια κλπ-για να εκφραστεί αυτό το χάσμα-διαφορά οι λόγοι υπήρχαν. Και η ευκαιρία να διατηρήσουν και υπο κατοχή τα προνόμια τους δόθηκε. Τα πάντα ηταν οργανωμένα από πριν. Η 4η Αυγ/του ηταν συμπαγής και η νίκη του άξονα σίγουρη. Ολα συνηγορούσαν οτι η επαναφορα της 4ης Αυγ/του, δεν αμφισβητούνταν εκτος απ αυτούς που απαφάσισαν να αγωνιστούν.

Ο αδούλωτος λαός μας δεν νικήθηκε. Προδόθηκε απ τους πεμτοφαλαγγίτες στρατηγούς και τους ιεράρχες της Εκκλησία οπως ο Ιωννίνων, Σερρών, Καστοριάς, Φθιώτιδος κλπ, που παραδόσανε λαό και πατρίδα και 2,000 κομμουνιστές και αντιφασίστες αλυσοδεμένους στους φασίστες ομογάλακτους επιδρομείς, εξαργυρώνοντας την προδοσία με αντάλλαγμα του Υπουργικούς, Πρωθυπουγρικούς και Αρχιεπισκοπικούς θώκους. Η ιστορία εχει καταγράψει και η ζωή εχει επιβεβαίσει, οτι κάθα φορά που θα παρουσιαστεί κάποιο κενό εξουσίας ειναι οι Δεσποτάδες και οι Αρχιεπίσκοποί που αναλαμβάνουν να καλύψουν το όποιο κένο εξουσίας.

Γι αυτούς όμως που θα αντιστέκονταν, θα έπρεπε να αρχίσουν απ το μηδέν. Με υποδομή τη ζωή τους και κίνητρα ενα μαντίλι όνειρα, την ελπίδα και την αγάπη του λαού για μιά Ελλάδα, που να του ανήκει και μια καλύτερη ζωή. Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν και αγωνίζονταν ο ελληνικός λαός, τη Λαϊκή Δημοκρατία, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη, που αποτελούν τα βάθρα της Λαϊκης Δημοκρατίας. Τη Λαϊκή Δημοκρατία, ο λαός τη διεκδίκησε το 1821.Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε το 1843, 1861 και το 1909. Την διεκδίκησε ο Ρόκος Χοϊδάς και άλλα πολλά ανοιχτά μυαλά και παλικαρίσια δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα.

Το 1924 νόμισε οτι την άγγιξε. με την υποκριτική εκείνη «Δημοκρατία», που τα φύτρα-λίκνο της βάφτηκε με το αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη και ο εκπρόσωπός της και τότε Πρωθυπουργός Παπαναστάσης πέθανε στην εξορία-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας της. Σ όλο το διάβα των 120 είκοσι χρόνων, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε, χαροπάλεψε με το όνειρο μιας Ελλάδας, που να ανήκει στους Ελληνες και μιά ζωή που να εχει το Ανθρώπινο άρωμα και να την εποπτεύει ο ίδιος.

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους καραδοκούσε πάντα άπληστη και αχόταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακρυά απ το ονειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να εχει Ανθρώπινο άρωμα η ζώη του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε

ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπήρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντωφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ηταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία, στη ντόπια συνεργασία και προδοσιά. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ηταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε ομως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα οπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Όργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα πιό βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής τη Λαίκή Δημοκρατία, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Η εισηγητική έκθεση για την ιδρυτική πράξη την ΠΕΕΑ, έλεγε: Εχοντας υπόψη : 1) Τις υπέρτατες εθνικές ανάγκες και την επιτακτική απαίτηση του ελληνικού λαού, για τη δημιουργία μέσα στη χώρα ενος κεντρικού πολιτικού οργάνου, που να συντονίσει τις προσπάθειες και τον αγώνα για την εθνική απολύρτωση και να αναλάβει την υπέυθυνη διοίκηση των ελευθέρων και ελευθερουμένων περιοχών της χώρας και

2) Την από 15 Δεκεμβρίου 1943, πρόσκληση της κεντρικής Επιτροπής του Εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου σε όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις καθώς και την κυβέρνηση Τσουδερού, για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Σ Υ Γ Κ Ρ Ο Τ Ο Υ Μ Ε

Πολιτική Εποτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης που αποτελείται προσωρινά από τα υπογράφοντα μέλη.

Κύριος και προταρχικός σκοπός της Επιτροπής ειναι : Να συντονίσει και να διεξάγει με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και στο πλευρό των συμμάχων μας, τον αγώνα κατά των κατακτητών.

Να αγωνιστεί για το διώξιμο από τη χώρα και τη συντριβή των γερμανικών και βουλγάρων εισβολέων, για την ολοκληρωτική εθνική απελευθέρωση και για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητα της χώρας.

Να επιδιώξει την εθνική μας αποκατάσταση με βάση την αρχή της αυτοδιάθεση των λαών σύμφωνα με τον χάρτι του Ατλαντικού και τη συμφωνία της Τεχεράνης και τη στρατηγική διαρρύθμιση των συνόρων μας.

Να αγωνιστεί για την εξόντωση του εσωτερικού φασισμού και των ενόπλων προδοτικών σωμάτων.

Παράλληλα η επιτροπή θα αναλάβει τα πιό κάτω καθήκοντα:

1) την υπεύθυνη διοίκηση των ανταρτικών μονάδων που θα αποδεχθούν τη σύσταση της Επιτροπής με σκοπό την ενοποίηση, την αναδιοργάνωσή τους και τη συγκρότηση ενιαίου εθνικού στρατού.

2) Την υπεύθυνη ανώτερη διοίκηση των ελευθέρων περιοχών σε όλους τους τομείς, με σεβασμό των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης και το συντονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της.

3) Την εξασφάλιση των ελευθεριών του λαού στις ελεύθερες περιοχές, το σεβασμό της Ατομικής ιδιοκτησίας καθώς και την εξασφάλιση της ελευθερίας της Θρησκευτικής συνείδησης.

4) Την ικανοποίηση των βασικών αναγκών του λαού και την περίλθαψη και προστασία των θυμάτων του πολέμου και της βίας των κατακτητών.

5) Την προπαρασκευαστική εργασία για την είσοδο της χώρας, μετά την απελευθέρωση, σε ομαλό πολιτικό βίο με κατεύθυνση την εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού και την καταπολέμηση κάθε προσπάθειας για λύσεις πραξικοματικές ή δικτατορικές και αντίθετες προς την ελεύθερη θέληση του λαού, από οποινδήποτε και αν προέρχονται. Η Επιτροπή, ξεκινώντας από την αντίληψη πως για να πραγματοποιηθούν ικανοποιητικά οι πιό πάνω εθνικοί σκοποί, επιβάλλεται να συμμετάσχουν στο εργο αυτό όλες οι εθνικές δυνάμεις. Θεωρεί πρωταρχικό της καθήκον να εξακολουθήσει δραστήρια τις ενέργειες για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Παράλληλα, δε θα πάψει να επιδιώκει την πραγματοποίηση των πιό πάνω σκοπών με τα μέσα που σήμερα διαθέτει και με όλους εκείνους που θα δεχθούν στο μέλλον να συμετάσχουν στο έργο της.

Η επιτροπή θα κατανείμει τις αρμοδιότητές σε Γραμματείες. Επικεφαλής των υπηρεσιών κάθε Γραμματείας, θα ειναι ενα μέλος της Επιτροπής και θα εχει τον τίτλο του Γραμματέα. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάξει με απόφασή της. Για την πραγματοποίηση των σκοπών της η Επιτροπή θα εκδίδει πράξεις και αποφάσεις.

Οι πράξεις και οι αποφάσεις εχουν περιεχόμενο και ισχύ κανόνος δικαίου, αποφασίζονται και εκδίδονται από τον αρμόδιο Γραματέα. Οι πράξεις και οι αποφάσεις δημοσιεύονται και ισχύουν αμέσως μετά τη δημοσίευση. Η Επιτροπή , πιστεύοντας πως η δύναμη της πηγάζει από το λαό και από το λαό αντλούνται όλες οι εξουσίες, θα συγκαλέσει στο πιό σύντομο χρονικό διάστημα Εθνικό Συμβούλιο, που θα αποτελεστεί από αντιπροσώπους του λαού εκλεγμένους ελεύθερα. Ολες οι ενέργειες της Επιτροπής, καθώς και η ίδια η σύστασή της, θα τεθούν κάτω από την κρίση του Εθνικού Συμβουλίου που θάνε το μόνο αρμόδιο ν αποφασίσει για τη σύνθεση και για τον παρά πέρα τρόπο της λειτουργίας και της δράσης της.

Ο τρόπος της σύγκλησης του Εθνικού Συμβουλίου και της εκλογής των αντιπροσώπων θα οριστεί με ειδική πράξη της Επιτροπής. Η Επιτροπή αποφασίζει να απεθυνθεί με διάγγελμα στον ελληνικό λαό για να αναγγείλει τη σύστασή της και τους σκοπούς της. Και αφού προσδιορίζει έδρα, σφραγίδα και συντάσει πρακτικό ορκομωσίας στις 12 Μαρτίου 1944 έδωσαν μπροστά στον ιεροργούντα κανονικόν εφημέριο και τους α) Αιδεσιμότατο αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας σαν εκπρόσωπο του κλήρου, β) στο Στρατηγό Στέφανο Σαράφη, σαν εκπρόσωπος των ανταρτικών δυνάμεων και γ) τον προεδρο της κοινότητας της εδρας της Επιτροπής τον ακόλουθο όρκο:

«Ορκίζομαι οτι θα εκτελέσω πιστά τα καθηκοντά μου σαν μέλος της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης, έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του ελληνικού λαού, οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία για την απελευθέρωση της χώρας μου από το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζω παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα».

Τα Μέλη της Επιτροπής 1) Ευριπίδης Μπακιρτζης 2) Εμμανουήλ Μάντακας 3) Γεώργιος Σάντος 4) Ηλίας Τσιριμόκος και 5) Κώστας Γαβριηλίδης.

Αμέσως μετά τη λήξη η συγκροτηθείσσα Επιτροπή έστειλε τηλεγράφημα προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής κυβέρνησης Καϊρου.

Κύριε Πρόεδρε, έχομεν να Σας ανακοινώσουμεν το σχηματισμό εις την ελευθερην Ελλάδα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθερώσεως, της οποίας σκοπός ειναι η ένωσις των εθνικών δυνάμεων προς συντονισμόν του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος παρά το πλευρό των συμμάχων, η διοίκησις των ήδη ελευθέρων περιοχών εν ελλάδι, η εξασφάλισις μετά την απελευθέρωσιν ομαλής και ελευθέρας πολιτικής ζωής καθ όλην τη χώρα. Η Επιτροπή αποβλέπει πρωτίστως εις τον σχηματισμόν κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας. Διερμηνεύοντες έκδηλον επιθυμίαν του Λαού και των ενόπλων δυνάμεών του απευθυνόμεθα εις την Εξοχότητά σας με την πεποίθησιν οτι θα αντιληφθήτε τας επιτακτικάς εθνικάς ανάγκας και θα προσφέρητε αποτελεσματικήν συμβολήν εις τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας.

Προσωρινά Μέλη Πολιτικής Επιτροπής ακολουθούν οι υπογραφές.

Στη διάρκεια της κατοχής, οπως τα θαύματα της Εκκλησίας, με φωτεινές εξαιρέσεις βρίσκονταν καθημερινά στο προσκήνιο, ετσι και της μεταδεκεμβριανής δικαιοσύνης τα θαύματά της δεν πρόφτεναν να διαδεχθούν το ενα το αλλο. Λέγεται πως η Δικαιοσύνη ειναι τυφλή. Τόσο «τυφλή» που οταν θέλει-λειτουργώντας ταξικά, να μην μπορεί να διακρίνει το δίκαιο απ το άδικο και την αλήθεια απ το ψέμα. Οπως οι άλλες κοινωνικές δομές που λειτουργούν ταξικά, ετσι και η Δικαιοσύνη δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση του κανόνα. Κάθε ταξική δομή εχει και τα καθορισμένα πλαίσια μέσα στα οποία υποχρεούται να λειτουργήσει και τους αντίστοιχους ποινικούς κανόνες για τα «παρανομούντα» μέλη του,(δυσμένεια, μετάθεση, ποινική δίωξη, απόλυση, καταδίκη κλπ).

Γι αυτό και ο λαός δεν περιμένει να λειτουργήσουν όπως λειτούργησε ο δίκαιος Αριστίδης, οταν τον εξοστράκισαν οι Αθηναίοι. Στο δημοψήφισμα για τον εξοστρακισμό του, ενας αγράμματος και τυφλός από άγνοια, παρακάλεσε τον Αριστίδη, που περνούσε εκείνη την ώρα δίπλα του, να γράψει το όνομά του Αριστίδη στο όστρακο που θα τον εξοστράτιζε. Και οταν ο Αριστίδης τον ρώτησε «τί σου έκανε; τον ξέρεις;». Η απάντηση ηταν: «Δεν τον ξέρω, Βαρέθηκα ομως να ακούω να τον λένε όλοι δίκαιο». Τότε ο Αριστίδης, έγραψε ατάραχος το όνομά του στο όστρακο της καταδίκης του.

Βέβαια κανένας δεν περίμενε απ την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Ομως σε μιά ιστορική και κρίσιμη για το Εθνος στιγμή, οπως ηταν η καταχική και μεταπελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα ειχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτώνο ρόλο, να σκεφθεί εστω για μια φορά : Ελληνικά, Εθνικά και ανθρώπινα. Τα πράγματα ηταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρείς κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μιά Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, οχι μόνο συνεργάστηκε κατ εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλα και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ηταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκείψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α) : Αυτοί που κατα τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προερδία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ)

Όσοι, ενώ ειχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η αλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία ειχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Οσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξής τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περουσίας του δοσιλόγου.

Β) Οσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μέν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληθφέντων κατ υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ηταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοι για ομήρους, αυτούς που θα παιρνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που ειχαν καταδικάστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, οσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν ειναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν ομως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Ειναι ομως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και οχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά. Αυτό θα ειναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του-ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντικομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, ομως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και πιό πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φώς.

Η μεταπελευθερωτική εποχή ήταν κατ εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστηκά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μιά σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μιά ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός, τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ενα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος. Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός ειχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα ειχε μέσα της το στοιχείο του επικοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, εστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι πιό ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις πιό σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Αντί όμως γι αυτό συνέβει το παράδοξο : Η νεκραναστηνένη τότε φασιστική Δεξία, στηριγμένει στον αγγλικό στρατό και όπλα, μετέτρεψε τους ιδεολογικούς αντιπάλους της σε «εχθρούς της πατρίδας» και τους αγωνιστές του Επους της Εθνικής Αντίστασης σε «δοσιλόγους» και η δικαιοσύνη κλήθηκε να παίξει αυτόν το άχαρο ρόλο να καταδικάσει σαν «εχθρούς της πατρίδας» τους αγωνιστές της Αντίστασης και να μεταμορφώσει-μετουσιώσει σε συνέχεια τους δοσίλογους και τους παρακρατικούς σε «αγωνιστές» και «ήρωες». «Αγωνιστές» και «ήρωες» τους ανθρώπους, που έκαναν τους«αγώνες» και τις «θυσίες» για την «λευτεριά» της πατρίδας και συνέβαλαν στην εδραίωση της μεταπολεμικής «δημοκρατίας».

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ενα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του ειχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ενα αναρχικό επισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγ/του. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πεί εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν

οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Παρά το γεγονός οτι το δίκαιο διατρέχει πάντα στην κόψη του ξυραφιού και την ακίδα του ζυγού, ο νικητής εχει πάντα «δίκαιο» με όποιον τρόπο και αν τα κατάφερε να νικήσει. Αν ο σκοπός άγιασε τα μέσα που χρησιμοποίησε για να νικήσει, αυτό δεν εχει καμιά σημασία. Το ίδιο δεν εχει σημασία αν η νίκη ηταν «Πύρρειος νίκη» για το λαό και τη χώρα. Για όλα έφταιγε ο νικημένος αντίπαλος. Αυτός θα πληρώσει το όποιο κόστος σε μέγεθος και ποιότητα. Στα χέρια των νικητών ολα τα πράγματα ειναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο. Ο Τσιώρτσιλ, που τόσο επίμονα και επιτακτικά την απαιτούσε αυτή τη νίκη, πρώτα στην Αθήνα και ύστερα σε όλη την Ελλάδα, έπρεπε οι αποδέκτες των εντολών του να του δώσουν τη χαρά της νίκης. Ανεξάρτητα αν για τη Νική αυτή, έδινε εκείνες τις δολοφονικές εντολές «οχι ειρήνη χωρίς νίκη». Οι φονικές αυτές εντολές του Τσιώρτσιλ, απέκλειαν κάθε διαπραγμάτευση, πολύ περισσότερο δεν ήθελε τη συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση, δεν ήθελε ούτε και την αφομοίωση. Τα συμφέροντα του Τσιώρτσιλ, του παλατιού και της ολιγαρχίας μόνο με την εξόντωση μπορούσαν να διασφαλισθούν και δεν δύστασε να αποσπάσει σαράντα και πλέον χιλιάδες στρατό απ το συμμαχικό μέτωπο για να την επιβάλει.

Ειναι ιστορικά επιβεβαιωμένο οτι η πολιτική των Αγγλων, δεν πρόβλεπε έστω και σαν ίστατη λύση να συνενοηθούν με ΕΑΜ, αλλά να το κτυπήσουν όποια πολιτική και αν ακολουθούσε το ΕΑΜ. Γι αυτό άλλωστε απ τις πρώτες ακόμα μέρες φόρτωσαν τις ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα όποια κακά και άσχημα έγιναν στη διάρκεια της κατοχής με αποκορύφωμα το αίσχος της πτωματολογίας. Την μεταβαρκιζιανή περίοδο ενορχήστρωσαν την αντιεαμική προπαγάνδα, καπιλεύτηκαν τον πόνο των όποιων καταστροφών και θυμάτων. Προπαγάνδα που δηλητηρίαζε τις ψυχές των πονεμένων και έστρεψαν την δικαιολογιμένη οργή τους για τις χιλιάδες των νεκρών απ τους αδιάκριτους βομβαρδισμούς των αεροπλάνων, των καραβιών και των τάνκς από αδυναμία λόγο μέσων και τρομοκρατίας να προσδιορίσουν τους πραγματικούς δολοφόνους κατά των Αντιστασιακών και οχι κατά των πραγματικών ενόχων. Μια προπαγάνδα και μέσα που μετέτρεψε τους αγωνιστές σε ενόχους και τους ενόχους σε «αγωνιστές».

Αυτός άλλωστε ηταν και ο στόχος της τέτοιας προπαγάνδας. Μια προπαγάνδα ισάξια των μεγάλων τέκνων της Αγγλίας, που δεν δύστασαν απ τον 16ο, αιώνα μέχρι και τα μέσα του 20ου με τα ίδια μέσα : ένοπλη βία και απανθρωπη μεταχείρηση των λαών του κόσμου δημιούργησαν και διατήρησαν την πιό μεγάλη αποικιακή αυτοκρατορία. Η αγγλική αυτοκρατορία, ηταν τόσο μεγάλη που δεν έδυε ο ήλιος όλο το 24ωρό. Και για να εξυπηρετηθούν οι αγγλικές γεωργικές και οι μεταλλευτικές εκμεταλλεύσεις στην Αμερική, με την δημιουργία των διαφόρων δουλεμποτικών εταιρειών, οπως αυτή των «Ανατιλικών Ινδιών» κλπ, διεύρυναν το δουλεμπόριο σε βαθμό που αποδυνάμωσε σημαντικά την Αφρική. Υπολογίλογίζεται οτι απ το 16ο μέχρι το 19ο αιώνα η Αφρική έχασε εκατό περίπου εκατομμύρια ανθρώπους με το δουλεμπόριο.

Εκτός απ τις γενικόλογες κατηγορίες, κατηγορούσαν τον ΕΛΑΣ οτι σκότωνε τους Γερμανούς αιχμαλώτους και τους Ελληνες ακόμα. Ο ΕΛΑΣ δεν ηταν κράτος-δημιουργούσε προϋποθέσεις-ούτε φυλακές ειχε, πολύ περισσότερο δεν μπορούσε να εχει στρατόπεδα, ωστε να φυλάγει με ασφάλειας τους αιχμαλώτους και κρατουμένους μέχρις ότου περάσουν από το ανταρτοδικείο. Οι εκαθαριστικές επιχειρήσεις και πιέσεις διαδέχονταν μιά την αλλη και σε όλη την επικράτεια. Η αριθμητική αντιπαράθεση τεράστια, η δύναμη πυρός εξ ίσου μεγάλη και ο χρόνος διασφάλισης και μετακίνηση του αιχμαλώτου ή κρατούμενου ελάχιστος. Ειχε ελεύθερες μεγάλες περιοχές. Οι αποστάσεις ομως πολλές φορές προϋπόθεταν μέρες για τις φτάσει

κανείς. Ηταν επόμενο κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων, δεν ηταν λίγες οι φορές που γίνονταν προσπάθεια απόδρασης και με το δίκαιό τους, αφού δεν ήξερα τι τους περίμενε. Μα και η συμπεριφορά μερικών αγωνιστών προς τους αιχμαλώτους να μην ηταν η ενδεδιγμένη του αγωνιστή. Ποιός ομως θα μπορούσε να συγκρατήσει την ιερή αγανάκτηση, ενός ή μιας αγωνίστριας, οταν αντίκριζε το ξεθεμελιωμένο σπιτικό του, τον κρεμασμένο συγγενή, το βιασμένο θυλικό του όταν βρίσκονταν αντίκρι με το θύτη, εστω και αν ηταν ο κρατούμενος που οδήγησε τους Γερμανούς ή τους ΠΑΟτζήδες στο λιμέρι αιχμάλωτο. Αυτόν, που έβαζε φωτιά σε φούρνο που προηγούμενα ειχε γεμίσει με Μωρά στον Χορτιάτη την Κατράνιτσα, στα Καλάβρυτα, το Δίστομό κλπ.κλπ ;

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ξεχνούν οτι ο χρόνος της Αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Βέβαια κανένας δεν θα ενέκρινε τέτοιες πράξεις. Απαράδεκτες και κατακριτέες. Ομως ανάμεσα σε ποιούς θα κατατάσαμε τον Κολοκοτρώνη, που πάνω στην έξαρση του τουρκολατρικού προσκυνήματος, από οργή και αγανάκτηση φορτησμένος, διέταξε τον ανασκολοπισμό του Σταμούλου, και τους Φλικούς που σκότωσαν τον Νικόλαο Γαλάτη και μόνο με την υποψία οτι ηταν κάτοχος ενος μυστικού που μπορούσε να διαρεύση και τον Κυριάκο Καμαριό φανατικού λάτρη και πρωπαγαδνιστή του Ραγιαδισμόυ; Στους αιμοδιψείς; Βέβαια η διαταγή ανεκλήθει απ τον ίδιο. Ίσως ειχε το χρόνο να το κάνει και οι συνθήκες να του το επέτρεπαν. Αν τα μεταπολεμικά πράγματα εξελίσσονταν ομαλά, αυτά τα ζοφερά περιστατικά θα προσεγγίζονταν και θα ερμηνεύονταν με τις τότε επικρατούσες συνθήκες, λαμβανουμένου υπ όψη και του ατομικού παρελθόντος κάθε κρατουμένου και αγωνιστή.

Για να μήν υπάρξουν παρόμοια φαινόμενα, έπρεπε οι Γερμανοί να μην ειχαν κατακτήσει τη χώρα μας και για τους ελάχιστους έλληνες που «σφαγιάστηκαν», δεν έπρεπε να συνεργαστούν με τους κατακτητές. Γιατί συνεργαζόμενοι οχι μόνο συμβάλανε και να εδραιωθεί η κατοχή και να παραταθεί η διάρκειά της, αλλά και συμμετείχανε σε πράξεις εγκληματικές και καταστροφικές για τη χώρα. Εκτός απ αυτό το έγκλημα που διέπραταν εις βάρος της χώρας, πολεμούσαν και αυτούς που αγωνίζονταν για την ύπαρξη και την απελευθέρωσή της. Η Ελλάδα και οι Ελληνες αγωνίζονταν «υπέρ βωμών και εστιών» ενώ αυτοί προσπαθούσαν να σπάσουν τους αρμούς και να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό της Ελλάδας. Οι αδυναμίες αυτές ομως και τα λάθη, που έγιναν σε εναν τέτοιο τιτάνιο αγώνα ύπαρξης και λευτεριάς, αν δεν υπήρχε η μεταπελευθερωτική αντιεαμικής προπαγάνδα και η λευκή τρομοκρατία, δεν θα αποτελούσαν αφορμή να δηλητηριάσουν την ψυχή των Ελλήνων. Και ούτε μπόρεσαν παρά την απηνή και αχαλίνωτη προπαγάνδα και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν να θαμπόσουν τη λάμψη και το μεγαλείο της Αντίστασης.

Και δεν θα μπορέσουν οση προσπάθεια διαστρεύλωσης και αν εχει γίνει, γιατί οι όροι, τα γεγονότα και οι πράξεις ώς προς τους σκοπούς και το περιεχόμενο δεν ειναι συγκρίσιμα. Οι Γερμανοί και οι συνεργαζόμενοι αιχμάλωτοι, που σκοτώθηκαν χωρίς να περάσουν από δίκη, πριν τη σύλληψη σκορπούσαν το θάνατο και την καταστροφή για να διατηρηθεί η σκλαβιά, ενώ η Αντίσταση που σκότωσε τον Γερμανό και τον συνεργαζόμενο αιχμάλωτο, χωρίς δίκη αγωνίζονταν για ζωή, λευτεριά και ανάσταση. Η παραδοχή αυτής της άποψης που οχι μόνο ταυτίζει τον αγωνιστή με τον συνεργάτη και δοσίλογο, αλλα τον τοποθετεί και στη θέση του κατηγορημένου ειναι πολύ

επικίνδυνη. Μπορεί αν δεν καταπολεμηθεί σε μια παρόμοια περίπτωση θα ειναι οχι απλώς καταστροφική αλλα και εθνοκτόνα.

Και συνέβει το ιστορικό παράδοξο-οχι βέβαια για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σχέση με την καταγραφή της ιστορίας-για 150 χρόνια απ το 21 και μισό αιώνα μετά την Αντίσταση και τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να καταγράψαμε την ιστορία του Νεοελληνικού Εθνους, χωρίς να αξιολογηθούν ιστορικά τα γεγονότα. Χωρίς να κατανεμηθούν ευθύνες για συγκεκριμένες στάσεις, αποφάσεις και πράξεις και οπως το 21 ετσι και τώρα, όλα τα «δίκαια» πέρασαν με το μέρος των δοσιλόγων και όλα τα άδικα τα ειχε και για μερικούς εξακολουθούν να τα εχουν ακόμα οι Αντιστασιακοί και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (ΔΣΕ).

Η Εθνική Αντίσταση ηταν και παραμένει ενα πρωτόγνωρο καμμάτι της ζωντανής Νεοελληνικής ιστορίας. Και ιστορία ειναι η καταγραφή των γεγονότων. Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται, έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια εξωραϊσμού, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ειναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα ιστορικά γεγονότα ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι οπως καταγράφονται έγιναν και οχι οπως θέλαμε να ειχαν γίνει. Ολοι εχουν δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα τραγικά χρόνια στη χώρα μας. Ολοι εχουν οχι μόνο το δικαίωμα αλλα και την απαίτηση να μάθουν : Ποιός οταν η σάλπιγγα σήμαινε εθνικό εγερτήριο φώναξε ΠΑΡΩν και ποιός την άκουσε και γύρισε την πλάτη. Ποιός πολέμησε και θυσιάστηκε για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, ποιός συνεργάστηκε και ποιός πρόδοσε. Ποιός καταστράφηκε από αφορμή τη συμμετοχή του στην Αντίσταση και ποιός εκμεταλλευόμενος τη δυστυχία του λαού πλούτισε. Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τη συμφορά. Ειναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθεια, η θελληματική ή αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα «ιστορικά» ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μαγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν ή και επέβαλαν να γίνουν αυτά. Οποια και αν ειναι αυτά δεν πρέπει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα-έδιναν-δώσουν τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι έγινε, πώς έγινε και γιατί έγινε ετσι και οχι αλλιώς, πάντα με σκοπό να μήν ξαναγίνουν τα ίδια. Και μην ξεχνάμε οτι παραποίηση και η μυστικότητα ειναι η καλύτερη φίλη της διαπλοκής, της διαφθοράς και της παρανομίας.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που ομως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική συμφορά και καταστροφές υλικές και κυρίως ηθικές. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ ολίγον- αν δεν ειχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα ειχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε συνεπώς εμεις σήμερα κάθε λόγο να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Χωρίς να καταγραφεί ο ειρμός των γεγονότων, η αξιολόγηση τί σήμαινε κατοχή, τις συνέπειες που αυτή μπορούσε να εχει για το λαό και τη χώρα, αν τα γεγονότα δεν εξελίσσονταν οπως εξελίχθηκαν και όποια διαμόρφωση-κατάληξη μπορούσε να εχει η ζωή του λαού, πέρα απ τα ταξικά συμφέροντα και τις επιφανειακές αφορμές και αφορισμούς. Χωρίς να εξακριβωθούν τα πραγματικά αίτια των όσων έγιναν και γιατί

έγινε το καθένα απ αυτά ετσι και οχι αλλιώς αποφάνθηκαν οι νικητές, ξένοι και ντόπιοι οτι για ό,τι έγινε κατά τη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής την ευθύνη την εχει το ΕΑΜ και οι συμμετέχοντες σε αυτην. Με βάσει αυτό το σκεπτικό έγραψαν «ιστορία» καταλόγησαν ευθύνες. Αναζήτησαν και συνέλλαβαν τους «εχθρούς» και «εγκληματίες» επιδίκασαν ευθύνες και επέβαλαν ποινές σκληρές. Ποινές αντίστοιχες με το «έγκλημα».

Οσον αφορά τους φόνους και τα εγκλήματα που βαρύνουν την Αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής, το ΕΑΜ, κατ επανάληψη εξέφρασε ειλικρινά συλληπητήρια και τη λύπη του. Τα αποδοκίμασε από καρδιάς, αν και πολλά ηταν απόβλεπτα και αναπόφευκτα και αρκετά εκ των πραγμάτων επιβεβλεμένα. Αφορούσαν τους Νενέκους του 1941-44. Και οι Νενέκοι παλιοί και σύγχρονοι δεν εχουν θέση στην ιστορία πολύ περισσότερο στην Ελλάδα.

Η παράταξη του ΕΑΜ, πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τα όποια εγκλήματα διέπραξε κάτω απ τις τότε γνωστές συνθήκες. Και οχι μόνο αυτοί που ηταν συγκυριακά «ένοχοι», αλλά και με ποικίλους τρόπους οι αθώοι, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους ακόμα για πάρα πολλά χρόνια. Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι συλληφθέντες και βασανισθέντες και σε δεκάδες χιλιάδες οι εξόριστοι, Το ίδιο και οι καταδικασμένοι σε βαριές ποινές και σε αρκετές εκατοντάδες αυτοί που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. Και το πιό τραγικό πολλοί απ αυτούς που εκτελέστηκαν για «φόνους» συγκεκριμένων ανθρώπων, οι «δολοφονηθέντες» ζούσαν ή και ζούν ακόμα και σήμερα.

Η Αριστερά, οπως γράφω και πιό πάνω δεν ηταν ποτέ κράτος. Ενώ η Δεξιά και κατά τη διάρκεια της κατοχής και κατά τον εμφύλιο πόλεμο, αλλα και μετά ειχε και ηταν κράτος και εγκλημάτισε παντιοτρόπως: νομίμως και παρανόμως. Ειχε όργανα απονομής δικαιοσύνης, Εισαγγελείς, Δικαστές, Αστυνομία, Χωροφυλακή, στρατό και σκότωνε. Πόσοι δεν πήγαν στο απόσπασμα για ενα κουπόνι εράνου ή σαν στρατολόγοι ή τους βρήκαν κάποιο αιχμιρό αντικείμενο ή κάποιο πιστόλι. Πόσοι δεν σκοτώθηκαν με το πρόσχημα «αποπειραθέντες να δραπετεύσουν εφονεύθησαν...»

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα ολων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και οταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από έχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία έκανε τη μιά απρονοησία, γιατί έκανε και τη δεύτερη να μήν ειναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν... για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα» διέπραξε.

Βέβαια, το φαινόμενο αυτό δεν εμφανίστηκε μόνο στη δική μας περίπτωση. Η παγκόσμια ιστορία ειναι γεμάτη από παραδείγματα που διδάσκουν, πως κάθε σύγκρουση που τελειώνει με ήττα ο ηττημένος δέχεται τα ομαδικά πυρά οχι μόνο απ τον νικητή- αντίπαλό του, αλλα και πολλών από εκείνους που με εθνουσιασμό αλλά χωρίς πραγματική πίστη στον αγώνα ή και για λόγους υποκειμενικούς συμμετείχαν ή τον στήριζαν. Ολοι αυτοί εχθροί και φίλοι, έριξαν στη νικημένη Αντίσταση ολοκληρωτικά τις ευθύνες και το ανάθεμα για ό,τι κακό και άσχημο συνέβει στον τόπο. Βρίσκουν τα πάντα στραβά και ανάποδα. Καταδικάζουν την κάθε της πράξη. Αυτοί που βάζοντας τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα πάνω απ τα εθνικά, δεν δυστάζουν να μειώσουν την προσφορά του λαού. Να την παρουσιάζουν μικρότερη απ ό,τι ηταν στην πραγματικότητα. Να ρίχνουν λάσπη σε ενα μεγαλούργημα του λαού, τη στιγμή που γνωρίζουν πως, αλλα κράτη που δεν κάνανε ή ειχαν μικρή Αντίσταση, λένε και υπερβολές ακόμα προκειμένου να διευρύνουν το μέγεθος της προσφοράς,

μια και η Αντίσταση ηταν το βασικό μέτρο για την απελευθέρωση της χώρας και η συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα για την ήττα του άξονα.

Τη στιγμή λοιπόν, που οι αλλοι λαοί την επικαλούνται και την πρόβαλαν στεντόρια τη φωνή, η δοσίλογη δεξιά στην Ελλάδα, οχι μόνο δεν αξιοποιήσε οπως έπρεπε σαν Εθνικό Κεφάλαιο, αλλά μετά την εξόντωση των πρωτεργατών αποσιωπήθηκε διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και Εθνική Πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε διαστρευλώθηκε. Μηδένισε το περιεχόμενό και την αρνήθηκε. Δεν λείπουν και αυτοί που της αποδίδουν πρόθεση...και στον αγώνα αυτόν κάθ εαυτόν αλλά και τα κίνητρα που οδήγησαν τους αγωνιστές να πάρους μέρος στην Αντίσταση. Μάλιστα πολλοί λένε οτι πήραν μέρος για να λύσουν προσωπικά άμεσα και μελλοντικά τους προβλήματα.

Ο υπαινιγμός αυτός εχει πολλούς αποδέκτες και αρκετές μεταφράσεις. Οι άνθρωποι αυτοί που παραβλέποντας ή αμφισβητώντας τους όποιους αγώνες και θυσίες που χρειάστηκε να κάνουν, ξεχνούν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν οτι : αγώνες χωρίς όνειρα, ιδανικά και οράματα, μα και φιλοδοξίες ακόμα δεν γίνονται. Επειτα ξεχνούν ή παραγνωρίζουν οτι η τεράστια πλειοψηφία αν οχι το σύνολο των ανθρώπων, που πήραν μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, δεν ηταν άνθρωποι που δεν ειχαν στον ήλιο μοίρα. Συμμετείχαν στην Αντίσταση από περίσευμα συνείδησης για να ηττηθεί ο φασισμός γενικά και ο ντόπιος ειδικά. Να αλλάξει ο τρόπος διακυβέρνησης της χώρας, να αποκατασταθεί η κοινωνική δικαιοσύνη και η ισηγορία που τόσο ειχε παραβιαστεί. Να απαλλαγεί η χώρα απ την εξάρτηση και την κοινωνική εξαθλίωση και οχι για προσωπικούς, οικονομικους ή άλλους λόγους που πολλοί προσάπτουν στους αγωνιστές. Και το βασικότερο ξεχνούν ποιός ηταν ο εχθρός.

Το ίδιο ισχύει και για τις κατηγορίες που μερικοί καταλογίζουν στους Αντιστασιακούς οτι υπερβάλουν στα γραπτά τους, οσον αφορά τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας γενικά και προσωπικά. Θα ηταν ευχής έργο να μπορούσε ο κάθε αγωνιστής που συμμετείχε σε κάποια ηρωϊκή πράξει να την περιγράψει σε όλο της το μεγαλείο. Δυστυχώς και αν ακόμα μπορούσε από σεμνότητα δεν θα το έκανε. Ετσι δεν έχουμε πολλές προσωπικές μαρτυρίες. Ίσως όμως δεν ειναι μόνο η σεμνότητα αλλα και το γεγονός, οτι παρά τον μεγάλο εκφραστικό πλούτο που διαθέτει η γλώσσα μας, ποτέ δεν θα μπορούσε οχι μόνο ο ίδιος, αλλα και ο πιό αξιόλογος λογοτέχνης, να συλλάβει πρώτα και περιγράψει μετά τη διεξαγωγή της μάχης. Τις χαρακτηριστικές εκείνες τις ανά πάσα στιγμή εναλλασσόμενες φάσεις αυταπάρνησης που απαιτούσε κάθε φορά η μάχη. Εκείνες τις ξεχωριστές λεπτομέρειες, που συνθέτουν αλλα και προσδιορίζουν μια πράξη ηρωϊκή. Και δεν θα μπορέσει οσο και αν προσπαθησει ο λογοτέχνης, να δώσει αυτούσια εκείνα τα επί μέρους χαρακτηριστικά στοιχεία, εκείνες τις στιγμαίες εναλλαγές κινδύνου, ζωής και θανάτου. Δεν θα μπορέσει να δώσει εκείνο το πύρωμα της καρδιά, την ψυχική ανάταση και τη συστράτευση ολοκλήρου του Είναι του στην επιτυχία του στόχου. Να δωθεί ετσι ωστε να συλλάβει ο αναγνώστης του κειμένου τί σημαίνει αυτοθυσία και ηρωϊσμός.

Ενα αλλο στοιχείο που δυσκολεύει την ακριβή περιγαφή ειναι και το γεγονός οτι ο εθελοντής αγωνιστής, δεν εξαντλείται ούτε ενεργεί πάντα βάση διαταγής. Αυτός προσφέρεται και αυτοσχεδιάζει. Η διαταγή πριν δοθεί, εχει ήδη περιγράψει σε χοντρές γραμμές τα ηρωϊκά στοιχεία, δεν μένει παρά να προστέθούν και οι τυχόν λεπτομέρειες.

Η διαταγή θέτει όρους στην εκτέλεση μιάς ηρωϊκής πράξης. Η παραβίαση αυτών των όρων προϋποθέτει συνέπειες, γι αυτόν που παραβιάζει τη διαταγή ή παραλείπει κάποιον όρο κατά την εκτέλεσή. Ακόμα και την μετά θάνατο καταδίκη, αν συμβεί να σκοτωθεί γιατί παραβίασε τη διαταγή. Ενώ ο εθελοντής, εκτός απ την προσφορά εχει

και την πρωτοβουλία να αυτοσχεδιάζει. Δεν λειτουργεί μόνο με βάση διαταγών και όρων. Μπορεί και να αυτοσχεδιάσει.Ο εθελοντής έργάζεται στη διάρκεια του αγώνα, δεν δουλεύει απλώς. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο δεν μπορούν να περιγραψούν σε ολη την έκταση στις πραγματικές τους διαστάσεις τις ηρωϊκες και οι πράξεις αυτοθυσίας. Και δεν θα έχουμε αυτή τη χαρά, γιατί οι ηρωϊκές πράξεις και οι αυτοθυσίες ειναι δύο ειδών. Οι αυθόρμητες-πρωτόβουλες και οι οργανωμένες. Οι πρώτες ειναι προσωπικές και σαν τέτοιες, αποτελούν μέν παράδειγμα προς μίμηση στον μικρόκοσμο της ομάδας ή του λόχου, δεν εχουν όμως την γενικότερη προβολή και καταγραφή σαν ξεχωριστές πράξεις. Για τις οργανωμένες χρειάζονται οπωσδήποτε δύο. Αυτός που θα σχεδιάσει και αυτός που θα εκτελέση την πράξη. Η αυτοθυσία και οι ηρωϊκές πράξεις ενέχουν κατά κύριο λόγο το στοιχείο της υπέρβασης.

Εκεί που υπάχρει κίνδυνος μεγαλώνει η ελπίδα. Το γεγονός αυτό και μόνο, δεν θα μας δώσει τη δυνατότητα να έχουμε την γραπτή αντικειμενκή αναπαράσταση αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊμού. Η εφευρετικότητα, η ψυχική και διανοητική δύναμη, που αναγκάζεται να επιστρατεύσει ο αδύνατος, προκειμένου να αντιμετωπισεί εναν ισχυρό αντίπαλο και κυρίως να τον νικήσει. Η συνύπαρξη και ο συντονισμός της θέλησης, της εφευρετικότητας και της επιδεξιότητας σε συνδιασμό με την παλικαριά αποτελούσαν τα συστατικά του αγώνα.

Μακάρι να ειχαν τη δυνατότητα οι συμμετέχοντες σε αυτές τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας να τις αποδώσουν στην πραγματική τους διάσταση. Τότε και μόνο τότε θα είχαμε και πάλι ως ενα βαθμό θα απεικόνιζαν την πραγματικότητα. Το γεγονός και μόνο οτι οι κατήγοροι στην κρίση τους, δεν πήραν υπόψη τους οτι τόσο οι πολιτικές οργανώσεις, αλλο τόσο και ο ΕΛΑΣ, ειχαν να αντιπαραταχθούν με ενα στρατό-εχθρό εξοπλισμένο με τα πιό σύγχρονα μέσα. Με ενα στρατό που θεωρούνταν αήττητος, που ειχε σαρώσει τους στρατούς ολόκληρης της ευρωπαϊκής υπείρου. Με ενα στρατό που διέθεται τους πιό σύγχρονους μηχανισμούς παρακολούθησης, καθώς και το γεγονός οτι ο στρατός αυτός, εκτός απ όλα αυτά ειχε και το πλεονέκτημα να εχει στο πλευρό του και τους ντόπιους συνεργάτες, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα καθώς και τη γεωγραφική μορφολογία του χώρου: Συνεργάτες, πρόθυμους να τους οδηγήσουν και στα πιό απόκρυφα σημεία που μπορούσε να κρυφτεί κάποιος αντάρτης η καταδιοκόμενος.

Και το βασικότερο οτι ο στρατός αυτός, για να περιορίσει τη συμμετοχή και τη δράση του λαού στο αγώνα, δεν αναζητούσε τον πραγματικό δράστη, αλλα εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνης (έφτεγε ο χωριανός έκαιγε το χωριό κλπ), οτι εφάρμοζε εκτεταμένα και σκληρά-απάνθρωπα αντίποινα ένα προς πενήντα (1χ 50) στην αρχή και ενα προς εκατό (1χ100) οταν δυσκόλεψαν περισσότερο για αυτούς τα πράγματα. Με ενα εχθρό, που δεν δύσταζε να καταστρέφει τα πάντα προκειμένου να πετύχει το σκοπό του. Με ενα εχθρό, που δεν δύστασε να κάνει 57 ολοκαυτώματα ολόκληρων χωριών, που δεν δύσταζε να ανάβει τους χωριάτικους φούρνους και να πετάει μέσα ακόμα και τα βρέφη.

Το γεγονός και μόνο οτι οι επικριτές των αγωνιστών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πήραν υπόψη τους, εστω και μερικά απ αυτά τα δεδομένα, δείχνει αν οχι πρόθεση να μειώσουν το μεγαλείο του τετράχρονου κατοχικού αγώνα, τουλάχιστον οτι αγνοούν και σήμερα ακόμα τους όρους κάτω απ τους οποίους έγενε αυτός ο 4χρονος αγώνας. Αν πριν καταλογήσουν πρόθεση υπερβολής και κυρίως ευθύνη, έκαναν εστω μια μικρή αντιπαραβολή των όρων που διεξάγονταν η αναμέτρηση θα ειχαν πεισθεί-πειστοί, οτι σε αυτήν την τεράστια πολεμική μηχανή και σε αυτόν τον εξ ίσου τεράστιο μηχανισμό παρακολούθησης και την ολόψυχη αρωγή των ντόπιων συνεργατών τους οτι τα πράγματα δεν ηταν απλώς δύσκολα. Ηταν τραγικά! Οτι στην αντιπαράθεση αυτή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ελλείψει όλων των αλλων αντίστοιχων

πολεμικών μέσων, το μόνο που ειχε να αντιπατάξει ηταν η αγάπη για την πατρίδα. Και οταν αγαπάς και πολεμάς για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας χωρίς να εχεις τα αντίστοιχα πολεμικά μέσα, αυτές ακριβώς τις ηρωϊκες πράξεις αυτοθυσίας εχεις να αντιπαρατάξει στην αριθμητική δύναμη, τη δύναμη πυρός και την βαβραρότητα. Αυτή ακριβώς η υπεροχή σε δύναμη πυρός και η βαρβαρότητα, ηταν που δημιούργησαν την ανάγκη αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτή τεράστια διαφορά μέσων και δύναμης, ειναι που αναπαρήγαγε σε μικρογραφία τις πολλές ελληνικές Γκουέρνικες.

Μόνο ο μύθος του Δαβίδ με τον Γολιάθ και αυτός εν μέρει, θα μπορούσε να αποδώσει τη σχέση που υπήρχε ανάμεσα στους δυό αντιμαχόμενους άσπονδους εχθρούς. Πάντως ανεξάρτητα απ τον τρόπο που ο καθένας περιγράφει αυτές τις γενικές ή προσωπικές ηρωϊκές πράξει ενα ειναι γεγονός : Οτι μόνο με τέτοιες παράτολμες, παράλογες και εξωπραγματικές πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, ηταν δυνατόν να αντιπαραταχθεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τους Γερμανούς στα μαρμαρένια αλώνια. Μόνο χορεύονταν αγκαλιά με το χάρο υπήρχε ελπίδα να τους διώξουμε απ τη χώρα μας.

Μερικοί δεν ακρούνται να κατακρίνουν μόνο την υπερβολή των αγωνιστών στην περιγραφεί των άθλων, του ηρωϊσμού και της αυτοθυσίας που χρειάστηκαν για να διεξαχθεί αυτός ο αγώνας, αλλα οτι με αυτά που γράφουν, οχι μόνο υπερβάλουν με σκοπό να εγγράψουν υποθήκες, αλλα με τα γραφόμενά τους αναμοχλεύουν πάθη και στιγμές φρίκης. Και αναρωτιέται κανείς. Δεν πρέπει ο αγώνας αυτός και οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού σαν σύνολο, μα και οι προσωπικές ακόμα να αποτελέσουν εθνικό κεφάλαιο και εθνικές υποθήκες για τις μελλοντικές γενιές; Επειδη δεν συμμετείχαν αυτοί πρέπει να τις διαγράψουμε; Μα αν τις διαγράψουμε θα μας λείπει η 4χρονη ιστορία ή μήπως πρέπει να αρκεστούμε σε αυτήν που έγραψαν οι πολέμιοι και οι απόντες, όπως αυτή του κ Γκατζογιάννη κλπ.

Μα οταν ξεκίνησε η Αντίσταση ποιός ήξερε εκ των προτέρων οτι θα ηττηθεί ο άξονας; Η Αντίσταση άρχισε οταν ο άξονας βρίκονταν στον κολοφώνα της δόξας. Εκτός απ την Αγγλία, που και αυτή δέχονταν τεράστια αεροπορική πίεση, η Ευρώπη ολόκληρη ειχε κατακτηθεί. Η Αμερική, δεν ειχε βγεί ακόμα στον πόλεμο. Η Πέμπτη φάλαγγα σε ολόκληρο τον κόσμο ενθαρυμένη απ την προέλεση και το αήττητο του άξονα, ειχε απορθασυνθεί σε προδοσιές και συνεργασία. Διαμόρφωνε σε κάθε κατακτημένη χώρα τους μηχανισμούς της «νέας τάξης πραγμάτων». Μετά δε την κήρυξη του πολέμου στην Σοβιετική Ενωση οργίαζε, σε πράξεις εγκληματικές σε βάρους του λαού και της χώρας. Στην Αφρική η προέλαση του Ρόμελ, σάρωνε την μιά αντίσταση μετά την άλλη και στη Σοβιετική Ενωση, οταν ιδρύθηκε το ΕΑΜ, τα πράγματα δεν πήγαιναν καλύτερα. Η Μόσχα απειλούνταν, το Λονδίνο βομβαρδίζονταν με τους πυραύλου Υ2. Παντού επικρατούσε σιγή τάφου. Κανένα φώς και οι πληγές των αναπήρων του αλβανικού πολέμου δεν ειχαν ακόμα υπουλωθεί. Οι νεκροί του πολέμου ηταν ακόμα άταφοι και τα δάκρυα για το χαμό των αγαπημένων προσώπων δεν ειχαν στεγνώσει ακόμα.

Επειτα στη χώρα μας, δεν υπήρχε κάποιο προηγούμενο. Μια παράδοση αναγνώρισης και ανταμοιβής στους αγωνιστές για την προσφορά στους εθνικούς αγώνες, στην οποία προσφορά και αναγνώρισει μπορούσε να υπολογίζει ο μέλλον αγωνιστής. Η τύχη των αγωνιστών του 21, ηταν γνωστή. Οσους δεν δολοφόνησαν : Ανδρούτσο κλπ, τους καταδίκασαν σε θάνατο Κολοκοτρώνης κλπ, και οσους δεν φυλάκισαν τους πέταξαν ζητιάνους στο δρόμο, οπως τον Ματρόζο. Και όταν τους αγωνιστές που διαμόρφωσαν και στέριωσαν την ελεύθερη κρατική οντότητα η νεοσχηματισθείσα εξουσία συμπεριφέρθηκε με αυτόν τον τρόπο. Σε ποιά ηθικά και υλικά οφέλη μπορούσε να ελπίζει ο αγωνιστής της κατοχικής Αντίστασης;

Οπως ειναι γνωστό η Αντίστασης στη χώρα μας, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, ήταν η πρώτη στον κόσμο και δεν εχει προηγούμενο σε άθλους, πρωτιές και ηρωϊσμούς. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου και πριν ακόμα κλείσουν οι πληγές του πολέμου, ο λαός ανασκουμπόθηκε και έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες μαχητικές ομάδες και στις 15-5-41 η ιδρύθηκε η πρώτη ενιαία εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση «Ελευθερία» στη Θεσσαλονίκη και τον Αύγουστο στη Βέροια. Ολα τα πιό πάνω δεν αποτελούν απόδειξη οτι η οργάνωση της Αντίστασης άρχισε πριν απ την κήρυξη του πολέμου απ την Γερμανία προς τη Σοβιετική Ενωσης; Η ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, μόνο απο περίσευμα συνείδησης και ευθύνης για το λαό και τη χώρα μπορούσε να γίνει και με αυτό το σκεπτικό έγινε και έδρασε.

Η παγκόσμια ιστορία εχει καταγράψει την έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου. Την πορεία που αυτός διέγραψε. Ποιές χώρες δέχθηκαν επίθεση και από πιά χώρα. Ποιές χώρες κατακτήθηκαν απ τον άξονα, καθώς και πως αντέδρασε κάθε λαός στην κατοχή της χώρας του. Αν οργάνωσε Αντίσταση και ειδικά ένοπλη. Αν και πόσο συνέβαλε στην απελευθέρωση της χώρας του. Και αν και πόσο βοήθησε τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Η χώρα μας συμμετείχε σε όλες τις φάσεις του Β! παγκοσμίου πολέμου: Δέχθηκε εισβολή, κατακτήθηκε, Οργάνωσε ένοπλη Αντίσταση κατά του άξονα, συνέβαλε τα μέγιστα στον συμμαχικό αγώνα, συνέβαλε στην ήττα του άξονα και απελευθέρωσε τη χώρα με τις δικές της ένοπλες δυνάμεις. Ολα αυτά προϋποθέτουν Αγώνα, προσφορά, και θυσίες. Πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, άρα ήρωες και μύθους. Ειναι οι Ανθρωποι, που έγραψαν αυτήν την τετράχρονη ιστορία. Την κατοχική ιστορία. Την ιστορία που δεν μπορεί να την αμφισβητήσει κανείς. Ειναι αναγνωρισμένη διεθνώς. Εχει τις πιό πλούσιες σε δράση περγαμηνές παγκόσμια αναγνωρισμένες.

Ενώ ολόκληρη η ανθρωπότητα οπου Γής, ειχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα, ενώ ολοι παρακολουθούσαν με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα και καταγράφουν ενα προς ενα τα γεγονότα. Γεγονότα που διαδραματίζονταν σε αυτήν τη μικρή γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο με τις αλλεπάλληλες νίκες στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση το1941-44. Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν θαύμαζε, που δεν αναγνώριζε και δεν εμπνεύστηκε απ το θαυμάσιο λαό μας. Το λαό, που δεν δύστασε κάτω απ τις πιό τραγικές συνθήκες να πάρει στα στιβαρά του χέρια τις τύχες της χώρας τόσο τον αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και την Εθνική Αντίσταση. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που έχουν τα γεγονότα αυτά για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων. Τα παρακολουθούσαν, γιατί γνώριζαν, πως οι αγώνες των Ελλήνων στο διάβα των αιώνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι αγώνες των Ελλήνων, εχουν μια οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ ο άνθρωπος, με τον αγώνα για τον άνθρωπο, ο άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση.

Μια τέτοια πολιτική Αντιστασιακή οργάνωση και ένοπλη δράση και ενα τέτοιο αποτέλεσμα δεν μπορεί να γίνει χωρίς πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτούς ακριβώς τους ήρωες που λένε, οτι προσπαθούν να κατασκευάσουν οι Αντιστασιακοί με τα γραφτά τους, θα τους κατασκευάσει η άρχουσα τάξη. Και αν ακόμα δεν υπήρχε Αντίσταση και ήρωες, θα έπρεπε να φανταστεί την Αντίσταση και τους ήρωες. Να την κατασκευάσει και να την κατασκευάσει μεγαλύτερη απ αυτήν που ηταν στην πραγματικότητα, όπως έκαναν πολλές Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, που δεν ειχαν

αντίστοιχη με τον πληθυσμό και σε έκταση Αντίσταση. Θα τους κατασκευάσει όπως κατασκεύασε και τους ήρωες του 21, η Αγία τριάδα.

Οπως οι Φαναριώτες και οι καλαμαράδες των κοτζαμπάσηδων δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν το στρατό των ακτημόνων, των Ραγιάδων, που έδωσαν τον νικηφόρο αγώνα για λευτεριά, Δικαιοσύνη, Γή και δικαιώματα ισοπολιτείας. Τους κλέφτες που μας απελευθέρωσαν να τους ανεχθούν σαν ηγέτες και ήρωες του αγώνα, ετσι και τώρα η άρχουσα τάξη δεν μπορούσε και να διανοηθεί ακόμα πόσο μάλλον να δεχθεί ηγέτες και ήρωες απ τους κόλπους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που χωρίς τη δική της συγκατάθεση οργάνωσε Αντίσταση και πολέμησε κατακτητές και συνεργάτες...

Πολλά ειναι τα ξεχωριστά γνωρίσματα αυτού του πολέμου, σε σχέση με όλους τους άλλους και απ αυτόν ακόμα τον Α! παγκόσμο πόλεμο. Τρία δεδομένα όμως τον διαφοροποιούν εντελώς από κάθε προηγούμενο. α) Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτους που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα. Ειχε διεξαχθεί με τα πιό σύγχρονα, ταχυκίνητα, ταχύβολα και ευθύβολα φονικά όπλα. Ο εύκολος και γρήγορος συνδιασμός της χρήσης αυτών των όπλων τα έκανε αν οχι αήττητα, πολύ δύσκολα στην αντιμετώπιση και κάθε σύγκρουση προκαλούσε τεράστιες απώλειες. β) στον πόλεμο αυτό, δεν υπήρχαν μετώπισθεν. Εκτός απ το μεγάλο χωροταξικό εύρος των αεροπορικών επιθέσεων, το μεγάλο βελενικές όλων των όπλων και η πυκνότητα βολής τα όπλα αυτά ηταν ταχυκίνητα, ηταν ικανά να κάνουν τους πιό απίθανους συνδιασμούς πυρός και ελιγμούς στους πιό δύσβατους και απρόσιτους δρόμους και χώρους και γ) Υστερα από τόσους πολέμους που ειχαν προηγηθεί και μόλις εικοσιπέντε χρόνια μας χώριζαν απ τον Α! παγκόσμιο πόλεμο και η πολεμική πείρα που ειχε συσωρευθεί ηταν τεράστια, γι αυτό και οι απώλειες ηταν τεράστιες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Πουθενά δεν μπορούσες να νοιώσεις ασφαλής. Η ύπαρξη των Αντιστασιακών κινημάτων, μπορούσε αναπάσα στιγμή μια ήσυχη μέχρι προ ολίγου περιοχή ή γωνιά, να μετατραπεί σε πρώτη γραμμή του πυρός.

Αν τα όπλα αυτά έκαναν δύσκολο και πολυαίμακτο τον πόλεμο, ο καθένας αντιλαμβάνεται την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι Αντιστασιακές οργανώσεις, στην διεξαγωγή μιας μάχης με τον όποιο κατακτητή. Μια μάχη που έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτήν την πληθώρα των όπλων και την καταιγίδα πυρός με το περίστροφο, το απλό μονόκανο και τη χειρομβοβίδα, οταν υπήρχε και αυτή. Ενα αλλο χαρακτηριστικό που υπήρχε ανάμεσα σε μια μάχη στο κύριο μέτωπο και την Αντίσταση ηταν η ταχύτητα με την οποία διεξάγονταν οι μάχες. Ο χρόνος μιας Αντιστασιακής μάχης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσο πολυάριθμοι και ισχυροί, και οι συγκρούσεις τόσο πυκνές, τρομακτικές και άνισες που δεν προλάβαινες να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης ανάλογα. Στις μάχες αυτές και οταν ακόμα τις προκαλούσαμε εμείς ή μας επιβάλονταν εκ των πραγμάτων ολα έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές, τις περισσότερες φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Οι μάχες που κατά κύριο λόγο ηταν ενέδρες και αιφνιδιασμοί ηταν φονικές. Ηταν μάχες του ποιός ποιόν. Δεν άφηναν το χρόνο να τη βιώσεις, να την αφομοιώσεις και οταν ακόμα είσουν ο πρωτεργάτης και σε πλεονεκτική θέση. Ενα άλλο γεγονός που συντόμευε τον χρόνο διεξαγωγής μιας μάχης, ηταν η ταχύτητα με την όποια οι κατακτητές μπορούσαν να μετακινήσουν και να συνδιάσουν δυνάμεις πυρός απρόβλεπτες απ την μιά στιγμή στη άλλη και απ τη μιά θέση σε άλλη.

Το γεγονός αυτό οτι μπορεί, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, να υπάρχει στα γραφτά κάποιων αγωνιστών, κάποια υπερβολή στην προσπάθεια τους να καταγράψουν και να μεταφέρουν τις τραγικές και δύσκολες συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγινε αυτός ο αξιοθαύμαστος αγώνας. Σε καμιά ομως περίπτωση, δεν πρέπει να αποδωθεί σε πρόθεση να προβάλει ή να αποδώσει στον εαυτό του υπέρμετρη

προσφορά πέρα απ την πραγματική. Πολύ περισσότερο σε πρόθεση να ξύσει πληγές. Αν υπάρχει κάτι σε σχέση με την προσπάθεια καταγραφής, αυτή οφείλεται στην αδυναμία, λόγω του τρόπου, των μέσων και κυρίως του χρόνου να μεταφέρει στο χαρτί αυτούσια την πραγματική εικόνα του αγώνα. Στη διάρκεια αυτού του αγώνα, έχουν μεσολαβήσει σε τέτοια έκταση και μορφή δεδομένα σε αγριότητα, πείσμα, θέληση, αυτοθυσία και ηρωϊσμους και απ τις δυό πλευρές, που ειναι αδύνατο αν δεν τα έζησε να τα συλλάβει ανθρώπινος νούς, πόσο μάλλον να τα παραδεχθεί σαν γενόμενα στην πράξη.

Ναι στη διάρκεια του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα, υπήρξαν και ήρωες και πράξεις ηρωϊκες, που μπορούν και πρέπει να μυθοποιηθούν. Ο αγώνας αυτός ηταν πρωτόγνωρος και αποτελεί εθνικό κεφάλαιο και σαν τέτοιος θα περάσει στην Νεοελληνική ιστορία. Το τραγικό ειναι οτι έτσι όπως εξελίχθηκαν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας με την επέμβαση των Αγγλων, το συφχαταγκάλιασμά τους με την νεκραναστημένη δοσίλογη τότε Δεξιά και η Δεξιά με τους συνεργάτες, τα πράγματα οδηγήθηκαν όπως ειχαν προαποφασιστεί απ τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά στον εμφύλιο σπαραγμό. Σε αυτό βοήθησαν και οι άστοχες, αδέξιες και πολλές φορές κινήσεις του ίδιου του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, με αποτέλεσμα να ενοχοποιηθεί η Αντίσταση, να τεθεί σε απηνή διωγμό, να εξοντωθεί ενας τεράστιος αριθμός πρωταγωνιστών, να καταστραφούν οι ζωντανές και γραπτές μνήμες: οπως τα ημερολόγια σε όλη την κλίμακα των ένοπλων μανάδων και αυτού ακόμα του Γενικού στρατηγείου του ΕΛΑΣ και των πολιτικών οργανώσεων.

Η καταστροφή της ζωντανής και γραπτής μνήμης, ηταν ο δεύτερος βασικός στόχος και μετά τον εμφύλιο πόλεμο. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, εξαπέλισαν μια χωρίς προηγούμενο λευκή τρομοκρατία. Δεν ειναι λίγοι εκείνοι που πλήρωσαν με τη ζωή τους που συνέβει, να εχουν στην κάτοχη τους ενα κομμάτι χαρτί με αναφορά στην Αντίσταση, μια προκύρηξη και με παρερμήνεια ακόμα ενος απλού κειμένου. Και αν ενα μέρος των αγωνιστών δεν επιζούσε απ την κρεατομηχανή των εκτάκτων μέτρων και αυτοί έφευγαν στις ανατολικές χώρες να γράψουν λίγα πράγματα, η μνήμη οσον αφορά την τετράχρονη Αντίσταση θα ηταν οχι μόνο ελλειπής αλλά και σε μεγαλύτερο βαθμό παραποιημένη.

Σε κάθε πόλεμο χρειάζονται ήρωες γενικά και μερικές-εστω μια-προσωπικότητα που θα της αποδώσουν τη Νίκη ή την ήττα. Κλασικό παράδειγμα η περίπτωση του Δαβάκη που του απέδωσαν τη νίκη του 40 και στον Παπάγο του εμφυλίου.

Στο ελληνοϊταλικό πόλεμο, η ιταλική μεραρχία «Τζούλια» έσπασε τις γραμμές του Δαβάκη απ την πρώτη ακόμα μέρα, γι αυτό και του αφαιρέθηκε η διοίκηση την οποία ανέθεσαν στο στρατηγό Βραχνό. Ο Δαβάκης δεν σκοτώθηκε στο αλβανικό πόλεμο. Πολέμισε 6 μέρες, τραυματίστηκε, συνελλήφθει και μεταφερώμενος αιχμάλωτος στην Ιταλία πνίγηκε. Τα «οστά» του όμως τα μεταφέρανε, ενώ του Φριζή, ειναι ακόμα εκεί στο πεδίο της μάχης που οι συμπολεμιστές του τον έθαψαν.

Ο κίνδυνος της κατάρευσης ηταν μεγάλος. Η στρατιωτική ηγεσία προκειμένου να αποτρέψει τον κίνδυνο, έστειλε εσπευσμένα στο μέτωπο τον συνταγματάρχη Μορδοχαίο Φριζή, για να ανακόψει την προέλαση των Ιταλών, ο οποίος οχι μόνο σταμάτησε τους Ιταλούς αλλα και ανέτρεψε τα δεδομένα με την προέλαση των ελληνικών δυνάμεων. «Κατά τας πρώτας ημέραςτου πολέμου ο Φριζής, εφήρμοσε τον αμυντικό του ελιγμόν και κατόπιν την τρομεράν επίθεσή του, άνευ των οποίων η νίκη του 40 δεν θα πραγματοποιείτο». Ιστορία του Ελληνικού Εθνους, σελ 202, γράφει ο Αγ Ανεστόπουλος. «Η τιμή της λαμπρότερης νίκης, που έβαλε ουσιαστικό τέλος οχι μόνο στη μάχη της Πίδου και του Σμόλικα αλλα και ολοκλήρου του μετώπου, ανήκει στην έμπνευση και το στρατήγημα του συνταγματάρχη Φριζή» γράφει ο Στ Σιμόπουλος. Και ο Κοντογιάννης επιτελής 8ης Μεραρχίας λέει οτι ο

Φριτζής, ειναι αυτός που έβαλε τα θεμέλια της νίκης «Αν η Ελλάς χάρισε την πρώτη νίκη στους συμμάχους, ο Φριζής χάρισε την πρώτη νίκη στα ελληνικά όπλα».

Ο Συνταγματάρχης Φριζής, μ ενα μεγαλειώδη επιθετικό ελιγμό για να ανακόψει την υποχώρηση των Ιταλών απ το φαράγγι, που ηταν η μόνη οδός διαφυγής σκοτώθηκε απ την αεροπορία που έστειλαν εσπευσμένα οι Ιταλοί προκειμένου να σώσουν τις μονάδες αυτές απ την αιχμαλωσία. «Η απώλεια του Φριζή, ηταν ενα πραγματικό πλήγμα για την μεραρχία» γράφει ο υπαρχηγός του ΓΕΣ Α Εδιπίδης, στο βιβλίο του ιστορία του ελληνοϊταλικού πολέμου σελ 373. Και ο καθηγητής της ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γ. Μαυροκορδάτος γράφει στην «Καθημερινή» της 28ης Οκτωμβρίου 1987 «Η περίπτωση του Φριζή προσφέρονταν κατ εξοχήν ως μυθική παράσταση με τις πραγματικές συνθήκες κάτω απ τις οποίες σκοτώθηκε, καβάλα στο άλογό του σε άμεση και άνιση αναμέτρηση με το ιταλικό αεροπλάνο και τη φονική βόμβα». Στην περίπτωση του Φριζή, (που εκγρεμεί χρόνια τώρα), η ανισότητα της αναμέτρισης οχι μόνο ανταποκρίνεται τέλεια στις τυπικές προδιαγραφές του μύθου, αλλα και προσφέρει την πιό κατάλληλη συμβολικά συμπύκτωση της γενικότερης ανισότητας του ελληνοϊταλικού πολέμου.

Κι όμως, αντί για τον Φριζή, τιμήθηκε, ηρωποιήθηκε και μονοπώλησε τη νίκη ο Δαβάκης. Για πιό όμως λόγο έγινε η υπέρμετρη αυτή ιστορική αδικία; Γιατί ο Δαβάκης που ο τραυματισμός και η αιχμαλωσία του έτυχε σφοδρότατης αμφισβήτησης και οχι ο Φριζής στην επιλογή του ήρωα; Αυτή η μεγάλη και κατάφωρη αδικία έγινε γιατί ο Φριζής ηταν Εβραίος στο Θρήσκευμα! Ετσι αντί για του Φριζή «τ άξια παλλικάρια» λέμε του Δαβάκη. Η περίπτωση του συνταγματάρχη Φριζή, πείθει πως η άρχουσα τάξη παραποιεί την ιστορική αλήθεια και πώς κατασκευάζει επιλεκτικά-ταξικά τους ήρωες. Το ίδιο έγινε και στη Γαλλία με τον Τρέϊφους.

Τους ήρωες συνεπώς και τους μύθους της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, θα τους κατασκευάσει και θα τους πλασάρει αργότερα η άρχουσα τάξη, σαν ήρωες απ τη δική της τάξη και παράταξη. Η πείρα υπάρχει. Οχι μόνο του 21 και του 12, αλλά και του αλβανικού πολέμου. Και θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα. Ειναι υποχρεωμένη να το κάνει, γιατί σαν τάξη εξουσίας, δεν μπορεί να μείνει χωρίς ήρωες και μύθους. Δεν μπορεί να μην αναγνωρίσει τη θυσία και τον ηρωϊσμό του λαού που έκανε την Αντίσταση και δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου, με τις τόσες πρωτιές, τους ανεπανάλυπτους άθλους και ηρωϊσμούς. Θα κατασκευάσει ήρωες και θα πλάσει μύθους. Αν δεν υπάρξουν οι μνήμες και αναγνωρισμένοι οι πραγματικοί ήρωες, οταν έρθει η κατάλληλη ώρα θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα και απόψεις. Οι «ήρωες» αυτοί θα ειναι οι «αρχηγοί» των «Ταγμάτων Ασφαλείας» τα «πρωτοπαλίκαρα» απ τις τάξεις των υμετέρων και οι απλοί «μαχητές» απ τις τάξεις του «λαού» απ τους διάφορους εθνοϊσμούς που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα, τις συλλήψεις, το κάψιμο των χωριών και τις κρεμάλες. Οι ήρωες αυτοί δεν θα φορούν κουκούλες!

Θα ειναι οι πολέμιοι της Αντίστασης. Αυτοί που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Αυτοί που χρυσομισθοδοτούνταν απ τον Τσιώρτσιλ και το Χίτλερ ταυτόχρονα, για να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών τους αντάρτες-αγωνιστές και αργότερα στο πλευρό των Αγγλων. Θα ειναι οι καταδότες, οι δήμιοι του λαού και οι εμπριστές της υπαίθρου. Θα ειναι αυτοί που σαν απόδειξη του ηρωϊσμού τους, θα παρουσιάσουν την εγκύκλιο για τα κομμένα κεφάλια και τις αποδείξεις είσπραξης του κατά κεφαλί αντιτίμου. Οι ήρωες αυτοί δεν θα εχουν καμιά σχέση με αυτούς της ΕΑΜικής Αθνικής Αντίστασης. Θα τους έχει αφαιρεθεί το κοινωνικό περιεχόμενο του «αγώνα» τους. Ο «αγώνας» αυτών των ηρώων που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη, θα εχει μόνο «απελευθερωτικό» περιεχόμενο οπως

έγινε και το 21. «Αγώνας» μόνο για την «Ελλάδα» και η συνεργασία με τους κατακτητές θα υποκατασταθεί με τη θέση της «συμμετοχής» στο συμμαχικό αντιφασιστικό «αγώνα». Δεν θα εχουν αγωνιστεί, όπως έγινε με αυτούς της Αντίστασης και για τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απ το 1821, και μετά εχουν μείνει άλυτα. Προβλήματα που οι διάφορες δικτατορίες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές με αποκορύφωμα τη βασιλο-Μεταξική φασιστική δικτατορία τα επιδύνωσε στο έπακρο.

Υπήρξαν και υπάρχουν «ιστορικοί», που εχουν διαστρευλώσει παραποιήσει και αλλοιώσει αδιάψευστα γεγονότα. Γεγονότα που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση: Εναρξη Αντίστασης, εμφάνιση αντάρτικων ομάδων και πολιτικών οργανώσων. Οργάνωση συλλαλητηρίων για κάθοδο Βουλγάρων στη Θεσσαλινίκη, επιστράτευση κλπ,κλπ, οτι δεν έγιναν απ τα ΕΑΜ. Συμμετείχαμε στις προσπάθειες αυτές, είμαστε ακόμα στη ζωή και γράφτηκαν αυτά τα παράδοξα. Και αναρωτιέται κανείς, οταν και εμείς θα έχουμε πεθάνει, τι θα γράψουν οι «ιστορικοί» του μέλλοντος;

Αν δεν υπάρχουν γραφτά απ αυτούς που έζησαν τα γεγονότα: οι ήρωες, οι μύθοι και το κοινωνικό περιεχόμενο που ο κατοχικός Εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του λαού περιείχε, εύκολα θα προσαρμοσθεί ο αξιοθαύμαστος αυτός λαϊκό-κοινωνικός αγώνας στα δικά της ταξικά και προσωπικά συμφέροντα. Βέβαια οταν έρθει η ώρα να ηρωποιηθούν και να γίνου μύθοι ο Παπαδόγνωνας, ο Βουρλάκης, ο Σούρλας, ο Μιχάλ Αγάς, ο Πούλιος, που μόνο στη Βέροια δολοφόνησε εκατόν τόσα άτομα, ο Δάγκολας κλπ, που αποτελούσαν τη δικής τους «αντίσταση» θα φαντασθούν και θα επινοήσουν τρόπους και ό,τι αλλο θα χρειασθεί για να εξαπατήσουν το λαό, όπως το 21 εξαπάτησαν τους Ραγάδες.

Οπως το 1821, οι μοσχοαναθρεμένοι της Κωσταντινούπολης και τα Λάντρα, έκαναν ήρωα και Υπουργό τον Κουντουριώτη και πολλούς άλλους και ζητιάνο τον Μπουρλουτέρη και πρωτοπαλίκαρο της Ναβαρχίδας Ματρόζο, ετσι και η τωρινή άρχουσα τάξη, αφού σε αυτούς στηρίχθηκαν, αυτός ηταν ο «στρατός» τους. Με αυτούς πολέμησαν την Αντίσταση, πρώτα στο πλευρό των κατακτητών, μετά στο πλευρό των Αγγλων Νεοκατακτητών για την προετοιμασία του εμφυλίου πολέμο και στο πλευρό των Αμερικανών στον εμφύλιο. Τους το οφείλουν. Εκτός του οτι τους το οφείλουν, ειναι και αλληλοδέσμιοι μαζί, έτσι ωστε να μήν μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Οπως τους αποκατέστησαν οικονομικά και τους καταξίωσαν κοινωνικά, ετσι θα υποχρεωθούν και να τους ηρωποιήσουν.

Οι «ήρωες» και τους μήθους που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη εκμεταλλευόμενη τον τετράχρνο κατοχικό αγώνα του λαού μας, θα εχουν όλα τα λιλιά, που θα το απαιτεί η θέση στην κλίμακα που θα τοποθετηθεί ο καθένας. Ολα τα πλουμπίδια θα τα έχουν και στους κεντρικούς δρόμους θα φιγουράρους τα όνομά τους και τις κεντρικές πλατείες θα στηθούν οι προτομές τους με πλούσια αναφορά στο «εθνοσωτήριο» έργο του καθένα πρός την πατρίδα. Εκείνο που θα τους λύπει θα ειναι το μίσος κατά των κατακτητών, που εκδηλώνονταν από μικρούς και μεγάλους. Θα λείπει απ το βλέμα τους η φλόγα και ο βαθύς πόθος για τη λευτεριά. Θα τους λύπει ο αυθόρμητος και ασυγκράτητος ενθουσιασμός του ανταρτο-ΕΠΟΝίτη, τα ερωτηματικά και αετίσια μάτια του Γαβριά- Αετόπουλο της Αντίστασης. Απ τη Γρηά, το Γέρο-Παππού που ξαπλωμένος στο αγνάντιο έλεγχε τα περάσματα, του αγωγιάτη, τον ξυλοκόπο, το βοσκό και τη βοσκοπούλα. Θα τους λείπει η αγωνία για την τύχη της μάχης, που οταν ενας απ αυτούς, μόλις άκουγε τον παραμικρό θόρυβο ή κίνηση μηχανής, έμπαινε πίσω από ένα θάμνο και αφού μετρούσε πόσα αυτοκίνητα, τάνκς και περίπου τη στρατιωτική δύναμη, και απ τον πιό κοντινό δρόμο έτρεχε ασμαίνοντας να φέρει την πολύτιμη είδηση. Αυτή η φλόγα, αυτό το πάθος και η αγάπη προς την πατρίδα οσο και αν τους ρετουσάρουν δεν θα μπορέσουν να την

αποδόσου. θα λύπει και ειναι αυτή που διαφορίει τον ήρωα απ τον συνεργάτη, τον απόντα και τον κιοτή.

Η ζωή διδάσκει και η ιστορία επιβαιώνει οτι σκέψεις, πράξεις και εγκλήματα σαν αυτό που διάπραξε το μεταπολεμικό κατεστημένο, να απαρνηθεί εναν λαϊκό και αξιοθαύμαστο αγώνα και να μετατρέψει ώς δια μαγείας τους μέν συνεργάτες των κατακτητών, φανερούς και κρυφούς σε μεγάλους «πατριώτες». Σε «ήρωες» τους :Λάμπου, Παρθενίου, Κουρεμπανά, Μπουραντά κλπ, τους οποίους κατά τον συνήγορος τους κ Κουλουμβάκη «Η πατρίς (πρέπει) να τους ευγνομωνεί » και τους πατριώτες, τους αγωνιστές της λευτεριάς, και του αντιφασιστικού αγώνα σε προδότες. Αυτούς που αγωνίζονταν, μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και που αποτελούσαν το μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού λαού, σε «απάτριδες» και «προδότες» δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο. Βέβαια, το αίσθημα κατωτερότητας και της εκδίκησης, οδηγεί σε πράξεις σκοπιμότητας οχι ομως στο βαθμό να απαρνηθεί την προσφορά των αγωνιστών και να τους καταδικάζει συλίβδην σε ποινές που μόνο τυφλωμένη από μίσος και εμπάθεια ταξική θα μπορούσαν να τις δικαιολογήσουν.

Το μετακατοχικό κατεστημένο, αφού δεν ειχε αυτό την πρωτοβουλία της Αντίστασης, όπως στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες και συνεπώς δεν έγραψε αυτό το ίδιο την τετράχρονη αξιοθαύμαστη κατοχική ιστορία, ενήργησε με το σκεπτικό αφού δεν «ειμαι εγώ δεν μπορεί να ειναι κανένας άλλος». Εξαπέλυσε πογκρόμ. Επέβαλε σιωπή τάφου και δεν άφησε ούτε ενα κερί να φωτίσει τον όλεθρο, τον πόνο, τα δάκρυα και το σκοτάδι, που άφηναν πίσω τους τα ανεξέλεκτα φουσάτα των συμμοριών, το ανεύθυνο και άρτια οργανωμένο παρακράτος με στηρίγμα τα αγγλικά και αμερικάνικα όπλα και την αρωγή όλων των ιδεολογικών και κατασταλτικών μηχανισμών του επίσημου κράτους.

Δεν σκέφτηκε πέρα απ τα άμεσα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα τα μελλοντικά εθνικά συμφέροντα. Π.χ δε σκέφτηκε οτι αυτόν το λαό που τον εγκατάλειψε έρμαιο στα χέρια των κατακτητών, που τον αγνόησε και που οχι μόνο διέγραψε τους πατριωτικούς του αγώνες, αλλά και τον κακοποίησε με τον πιό βάναυσο και απάνθρωπο τρόπο. Δεν σκέφτηκε, οτι σαν χώρα μπορεί κάποτε να διατρέξει τον ίδιο ή κάποιον αντίστοιχο ή παρεμφερή κίνδυνο και να χρειασθεί να κληθεί ξανά να πολεμήσει, οπως συνέβει το 1974 στον Εβρο και την Κύπρο τον Εισβολέα ή να αγωνιστεί για την πτώση της χούντας του 1967.

Σε μια τέτοια περίπτωση τί να θυμιθεί ο αγωνιστής λαό της κατοχής; Οταν του εχουν αμφισβήτηση, απόρριψη, διαστρεύλωση, διαγραψεί και ληστέψει την προσφοράς και την εν γένει συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους αγωνιστές της Αντίστασης στα χρόνια της μεταπελευθερωτικής περιόδου ; Ποιό εστω ηθικό κίνητρο τους αναγνωρίστηκε για εκείνον τον σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα, ωστέ να ξανασηκωθεί με τον ίδιο ενθουσιασμό και αυτοθυσία να αγωνιστεί; Πώς έζησαν οι οικογένειες που σκοτώθηκε ο προστάτη στην Αντίσταση ; Πώς πέρασαν τη ζωή τους 40 και πλέον χρόνια οι ανάπηροι του ΕΛΑΣ; και οι οικογένειες των κρατουμένων ; Αυτά για το κατεστημένο ειναι ψίλα γράμματα. Εκείνο που κάθε φορά προέχει σε αυτές τις περιπτώσει, ειναι τα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα. Για να διασφαλισθούν αυτά, έπρεπε να μην γίνει γνωστή στο λαό η γύμνια του, η συνεργασία με τους κατακτητές και ο προδοτικός ρόλος των ανθρώπων της τάξης.

Ειναι βέβαια κοινοτοπία αλλα πρέπει να ειπωθεί. Η συκοφαντία και το ψέμα, ενώ εχουν λέει ο λαός κοντά ποδάρια, ειναι ομως τα βασικά όπλα στα οποία καταφεύγει αυτός που δεν εχει το δίκαιο με του μέρος και κυρίως αυτός που νοιώθει οτι βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Η Αντίσταση κατασυκοφαντήθηκε από πολλούς και με πολλούς τρόπους και μέσα. Κάθε νίκη εχει και τους «ήρωες», αυτούς που «θυσιάστηκαν» αυτοί και οι οικογένειές τους για την «πατρίδα». Επρεπε λοιπόν οι

«νικητές» παράλληλα με τους διωγμούς, την τρομοκρατία και τη συκοφαντία να κατασκευάσει και τους αντίστοιχους με το μέγεθος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σε προσφορά και θυσίες δικούς τους «ήρωες».

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν δημιούργημα του ίδιου του λαού, ηταν και παραμένει για το λαό δεδομένη και αναμφισβήτητη και στο εξωτερικό την παραδέχονταν, οτι ηταν ανάμεσα στις Αντιστάσεις η πιό μαζική, καθολική και απ τις μαχητικότερες. Ενω λοιπόν, αυτή ηταν η πραγματικότητα, η δοσίλογη Δεξιά, μή θέλοντας να αναγνωρίσει οτι σε αυτό το εθνικό μεγαλείο και την ανά τον κόσμο δόξα πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, οι σοσιαλιστές, οι πατριώτες δημοκράτες, οχι μόνο την αρνήθηκε με το επιχείρημα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση, αλλα και προκειμένου να την εξοντώσει την δυσφήμησε και την οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Αν προς στιγμή δεχθούμε οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε Αντίσταση οπως ισχυρίζεται και σήμερα ακόμα η Δεξιά, τότε αναρωτιέται ο καθένας, ποιός την έκανε αυτήν την μεγαλειώδη Αντίσταση, που την θαύμασαν στα πέρατα του κόσμου και της εδαψίλευσαν τους πιό αξιθαύμαστους επαίνους όλοι οι Αρχηγοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί των κρατών του αντιφασιστικού αγώνα; Και κυρίως για πιό λόγο οι κατακτητές ειχαν εγκλωβήσει 10-13 ή και μερικές φορές 15 εμπειροπόλεμες μεραρχίες στην Ελλάδα; Οχι για να αποδείξω, αλλα για να επιβεβαιώσω για τη δράση του ΕΛΑΣ, θα επικαλέστω τον Ταξίαρχο Μάγιερ-Εντυ. «... Τα συντονισμένα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943 υποχρέωσαν τους Γερμανούς να αποσύρουν δυό γερμανικές Ταξιαρχίες από το κύριο μέτωπο της Σικελίας γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην ολική κάλυψη του σχεδίου: Την επιτυχημένη απόβαση και την κατάληψη του νησιού...» Ο ίδιος υπολογίζει οτι «στη διάρκεια του 1941-44 ο ΕΛΑΣ προξένησε στον εχθρό πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. Πάνω από 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές ή καταστράφηκαν. Πάνα από 100 γέφυρες ανατινάχθηκαν και πάνω από 150 πλοία βυθίστηκαν και στη διάρκεια του 1943 η δραστηριότητα των ανταρτών υποχρέωσε τους Ιταλούς να διατηρήσουν στην Ελλάδα δεκατρείς Ταξιαρχίες».

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος ειναι συστατικά μέρη της λειτουργίας του καθεστώς και του υποταγμένου στο καθεστώς κράτος. Σαν συστατικά μέρη του αστικού καθεστώτος-κράτους οι δύο αυτοί μηχανισμοί, λειτουργούν αθόρυβα και εκ του αφανούς. Υπάρχουν όμως λόγοι και περιπτώσει οπως α) η ανάπτυξη του λαϊκού διεκδικητικού κινήματος και ειδικά η εμφάνιση, οργάνωση και ανάπτυξη κινήματος και κόμματος αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος, όπως το Κομμονιστικό Κόμμα, β) η συμμετοχή τους που εκ των πραγμάτων ειναι υποχρεωμένοι οι μηχανισμοί αυτοί να συμβάλουν στην προετοιμασία πραξικοπήματος ή δικτατορίας για λόγους «εθνικούς»... Την διατήρησή της δικτατορίας μέχρις ότου περάσει ο «κίνδυνος» που διατρέχε η «χώρα» και το καθεστώς απ τις ανατρεπτικές δυνάμεις «Αριστερές-Δημοκρατικές», σε περίπτωση κατοχή της χώρας κλπ. Καταστάσεις σαν αυτή με τα «Ιουλιανά του 1965, που ο διάχυτος φόβος των κυρίαρχων τάξεων τις έκανε αντικειμενικά πρόθυμες να δεχθούν την αντικατάσταση έστω αυτού του κοινοβουλευτικού καθεστώτος από ενα καθεστώς έκτακτης ανάγκης»

Ενα καθεστώς που θα επιβεβαιώση για αλλη μια φορά οχι μόνο το μέγεθος της εξάρτησης και την υποταγή της άρχουσας τάξης στους ξένους επικυρίαρχους αφέντες, αλλα οτι έχασε και αυτόν το ρόλο του διαχειριστή και εχει μετατραπεί πλέον σε υπάλληλο, αφού και τη φορά αυτή το πράσινο φώς για την εφτάρχονη δικτατορία το έδωσε η Ουάσιγκον στα μέσα του Φλεβάρη του 1967 (N,Y, times, 15/5/1967).

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν ειναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό,

και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ. Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο, τους μεταπελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπερ-τροφικούς δοσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα πακέτο στους Νεοαποικιοκράτες Αμερικανούς.

Αντί λοιπόν, να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμούς, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στρατιωτικό και πολιτικό, οχι μόνο διογκώθηκαν, αλλα μέσω των «δικών» οπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών. Ετσι αναβαπτισμένοι και περιβεβλημένοι με την «ελέω θεού εθνικοφροσίνη» σε πούρους «πατριώτες» ανέλαβαν και άμεσα πλέον την διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «στιγμαίου» έμεινε και πάλι στο απυρόβλητο και άθικτος.

Δοσίλογος ειναι εκείνος που ειναι υποχρεωμένος να δώσει λόγο των πράξεών του, υπεύθυνος και υπόλογος εκείνος που κατά τη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, ειχε σε κατεχόμενη χώρα στρατιωτική, πολιτική ή οικονομική συνεργασία με τον εχθρό. Αυτοί λοιπόν, που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, ηταν υπόλογοι απέναντι στον ελληνικό λαό και έπρεπε να λογοδοτήσουν για τις όποιες πράξεις τους.

Ενα απ τα βασικά αιτήματα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και γενικότερα του λαού, ανεξάρτητα απ τα πολιτικά του φρονήματα, ηταν η κάθαρση απ τον δοσιλογισμό και το παρακράτος όλων των κρατικών και πολιτειακών μηχανισμών : στρατός, σώματα ασφαλείας, δημόσιοι υπάλληλλοι, «ειδική ασφάλεια» κλπ. Το αίτημα αυτό δεν ηταν μόνο αίτημα του ΕΑΜ. Αίτημα ελληνικό. Ηταν απόφαση του πάρθηκε ομόφωνα στη Διάσκεψη της Κριμαίας στις 4-12 Φλεβάρη του 1945. Η συμφωνία της Κριμαίας ηταν ενας θρίαμβος για τη δημοκρατική και αντιφασιστική Ευρώπη και η διακήρυξη της Κριμαίας για την απελευθερωμένη Ευρώπη, θα έμενε ανεφάρμοστη στην πράξη αν δεν ηταν απόλυτα κατηγορηματική και σε ό,τι εχει σχέση με την εξολόθρεψη του φασισμού και του δοσιλογισμού, οχι μόνο στη Γερμανία αλλα γενικά. Και ηταν κατηγορηματική γιατί ο φασισμός και το παρακράτος αποτελούσαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο ιδίως του κρυφού, των φασιστικών υπολειμμάτων, της «έκτης φάλαγγας», που χάρη στην κατοχή (και σε αρκετές χώρες χάρη ακόμα και τις προηγηθείσες δικτατορίες οπως στη δική μας) εχουν κερδίσει και ο φασισμός και ο δοσιλογισμός σοβαρότατες θέσει κλειδιά στους κρατικούς μηχανισμούς, στην κοινωνικό-οικονομκή, στρατιωτική και πολιτική ζωή της Ευρώπης. Η διακήρυξη ηταν ρητή:

«Η εγκαθίδρυση της τάξης στην Ευρώπη και η αναδιοργάνωση της εθνικής οικονομικής ζωής, πρέπει να επιτευχθούν με τέτοιον τρόπο, ωστε να μπορέσουν οι απελευθερωμένοι λαοί να εκμηδενίσουν και τα τελευταία ίχνη του χιτλερισμού και του φασισμού και να δημιουργήσουν δημοκρατικούς θεσμούς, σύμφωνα με τη θέλησή τους και σύμφωνα με τις αρχές του χάρτου του Ατλαντικού».

Μέχρι την ιδρυτική πράξη και τη συγκρότηση της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικης Απελευθέρωσης στις 12 Μαρτίου του 1944. Και τη συμφωνία του Λιβάνου το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ηταν μεν ενταγμένο στο συμμαχικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής, δεν συμμετείχε όμως στην κυβέρνηση του Καϊρου. Μετά ομως το Λίβανο, το ΕΑΜ συμμετείχε και στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το σύμφωνο του Λιβάνου διαλάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της«Εθνικής Ενότητας». Πρόβλεπε για την καταλληλότερη κινητοποίηση των «ενωμένων εθνικών δύνάμεων», για την απελευθέρωση της χώρας και την «κατοχύρωση των Δημοκρατικών θεσμών». Οι όροι για την υλοποίηση των πιό πάνω σκοπών ειναι.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΕ,

Κεφάλαιον πρώτον: Η ανασύνταξις και πειθέρχησις των ενόπλων Ελληνικών δυνάμεων της Μέσης Ανατολής υπο τη σημαία της Ελληνικής Πατρίδος...

Κεφάλαιον δεύτερον: Η ενοποίησις και η πειθάρχησις υπο τας διαταγάς της ενιαίας Κυβερνήσεως, όλων των ανταρτικών σωμάτων της Ελεύθερης Ελλάδας, καθώς και η κινητοποίησις όλων των μαχητικών δυνάμεων του Εθνους εναντίον των κατακτητών...

Κεφάλαιον τρίτον: Η κατάργησις της τρομοκρατίας εις την ελληνικήν ύπαιθρον και η παγίωσις της προσωπικής ασφάλειας και της πολιτικής ελευθερίας του λαού, όταν και όπου ο κατακτητής αποσύρεται...

Κεφάλαιον τέταρτον: Η συνεχής μέριμνα δια την επαρκή αποστολήν τροφίμων και φαρμάκων εις την υπόδουλον Ελλάδα, επίσης και την ορεινήν.

Κεφάλαιον πέμπτον: Η εξασφάλισις, κατά την προσεχή από κοινού μετά των συμμαχικών δυνάμεων απελευθέρωσιν της Πατρίδος, της τάξεως και της ελευθερίας του Ελληνικού λαού, εις τρόπον ώστε, απηλλαγμένος και υλικής και ψυχολογικής βίας, να αποφασίσει κυρίαρχως και δια το πολίτευμα και το κοινωνικό καθεστώς και δια την κυβέρνησιν της αρεσκείας του.

Κεφάλαιον έκτον : Η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδος και κατά των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. Ειμεθα σύμφωνοι και επι του θέματος αυτού...

Κεφάλαιον έβδομον: Η πρόνοια δια την άμεσον ικανοποίησιν μετά την απελευθέρωσιν των υλικών αναγκών του Ελληνικού Λαού...Ελέχθη οτι πρέπει να εργασθώμεν δια την προετοιμασίαν του σχεδίου μεταπολεμικής μας οικονομικής ανορθώσεως. Απόλυτος ομοφωνία...Η Ελλάς δια του Αλβανικού έπους ή έσωσεν τον πόλεμον ή τον συντόμευσε κατά ενα έτος τουλάχιστον. Εαν έναντι της υπηρεσίας αυτής εζήτει ώς αντάλλαγμα τας συμμαχικάς πολεμικάς δαπάνας έστω και μιάς ημέρας δια την ανοικοδόμησιν των ερειπίων της θα ήτο υπερβολή;

Κεφάλαιον όγδοον: Η πλήρης ικανοποίησις των Εθνικών μας δικαίων. Αι μεγάλαι υπηρεσίαι και αι μεγάλαι θυσίαι μας, τα ολοκευτώματα της Πατρίδος δεν ημπορούν να εχουν αλλην δικαίωσιν ειμή την δημιουργίαν μιας νέας ελευθέρας και μεγάλης Ελλάδος...Θα ειναι δυνατόν επομένως να θεωρηθεί απο όλους ώς συγκεκριμένη διατύπωσις των εθνικών αιτημάτων. Η πλήρης εθνική μας κατάστασις και η πλήρης ασφάλεια των νέων μας συνόρων αποτελεί Πανελλήνιον αίτημα. Αποκομίζω την εντύπωσιν οτι επίλθε πλήρης σύμπτωσις απόψεων επι του Εθνικού προγράμματος της μελούσις να σχηματιστεί κυβερνήσεως Εθνικής ενότητος. Το κείμενο θεωρείται ως Εθνικόν συμβόλαιον και υπεγράφη υπο πάντων των αντιπροσώπων.

Και στις 26 Σεπτεμβρίου 1944, εν όψη της απελευθέρωσης έγινε η συμφωνία της Καζέτρας το κείμενο της οποίας περιείχε : α) Ολαι αι ανταρτικαί ομάδες αι δρόσαι εν Ελλάδι τίθενται υπο τας διαταγάς της Ελληνικής Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητος. β) Η Ελληνική κυβέρνησις θέτει τας δυνάμεις ταύτας υπο του Στρατηγού Σκόμπυ, όστις ομονάσθη υπό του ανωτάτου Συμμαχικού Στρατηγείου, ως Στρατηγός Διοικών τας Δυνάμεις εν Ελλάδι. Και στη συμφωνία αυτή, στην παράγραφο 5 τα «Τάγματα Ασφαλέιας» θεωρούνται όργανα του εχθρού. Θα χαρακτηρισθούν ως εχρθικοί σχηματισμοί, εκτός εαν παραδοθούν συμφώνως προς τας διαταγάς εκδοθησομένας παρά του Στρατηγού Διοικούντος τας εν Ελλήδι δυνάμεις».

Οι πολέμιοι, οι απόντες και οι διαστρεβλωτές της αλήθειας, προκειμένου να δικαιολογήσουν τον από μακρού προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο, ισχυρίχονται οτι το ΕΑΜ, ήθελα να καταλάβει την εξουσία που ήδη κατείχε και με την συμφωνία του Λιβάνου πρώτα και της Καζέρτας μετά την παρέδωσε. Με τη συμφωνία της Καζέρτας, η ηγεσία της Εθνικής Αντίστασης, προκειμένου να εξελεχθούν ομαλά, ειρηνικά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα δέθχηκε : α) Να προσκληθούν βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, οταν ειχαν πιά αρχίσει να αποχωρούν οι Γερμανοί απ τη χώρα μας, γιατί πιέζονταν άμεσα απ τη νικηφόρα προέλαση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια και τον ΕΛΑΣ και ειχε αρχίσει με εντατικό ρυθμό την ολοκληρωτική απελευθέρωση της πατρίδας. β) Να μπούν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, κάτω από τις διαταγές του άγγλου στρατηγού Σκόμπυ. γ) Να παραχωρηθούν οι πιό νευραργικές περιοχές της χώρας, ολόκληρη η Αττική στη διοίκηση και δικαιοδοσία της ελληνικής αντίδρασης και δ) Να απαγορευθεί η είσοδος του ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Τη συμφωνία της Καζέρτας από μέρους των Αγγλων υπογράφουν ο στρατηγός Ουϊλσον κι ο Μακ Μίλλαν. Σε αντάλλαγμα οι Βρεττανοί κι η ελληνική κυβέρνηση αποφασίζουν επί τέλους, να διακηρύξουν επίσημα και απερίφραστα οτι τα Τάγματα Αφαλείας θα αντιμετωπισθούν σαν εχθρικοί σχηματισμοί.

Αυτοί που εχουν κατά Νού, εστω και ενα της εκατό(1%), να πάρουν την εξουσία με τη βία και τα όπλα δεν κάνουν το σίγουρο, αμφίβολο, πολύ περισσότερο δεν κάνουν-υπογράφουν τέτοιες παραχωρήσεις-δεσμεύσεις έναντι του υποτιθέμενου αντιπάλου. Οταν ελέγχεις και ασκείς εξουσία στο σύνολο της χώρας, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, και στοχεύεις στην κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος, δεν υπογράφεις συμφωνίες πολύ περισσότερο δεν περιμένεις να έρθουν οι Βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, και ούτε καλείς το λαό να τις δεχθεί με ζητωκραυγές. Δίνεις τη μάχη με συντεταγμένες τις δυνάμεις που εχεις, υπο την ηγεσία σου και αν χάσεις τη μάχη για την κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος την έχασες. Ομως θα χάσει από συσχετισμό δυνάμεων και πυρός, δεν θα τη χάσεις από συνειδητές παραχωρήσεις. Πολύ περισσότερο δεν διεκδηκείς την εξουσία οταν την εχει παραδόσει όπως χρεώνουν τα Δεκεμβριανά στο ΕΑΜ οτι «έκανε» το Δεκέμβρη, για να πάρει την εξουσία.

Τα Δεκεμβριανά είτε το δέχονται είτε δεν το δέχονται-η ιστορία δεν ειπε ακόμα τον τελευταίο λόγο-ηταν προσχεδιασμένα για να αποτελέσουν την απαρχή του εμφυλίου πολέμου. Ενα γεγονός που θα έδεινε τη δυνατότητα να «κονιοτροποίησουν» το ΕΑΜ-που για τον Τσιώρτσιλ και τη Βρετανική πολιτική, ηταν ο υπ αριθμόν ένα (1) εχθρός στην Ελλάδα και κατά τον Μάκ Μίλλαν «Οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ θα τις κερδίσει»...

Υστερα απ αυτήν τη διαπίστωση, σαν ρεαλιστές και έμπειροι πολιτικοί έκαναν δυό κινήσεις, που θα τους εξασφάλιζαν τις απαραίτητες δυνάμεις να προκαλέσουν και να πραγματοποιήσουν τα γεγονότα του Δεκέμβρη. α) Ανακλήθηκε η απόφαση να

γυρίσει θριαμβευτικά ο βασιλιάς στην «χώρα του» επικεφαλής των βρετανικών στρατευμάτων και της «ταξιαρχίας του». Η ορεινή αυτή ταξιαρχία αποτελούνταν απ ό,τι ειχε απομείνει απ τις δύο ελληνικές μεραρχίες της Μ Ανατολής, ύστερα απ τις τερατώδεις εκκαθαρίσεις που επακολούθησαν την «εξέγερση». Εξέγερση με περιεχόμενο, ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, αντί να πολεμούν στην Αφρικανική έρημο, να σταλεί στην Ελλάδα, να πολεμήσουν μαζί με τα άλλα ένοπλα Αντιστασιακά τμήματα τους κατακτητές. Γι αυτό και μόνο το αίτημα έγιναν οι εκκαθαρήσεις, το κλείσιμο στα σύρματα, την εξαφάνιση και τη δολοφονία εκατοντάδων στρατιωτών που φεύγοντας για τη Μέση Ανατολή πίστευαν, πως πήγαιναν να πολεμίσουν για την πατρίδα. Την πατρίδα που και μόνο που την επικαλέστηκαν βρέθηκαν στα σύρματα και πολλοί απ αυτούς στο αλλο κόσμο.

Στις τάξεις της ορεινής ταξιαρχία, δεν υπήρχαν παρά μόνο βασιλικοί αξιωματικοί και στρατιώτες. Ειχε μετατραπεί σε σώμα πραιτωριανών. β) ενω ο ΕΛΑΣ κτυπά ανελέητα τους Γερμανούς, εφαρμόζοντας με μόνο τα δικά του μέσα το σχέδιο «Κιβωτός», οι Αγγλοι οχι μόνο δεν τους ενοχλούν κατά την υποχώρηση έστω εκτός Αθηνών, αλλα έχοντας την έγνοια να κάνουν οικονομία στις διαθέσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διαφυλαχθούν σαν εφεδρεία για την αποφασιστική αναμέτρηση οχι πλέον με τους Γερμανούς, που ηταν ο προορισμός τους, αλλα με την ίδια την ελληνική Εθνική Αντίσταση. Προτίμησαν να διαπραγματεύθούν με τους Γερμανούς, προκειμένου να εξασφαλίσουν χωρίς απώλειες αμοιβαία την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» και την «μεταβίβαση εξουσίας» με αντάλλαγμα την ελεύθερη και ανενόλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα.

Η συμφωνία τηρήθηκε, και η μαζική αποχώρηση απ την Ελλάδα δεν διαταράχθηκε με κανένα τρόπο από οποιαδήποτε βρετανική στρατιωτική ή αεροπορική επέμβαση. Οπως σημειώνει ο ίδιος ο Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφώρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδό τους από την Αθήνα: «Και ενα μόνο, συμμαχικό αεροπλάνο θα ειχε μπορέσει να μεταβάλει αυτό το σύμφυρμα σε όλεθρο. Αλλα κανένα δεν φάνηκε στον ουρανό». Πάντα κατά τον Χάμπε, η υποχώρηση τους προς τα βόρεια, οι μηχανοκίνητες φάλαγγες βλέπουν συχνά να πετούν από πάνω τους βρετανικά αεροπλάνα, αλλα ποτέ δεν δέχονται επίθεση», ηταν σαν να τους προφύλαγαν από τυχόν επιθέσεις του ΕΛΑΣ ή οτι χαρτογραφούσαν τις θέσεις του ΕΛΑΣ. Στους ίδιους δρόμους, τους συμβαίνει να διασταυρωθούν, με τη μεγαλύτερη φιλοφροσύνη του κόσμου, με σημαντικές δυνάμεις του ΕΔΕΣ, πλαισιωμένες από Αγγλους, που κατευθύνονται, αυτές προς τα νότια, χωρίς να συμβεί η παραμικρή εμπλοκή. Αρα η «συμφωνία κυριών» που διέπει αυτήν την ανταλλαγή αβροτήτων, δεν παραβιάστηκε απ τους συμβαλώμενους.

Η μόνη παραβίαση που έγινε συνίσταται στο γεγονός, οτι οι βρετανοί έκαναν, παρά τη συμφωνία ρίψη αλεξιπτιστών στα Μέγαγα προκειμένου να ειναι κοντά στην Αθήνα. Σε αντίποινα οι Γερμανοί, στις 12 του Οκτώμβρη, μέρα που τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα εκκενώνουν την Αθήνα, μονάδα οπιστοφυλακής σε αντίποινα ανατινάζει τις λιμενικές εγκαταστάσεις του Πειραιά και επιχειρεί να καταστρέψει το εργοστάσιο του ηλεκτρισμού και τη γύρο βιομηχανική περιοχή.

Κατά τον Χάμπε, «τις καταστροφές αυτές τις ανέλαβαν τα Ες Ες, σε αντίποινα για την πτώση άγγλων αλεξιστωπιστών στο αεροδρόμια των Μεγάρων». Με κίνδυνο να καταστραφούν, ο ηλεκτρικός σταθμός και άλλες αξιόλογες λιμενικές κλπ εγκαταστάσεις παραβίασαν την συμφωνία, προκειμένου να ειναι κοντά στην Αθήνα, για να μην υπάρξει κενό εξουσίας τις λίγες ώρες απ την αποχώρηση. Αυτή η τελευταία επιχείρηση χάρις στην επαγρύπνηση του ΕΛΑΣ Πειραιά, που κατέλαβε τη νύχτα το εργοστάσιο και αντιστάθηκε στεναρά δίνοντας έτσι το χρόνο στους τρείς

ΕΠΟΝίτες, Χρ. Αγαλιώτη, Φραγκόπουλο και Σ, Καλαμπόκα, που με αξιοθαύμαστο θάρρος να βγάλουν τα καψούλια απ τις περισσότερες γομώσεις, σώζονται έτσι από βέβαιη καταστροφή και πολλά εργοστάσια του Πειραιά. Το πρωϊ οταν εχουν τελειώσει το έργο, οι τρείς Νέοι φεύγοντας έπεσαν πάνω στην τελευταία γερμανική περίπολο. Τους αφόπλισε και τους εκτέλεσε επί τόπου.

Ενώ οι ανθρωποι των δύο εχθρικών μυστικών υπηρεσιών ψιλοκεντούσαν τις συμφωνίες για το πώς: οι Γερμανοί θα φύγουν ανενόχλητοι απ την Αθήνα-Ελλάδα και οι Αγγλοι, πως θα διασφάλίσουν την «αλλαγή φλουράς» και τη «μεταβίβαση της εξουσίας» χωρίς να διακινδυνεύσουν τη ζωή έστω και ενος στρατιώτη, δεν ζήτησαν όμως απ τους Γερμανούς να κηρύξουν μια οποιαδήποτε εκεχειρία μεσά στην ίδια την Αθήνα. Δεν σκέφτηκαν ούτε αυτούς της οδού Μέρλιν να απαλάξουν απ τα μαρτύρια. Ετσι μέσα στο απαίσιο άντρο της οδού Μέρλιν, τα Ες-Ες προετοίμαζαν την ανενόχλητη αναχώρησή τους τουφεκίζουν τους Ελληνες διερμενείς ή τους «αυτοκτονούν» πετώντας τους απ τα παράθυρα. Ο Χάμπε σημειώνει «Ολοι εχουν στο μυαλό τους κάτι : αυτοί ξέρουν πολλά». Στίς 2 του Οκτώμβρη, λίγες μέρες πριν απ την εκκένωση της Αθήνας, εκτελούν ακόμα «εν ψυχρώ», 25 πατριώτες (κι ανάμεσά τους τη Λέλα Καραγιάννη!) κοντά στον Υμητό και άλλους 9 στο Κατσιπόδι.

Δεν ειναι συνεπώς η Αντίσταση εκείνη που πλήρωσε υπερβολικό τίμημα για να κηρυχθεί η Αθήνα «ανοχύρωτη πόλη». Ειναι οι Βρετανοί, που υπέγραψαν με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα, εκείνη την επαίσχυντη συμφωνία να «φύγουν ανενόχλητοι οι Γερμανοί» απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της εξουσίας τόσο στην Αθήνα αλλο τόσο και στη Θεσσαλονίκη σε αυτούς, με την προϋπόθεση να εμποδίσουν με κάθε τρόπο τον ΕΛΑΣ, να προσεγγίσει αυτές τις δυό πόλεις κλειδιά. Ετσι η Βέρμαχτ έμεινε ανενόχλητη απ τους άγγλοσάξονες στην υποχώρησή της ακριβώς για να εξασφαλισεί την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» ετσι ώστε οι Βρετανοί να εχουν ήδη καταλάβει τη χώρας αντικαθεστώντας σαν νεοκατακτητές τους Γερμανούς.

Δεν ειχε ακόμα ολοκληρωθεί η αποχώρηση των Γερμανών απ την Αθήνα, και σκηνές απερίγραπτης λαϊκής αγαλίασης ξετυλίγονται στην πρωτεύουσα.

«...Τα γερμανικά καμιόνια άνοιγαν αργά το δρόμο ανάμεσα απ το πλήθος που τα γιουχάϊζε, (λέει ο Χάμπε). Ανθρωποι κατατσακισμένοι, που τους κατείχε κιόλας ο φόβος μιας πολυήμερης υποχώρησης μέσα απ το αντάρτικο ανα την Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία, στοιβάζοντας στις καρότσες τους, μαζί με τις προμήθειες, τους σάκους, τα μικρά ζώα που ειχαν αρπάξει για σφάξιμο αναλογίζονταν τη τους περιμένει. Πολλοί απ αυτούς τους στρατιώτες ειχαν τα μάτια αποτραβηγμένα στο όνειρο. Τάχα να θυμόταν άραγε, τη θριαμβετική τους είσοδο στη φωτολουσμένη πόλη, πλούσια από αρχαία μάρμαρα που έμοιαζαν να περιμένους τους βαρβάρους. Στην πόλη, που ειχε στολίδι τον Παρθενώνα, σαν στέμα που υπόσχονταν στο νικητη; Συλλογιζόταν άραγε, τα ερείπια που ειχαν προκαλέσει και άφηναν πίσω τους παντού στην Ευρώπη, και που τώρα θα τα ξανάβρισκαν στην ίδια τους τη χώρα, τους τάφους και τους νεκρούς;

«Ειχαν υγρά τα μάτια, ανήσυχα, όπως τα πρόβατα και οι κόττες που βρίσκονταν με τα πόδια δεμένα μπροστά τους...

Ο λαός γιουχάϊζε αυτή την αξιοθρήνητη φευγάλα, Εδειχναν τις γροθιές, τραγουδούσαν τους ύμνους τους ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και τη διεθνή. Στις συνοικίες, στον Πειραιά, όπου οι Γερμανοί (με το αιτιολογικό της μή τήρησης της συμφωνίας απ την πλευρά των βρετανών) ανατίναζαν τις εγκαταστάσεις του λιμανιού, γίνονταν μάχες με ολοκαύτωμα τις νεαρές ζωές των ΕΠΟΝιτών, για να σώσουν τις εγκαταστάσεις της Σέλ και Στάνταρντ Οίλ. Να σωσουν τα εργοστάσια που οι ιδιοκτητες τους δεν ηταν αλλοι παρά οι φυγάδες και πολλοί συνεργάτες. Οι κρότοι απ τις χειρομβοβίδες

και τους δυναμίτες που έσκιζαν τις προκυμαίες, ανέβαιναν υπόκουφοι ως το κέντρο της πόλης. Και σε αυτούς τους κρότους, σε αυτή την τελευταία βοή μάχης, ο λαός αποκρίνονταν με ενα παραρήλημα χαράς, με μιά απέραντη ιαχή θριάβμου. ο σιχαμερός εχθρός νκήθηκε-έφευγε...

Παντού, όλο και πιό πολλοί αντρες, γυναίκες και παιδιά προσέρχονται στις πλατείες, αναμαλλιασμένοι απ τον αέρα, γελώντας και κλαίοντας αγκαλιασμένοι. Εκατοντάδες σημαίες,γαλανόλευκες ή κόκκινες, ξεπετάχθηκαν μέσα απ το πλήθος και, μονομιάς, αυτος ο απέραντος όγκος αρθρώθηκε και σείστηκε σε μιά κίνηση. Ετσι άρχισε η ατελείωτη παρέλαση. Μια παρέλαση, που ποτέ δεν ειχε ξαναδεί ο κόσμος, μα και ο Μάκ Μίλλαν, που βλέπονταν τον πρωτοφανή σε όγκο ορμή και θέληση έβγαλε από μέσα του και είπε εμπιστευτικά στο Σκόμπυ και τον Λύπερ, εκείνον τον φοβερό λόγο «οτι το ΕΑΜ θα νικήσει όποτεδήποτε και αν γίνουν οι εκλογές», εφιστώντας έτσι την προσοχή στους υφυσταμένους του, για τα πρόσθετα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προκειμένου να εφαρμοστεί με επιτυχία το προαποφασισμένο σχέδιο «ΜΑΝΑ που πρόβλεπέ την κονιορτοποίησης του ΕΑΜ.

«Τρείς μέρες και τρείς νύχτες ο λαό της Αθήνας, τσακισμενος από τα δεινά τόσων μαύρων ατελείωτων χρόνων, από τόσα πένθη και τόση μιζέρια, ο πεινασμένος λαό, που έφτυνε αίμα, ξετυλίχθηκε κάτω απ τον ήλιο και με το φώς των πυρσών, χωρίς να κοιμηθεί, χωρίς να πειεί και χωρίς να φάει, κρατημένος απ το ομαδικό παραλήρημα, απ την απέραντη χαρά της λευτεριάς, που ειχε ξαναβρεθεί».

Ο Ρόλαντ Χάμπε, εκφράζει αυτές τις εντυπώσεις με τον πιό λιτό και σύντομο τρόπο, αλλα-καθώς προέρχονται από ενα Γερμανό-εχουν περισσότερο βάρος. «...Βρήκαμε λέει ο Χάμπε, τους δρόμους σκεπεσμένους από μια ανθρώπινη πλημμύρα, ετσι που το αυτοκίνητο μας δεν μπορούσε να ανοίγει με δυσκολία το δρόμο του. Ποτέ μου δεν είδα ανθρώπους κυριαρχημένους από τέτοια χαρά και τέτοιο ενθουσισμό».

Απ τα μέσα του Σεπτέμβρη ο ΕΛΑΣ, ειναι τόσο ισχυρός σε σχέση με τα τελευταία γερμανικά σρτατεύματα που εχουν μείνει στην Αθήνα, ωστε θα μπορούσε, μέσα σε λίγες ώρες, να απαλλαγεί απ αυτούς τους αναίσχυντους δήμιους, να καταλάβει την πρωτεύουσα και να βάλλει ετσι εχθρούς και συμμάχους μπροστά σε τετελεσμένο γεγονός.

Η νομιμοφροσύνη όμως τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ειναι σε αυτές τις αποφασιστικές στιγμές έξω από κάθε συζήτηση. Αντανακλά τις θέσεις του ίδιου του ΚΚΕ, που δημασιεύει, στις 6 του οκτώμβρη, μια «προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό», που θα μπορούσε να τη ν υπογράψει και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ.

«...Το ΚΚΕ, που στάθηκε πρωτοπόρο στην πάλη για τη φθορά και διασπορά των δυμάμεων της φασιστικής τυραννίας, καλεί όλους τους πατριώτες να δείξουν ύψιστο βαθμό πειθαρχίας και αυταπάρνησης. Η εξασφαλίση της τάξης και της ομαλής πολιτικής ζωής, σε τέτοιες στιγμές, ειναι εθνικό χρέος. Οι εγκληματίες πολέμου, όπου και να ειναι, θα τιμωρηθούν και τούτο ειναι εργο της εθνικής κυβερνήσεως. Απογορεύεται η αυτοδικία και κάθε ενέργεια που κλονίζει το τόσο υψηλό έργο που δημιουργήσαμε όλοι μας.

Κομμουνιστές και Κομμουνίστριες.

Σταθήκατε η ψυχή του εθνικού λαοκρατικού ξεσηκωμού. Σταθείτε τώρα οι πρωτοπόροι στην επιβολή της τάξης και της δημοκρατικής λευτεριάς. Πατριωτες όλοι ενωμένοι στην πάλη για να ολοκληρώσουμε, μαζί με τον ΕΛΑΣ και τους συμμάχους μας την απελευθέρωση της Ελλάδας κάτω από την ενιαία κυβέρνηση.

Το πολιτικό γραφείο την Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ.

Αυτά τα εξαιρετικά μετριοπαθή λόγια και συνθήματα δείχνουν αρκετά καλά πως η πολιτική διοίκηση του ΚΚΕ, και η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν σκέπτονταν καθόλου να καταλάβουν την εξουσία με τη βία η με πραξικόπημα.

Παντού αλλού, έξω απ την Αθνήνα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αναπλήρωνε αμέσως το διοικητικό κενό, που άφηνε η υποχώρηση των Γερμανών, Απ τον Αύγ/το-Σ/βρη κιόλας καταλαμβάνει και διοικεί έξι πόλεις στη Θεσσαλία και τη Νάουσα στο Νομό μας. Παντού, εξάλου, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, παίρνοντας τη θέση του εξευτελισμένου και διαλυμένου κρατικού μηχανισμού του παρελθόντος, δεν το κάνει στο δικό του όνομα, αλλά στο όνομα της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, ενώ παράλληλα συνέχιζε στις κύριες αρτηρίες υποχώρησης να καταφέρνει σκληρά πλήγματα στους Γερμανούς. Συνεπώς αυτά που καταλογίζουν στο ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, αυτοί που ενώ την πήραν ειρηνικά την εξουσία στις 12/10/44, μετά την κατάληψη της Εξουσίας, επειδή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και μετά την παράδοση των όπλων εξακολουθούσε να εχει τεράστια επιρροή στο λαό. Αυτή ακριβώς η επιρροή ηταν που έκρινε οτι έπρεπε να περάσει μετά την απελευθέρωση απ τη φωτιά και το σίδερο, για να ειναι ανενόχλητοι στην προσπάθεια να επαναφέρουν τη ζωή του λαού μας στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του.

Η επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, το 1917 και η δημιουργία της κομμουνιστικής διεθνούς, αποτέλεσε ενα νέο παράγονταν στην Ευρώπαϊκή, αλλα και την παγκόσμια πολιτική σκακέρα. Η επικράτηση δημιούργησε μια έκδηλη εχθρότητα προς τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής. Και εκείνες με τη σειρά τους ανταπέδωσαν τα ίσια, καθώς προσπάθησαν να ανατρέψουν ένοπλα το νεοσύστατο καθεστώς στη Ρωσία, πριν η σταθεί στα πόδια. Αφού δεν μπόρεσαν να το ανατρέψουν με τα όπλα ή δεν πίστευαν στην επικράτησή του, οταν με την πάροδο του χρόνου άρχισε να εδραιώνεται, τα αστικά καθεστώτα δημιούγησαν τη διεθνή του κεφαλαίου. Μέσω της διεθνούς κήρυξαν εναν ανερήνευτο πόλεμο στο νέο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα και σε συνέχεια με όλα τα μέσα ένα εμφύλιο πόλεμο κατά χώρα ανάμεσα στην Αριστερά-κομμουνιστές. Η κήρυξη αυτού του εμφυλίου πολέμου κατά τον Μ. Μπρέχτ ηταν «Η ανυπομονησία αυτών που ζούν στη σιγουριά».

Ο εγκέφαλος της διεθνούς του κεφαλαίου στεγάζονταν στο Λονδίνο. Στο Λονδίνο, την Ουάσιγκον και τις αλλες βέβαια Μητροπόλεις, απ όπου οργανώνονταν και κατευθύνονταν ο αντικομμουνισμός. Ολα τα μέσα ηταν και παραμένουν οχι μόνο ανεκτά αλλά και επιβεβλημένα, για την καταπολέμηση του κομμουνισμού και την ανατροπή του τρισκατάρατου Σοβιετικού καθεστώτος. Με βάση αυτήν την αρχή ο αντικομμουνιστικός αγώνας στην Ελλάδα, δεν αποτελούσε εξαίρεση στην Ευρωπαϊκή ύπειρο. Ο φασισμός στα δικτατορικά καθεστώτα του Μουσουλίνη, του Σαλαζάρ του Χίτλερ, του Φράγκο, την Ελλάδα, ηταν κρατική ιδεολογία και αυτοσκοπός. Η ανοχή δε της διεθνούς του κεφαλαίου προς τα καθεστώτα αυτά και ειδικά προς το Χίτλερικό καθεστώς-που αν δεν ηταν δημιούργημά τους ειχε την απόλυτη παραδοχή, στήριξη και ενίσχυση ακόμα-με την ελπίδα οτι εκείνο, θα στραφεί-στρέψουν, οταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου πολεμικά εναντίον της ΕΣΣΔ. Το ταξίδι του βρετανού Πρωθυπουργού Τσάμπερλεν, αυτόν τον σκοπό ειχε, να πειστεί ο Χίτλερ...

Ο Χίτλερ πριν ακόμα ανέλθει στην εξουσία, ειχε διακηρύξει οτι «αν σήμερα μιλάμε για νέες εκτάσεις στην Ευρώπη, δεν εχουμε βέβαια κατά ΝΟΥ τίποτε αλλο παρά τη Ρωσίας και τα γειτονικά με αυτήν κράτη» δείχνοντας ετσι με το δάκτυλο τη Ρωσίας. «Το γιγάντιο αυτό κράτος του βορρά, ειναι πιά ώριμο για εξανδραπονδισμό. Και το τέλος της Εβραϊκής κυριαρχίας στη Ρωσία, θα σημάνει και το τέλος της Ρωσίας σαν κράτος».

Ο φασισμός και το παρακράτος που αποτελούν μια ταυτόσιμη έννοια, δεν ειναι προπολεμικό φαινόμενο. Ο φασισμός και ο πόλεμος ειναι συμφυής, με το καθεστώς

της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Ο αυθεντικός φασισμός ντύνεται με πατριωτικά σύμβολα της δική του χώρας. Αξιοποιεί το ψέμα και τη διόγκωση των λαϊκών συναισθηματων. Συνθηματολογεί για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, για τους κινδύνους απ τους εσωτερικούς εχθρούς-κομμουνιστές οπαδοί της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής-για την υπονόμευση απ τη γενικότερη παρακμή της κοσμοπολίτικης Αριστεράς. Χρησιμοποιεί με κατάλληλη προσαρμοφή τους λαϊκούς μύθους, διατίνεται οτι η ισχύς ειναι το δίκαιο, οτι η βία και η θέληση διαμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοιτίδας. Συνδιάζει-κατά το εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο «εσυ δεν εισε τίποτε, ο λαός ειναι το ΠΑΝ»-την περιφρόνηση του ατόμου και το ριζοσπαστικό αντιανθρωπισμο, στον οποίο προσπαθεί να προσδώσει φιλοσοφική και καλλιτεχνική επικάλυψη. Αλλα, στην ουσία το «μόνο χαρακτηριστικό του φασισμού που δεν ειναι πλαστό, ειναι η θέλησή του για την εξουσία, την υποδούλωση και τη λεηλασία. Ο φασισμός ειναι ενα καθαρό χημικό απόσταγμα της κουλτούρας του Ιμπεριαλισμού».

Με την μετονομασία του Σοσιλιστικού κόμματος σε ΚΚΕ, και την προσχώρηση του στην κομμουνιστική διεθνή το 1920, και σε συνέχεια την προσχώρηση της Ελλάδας στη διεθνή του κεφαλάιου, το αστικό καθεστώς κήρυξε και αυτό τον εμφύλιο πόλεμο κατά του κομμουνισμού στην Ελλάδα και των συνοδιπόρων και αργότερα και σε αυτούς που δεν συμφωνούσαν μαζί του στον τρόπο αντιμετώπισης της Αριστεράς.

Την Μεταξική δικτατορία τον Αύγ/στο του 1936, την επέβαλαν μέσω του Βασιλιά οι Αγγλοι. Ο Μεταξας μπορεί να ηταν ανθρωπος ακροδεξιών αντιλήψεων, ισχυρός αντίπαλος του φιλελευθερισμού, του κοινοβουλευτισμού και του κομμουνισμού. Να συμφωνούσε με πολλές ναζιστικές αρχές και η ΕΟΝ να χαιρετούσε χιτλερικά. Την Αγια μεταλαυγιά του ομως, (και λόγω έλλειψης δύναμης), την έπαιρνε στο Σύτι του Λονδίνου, γι αυτό και οι θέσεις της 4ης Αυγ/του, έπρεπε να συμβαδίζουν με τη βασιλική και βρετανική έγκριση. Οι Βρετανοί επιτρέποντας στον Μεταξα, για τους δικούς ιδιαίτερους λόγους, να εκδηλώνει στη πράξη τα ιδεολογικά του πιστεύω, έπαιζαν ενα επικίνδυνο παιγνίδι. Ηθελαν κατά βάθος να μονοπωλήσουν το ελληνικό ενδιαφέρον-με το παχυλό υπόστρωμα της Ιντζέλτζενς Σέρβις, που έλεγχε μηχανισμούς και παρακράτος-χωρίς να φαίνεται και να συνεισφέρει οικονομικά.

Πίστευε οτι μπορούσε να εγκαθιδρύσει ενα συγκεκαλυμμένο καθεστώς με Γερμανική στήριξη και χρήματα. Η συστηματική δίωξη των Αριστερών-κομμουνιστών κατά τη διάρκεια της δικτατορίας δεν ηταν τυχαία. Και οχι μόνο δεν ηταν τυχαία αλλά εξυπηρέτησε πολλαπλά τη Βρετανική πολιτική στην Ελλάδα. Ενώ οι διωγμοί, οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, οι εξορίες, οι φυλακίσεις χωρίς δίκες και οι δολοφονίες, γίνονταν κατ εντολή των Βρετανών, για τον αντιαγγλισμό και αντιμοναρχισμό που εκδήλωνε το ΚΚΕ την αγανάκτηση του λαού την εισέπραταν οι Γερμανοί. Οι Αγγλοι έμειναν στο απειρώβλητο. Για αυτούς δούλευα τα εσωτερικά στηρίγματα.

Το ίδιο συνέβει και με την ηγεσία του ΚΚΕ, οσον αφορά την καταλόγησει ευθύνης για το ποιός ηταν ο αρχιτέκτονας της δικτατορίας. Και επιπρόσθετα ηταν ιδεολογικοί σύμμαχοι της ΕΣΣΔ στην Ελλάδα. Αντίπαλοι ενός θανάσιμου εχθρού τότε αντιπάλου της Μεγάλης Βρετανίας, έδιναν την εντύπωση στον ελληνικό λαό, οτι οι διώξεις αυτές γίνονταν απ το φιλογερμανικό μεταξικό καθεστώς, ενώ στην πραγματικότητα τις διώξεις αυτές τις ειχαν οργανώσει και επιβάλει οι Αγγλοι για τους δικούς τους σκοπούς και βλέψεις.

Οι αγωνιστές του 21, ανήκαν σε αυτή τη ράτσα των αγωνιστών, που ξεκίνησαν με το ντουφέκι και μια χούφτα όνειρα για να κατακτήσουν εναν επίγειο παράδεισο. Μόνο Ανθρωποι αποφασισμένοι να τα δώσουν όλα μπορούσαν να πούν-

βροντοφωνάξουν : «Η Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει και όποιος πεθάνει». Αυτό ηταν το σύνθημα της Φιλικής. Ποιός Ελληνας θα αρνιόταν να γίνει μέλος μιάς οργάνωσης, που σαν σκοπό ειχε την απελευθέρωση της πατρίδας και τη δημιουργία εθνικό-κρατικής οντότητας; Το ίδιο σύνθημα είπαν οι Ελληνες (91) χρόνια μετά για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. εικοσηκτώ (28) χρόνια αργότερα το σύνθημα ηταν : «ΟΧΙ δεν θα περάσει ο φασισμός». Και όταν η διεθνής του φασισμού μετά την κατάκτηση της Ευρώπης και ύστερα από ενα πολυήμερο, αιματηρό πόλεμο και με ενα τεράστιο κόστος που πλήρωσαν οι κατακτητές, για να κατακτήσουν τη χώρα μας, ο λαός μας πάλι με το σύνθημα αυτό αγωνίστηκε: «Η Πατρίδα θα Απελευθερωθεί» και «όποιος Ζήσει».

Για να γίνει αντιληπτό πόσο οι αγωνιστές του 21, ειχαν βαθύ και έντονο το αίσθημα της ελευθερίας. Πόσο φοβόταν, μια νέα σύγχρονη, πολιτισμένη και ραφινάτη εξάρτηση. Πόσο βαθιά και έντονη ειχαν την αίσθηση της σκλαβιάς, αλλα και πόσο μισούσαν την ξένη ανάμιξη στα εσωτερικά τους, το αποδίδει θαυμάσια ενα απόσπασμα απ την Ελληνική Νομαρχία.

«...Δια την αγάπη της τιμής μας, στοχασθήτε το με προσοχή. Μη σας πλανήσουν τα ταξίματα των επιτροπών και των αποστολών των ξένων βασιλείων. Αυτοί ειναι τόσο σκλάβοι και δια να μετριάσουν την εντροπήν των, προσπαθούν να αυξήσουν των αριθμό των. Αυτοί δεν προσκηνούσι, ειμή τον βασιλέα των και τον χρυσόν. Μην στοχάζεσθε ,ώ αδερφοί μου, οτι κανείς απ αυτούς θέλει να θυσιάσει και χρυσόν και στρατιώτας, δια να διώξει τον Οθωμανό και να μας αφήσει έπειτα ελεύθερους! Ω, κάλλιον ένας σεισμός ή ενας κατακκλυσμός να μας αφανίσει όλους τους Ελληνες, παρά να υποκύψωμεν πλέον εις ξένον σκήπτρον.

Διατί ώ Ελληνες αγαπητοί μου, να προσμένουμεν να μας δανείσει άλλος εκείνο, όπους ημείς έχομεν; Χιλίας φοράς περισσότερον αίμα ήθελεν εκχυθή, αν ήθελεν εισέλθει ξένον σπαθί εις την Ελλάδα, παρά αν ήθελεν ελευθερωθή μόνοι μας. Μην σας δειλιάση προς τούτοις η απειρία μας, αλλά ιδέτε τους Σέρβους. Ιδέτε ενταυτώ τους Νύν ναύτας του γένους μας, πώς αγκάλα και αγράμματοι, ταξιδεύουν με μεγαλωτάτη ευκολίαν εις όλας τας θάλλασας, μάλιστα δε κάμνουσι μόνοι τους τα πλέον ωραιόττατα και ταχύτερα καράβια». Και οταν έγινε αντιληπτός ο καταχθόνιος ρόλος των Αγγλων, ο ίδιος ο Υψηλάντης εξέδωσε Εγκύκλιο προς τους Ελληνε Ναυτικούς

«Γενναίοι Πλοίαρχοι της Ελλάδας.

Συμπατριώται! προς Σας αποτείνει η Ελλάς, η δύστυχης ημών Μήτερ και πατρίς την φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από παντοία δεινά, είς σας υποστηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της, και από σας μόνο προσμένει μικράν ελάφρωσιν των δυστυχιών της...

Αλλα ενώ της Ευρώπης ολης φιλάνθρωποι Διοικήσεις θέλουσι την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ώς την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός έθνους, μας δίδουσιν καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας. Η Αγγλία, η φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, η είς τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος δύναμις, αγωνίζεται με παντίους τρόπους, οχι μόνον είς τον ευρούντα δρόμον των επιτυχιών μας να βάλει εμπόδια, αλλα και εντέλη εξολοθρευμόν να μας επιφέρη.

προς τούτο δε στο τέλος δεν ησχύνθη μέχρι σήμερον να μεταχειρισθή και αυτάς τας αισχρότητας αδικίας, κατεπάτησεν συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς θεσμούς και...

ΟΙ Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ένα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων, και κυρίως ντόπιους με τους οποίους έλεγχε (δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος οτι οι αρχηγοί των κομμάτων απ το Λονδίνο έπαιρναν το χρήσμα, το ίδιο και οι μέλλοντες να γίνουν Πρωθυπουργοί, μα και

Υπουργοί ακόμα) πολιτικά και κοινωνικό-οικονομικά τη χώρα, δεν μπορούσε να συμβιβασθεί με τη σκέψη οτι θα μπορούσε στον επερχόμενο πόλεμο να χάσει την επικυριαρχία της Μεσογείου και τις θέσεις κλειδιά στην Ελλάδα.

Η Ελλάδα μια χώρα Ναυτικών, Μεταπρατών και Τραπεζικών, με μιά εξαιρετική γεωγραφική θέση πάνω στους πιό σπουδαίους ναυτικούς και εναέριους δρόμους ανάμεσα στο Σουέζ, τη Χάϊφα, τα Δαρδανέλια και την Ανδριατική, δεν μπορούσε να μην συμπεριελαμβάνεται στα μεταπολεμικά-μελλοντικά της σχέδια. Για να διασφαλιστούν όμως τα άμεσα και τα μελλοντικά συμφέροντά της, έπρεπε να σταματήσει και τυπικά η ταραγμένη 13αχρονη περίοδο της δεύτερης Ελληνικής Δημοκρατίας και να επανέλθει ο Βασιλιάς. Για να επανέλθει ομως ο τοποτηρητής τους στην Ελλάδα, τόσο στις 25/11/1935, αλλο τόσο και το 1946, έπρεπε να διαμορφωθεί και το κατάλληλο φιλοβασιλικό κλίμα. Και κυρίως να εξοπλισθεί το κράτος με ενα τρομακτικό νομικό οπλοστάσιο για την καταστολή της κοινωνικό - καθεστωτικής αμφισβήτησης.

Δέκα μέρες μετά την κήρυξη της δικτατορίας η κυβέρνηση Μεταξά μέσω του Ιταλού πρεσβευτή στην Αθήνα εξέφρασε την επιθυμία : «Να εμπνευσθεί, οσο και εφόσον μπορεί, απ τις θεμελιώδεις αρχές του φοσιστικού δόγματος, στο πλαίσιο της εφαρμογής του προγράμματός της για την αναδιοργάνωση και την αναζωογόνηση του ελληνικού κράτους και των Νόμων». Το νομικό αυτό οπλοστάσιο, με ελάχιστες εξαιρέσεις το ειχε προετοιμάσει η 10ετία του 1940, Και η 10ετία του 1940, δηλ απ το 1931 μέχρι το 1940, ειναι και αυτή μια 10ετία, το ίδιο τραγική σε πολιτική αστάθεια, κυβερνητική και Συνταγματική κρίση απ αυτήν του 1920 «επαναστάτες» ή πραξικοπήματα του 1933, 1935. Κατάργηση της αβασίλευτης μορφής του πολιτεύματος και επαναφορά του Συντάγματος του 1911 προσωρινά, γιατί ηταν Συντακτική Συνέλευση για θέσπιση νέου Συντάγματος, δημοψήφισμα για την επάνοδο του Βασιλιά, διάλυση της Συντακτικής Συνέλευσης και εκλογές για αναθεωρητική βουλή το 1936. Και φτάσαμε στην αποφράδα 4η Αυγ/του, που ηταν η κορύφωση με τη επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά. Την ίδια μέρα εκδόθηκαν δύο βασιλικά διατάγματα. Με το ένα διαλύονταν η αναθεωρητική βουλή, χωρίς πρροκήρυξη εκλογών για νέα, μια πράξη που αποτελούσε συνταγματικό πραξικόπημα, και με το δεύτερο εξουσιοδοτούνταν η κυβέρνηση, να αναστέλλει τις ελάχιστες Συνταγματικές διατάξεις-εγγυήσεις «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως».

Και μερικούς μήνες αργότερα ο Μεταξάς ειναι απολύτως σύμφωνος «να αρχίσει σύνδεση ανάμεσα στην Γκεστάπο και τον Ελληνα υπουργό της Αστυνομίας, για κοινή αντιμετώπιση των μηχανοραφιών των μπολσεβίκων». Με τον τρόπο αυτό οι Γερμανοί δημιούργησαν στενές σχέσεις με την Ελληνική Αστυνομία που αρκετοί ιθύνοντες ηταν γερμανόφιλοι καθώς και ανώτατα κρατικά στελέχη. Για την φασιστική ιδεολογία ο άνθρωπος, δεν ειναι πλάσμα λογικό, που χρειάζεται να πεισθεί με λογικά επιχειρήματα, αλλα «πλάσμα συναισθηματικό», κατάλληλα χειραγωγημένο απο λέξεις-συνθήματα με έντονο συγκινησιακό-φετιχιστικό χαρακτήρα, συνδεδεμένα με τον άρτο και τα θεάματα ειναι αυτά που του αρκούν σαν περιεχόμενο...

Με τον αναγκαστικό νόμο του 1936 καταργήθηκε το περίφημο «ιδιώνυμο» του 1929, (που προστάτευε το δημοκρατικό πολίτευμα), αλλα ολες οι αλλες κύριες διατάξεις του νέου νόμου επαναλάμβαναν τις προηγούμενες, αλλά με μιά πιό έντονη ,αυστηρή και αυταρχική κατεύθυνση. Επιγραμματικά οι κυριότερες μεθοδεύσεις του Νέου κράτους της 4ης Αυγ/στου ηταν : α) Θέσπιση στρατοπέδων συγκέντρωσης. β) καθιέρωση «πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων». γ) δηλώσεις μετανοίας, φίμωση του τύπου. δ) έξαρση των αστυνομικών μεδθόδων, και ε) διάλυση όλων των

πολιτικών κομμάτων, αλλα και όλων των κοινωνικών οργανώσεων και συλλόγων. στ) απαγόρευση των μητρικών γλωσσών.

Λέγεται πως ένας απ τους καλύτερους τρόπους, για να επιβληθεί ενα δικτατορικό καθεστώς ειναι αυτός, που οι ίδιοι οι κοινοβουλευτικοί να παραδώσουν τη διακυβέρνηση της χώρας στο δικτάτορα. Κάπως ετσι έγινε με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/του. Η βουλή έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στο ΔΟΤΟ απ τα ανάκτορα Πρωθυπουργό στις 27/4/ του 1936 και σε συνέχεια η Γ! Αναθεωρητική βουλή αυτοχειριάστηκε υιοθετώντας το Γ! ψήφισμα, με το οποίο διακόπτονταν οι εργασίες της βουλής απ τις 30/4/ μέχρι τις 30/9 του 1936 και εξουσιοδοτήθηκε η εκτελεστική εξουσία να νομοθετεί επι όλων των θεμάτων. Την 4η Αυγ/στου την εισηγήθηκε η τότε Μ Βρετανία, τη σχεδίασε ο Βασιλιάς και τα κόμματα της Αγίας και Ομουοσίου Τριάδας, της έδωσαν οχι μόνο το πράσινο φώς αλλα και τις ευλογίες τους. Ετσι πάρα τις προειδοποιήσεις της Αριστερας και πολλών αλλων παραγόντων, η χώρα παραδόθηκε στον Μεταξά και οι δημοκρατικοί πολίτες στον πάγο και το ρετσινόλαδο και σε συνέχεια πήραν το δρόμο για τα νησιά και τις φυλακές.

Με το κίνημα του 1935, που ηταν η τελευταία σύγκρουση βενιζελικών-αντιβενιζελικών, έγινε το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών ανάμεσα στα δημοκρατικά και φιλελεύθερα υπολλείμματα με τις αντιδραστικές, συντηρητικές και ολιγαρχικές δυνάμεις του τόπου. Η ηττα των δημοκρατικών έδωσε τη δυνατότητα στις ολιγαρχικές δυνάμεις, να κάνουν απερίσπαστοι και κατ επιλογή, εκκαθάριση στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό απ τους βενιζελικούς και τους δημοκράτες. Ετσι με την εκκαθάριση αυτή άνοιξε ο δρόμος για την παλινόρθωση στις (25/11/1935) και τη δικτατορία 4/8/1936, ενώ παράλληλα συγκέντρωσε και έβαλε κάτω απ τον έλεγχο ενος μόνο ΚΕΝΤΡΟΥ, όλους τους κρατικούς, ιδεολογικούς, κατασταλτικούς και κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς, για να χρησιμοποιηθουν πλέον οχι εναντίον του πολιτικού αντιπάλου της αυτής χρειάς, αλλα κατά των δυνάμεων της κοινωνικής αμφισβήτησης. Ενάντια στη δημοκρατία.

Το καθεστώς της 4ης Αυγ/στου: Επιβλήθηκε απ τους Αγγλους και σαν επιβεβλημένο, ηταν σταθερά προσηλωμένο και αλληλέγγυα δεμένο με την πολιτική της Μεγάλης Βρετανίας, με εναν τέτοιο όμως τρόπο που να δημιουργεί συγχύσεις και αμφιβολίες. Σαν επιβεβλημένο απ τους Αγγλους, ηταν ενα ολόψυχα φιλοβρετανικό καθεστώς, μεταμφιεσμένο και καλυμένο κατά τέτοιον τρόπο, που συχνά έδινε την ψευδή εντύπωση οτι επεβλήθηκε και ειχε φιλοχιτλερικό προσανατολισμό. Εντύπωση που μερικές φορές και σε μερικούς παραμένει μέχρι και τις μέρες μας ακόμα.

«Η ιδεολογία του νέου καθεστώτος-έγραφε ο Σ. Μαρκεζίνης-ηταν τεχνητή και η πραγματοποίησής της από πολλές απόψεις σκηνοθετημένη». Ο δε Βρετανός πρεσβευτής στην Αθήνα Σερ Σιντνεϊ, ενημέρωσε το Φόρεϊν Οφις, οτι δεν εχει καμιά αμφιβολία οτι η «πολιτική που ακολουθείται απ τον στρατηγό Μεταξά, μπορούσε και έπρεπε να εγκωμιασθεί ανεπιφύλακτα». Και συνεχίζει : «Αμφιβάλουμε εάν οιαδήποτε αλλα ελληνική κυβέρνηση θα ηταν περισσότερο ικανοποιητική για την κυβέρνηση της Α.Μ απ την παρούσα...Με τον Μεταξά συνεπώς εώς ότου ο θάνατος ή οι Ελληνες μας χωρίσουν...»

Ο Μεταξάς ειχε φιλογερμανικό παρελθόν. Απόφοιτος της στρατιωτικής ακαδημίας του Βερολίνου, θαύμαζε την γερμανική στρατιωτική μηχανή και πίστευε στο αήττητό της. Οι καλές οικονομικές σχέσεις με τη Γερμανία και η αντιγραφή φασιστικών μεθόδων το έκαναν πιστευτό, σε βαμθό που αποπροσανατόλισε και την ηγεσία του ΚΚΕ, που το Φλεβάρη του 1937, τον κατάγγιλε σαν «πράκτορα του γερμανικού φασισμού...και οτι ξεπούλησε και ξεπουλά στους Γερμανούς φασίστες την Ελλάδα». Οι Γερμανοί, όμως παρά τα τέτοια δεν αποπροσανατολίζονταν, γιατί θεωρούσαν το Γεώγριο «σαν τον πληρωμένο υπηρέτη των Βρετανών και οτι για να γίνει πιστευτό

οτι η πολιτική Μεταξά, ειναι φιλογερμανική έπρεπε να παραιτηθεί ο Γεώργιος υπέρ του διαδόχου Παύλου». Συνεπίκουροι των Αγγλων να γίνει πιστευτό το διπλό παιχνίδι του Μεταξά και οι «Ελληνες πρώην πολιτικοί», που διέδιδαν οτι «ο Βασιλιάς και ο Μεταξάς ηταν γερμανόφιλοι στο βάθος».Και καλά οι «Ελληνες πολιτικοί» το ΚΚΕ για πιό λόγο δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά τον ρόλο του Μεταξά; Μήπως ενα μέρος της μεταπολεμικής πορείας, να οφείλεται και στο γεγονός οτι δεν προσδιόρισε σωστά τον βασικό πολιτικό αντίπαλο; Αυτό κανένας δεν μπορεί να το αποκλείσει και αυτό γιατί, αν απ την αρχή προσδιόριζε σωστά, ποιά απ τις δυό χώρες έκανε τη δικτατορία, θα ήξερε σε πιά πελάγη αρμενίζει.

Σκοπός της Δεξιάς, των Αγγλων νεοκατακτητών και συνεργατών με τους πρώην κατακτητές, προκειμένου να οικοδομήσουν το μεταπολεμικό κράτος οχι απλώς να μοιάσει με το αντίστοιχο προπολεμικό-μεταξικό, αλλά να ειναι αντίτυπό του, δεν τσιγκουνέφτηκαν κόπο, χρόνο και χρήμα και κυρίως δεν σκέφτηκαν ούτε κάν το αίμα που θα χρειασθεί να χυθεί. Κάθετί το μοντέρνο, εκσυγχροσιστικό και προοδευτικό εξοβελίζονταν στο πύρ το εξώτερον. Στη θέση αυτών που επέβαλαν οι μεταπολεμικές ανάγκες της χώρας, θεσπίστηκε ενας πατριδοκάπηλος επιλεκτικός εθνικισμός, με μια παράλληλη αποθέωση του αντικομμουνισμού. Και για να αντέξει στο χρόνο, θεοποίησε μια συντεχνιακής δομής της κρατικής ιεραρχίας,ξανά προβάλει στο σύνολό του, σαν το υποκατάστατο του «Γ! Ελληνικού Πολιτισμού», που μας πιπίλιζε ο μεγάλος πατέρας του έθνους.

Η νέα Εθνική Ιδέα για άλλη μια φορά ταυτίζει το κράτος με το εθνος και το λαό. Αντί για εκκαθάρηση του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και τους κρατικού μηχανισμού, τη δίκη και καταδίκη των δοσιλόγων που πρόβλεπαν οι συμφωνίες που υπέγραψαν ξένοι-Αγγλοι και Ελληνες, διορίστηκαν υποχρεωτικά παντού, σε όλες τις διοικήσεις και του μικρότερου ακόμα σωματείου, συνεταιρισμού, δήμου ή κοινότητα, σύλλογο κλπ, άνθρωποι γνωστοί και μή εξαιρεταίοι μεγαλοδοσίλογοι και συνεργάτες αρεστοί όμως στο καθεστώς. Οι πολιτικές και ατομικές ελευθερίες, τα πολιτικά και ατομικά δικαιώματα καταλύθηκαν. Την πολιτική και κοινωνική ζωή υποχρεωτικά την αντικαθιστουν, οι υμνολογίες προς το καθεστώς και η κρατικολαγνεία. Φασίζουσες προαγωγές, κατανομή αξιών που προσδιόριζαν και παλιότερα τη λειτουργία των θεσμών. Ολα αυτά φέρνουν τη σφραγίδα της δύναμης των κρατούντων. Το ίδιο ίσχυε και για το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι, της απεργίας, της έκφρασης ελεύθερης γνώμης και οι εκλογές στα σωματεία.

Στο συνδικαλιστικό χώρο ξανά ζωντάνεψε πολλές φορές χειρότερη η 4η αυγ/στου. Παρά το γεγονός οτι ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε τις εκλογές στο συνδικαλιστικό κίνημα η κυβέρνηση αρνήθηκε να αναγνωρίσει το αποτέλεσμα. Επανήλθαν ο Κοτζιάς, ο Δημαράτος και ο Διάκος απ το εξωτερικό και αργότερα και ο Μανιαδάκης. Η ΓΣΕΕ διαλύθηκε. Αυτά τα μέτρα μας έδωσαν το φωτοαντίγραφο της 4ης Αυγ/στου.

Οπως το καθεστώς της 4ης Αυγ/του, προκειμένου να δικαιολογήσει τις χιλιάδες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες, τις φυλακές και τα κάθε είδους εγκλήματα, διακήρυτε οτι οι κομμουνιστές αντιπροσώπευαν στην Ελλάδα του 1936, μια τρομερή ισχυρή κοινωνική, πολιτική και οργανωμένη στρατιωτική δύναμη, έτοιμη να εκδηλώσει κίνημα ή επανάσταση για να καταλάβει την εξουσία και να ανατρέψει όλες συλλύβδην τις αρχές, τους θεσμούς και τις αξίες που συγκροτούσαν μέχρι τότε την ελληνική πολιτεία. Λές και δεν αρκούσαν τα τόσα και τόσα αυστηρά μέτρα που πήρε η δικτατορία είς βάρος της δημοκρατίας και του λαού ο υφυπουργός Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης, διακήρυτε και ζητούσε κυνικά οτι: «Αι ποινικαί δίκαι, των συλλαμβανομένων...δεν εξυπηρετούν...αδέσμευτοι δικονομικών κανόνων...να επιβάλλωσι τας νομίμους κυρώσεις». Αλήθεια για ποιό αδίκημα έπρεπε να επιβληθούν οι ποινές που αναφέρει ο Μανιαδάκης;

Για το πόσο αυστηρά και απάνθρωπα ηταν τα μέτρα που η δικτατορία με τον πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου επέβαλε στο λαό, το επιβεβαίωσε ο Θ. Πετζόπουλος, επιφανής στρατηγός στον εμφύλιο πόλεμο (1946-1949) οτι : «μόνον κατά την φωτεινήν περίοδον της διακυβερνήσεως του Ι. Μεταξά καταπολεμήθη και εξουδετερώθη ο κομμουνισμός με μέθοδον, συνέχεια και επιστημονικότητα άνευ προηγουμένου. Ο τότε υπουργός Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης δικαιούται να ειναι περήφανος δια την υπηρεσίαν του αυτήν προς την πατρίδαν».

Σύμφωνα με στοιχεία της ίδιας της δικτατορίας, γύρω στις 100 χιλιάδες άνθρωποι, περάσανε απ τα κολαστήρια των Τμημάτων Ασφαλείας και τις ταράτσες της Γενικής Εθνικής Ασφάλειας. Πάνω από δέκα έμειναν νεκροί στα χέρια τους μόνο στην Αθνήνα, χώρια αυτούς που αυτοκτονούσαν... Αν λοιπόν, ο Μανιαδάκης και γενικότερα η δικτατορία «δικαιούνται να ειναι περήφανοι», για το 1936, που μόνο δέκα έστειλαν στον Αγιο Πέτρο, μερικές εκατοντάδες στις φυλακές και αρκετές εκατοντάδες στα ξερονήσια. Τότε δικαιολογημένα, θα αναρωτηθεί ο καθένας πόσο «περήφανοι» πρέπει να ειναι αυτοί, που οχι μόνο στέρησαν απ το λαό τη λευτεριά του, τον πέρασαν απ τις πιό φρικτές δοκιμασίες με αποκορύφωμα τον εμφύλιο πόλεμο ;

Ο αντικομμουνισμός ηταν διάχυτος και στα δύο μεγάλα κόμματα, των Φιλελευθέρων-ειδικά μετά την δήλωση του Βενιζέλου υπερ της Μαναρχίας-και των Λαϊκών πριν απ την 4η Αυγ/του 1936. Τη δικτατορία όμως την επέβαλε ο Γεώργιος Β! σε συνεργασία με τον Μεταξά και στη διάρκειά της εγινε η πρώτη οργανωμένη και συστηματική προσπάθεια απ την άποψη των μεθόδων αντιμετώπισης (δηλώσεις μετανοίας, μέθοδες βασανιστηρίων και διώξεων, ποιστοποιητικά φρονημάτων έντονη προπαγάνδα κλπ) αποτέλεσε το ποιοτικό άλμα για την εδραίωση ενός μοναδικού αντικομμουνιστικού προσανατολισμού, που ειχε αγκαλιάσει όλους τους κρατικούς μηχανισμούς. Αυτή η αντικομμουνιστική αρχή-ιδεολογία επιβίωσε και λειτούργησε και την περίοδο της κατοχής, με τον ίδιο τρόπο και απ την πλευρά των Γερμανών. Μα και των Αγγλων αργότερα και ηταν η ίδια ιδεολογία με εκείνη που επανασύνδεσε υπό την αιγίδα των Αγγλών με τη δοσίλογη Δεξιά. Τη δοσίλογη Δεξιά που αποτέλεσε την ατμομηχανή του κατοχικού και μετακατοχικού δράματος.

Κάτω απ αυτή την ιδεολογκή στέγη κούρνιασαν, όλοι οι εθνοϊσμοί οι εθνοπροδότες και τα άδεια πουκάμισα. Με βάση αυτήν και με αυτούς τέθηκαν σε κίνηση και λειτουργία οι κρεατομηχανές, τόσο στην περίοδο πριν του εμφυλιού πολέμου, και μετά του μετεμφυλιακού κράτους. Η συνέχεια ειναι γνωστή. Το αντικομμουνιστικό πνεύμα που μας κληροδότησε η δικτατορία με τον εμφύλιο πόλεμο και την ισχύ των εκτάτκων μέτρων παράτεινε το χρόνο λειτουργίας. Ειχε ακόμα ενα ρόλο να παίξει : Να επιβάλει την χούντα της 21ης Απριλίου, να αναστήλλει για μιά ακόμα φορά την επανασύνδεση των πόθων του λαού να αγωνιστεί για τη δημοκρατία, δίκιο και την ειρηνική διαβίωση των λαών του κόσμου, για λογαριασμό τώρα των Αμερικανών.

Οπως οι Αγγλοι, θεωρούσαν τον ελλαδικό χώρο απαραίτητο για τη διατήρηση μεταπολεμικά της αγγλικής αυτοκρατορίας. Το ίδιο και η Αμερική, τον ήθελε για τα μελλοντικά της αυτοκρατορικά σχέδια. Οπως οι Αγγλοι ετσι και οι Αμερικανοί, έβλεπαν τη συμμαχία με τη Σοβιετική Ενωση στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, σαν εργαλείο με το οποίο θα κέρδιζε η Δύση τον πόλεμο ενάντια στον άξονα και μετά θα επέστρεφε ήσυχα, ησυχα στη βάση της. Οταν όμως ο λογαριασμό του σπιτιού δεν ανταποκρίνονταν σε αυτόν της αγοράς, εκτός του οτι κράτησαν τις θέσεις κλειδιά οπως αυτά της Ελλάδας κλπ ανά τον κόσμο, σε συνδιασμό με την έκφρωνα επιθυμία να την τσακίσουν καθώς ηταν αδύνατη απ το βάρος του πολέμου, τις μεγάλες

απώλειες σε ανθρώπινες ζωές, τις τεράστιες υλικές καταστροφές να τη βγάλουν σαν κοινωνικό-οικονομικό σύστημα απ τη μέση.

Επειδή αυτό δεν μπορούσε να γίνει με ενα νέο πόλεμο, παρά την ύπαρξη της ατομικής βόμβας και όποιων άλλων μέσων καταστροφής δεν μπορούσε να γίνει, δημιούργησαν μέσω του ψυχρού πολέμου ενα σιδηρούν παραπέτασμα απομονονωντάς την απ τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτού του Σχεδίου-Δόγματος, υπήρξε θύμα και η Ελλάδα.

Για τη σύγχρονη «Ιερά Εξέταση» της παγκόσμιας ορθοφροσύνης, οποιαδήποτε παρέκλιση απ το επίσημο αυτό δόγμα, παρέπεμπε την εποχή εκείνη αναγκαστικά, είτε στην «αθλιότητα», είτε στην «αυτοκρατορία του κακού». Ο υπαρκός έπεσε. Η αυτοκρατορία του «κακού» δεν υπάρχει. Οι έρευνες όμως για τον πόλεμο των Αστρων δεν σταμάτησαν και η εκμετάλλευση του ανιδιοκτήτη εκτός απ την έμμεση και τη σχετική εκμετάλλευση διογκώνεται και η άμεση. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, απ την εμφάνισή του μεταπολεμικά πέρασε στο τρίτο στάδιο-φάση ύπαρξης και τρόπου λειτουργίας: Από το κέρδος, στο υπερ κέδρος μέσω της συγκέντρωσης και στην ασυδωσία με την συγκεντρωποίηση. Η συγκεντρωποίηση αποτελεί σύμφυτο και δομικό χαρακτηριστικό του συστήματος της αγοράς.

Ετσι σε λίγο εκτός απ την οικονομική παγκοσμιοποίηση θα έχουμε και την παγκοσμιοποίηση του τρόμου και της φρίκης. Και αυτό γιατί η οικονομική κυριαρχία δεν ειναι μονοσήμαντη, ούτε αφηρημένη αλλα εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένους κοινωνικούς σχηματισμούς που συντηρούν και αναπαράγουν αυτό που εκείνοι θέλουν να ονομάζουν «καλό» ή «κακό», εγκληματικό, δίκαιο ή άδικο. Ξέρουμε οτι αυτό που χαρακτηρίζει τον κυρίαρχο, δεν ειναι μόνο η βία στις σχέσεις προσταγής-υποταγής. Η «αλήθεια» του εξουσιαστικού λόγου συνδέεται με τα συστήματα εξουσίας που την παράγουν και την υποστηρίζουν και με αποτελέσματα εξουσίας τα οποία εκείνη παράγει και επικτείνει. Η Βία σε ολες τις μορφές της ειναι συμφυής με την ιδια τη φύση του καπιταλιστικού κράτους, που εδραιώνεται σε αυτή ακριβώς τη λογική της αλληλοεπικάληψης της απολυταρχικής στατικότητας και του συνεχούς αναδιπλασιασμού του, να επιβάλλει την καταστολή προκειμένου τελικά να καλύψει τα όποια δημοκρατικά ελείμματα.

Απ την πιό μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε, με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος. Οι πιό αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, τα πιό παλιά ιερατεία των Θρησκειών και εναπομένοντα (απ την σκόπιμη καταστροφή βιβλία) φιλοσοφικά αρχίζουν πάντα με μιά αναφορά στο πως δημιουργήθηκε ο Κόσμος. Ειναι πιθανό οτι ο πρωτόγονος άνθρωπος, μόλις βρήκε την ευκαιρία να σκεφτεί για το μέλλον του, θα αναρωτήθηκε πρώτα πρώτα ποιά ηταν η «καταγωγή» της φύσης μέσα στην οποία ζούσε. Και οταν εξασφάλισε κάποιο περίσευμα σκέφτηκε να αναθέσει σε κάποια μέλη της ομάδας να «μελετήσουν» πως λειτουργεί το σύμπαν!

Οι αιώνες κύλησαν. Οι πρώτες ερμηνείες που φανταστήκανε οι μακρυνοί μας πρόγονοι φαίνονται σήμερα παιδικά απλοϊκές. Η επιστήμη, αφού πρώτα έδωσε σκληρές μάχες, με τα Ιερατεία μπόρεσε να καταπιαστεί με το πρόβλημα που τράβηξε κιόλα την προσοχή των πρωτόγονων ανθρώπων. Βέβαια, οι απαντήσεις που δίνει και η επιστήμη ειναι ανάλογη απ τη θέση που και αυτή κατέχει στο χώρο της έρευνας και του καταστημένου. Εκείνο που μένει απ την προσπάθεια αυτή ειναι το γεγονός οτι περίπου όλοι συμφωνούν οτι και ο άνθρωπος αποτελεί μέρος του σύμπαντος κόσμου, και συστατικό μέρος της φύσης. Ειναι και ο ίδιος φύση. Και σαν φύση ο Ανθρωπο, ειναι συλλέκτης και οχι παραγωγός. Για να γίνει από συλλέκτης παραγωγός παραβίασε τη φύση του. Αυτή ακριβώ η παραβίαση της φύσης του, ηταν το προπατορικό του αμάρτυμα, εξ ού και η «κατάρα», με τον ιδρώτα του προσώπου σου

κλπ...» Σαν συλέκτης τα έπαιρνε όλα έτοιμα απ τη φύση (παράδεισος), σαν παραγωγός, προσπάθεια και ιδρώτας για την παραγωγή των αναγκαίων για τη ζωή. Και οταν η προσπάθεια άφησε κάποιο περίσευμα προστέθηκε και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον ανθρωπο. Τότε η ζωή εγινε κόλαση.

Και οταν αργότερα η κοινωνία των ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δίπλα στην προσπάθεια και τον ιδρώτα, προστέθηκε και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, η ζωής για τους ανιδιοκτήτες έγινε Κόλαση. Αρα και η κοινωνικό-Θρησκευτική κόλαση ειναι ιστορικό και οχι φυσικό φαινόμενο.

Στη χαραυγή της ζωής το ανθρώπινο είδος, έζησε χάρις στα δέντρα. Το δέντρο στάθηκε ο τροφοδώτης του ανθρώπου, το δέντρο η κατοικία του, ο προστάτης απ τα θηρία. Σε αυτό το πρώτο στάδιο οι άνθρωποι ζήσανε ξεμοναχιασμένοι. Ετσι ο άνθρωπος, που κούρνιαζε στα δέντρα σαν τα πουλιά και τα άγρια θηρία μετά τη διάπραξη του προπατορικού αμαρτύματος και σαν παραγωγός πλέον εργαλαίων (ρόπαλο, πέτρινο τσεκούρι, το τόξο, το μονόξυλο για ψάρεμα, το καλύβι κλπ, μέσων παραγωγής) εζησε για εκατομμύρια χρόνια με καθεστώς κοινοκτημοσύνης αυτών των πρωτόγονων μέσων παραγωγής. Στο καθεστώς αυτό πραγματοποιούνται μιά σειρά σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους και μια σειρά αλλάγες. Δημιουργούνται σχέσεις, που όλο μεταβάλονται και αλλάζουν σύμφωνα με την εξέλιξη της τεχνικής και κατά συνέπεια κοινωνικό-οικονομικό και πολιτιστική ανάπτυξη.

Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος από συλλέκτης γίνεται παραγωγός άρχισε να λειτουργεί η διαλεκτική των σχέσεων κοινωνίας-φύσης. Η φύση συνολικά για τον άνθρωπο εχει την έννοια σαν το όργανο του μεταμβολισμού στο σώμα του ανθρώπου. Και την ίδια στιγμή σαν ανθρώπινο δημιούργημα ο ορος μεταμβολισμός, αποτελεί την ουσία της αλληλεξέρτησης: φύση- κοινωνία-παραγωγή και αξιών χρήσης μέσω της κοινωνικής εργασίας. Σ αυτό το πλάισιο η παραγωγή αξιών κάθε μορφής (αξιών χρήσης, ανταλλαξίμων και εμπορεύσιμων αξιών) ειναι μιά ειδική μορφή της υλικής διαδικασίας. Η φύση και η εργασία συνιστούν τις συνθήκες παραγωγής, ενώ κάθε αξία, ακόμα και το εμπόρευμα εμπεριέχει φύση (πρώτες ύλες-φύση επενδεδυμένη εργασία-άνθρωπος). Η υλική συνεισφορά της φύσης στην ιδιοποίησή της δεν εξαντλείται στην εργασία και μόνο αλλα και στην ιδιοποίηση και της ίδιας της φύσης δια μέσω της εργασίας.

Απ αυτές τις σχέσεις, εκείνες που εχουν αποφασιστικότερη σημασία, ειναι οι σχέσεις των δύο φύλων. Απ την απλή και τυχαία σχέση της συνουσίας που διαρκεί οσο και η συνουσία που έχουμε στην άγρια κατάσταση του ανθρώπου, φτάνουμε εξελικτικά στις πολύπλοκες σχέσεις και την υποτυπώδη οικογένεια. Το γεγονός αυτό με την πάροδο του χρόνου συνέβαλε αποφασιστικά στο να διαμορφωθούν τα πρώτα κοινωνικά φίτρα. Αναπτύσσονται τα μέσα παραγωγής με τη μορφή της κοινωνικής πλέον ιδιοκτησίας και σε συνέχεια κοινωνικό-οικονομική συγκρότηση. Σ εκείνες τις απώτατες και πρώτες φάσεις της ιστορίας των πανάρχαιων κοινωνιών, η μορφή της οικογένειας επηρεάζει αποφασιστικά το σύνολο των ανθρωπίνων σχέσεων. Μέσα σ αυτό το καθεστώς της κομμουνιστικής κοινωνίας τόσο οι παραγωγικές, αλλα τόσο και οι κοινωνικό-οικονομικές σχέσεις για χιλιάδες χρόνια λειτούργησαν αρμονικά. Μέσα σε αυτή την αρμονική σχέση ο ανθρωπός, πήρε την ανθρώπινη υπόσταση και από ζώο έγινε Ανθρωπος.

Οι παραγωγικές δυνάμεις όμως αναπτύσονταν. Και οπως ηταν φυσικό οι παραγωγικές δυνάμεις, ηρθαν κάποια στιγμή σε σύγκρουση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις παραγωγής. Η σύγκρουση αυτή οδήγησε στην ανατροπή των παλιών κοινωνικών σχέσεων και στη ζωή επανήλθε η αρμονική σχέση ανάμεσα στα πιό αναπτυγμένα μέσα παραγωγής με τις νέες κοινωνικό-οικονιμικές σχέσεις. Με την

ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η κοινωνία πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κομμουνιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή, στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας ηταν η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία. Με την αλλάγη αυτή κλείνει μια τεράστια σε χρόνο πορεία της προϊστορίας της κοινωνίας των Ανθρώπων, όπου απ την αγριότητα πέρασε στη βαβραρότητα. Μια πορεία που δημιούργησε τις κοινωνικό-οικονομικές υποδομές και δομές για να περάσει με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και τις αντίστοιχες κοινωνικές σχέσεις στην ατομική ιδιοκτησία και σε συνέχεια στο πολιτισμό και την ιστορική πλέον εποχή.

Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας ομως μετατώπισε τις παλιές Ανθρώπινες αξίες απ τον ίδιο τον Ανθρωπο στα αντικείμενα. Αξίες που του επέτρεπαν να διατηρεί το ανεξάρτητο πνεύμα, την Ανθρώπινη προσωπικότητα και αξιοπρέπεια. Με το πέρασμα στον πολιτισμό της ιδιοκτησίας, έκανε την εμφάνισή της η πρώτη αντίθεση ανάμεσα στην ολιγαρχία και τη δημοκρατία, το δίκαιο και το άδικο. Ο πολιτισμός της ιδοκτησίας τον Ανθρωπο τον μετέτρεψε σε σκλάβο, δούλο και προλετάριο. Παρία της ζωής. Φορώντας του τις χρυσές αλυσίδες της φαινομενικής ελευθερίας, του πλουτισμού της οικονοιμκής ευμάρειας, ενώ παράλληλα καλλιεργεί τη δουλοφροσύνη και την υποταγή.

Θεωρώ οτι δεν χρειάζεται ιδιαίτερα να αναπτύξω πως λειτουργεί έκτοτε η αντίθεση αυτή, Απλώς θα αναφέρω, οτι όλη η ιστορία της ανθρωπότητας μετά το πέρασμα στον πολιτισμό της ιδιοκκτησίας λειτουργεί με τη θέση-αντίθεση ανάμεσα στη Δημοκρατία και την ολιγαρχία. Στην Αθήνα του Περικλής π.χ ο δημοκρατικός διάλογος των Αθηναίων, δεν ηταν τίποτε αλλο απ τη θέση-αντίθεση Δημοκρατικών και ολιγαρχικών και οι πόλεμοι Αθηνών-Σπάρτης το ίδιο περιεχόμενο ειχαν, οπως και οι πόλεμοι των Μακεδόνων με τις άλλες Ελληνικές πόλεις. Παράγωγο της αντίθεσης αυτής στον πολιτισμό της ιδιοκτησία ειναι ο ιμπεριαλισμός και κατ επέκταση ο πόλεμος για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οταν η αστική τάξη της Ευρώπης, είτανε σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των αλλων Ηπείρων στη δουλεία.

Το ίδιο συμβαίνει σήμερα με τις ΗΠΑ, που προσπαθούν άμεσα ή έμμεσα να επιβάλουν υπο την αιγίδα τους την «Νέα Τάξη». Ο ιμπεριαλισμός στην όποια μορφή του: σκέψη, δράση και εφαρμογή ειναι ολιγαρχικός, ενώ εκείνος που τον πολεμά ειναι Δημοκρατικός.

Σήμερα, οι ολιγαρχικοί που λειτουργούν όπου Γής άμεσα ή έμμεσα αποικιοκρατικά σε συνεργασία και με τα ντόπια στρατοκρατικά κράτη όπου Γής, αν η ανθρωπότητα δεν αντιδράσει θα συντηρούν και θα επαυξάνουν, το εγώ, το γόητρο και τον πλούτο εκμεταλλευόμενοι τους λαούς και τις πρώτες ύλες μέσω των πολέμων. Οι προσδοκίες όμως των ανθρώπων όπου Γής ειναι ελεύθερα να ικανοποιούν τις ανάγκες τους, υλικές, πνευματικές κλπ. Συνεπώς οι προσδοκίες των ανθρώπων ειναι πάντοτε δημοκρατικές-αριστερές.

Η κοινωνικό-οικονομική ζωή των ανθρώπων μ όλες τις μορφές φυσικά απ τη σημερινή, δεν συμπύπτη με την αρχή της ατομικής ιδιοκτησίας. Ανάμεσα στο στάδιο του πολιτισμού και στη φυσική ζωή (συλλέκτης), υπάρχει ενα αλλο στάδιο απολίτιστης ζωής, το στάδιο της Βαβραρότητας. Σε αυτό το στάδιο οι άνθρωποι δεν χάσανε τη φυσική τους αγαθότητα, και την ελευθερία, ούτε την κοινωνική ισότητα και την ξενιασιά τους. Ζήσανε με κοινοκτημοσύνη και αδερφικότητα συγκροτημένοι σε μητριαρχικές οικογένειες, όπου η γυναίκα έπαιζε καθοριστικό ρόλο σε όλα τα δρώμενα της ζωής.

Στη φυσική ζωή κάθε είδους κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας, με την μορφή που την ενοούμε εμείς σήμερα, ηταν άγνωστη. Μα ούτε και το δίκαιο υπήρχε. Και αυτό γιατί δεν υπάρχει ούτε πρόθεση, ούτε αποτέλεσμα, μα και ούτε τρόπος υπαρξής. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία, ούτε πλούτος, πολύ περισσότερο δεν υπάρχει τιμή και η κοινωνία μετά απ την οικογένεια βρίσκεται στο στάδιο της διαμόρφωσης. Ειναι λοιπόν αυτονόητο, οτι δεν υπάρχει και κανενός είδους και καμιά μορφή ανισότητας. Μέσα σ αυτήν την ισότητα και την ελευθερία. Την χωρίς ανταγωνισμούς και αντίθεση συμφερόντων, σε εκμεταλλευόμενους και εκμεταλλευτές, σε αρχόμενους και άρχοντες. Με τη συλλογικότητα, την έλευθερη εργασία, την άμμιλα και τη συναινετική ζευγαρωτή συμβίωση το ζώο πήρε την ανθρώπινη υπόσταση. Εγινε Ανθρωπος.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί, τα τεράστια επιτεύματα και κατορθώματα του ανθρώπου, στη φάση του πολιτισμού που ειναι συνδεδεμένος με το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Τους νέους ορίζοντες που η φάση αυτή άνοιξε στο ανθρώπινο είδος να αναπτύξει τις γνώσεις τους και να προοδεύσει. Μόνο ενας παράφρονας θα αρνιόταν τα μεγαλειώδη επιτεύματα της, τον τιτάνιο και νικηφόρο αγώνα με το άγνωστο. Την εποοιϊα της επιστήμης, της τεχνολογία και της τέχνης.

Ενώ στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής ο Ανθρωπος πήρε την Ανθρώπινη υπόσταση. Η ζωή στο καθεστώς αυτό δεν ηταν ενας πόλεμος όλων, εναντίον όλων, οπως έγινε με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, που ηταν και η πρώτη φάση του πολιτισμού. Στη φάση αυτή ο Ανθρωπος, έχασε την Ανθρωπιά του και τα όποια φυσικά του δικαιώματα, με βασικό το δικαίωμα του συνιδιοκτήτη του πλανήτη. Και οταν η δουλεία, που ηταν η πρώτη μορφή ατομικής ιδιοκτησίας (του ίδιου του ανθρώπου) μεταβλήθηκε σε δουλοπαροικία απ τις νέες οικονομικές συνθήκες τίποτε δεν άλλαξε. Μα και οταν επικράτησε το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής πάλι τίποτε δεν άλλαξε. Και δεν άλλαξε γιατί το καθεστώς της ιδιοκτησίας, έβαλε το ανθρώπινο γένος στο βασίλειο του χάους. Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας μετατώπισε τις Ανθρώπινες αξίες. Μετατώπισε τις Ανθρώπινε αξίες στα αντικείμενα. Το νέο καθεστώς μαζί με τα θέτικα έφερε και τα αρνητικά. Το κράτος, ο Νόμος, η βία και η δύναμη,που ηταν άγνωστη στο στάδιο της κοινοκτημοσύνης, έγιναν κυρίαρχες σαν μέθοδοι επιβολής στην πολιτισμέμη κοινωνία. Η κοινωνία της ατομικής ιδιοκτησίας σπαράσεται απ τις ανταγωνιστικές αντιθέσεις και οργανωμένη σε κρατικό σύστημα αντικεινεμοποιεί τον ανθρωπο. Τον Χρησιμοποιεί πλέον σαν αντικείμενο, σαν πράγμα (Ρές).

Μπορεί να μηδένισε τις αποστάσεις, να μπήκε στα σπλάχνα της Γής, να διασχίζει τις θάλασσες και τον ουρανό με τους δορυφόρους, να αλλάζει νεφρά και να επισκευάζει καρδιές. Πέτυχε να αναστήσει ανθρώπους. Να χτίσει Παρθενώνες και να έστησε το πνεύμα αθάνατο, με μάρμαρο και χαλκό, με νότες και με το λόγο. Μπορεί να ετοιμάζεται να γεφυρώσει την απόσταση που μας χωρίζει απ τα άστρα, το κοινωνικό ομως χάσμα οχι μόνο μένει αγεφύρωτο αλλά διευρύνεται. Η ανισότητα, η αθλιότητα, το μίσος και ηεξαθλίωση ειναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας και του πολιτισμού μεγαλώνουν το χάσμα. Διαίρεση, αντίθεση και μάχη, ανάμεσα στα πάντα. Πόλεμος όλων ενάντια στον καθένα και πόλεμος του καθένα ενάντια σε όλους, πόλεμος ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες, ανάμεσα στους πλούσιους με τους φτωχούς και κυρίως πόλεμος αιμοσταγής και αδυσώπητος ανάμεσα στους ίδιους του κεφαλαιούχους.

Η Επανάσταση αυτή δεν ηταν δύσκολο να γίνει, γιατί το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ειχε διαμορφώσει εκείνες τις κοινωνικό-οικονομικές δομές, που ηταν απαραίτητες ωστε να γίνει δυνατή και αναγκαία η επερχόμενη αλλαγή. Ειχε

σωρεύσει εκείνον τον υλικό και πνευματικό πλούτο, που ηταν το προαπαιτούμενο να οδηγηθεί η κοινωνία των Ανθρώπος στο νέο καθεστώς. Ο Dtar Entorf λέει πως οι «επαναστάσεις ειναι μελαγχολικές στιγμές της ιστορίας. Σύντομες αναλαμπές της ελπίδας που τις διαδέχεται η μιζέρια και η απώλεια των ψευδαισθήσεων». Ποιός μπορεί όμως να αμφισβητήσει την τεράστια κοσμοϊστορική σημασία που ειχε για την ανθρωπότητα η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της Ζωής απ την εργασία, τη συλλογικότητα, και την άμιλλα στην ιδιοκτησία και τον ανταγωνισμό με βάση το κέρδος που προσφέρει η ιδιοκτησία στον κάτοχο; Ποιός μπορει να αμφισβητήση την τεράστια προσφορά του καθεστώτος ιδιοκτησίας στην κοινωνία των ανθρώπων και τους νέου ορίζοντες που αυτή άνοιξε;

Ομως και αυτή η κοσμοϊστορική Επανάσταση ηταν ένα ιστορικό φαινόμενο. Ηταν και αυτή ενα ιστορικό φαινόμενο όπως τα τόσα αλλα που προηγήθηκαν : η οικογένεια, η κοινωνία, η ιδιοκτησία, η Θρησκεία, το κράτος, το χρήμα και η αγορά με την σημερινή της έννοια, μα και αυτή η εργασία ακόμη με την έννοια που την ενοούμε σήμερα ειναι ιστορικό φαινόμενο, αφού και αυτή, εχει κάποια χρονική στιγμή έναρξης. Αφου λοιπόν, κάθε ιστορικό φαινόμενο εχει αρχή σημαίνει οτι εχει και τέλος. Σημαίνει οτι τα ιστορικά φαινόμενα οταν ολοκληρώσουν την όποια ιστορική τους αποστολή επιδέχονται προσαρμογές και μετατροπές στα κάθε φορά νέα ιστορικά δεδομένα. Αν υπάρχει κάτι που δεν εχει τέλος αυτή ειναι η ιστορία και η αιώνια κίνηση και αλλαγή που συντελείται καθημερινά στο σύμπαν. Και αν το Ανθρώπινο είδος δεν «αυτοκτωνήσει» η ιστορία ειναι η μόνη που δεν θα αλλάξει. Και δεν θα αλλάξει, γιατί θα καταγράφει οπως και τώρα την πορεία της κοινωνίας των Ανθρώπων στο χρόνο.

Σε κάποια χρονική στιγμή και κάτω από άγνωστες σε μάς συνθήκες, ο Ανθρωπος από συλλέκτης έγινε παραγωγός. Στην μακραίωνη πορεία της κοινωνίας των παραγωγών πλέον ανθρώπων έγιναν δύο μεγάλες κοινωνικές Επαναστάσεις. Ολες οι άλλες οπως η δουλοτκητική, η Φεουδαρχική και η κεφαλαιοκρατική, οπως και η Γαλλική δεν ειναι κοινωνικές επαναστάσεις. Ειναι απλώς αλλάγες και προσαρμογές στον τρόπο διακυβέρνηση και προήλθε η κάθε αλλαγή απ τη μορφή που κάθε φορά κυρίαρχο ρόλο έπαιρνε η ιδιοκτησία. Στο Δουλοκτητικό σύστημα παραγωγής κυρίαρχη μορφή ιδιοκτησία ηταν ο δούλος. Στο Φεουδαρχικό η Γή και ο δουλοπάρικος και στο κεφαλαιοκρατικό το χρήμα.

Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση ηταν αυτή που μετακίνησε τον άξανα της ζωής απ την εργασία, στην ιδιοκτησία, που αποτελούσε τη βάση στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση μετά απ την πρώτη, ειναι η Επανάσταση του Οκτόμβρη του 1917. Η Επανάσταση του 1917 που έχει περιεχόμενο, την επαναφορά του άξονα της Ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, απ την ιδιοκτησία στην εργασία, παρά το όποια παρατράγουδα οχι μόνο σηματοδότησε, αλλα και αποτέλεσε την ατμομηχανή που διαγράφει το τέλος του ιστορικού γίγνεσθαι της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Η επαναφορά του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, θα εχει σαν επακόλουθο και την επαναφορά της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής. Η επαναφορά του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία και της ατομικής ιδιοκτησία στα μεσα παραγωγής στην κοινοκτημοσύνη, εκτός του οτι θα απαλλάξει τον ανθρωπο απ την εκμετάλλευση και τον ανταγωνισμό, θα δώσει οχι μόνο τη δυνατότα αλλά και τα μέσα στον άνθρωπο, σε αρμονική συνεργασία με τη φύση, να ξανά βρεί τον εαυτό του και τη φύση του και από θηρίο, που τον κατάντησε η ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής να ξαναγίνει Ανθρωπος.

Και θα τολμούσα να πώ οτι η ανοικτή σε εθελοντική εργασία κοινωνική μονάδα-επιχείρηση, θα του επιτρέψει να ξαναγίνει «συλλέκτης», με την ευρύτερη έννοια, αφού θα εργάζεται τόσο όσο για να συλλέξει τα του εύφ Ζείν.

Στη δουλοκτητική κοινωνία που ο δούλος ηταν ο κύριο συντελεστής της όποιας τότε παραγωγής, κύριος και αφέντης των πάντων ηταν ο δουλοκτήτης. Στη Φεουδαρχική κοινωνία που συνδέεται με τη γεωργία, χωρίς να χάσει τον πρωταρχικό ρόλο στην παραγωγή ο δούλος, μετατράπηκε σε δουλοπάρικο. Τώρα κύριος και αφέντης ηταν ο φεουδάρχης, που τώρα κατείχε εκτός απ τους δουλοπάρικους και τη Γή που ειναι εκτός απ τον δουλοπάρικο το βασικό μέσο παραγωγής και δύναμης. Στην Αστική κοινωνία ο πλούσιος αγρότης δεν ηταν αστός, όπως δεν ηταν και ο υπάλληλος. Ενώ με τη αστική αλλαγή στη Γαλλία αρχίζει η σύγχρονη εποχή : ο χιλιόρχονος-και πλέον-Φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ενα μεγάλο κράτος της Ευρώπης.

Η αστική τάξη-μπουρζουαζία δεν συγκρούστηκε σαν ξεχωριστή τάξη κατά μέτωπο με τη φεουδαρχία, ούτε οργάνωσε μαζικά κινήματα για να ανατρέψει τη φεουδαρχία. Οργάνωσε διάφορες ομάδες. Ομάδες πίεσης. Το πρότυπό της στην πολιτική δεν ηταν ο χαρτισμός, αλλά ο Συνδεσμος και των Νόμων περί Σιτηρών. Επειτα και αυτήν που αποκαλούμε σήμερα επανάσταση, αφού δεν άλλαξε την υποδομή-τον τρόπο παραγωγής και κατανομής του από κοινού παραγώμενου πλούτου, δεν μπορεί να οριστεί σαν κοινωνικά Επανάσταση. Και η Γαλλική επανάσταση δεν ηταν η επανάσταση που ανέτρεψε το υπάρχων τότε καθεστώς ιδοκτησίας. Αλλαξε δομές στο επιστέγασμα χωρίς να αλλάξει την υποδομή. Δεν ηταν παρά μια δικαστική ανυπακουή (το γαλλικό παρλαμέντο ειχε δικαστικά μόνο καθήκοντα), αλλά και οι πρώτες κατακτήσεις της τρίτης τάξης θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή οργή δεν εξεγύρονταν για να τις υπερασπίσει: Αυτό άλλωστε ηταν και το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου του 1789!. Με αποκορύφωμα την κατάληψη της Βαστίλλης και την ανακήρυξη της κομμούνας των Παρισίων. Μετά την ήττα της κοουμμούνας, ακολούθησε η απαγόρευση κάθε μορφής Συνδικαλισμού και σε συνέχεια την εγκατάλειψη πολλών απ τις διακηρύξεις. Οπω π.χ την εθνικοποίηση της Γής και το μοίρασμά της στους φύσει δικαιούχους.

Ανεφερόμαστε συχνά στον ηρωϊκό πατριωτισμό και τα πολεμικά θαύματα των Γάλλων του 1792-93. Ξεχνάμε όμως τις υλικές ιστορικό-οικονομικές συνθήκες, που μόνο αυτές κάνανε δυνατά τα θαύματα αυτά. Το ξεκαθάρισμα του ξεπερασμένου φεουδαρχισμού, το πέρασμα όλης της χώρας, και μάλιστα με γρηγοράδα και αποφασιστικότητα και ανεπιφύλακτα, αληθινά επαναστατικο-δημοκρατικά, σε πιό ανώτερες μορφές παραγωγής, στη λεύτερη κατοχή της γής απ τους αγρότες. Να οι υλικές οικονομικές συνθήκες που με αξιοθαύμαστη γρηγοράδα στη Γαλλία αναγέννησαν και ανανεώσαν τις βάσεις της οικονομίας.

Αν και στην Ελλάδα του 21, ακολουθούσαμε αυτήν την αρχή να δωθεί στον αγρότη η Γή, η Μάνα γή, που εκτός του οτι μας γέννησε όλους και εχει χώρο για όλους, αλλά την κατέχουν μερικοί. Αν ειχε δωθεί σε αυτούς που την πότιζαν κάθε μέρα με τον ιδρώτα του, αλλη θα ηταν η εξέλιξη της Επανάστασης και η Ελλάδα σήμερα.

Το κύριο γνώρισμα της αστικής τάξης σαν τάξη, ηταν οτι αποτελούσε ενα σώμα ατόμων με δύναμη και επιρροή, ανεξάρτητη απ τη δύναμη και την επρροή που εξασφάλιζαν η καταγωγή και η νομική θέση. Την καταγωγή και την Νομική θέση που αποτελούσε τον κύριο άξονα της φεουδαρχίας τη διαδέχθηκε ο πλούτος. Για να ανήκει κανείς στήν αστική τήξη, έπρεπε να ειναι «κάποιος» να ειναι ενας άνθρωπος που μετρούσε σαν άτομο, χάρη στα πλούτη, την ικανότητά του να διαφεντεύει άλλους ή να τους επηρεάζει με τον τρόπο του. Γι αυτό η κλασική μορφή της αστικής

πολιτικής ήταν, πολύ διαφορετική απ τη μαζική πολιτική των κατωτέρων στρωμάτων, ακόμα και των μικροαστικών στρωμάτων.

Αυτή η αίσθηση βασιζόταν σε κοινές αποδοχές, κοινές πεποιθήσεις και κοινές μορφές δράσης. Η αστική τάξη στο τρίτο τέταρτο του 19ου αιώνα, ηταν στη συντριπτική της πλειοψηφία «φιλελεύθερη» οχι απαραίτητα με την κομματική έννοια αλλα περισσότερο με την ιδεολογική έννοια. Ετσι ο Δαρβινισμός, κοινωνικός ή όποιος άλλος, δεν ηταν απλώς επιστήμη, αλλα ιδεολογία, ακόμα και πριν διατυπωθεί με τη συγκερκιμένη μορφή του. Το να ειναι κανείς αστός δεν σήμαινε οτι ηταν απλώς ανώτερος, αλλα επίσης οτι ειχε φανερώσει ηθικά προσόντα ισότιμα με τα παλιά πουριτανικά. Αλλα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, σήμαινε υπεροχή. Ο αστός δεν ηταν απλώς ανεξάρτητος, κάποιος στον οποίο κανένας (εκτός απ το κράτος που ηταν δικό του και το Θεό) δεν του έδινε διαταγές, αλλά κάποιος που διέταζε ο ίδιος. Δεν ηταν απλώς εργοδότης, επιχειματίας ή καπιταλιστής, αλλά «κύριος» (master), αφεντικό «fabrikherr». Ειχε το μονοπώλειο των διαταγών-στο σπίτι, στο γραφείο, στο εργοστάσιο, διευθυντής των ορυχείων κλπ, δηλ ο αρχηγός ενός μεγάλου πλήθους εργατών...

Ο αστός πίστευε στον καπιταλισμό, στην ανταγωνιστική ιδιωτική επιχείρηση, την τεχνολογία, στην επιστήμη και τον ορθό λόγο. Πίστευε στην πρόοδο, απελευθέρωσε την επιστήμη απ το μεσαιωνισμό, τον αυταρχισμό και την κλειστή περιχαρακωμένη οικονομία. Η οικονομία άρχισε να γνωρίζει αλματώδη πρόοδο, και στην ως ενα βαθμό αντιπροσωπευτική κυβέρνηση και σε κάποια πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, αρκεί να συμβιβάζονταν με την κυριαρχία του Νόμου και της τάξης. Του Νόμους και την τάξη, που αυτός έδιενε εντολή να ψηφιστούν στα μέτρα του. Τους Νόμους και της τάξης που υποχρέωνε τους φτωχούς «να κάθονται στα αυγά τους» Ομως τι ειναι αυτό που αποκαλούμε Νόμο, που τόσο πολύ υπερπίζονταν και επικαλούνται οι αστοί;

Για οσο χρόνο η κοινωνία των Ανθρώπων ζούσε υπό το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, η ζωή στηρίζονταν στην εργασία και το εθιμικό δίκαιο. Το εθιμικό δίκαιο στην εφαρμογή του ειχε κοινωνική διάσταση. Με το πέρασμα ομως στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, για να επιβληθεί και να εδραιωθεί ενα απ τα βασικά συστατικά που έπρεπε να αλλάξει ηταν το δίκαιο. Από κοινωνικό που ηταν να γίνει ατομικό. Να μεταφερθεί το δίκαιο απ τον Ανθρωπο στο άψυχο αντικείμενο-το πράγμα-την ιδιοκτησία. Να ταυτιστεί η ιδιοκτησία με το δίκαιο. Αυτό που εννοούμε δίκαιο στο καθεστώς ιδιοκτησίας ειναι η αναγωγή σε Νόμο η προστασία και το συμφέρον αυτών που ειναι κάτοχοι ιδιοκτησίας και μόνο. Πρώτος και καλύτερος ιδιοκτήτης η Θρησκειά, που σαν εκπρόσωπος του «ποιητή»των πάντων με εκείνο το: «Σε αέρα, γή και θάλασσα και τα εν αυτοίς». Με το «τα Σά εκ των Σών» και με το «διδαξών με τα δικαιωματά Σου, και το πειείν το θελημά Σου» Και επειδή με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδικτησίας η κοινωνία χώρισε σε τάξεις, ηταν επόμενο και το δίκαιο να γίνει ταξικό δίκαιο, ετσι ωστε να μην ειναι εστω αναλογικό, αλλα καθαρά ταξικό: των ανθρώπων που ειναι ιδιοκτήτες-κατέχουν τα μέσα παραγωγής. Ετσι φτάσαμε να λέμε και να εννοούμε Νόμο, την αναγωγή σε Νόμο τα συμφέροντα της κάθε φορά άρχουσας τάξης.

Οι οικονομολόγοι και πριν απ τον Αντάμ Σμίθ ακόμα, μα και σε συνέχεια θεωρούσαν σαν οριστικό και αμετάκλητο αξίωμα, οτι το κεφάλαιο σαν μορφή σύγχρονης ιδιοκτησίας που επικράτησε ειναι αιώνιο. Πολλοί μαλιστά, δεν αρκέστηκαν στο αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο. Το θεώρησαν και Θεϊκά σταλμένο. Σπατάλησαν πολύτιμο χρόνο και κούρασαν μακρόχρονα τον εγκέφαλό τους, για να αποδείξουν οτι το κεφάλαιο υπάρχει από καταβολής κόσμου και οτι σαν αιώνιο δεν μπορεί να εχει τέλος, αφου δεν εχει αρχή.

Τόσο μεγάλος ηταν ο πόθος των οικονομολόγων,να ανακαλύψουν κεφάλαιο-ατομική-ιδιοκτησία, δηλ ιδιοκτησία με τη μορφή του κεφαλαίου από καταβολής κόσμου, που κατέληξαν να ανακαλύψουν ιδιοκτησία και πέρα απ τον ανθρώπινο γένος μεταξύ και των ζώων. Σαν ίστατο παράδειγμα επικαλέστηκαν την προνοητικότητα του μερμηγκιού που αποταμιεύει τροφές, άρα οτι οχι μόνο σκέφτεται αλλά και δρά σαν «κεφαλαιούχος». Ο κεφαλαιούχος ειναι σαν το μερμήγγι μαζεύει και σκέπτεται και οχι σαν τζίτζικάς οπως ο προλετάριος, που αφού γεμίσει την κοιλιά του το ρίχνει στο τραγούδι. Το μόνο που δεν μας είπαν, ειναι οτι τις αποταμιεύει με σκοπό να τις πουλήσει για να πραγματοποιήσει κέρδος, ενώ γνωρίζουν οτι ο όρος «κεφάλαιο» με τη σύγχρονη έννοια της λέξης χρονολογείται και χρησιμοποιείται μόλις απ τον 18ο αιώνα.

Θεωρητικά για τους οικονομολόγους αυτούς, οι συντελεστές της παραγωγής ειναι τρείς : Το κεφάλαιο, η εργασία και το έδαφος. Αυτά παραδέχεται η λεγόμενη κλασική σχολή και κυρίως ο Αντάμ Σμίθ. Αυτός για να στηρίξει οχι μόνο την ύπαρξη του κεφαλαίου, αλλά να το καθιερώσει και σαν ενα απ τους «βασικούς συντελεστές» εκτός απ την εργασία και το αδρανές έδαφος, πρόσθεσε και ενα τρίτο συντελεστή της παραγωγής, το κεφάλαιο. Ετσι για τον Αντάμ έχουμε τρείς «πρωτογενείς πηγές εισοδήματος». Ειναι αυτονόητο οτι χωρίς το πρωτογενές-αυτογενές έδαφος (πρώτες ύλες κλπ), ειναι αδύνατο να υπάρξη οποιδήποτοτε μορφή παραγωγής. Το έδαφος (φύση) αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της παραγωγής, αλλά αυτο δεν σημαίνει, οτι το έδαφος αποτελεί συντελεστή παραγωγής. Σε αυτήν ακριβώς τη σκόπιμη σύγχιση ανάμεσα στην «προϋπόθεση» και τον «συντελεστή» και την ταύτιση του υποκειμένου με το αντικείμενο υπάρχει η σκόπιμη, συστηματική και αντιεπιστημονική προσπάθεια α) να περιορίσει τη σημασία και την έκταση του συντελεστή «εργασία» β) να προτάξει σαν πρωταρχικό «συντελεστή» το κεφάλαιο και γ) να δικαιώσει «επιστημονικά», την άθλια εκμετάλλευση που ασκείται απ το κεφάλαιο εις βάρος, του μοναδικού παραγωγικού συντελεστή την εργασία. Οταν λέμε παραγωγή, ενοούμε τις αναγκαίες και σκόπιμες ενέργειες του ανθρώπου, που αποβλέπουν στη δημιουργία αγαθών, για την ικανοποίηση ανθρωπίνων αναγκών.

Οπως το έδαφος, ετσι και το κεφάλαιο και με τη μορφή ακόμα του συνόλου των παραγωγικών μέσων (πραγματικό κεφάλαιο) δηλαδή, πρώτες ύλες, βοηθητικές ύλες εργαλεία, μηχανές εγκαταστάσεις, κτίρια, μέσα συγκοινωνίας, εμπορεύματα, καύσιμες ύλες κλπ, δεν αποτελεί συντελεστή παραγωγής. Ολα αυτά ειναι μέσα παραγωγής, που τα παραγεί η ίδια η παραγωγή μέσω του μοναδικού συντελεστή την εργασία. Απ το αρχέγονο τόξο και το λίθινο τσεκούρι, μέχρι την πιό σύνθετη και περίπλοκη μηχανή ειναι απλά παραγωγικά μέσα που τα παράγει ο άνθρωπος. Ειναι τόσο αυταπόδεκτο αυτό, που πολλοί θεωρητικοί αυτής της σχολής το παραδέχονται οτι το πραγματικό κεφάλαιο (το σύνολο των παραγωγικών μέσων), δεν αποτελεί συντελεστή της παραγωγής, αλλά απλώς παραγωγικά μονάχα μέσα.

Για οσους εχουν πάρει μέρος σε απεργία και ειδικά σε λευκή απεργιά, ξέρουν ποιός ειναι ο μοναδικός συντελεστής παραγωγής. Μια λευκή συνεπώς απεργία, αρκεί να αποδείξει οτι το σύνολο των παραγωγικών μέσων δεν αποτελούν συντελεστή παραγωγής. Η λευκή απεργία, εχει το ξεχωριστό χαρακτηριστικό γνώρισμα οτι κηρύσσεται την ώρα που εχει αρχίσει η εργασία: Οι μηχανές δουλεύουν, οι πρώτες ύλες ειναι στα χέρια των εργατών και ενώ τα πάντα λειτουργούν στο Φούλ, κάποια στιγμή οι εργάτες μένουν όρθιοι μπραστά στις μηχανές. Οι μηχανές δουλεύουν οι συντελεστές ομως της παραγωγήν δεν τις τροφοδοτούν με πρώτες ύλες. Παραμένουν όρθιοι και ακίνητοι. Απ τη στιγμή αυτή δεν υπάρχει παραγωγή. Και οχι μόνο δεν υπάρχει παραγωγή, αλλά ο κεφαλαιούχος (θεωρούμενος συντελεστής) επιβαρύνεται με την φθορά των μηχανών και τα γενικά έξοδα. Η παραγωγή θα ξανά αρχίσει μόλις

λυθεί το αίτημα των απεργών και τεθούν σε κίνηση τα ακινητοποιημένα χέρια του μοναδικού συντελιστή παραγωγής.

Μια άλλη σχολή υποστηρίζει οτι το κεφάλαιο ειναι συντελεστής παραγώγης, οχι με τη μορφή των μέσων παραγωγής, αλλά με την αποταμευτική του μορφή. Υποστηρίζουν μάλιστα οτι χωρίς το αποταμιευτικό κεφάλαιο, δεν θα υπήρχαν τα παραγωγικά μέσα. Και οτι ύπαρξή του, προϋποθέτει περιορισμό της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών, οτι για την εξασφάλιση της αποταμίευσης, ορισμένοι άνθρωποι (ειδίως οι κεφαλαιούχοι) καταναλίσκουν λιγότερα αγαθά από όσα χρειάζενται. Με τη στέρηση αυτή, οι κεφαλαιούχοι αποταμιεύουν το χρήμα, το οποίο διαθέτουν για την παραγωγή των παραγωγικών μέσων (πραγματικού κεφαλαίου). Αφού κατά την άποψη τους, το αποταμιευτικό κεφάλαιο παραράγει το πραγματικό κεφάλαιο (τα μέσα παραγωγής) ειναι και αυτό πρωτογενής συντελεστής παραγωγής.

Το αποταμευτικό κεφάλαιο, δεν εκφράζει τη στέρηση κάποιου προσώπου και ειδικά του κεφαλαιούχου (αυτό το περίεργο όν), που ενώ διαθέτει κεφάλαιο δεν παράγει τίποτε. Και αφού δεν παράγει σημαίνει πως το αποταμιευτικό κεφάλαιο στην πραγματικότητα αποτελείται απ το αποταμιευμένο κέδρος ή και υπέρ κέδρος του κεφαλαιοκράτη, που προέρχεται και αποταμιεύεται απ την απλήρωτη δουλειά του εργάτη : την υπεραξία και την υπεργασία. Ειναι η άμεση, η έμμεση και πρόσθετη εκμετάλλευση του «τζίτζικα». Αν λοιπόν, υπάρχει κάποιος που στερήθηκε και με τη στέρησή του πραγματοποιήθηκε αποταμίευση και πραγματικό κεφάλαιο (μέσα παραγωγής), αυτός ειναι ο ανιδιοκτήτης εργάτης. Αφου ο κεφαλαιόχος δεν παράγει σημαίνει οτι το κεφάλαιο δεν ειναι, παρά αποκρυσταλωμένη συσωρευμένη απλήρωτη εργασία. Μα και σαν «πραγματικό κεφάλαιο» δεν ειναι παρά η κλεμένη και ιδιοποιημένη εργασία με τη μορφή της υπεραξίας και της υπερεργασίας.

Αυτή ακριβώς η κλεμένη αποταμιευμένη υπεραξία, ειναι η ουσία και ο σκοπός όλης της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής. Αυτή η υπεραξία ειναι και η αφετηρία της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Ειναι η υποδομή πάνω στην οποία εχει λόγο ύπαρξης το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή.

Σε όποια δουλειά και αν δουλεύει ο προλετάριος, θα υποστεί μια σωματικά κουραστική, και ψυχικά καταθλιπτική ανίαρη, και ομιόμορφη δουλειά. Και οταν η βαρειά αργόσυρτη ώρα περάσει, κάποια χαμοκέλα ή ενα καταγώγι, τον περιμένει να ξεκουράσει το κατάκοπο και υποσιτισμένο σώμα του, για να ξαναρχίσει την άλλη μέρα το ίδιο μαρτύριο. Και το πιό τραγικό ειναι οτι ενώ, χτίζει καλλιμάρμαρα σπίτια και βίλες, ο ίδιος και η οικογένειά του σέρνενται για να μπούν στη χαμοκέλα. Ενώ δουλεύει σε βιομηχανία άρτου τα παιδιά του, οι αυριανοί σκλάβοι να υποσιτίζονται ή να δουλεύει στην εξόρυξη κάρβουνου και τα παιδιά του να τουρτουρίζουν απ το κρύο. Και την ίδια ώρα ενας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους, τα εκατομμύρια ψωμομάρτυρες, όμοιος σε όλα, αλλά λόγο ιδιοκτησίας και κοινωνικό-οικονομικής οργάνωσης, χωρίς να κάνεις απολύτως τίποτε, να τα έχει όλα, ενώ τα εκατομμύρια των δούλων που παράγουν τα πάντα δεν εχουν τίποτε.

Ενώ λοιπόν, ο κεφαλαιούχος δεν παράγει τίποτε, από μακρυά σε κάποια τερπή πλαγιά αυτού του κόσμου, μακρυά απ το εργοστάσιο, μακρυά απ της πόλης τη βοή, σε ενα όμορφο αρχοντικό... καταβροχθίχει τους κόπους της δουλειάς των δούλων του. Σε ενα αρχοντικό με μεγάλο πάρκο, κήπο και θερμοκήπια και μια άνετη άμαξα - Ρός Ρόϊλ να διαβαίνει ανάμεσα απ τις αλέες και τους θάμνους. Σ αυτό το αρχοντικό, θα ζήσουν ο ιδιοκτήτης-αφέντης των μέσων παραγωγής με την ευγενική γυναίκα του και την όμορφη οικογένειά του. Αυτός πάντα ικανός να εξασφαλίζει το μπουτουάρ και τα χρυσαφικά για τη γυναίκα του, όμορφες βραδινές τουαλέτες για τις κόρες του, κυνηγητικά άλογα για τους γιούς του και ενα ιδιωτικό κυνηγότοπο για τον εαυτό του σε μια ορεινή περιοχή.

Ετσι εξηγείται, η όλο και μεγαλύτερη σημασία των εναλακτικών θεωριών που μιλούσαν για βιολογική ταξική υπεροχή. Θεωρίες που διαποτίζουν και σήμερα ακόμα ενα μεγάλο μέρος της αστικής αντίληψης για τον κόσμο (vveltanechauung) του 19ου αιώνα. Η ανωτερότητα ηταν αποτέλεσμα φυσικής επιλογής, μεταβιβάζονταν γεννετικά. Ο αστός ηταν, αν οχι ενα διαφορετικό ολότελα ξεχωριστό είδος, πάντως μέλος μιάς ανώτερης φυλής, αντιπροσώπευε ενα ανώτερο στάδιο στην εξέλεξη του ανθρώπου, αντίθετα με τις κατώτερες τάξεις, που παρέμεναν στον ιστορικό ή πολιτισμικό ισοδύναμο της παιδικής ηλικίας ή, το πολύ πολύ, της εφηβείας. Ετσι, απ το κυρίαρχο αφεντικό, μέχρι τη φυλή και την ευγονεία των αφεντικών, η απόσταση δεν ηταν παρά ενα μικρό βήμα. Και το βήμα αυτό οταν εξαντλήθηκαν τα θεωρητικά και μέσα προπαγάνδας πήρε τη θέση ο φασισμός που ειναι συμφιής με το καθεστώς της ιδιοκτησίας.

Τωρά πλέον διαμορφώθηκε και θεωρητικά το δικαίωμα «φυσικό» και δεν αρκεί αυτό και «Θεϊκό» του κεφαλαιούχου να εξουσιάζει, η αναμφισβήτητη υπεροχή του σαν είδος, δεν συνεπάγονταν μόνο την κατωτερότητα των άλλων, αλλα, και στην πιό ιδανική περίπτωση, την πρόθυμη αποδοχή της κατωτερότητας, οπως στη σχέση ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα, μια άποψη που περιείχε πολλούς συμβολισμούς στο κοσμοείδωλο του αστού. Αποψη που στην πράξη εκφράζεται και σήμερα ακόμα οτι οι εργάτες και οι γυναίκες, οφείλουν να ειναι υπάκουοι και ευχαριστημένοι. Αυτή η απλή ταξινόμηση σε ηθικά κατώτερους και ηθικά ανώτερους, αν και επαρκής με βάση την ευγονική θεωρία να αντιδιαστέλλει τους «ευυπόληπτους» απ τη μέθηση και ακόλαστη μάζα των εργαζομένων, δεν επαρκούσε έστω και μόνο επειδή οι παλιές αρετές, οταν διαμορφώθηκε η ευγονική θεωρία δεν ηταν πιά τόσο ορατές στους πετυχημένους αστούς. Αν παρ ελπίδα δεν ηταν, η αιτία πρέπει να αναζητηθεί εκεί στην κρίσιμη μορφή, στο κοινωνικό σύμπαν της αστικής τάξης ο «εξωτερικός υποκινητής».

Η ηθική της εγκράτειας και του «μόχθου» πολύ δύσκολα μπορούσε να ανιχνευτεί στους πετυχημένους εκατομμυριούχους, απ το 1850-60, αφού ειχαν ήδη αποσυρθεί στις τερπνές πλαγές και τους κυνηγότοπους, να περάσουν το υπολοιπο της ζωής ευχάριστα σε εναν κόσμο πλασμένο μόνο γι αυτούς. Αυτός που λειτουργεί σαν το δράκοντα του παραμυθιού, ενώ δεν παράγει τίποτε από μακριά καταβροχθίζει τους κόπους της δουλειάς των δούλων του. Αυτός ειναι ο αστός κεφαλαιούχος που θέλει να θεωρείται «συντελεστής» παραγωγής.

Ο Ανθρωπος ειναι φύση και σαν φύση αποτελεί μέρος της φύσης. Σαν φύση διαφέρει απ τα όποια αλλα ιστορικά φαινόμενα : Οπως η εργασίας, η οικογένεια, η κοινωνία, η θρησκεία, η ιδιοκτησία, το κράτους, η αγορά, κλπ. Απ τη πιό μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος και του εαυτού της. Το ίδιο καταπιάστηκε να ερμηνεύσει τα φυσικά αλλα και τα κοινωνικά φαινόμενα. Μέσα σε αυτήν την μακραίωνη διαδρομή του ανθρώπου απ το ρόπαλο, το πέτρινο τσεκούρι, το τόξο, το μονόξιλο, το ψάρεμα, την καλύβα, την πλίθο, τη γεωργία, το σίδερο, το αλφάβητο κλπ, με αποκορύφωμα την ανακάλυψη της φωτιάς. Τη φωτιά που ο Προμυθέας, οταν τόλμησε να την αγγίξει, τον αλυσσόδεσαν στο βράχο να τον βασανίζουν οι γύπες και τον Σίσυφος, που λίγο πριν ξαποστάσει η σειρίνα της φαμπρικάς τον καλεί ξανά να αρχίσει το Σισύφειο έργο, στην μάταια γι αυτόν προσπάθεια, αφού πριν φτάσει στην κορυφή (τελειώση η βάρδια) θα υποχρεωθεί να ξανά να αρχίσει...

Ολα αυτά συνέβαλαν να συγκεντρωθεί μιά τεράστια πρακτική πείρα. Στην κοινή αυτή προσπάθεια δημιουργούνται μια σειρά αλλαγές και αντίστοιχες σχέσεις. Σχέσεις που με την πάροδο του χρόνου μεταβάλονται και αλλάζουν οχι μόνο στην τεχνική, της παραγωγής, μορφή και χρήση των εργαλείων, αλλά και οι ίδιες οι σχέσεις των

ανθρώπων. Απ αυτές τις σχέσεις εκείνες που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο ηταν οι σχέσεις των δύο φύλων. Σχέσεις που εξελεκτικά συνέβαλαν στη διαμόρφωση της οικογένειας και σε συνέχεια στις πολύπλοκες οικογενειακές σχέσεις.

Το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή ιστορικά, λειτουργούσε με βάση μόνο το κέδρος, που ειναι και ο βασικός Νόμος ύπαρξης και λειτουργίας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος για πολλές εκατοντάδες χρόνια. Στη φάση αυτή συμμετείχε και ο ίδιος ο κεφαλαιούχος στην παραγωγή. Σε αυτήν την πρώτη φάση μπορεί να εκτοπίστηκε η συλλογικότητα απ το άτομο, η άμιλλα απ τον ανταγωνισμό, υπήρχε όμως χώρος για όλους. Οι ανθρωποι που αλλοτρίωθηκαν απ τα μέσα παραγωγής σε αυτήν τη φάση μετριώνταν στα δάκτυλα, Στη δεύτερη πέρασε με το Νόμο της συγκέγτρωσης-ένωση των ατομικών επιχειρήσεων σε εταιρείες (Α.Ε) (ΕΠΕ) κλπ. Στη φάση αυτή στο Νόμο του κέρδος, προστέθηκε και ο Νόμος του υπέρ κέρδους. Οι μικροί ιδιοκτήτες αλλοτριώθηκαν απ τις εταιρείες. Το προλεταριάτο μεγάλωσε αριθμητικά, το ίδιο και η δυστυχία. Η θέση του ανιδιοκτήτη στη σημερινή εποχή ειναι χειρότερη και απ αυτήν του σκλάβου. Κάποιος σκλάβος στην αρχαιότητα και τον μεσαίωνα ηταν προσωπικά πιό ελεύθερος απ ό,τι ο μέσος όρος των εργατών βιομηχανίας στη σημερινή εποχή. Ο Ανθρωπος εξακολουθεί να ειναι δούλος. Να δουλεύει και να μην εργάζεται. Γιατί αλλο πράγμα ειναι η δουλειά και αλλο η εργασία.

Ο Ανθρωπος της κοινοκτημοσύνης : Εργάζονταν, ονειροπολούσε, σκέφτονταν, έπαιρνε αποφάσεις, σχεδίαζε, εκτελούσε, τροποποιούσε. Ο ανθρωπος της ιδιοκτησίας δουλεύει δεν εργάζεται. Σαν δούλος δεν εχει το δικαίωμα να ονειροπολεί, να αποφασίζει αυτός γι αυτόν, να σκέφτεται και να σχεδιάζει. Απλώς δουλεύει. Εκτελεί τις εντολές της ιδιοκτησίας. Με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, μαζί με τα δικαιώματα που ειχε ο κάθε Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, έχασε εκτός απ το δικαίωμα να ονειροπολεί, να σκέφτεται και να αποφασίζει αυτός γι αυτόν και την Ανθρωπιά του.

Με το έμπα του 20ου αιώνα αργά αλλα σταθερά, το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, μπήκε στην Τρίτη φάση. Δειλά στην αρχή και ανεξέλγκτα μετά την «πτώση» του «υπαρκτού». Στην Τρίτη φάση-στάδιο ύπαρξης και λειτουργίας. Χαρακτηριστικό γνώρισμα της τρίτης φάσης, ειναι οτι τώρα πλέον δεν λειτουργεί μόνο με τον Νόμο του κέρδους και του υπέρ κέρδους της συγκέντρωσης, αλλα της συγκεντρωποίησης. Ετσι δίπλα στο Νόμο του κέρδου και του υπέρ κέρδους των δυό προηγουμένων «Νομίμων» Νόμων κέρδους, προστέθηκε και ο Νόμος του άλογου, δολοφονικού και ενεξέλεγκτου κέρδους. Με την προσθήκη και ανεξέλεγκτη λειτουργία αυτού του Νόμου, που βασική του αρχή ειναι η συγκεντρωποίηση της ήδη πραγματοποιηθήσης συγκέντρωσης, που αλλοτρίωσε τους μικρούς ιδιοκτήτες. Αφού ο Νόμος της συγκέντρωσης αλλοτρίωσε τους μικρό ιδιοκτήτες με τη λειτουργία του Νόμου της συγκεντρωποίησης τώρα αλληλοτρώγονται οι ίδιοι οι μεγαλό ιδιοκτήτες. Λειτουργεί πλέον σαν το Δία που έτρωγε τα παιδιά του. Στη φάση αυτή ο άνθρωπος, εχασε και την όποια ειχε θέση και σαν δούλος αξία.

Η δυστυχία πήρε πλανητικές διαστάσεις. Οι ανθρωποι στον τρίτο κόσμο πεθαίνουν σαν τις μύγες και του αναπτυγμένου πεινούν. Το ίδιο συμβαίνει και με ενα μεγάλο ποσοστό στον αναπτυγμένο κόσμο. Ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στα μονοπώλεια και αυτός της συγκεντρωποίησης οδήγησε στα σημερινά κολοσιαία ολιγοπώλεια. Με την πάροδο του χρόνου θα φάει-καταβροχθίσει τις υπόλειπες έξη αδερφές στον πετρελαιακό χώρο, του Ανθρακα και χάλυβα, των τηλεπικοινωνιών, των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης κλπ.

Η μακραίωνη ιστορική πείρα όμως δείχνει, πως όσες φορές ο «έκφρων ειρηνισμός», (εκτός εαυτού), που θέλει να επιβάλει μέσω της ορθοφροσύνης και τη βία η σύγχρονη «Ιερα εξέταση» έρθει σε επαφή με την Ανθρώπινη και κοινωνική πραγματικότητα, θα προκαλάσει Σόκ με ανυπολόγιστιες συνέπειες. Σαν σκεπτόμενος ανθρωπος, εύχομαι οι επιπτώσεις απ το νέο Σόκ, που θα χρειαστεί να υποστεί η κοινωνία των Ανθρώπων, οταν έρθει σε επαφή με την αντικειμενική κοινωνική πραγματικότητα να μην ειναι ανυπολόγιστες.

Βέβαια απ καιρό τώρα ζούμε σε μια περίοδο σημαντικών πολιτικών αλλάγων και εξελίξεων στη διεθνή σκηνή. Αλλαγές και εξελίξεις που άρχισαν να σηματοδοτούν το τέλος της παγκόσμιας ηγεμονίας των ΗΠΑ. Φυσικά, η υπερδύναμη παραμένει κυρίαρχη, αλλα η κυριαρχία αυτή ειναι επισφαλής επειδή εχει χάσει την ηθική και ιδεολογική επίφαση-ψευαίσθηση που διέθετε και βασίζεται πλέον απροκάλυπτα και αποκλειστικά στη στρατιωτική της υπεροχή και στην αδράνεια του διεθνούς πολιτικό-οικονομικού συστήματος αξιών.

Η «απομονοποίηση» αυτή οφείλεται κατ αρχήν στο γογονός, οτι η νεοφιλελεύθερη διαχείρηση του καπιταλιστικού συστήματος, με την οποία εχουν ταυτιστεί οι ΗΠΑ, οδήγησε στην εκκρικτική όξυνση των κοινωνικών και περιφερειακών ανισοτήτων και αποκλεισμών και των μεγάλων οικολογικών προβλημάτων, καθώς και στη χειρότερη οικονομική κρίση που εχει γνωρίσει ο κόσμος απ την εποχή του μεσοπολέμου. Οφείλεται, ομως και κυρίως στην αλαζονική ιμπεριαλιστική πολιτική που ακολουθούν οι ΗΠΑ, που πριν απ τη λήξη του 19ου αιώνα δρομολόγησε το Νεο Αμερικάνικο Δόγμα και που προϊόντος του χρόνου θα διαμόρφωνε τη σημερινή υπο την αμερικάνικη ηγεσία Νεοφιλελεύθερη Νέα τάξη πραγμάτων. Μια πολιτική που προσβάλλει διαρκώς το περί δικαίου αίσθημα των λαών και αποσταθεροποιεί την έννομη τάξη, ερμηνεύοντας το διεθνές δίκαιο κατά πως τους συμφέρει και αρέσει ή και ποδοπατώντας το απροκάλυπτα, υπονομεύει το κύρος και την αξιοπιστία των διεθνών οργανισμών και της Διεθνούς κοινότητας.

Κραυγαλέες περιπτώσεις υπονόμευσης, καταπάτησης ή και ερμήνειας κατά το δοκούν απ τις ΗΠΑ είς βάρους χωρών και λαών του κόσμου, υπάρχουν σε ολα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του πλανήτη όπου υποτίθεται «θίγονται τα ζωτικά τους συμφέροντα». Αυτά μαζί με τις αμέτρητες μονομερείς και ανεύθυνες ενέργειες των ΗΠΑ, τις οδήγησαν σε παγκάσμια ηθική απομόνωση, αποξενώνοντάς τες απ τους λαού και τροφοδοτώντας ταυτόχρονα την αμφισβήτηση του κατιταλιστικού συστήματος και αυτών ακόμα των διαχειριστών του στην Ευρώπη, την Ιαπωνία, τη ΝΑ Ασία και τον Καναδά μα και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ, γεγονός που το επιβεβαιώνουν τερίτρανα οι συσπειρώσεις, η ενίσχυση και κινητοποιήσεις των ριζοσπαστικών αντισυστημικών λαϊκών δυνάμεων στους κόλπους του παγκόσμιου απελευθερωτικού κινήματος.

Η εποχή της αδιαφιλονίκητης ηγεμονίας του νεοφιλελευθερισμού φαίνεται οτι αν ακόμα δεν εχει παρέλθει, πλησιάζει η μέρα τουλάχιστον οσον αφορά το επίπεδο των ιδεών, αφού ό,τι μέχρι την απαρχή συγκρότησης ένος ριζοσπαστικού αντισυστημικού λαϊκού κινήματος θα φαντάζει παράλογο, αλλα και αδύνατο και σαν σκέψη ακόμα η διεκδίκηση μια άλλης κοινωνίας, μετά τη συγκρότηση (σε τοπική, εθνική, Ευρωπαϊκή και παγκόσμια κλίμακα), του ριζοσπαστικού Λαϊκου κινήματος που κυοφορείται στα πονεμένα αλλά ακμαία σπλάχνα των λαών του κόσμου, οχι μόνο θα φαντάζει λογικό, αλλά παράλογο θα ειναι πιά, να συνεχίσει να δέχεται η κοινωνία των ανθρώπων τη διαιώνιση μιας κοινωνίας σαν τη σημερινή, που θα αυτοδιαιρείται από υπέρμετρες αντιθέσεις ανταγωνιστικές. Αντιθέσεις που με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγείται στην αυτοκαταστροφή.

Σαν ιδεολογία ο αντικομμουνισμός αποτελούσε τη στέρεη πολιτική βάση και εξυπηρέτησε την εξωτερική πολιτική του καθεστώτος. Αποτέλεσε στοιχείο νομιμοποιητικό της δοτής εξουσίας στο εσωτερικό και όργανο ιδεολογικής χειραγώγησης των υπηκόων και της εξωτερικής πολιτικής απ τους Αγγλο-Αμερικάνους. Αυτά σε συνδιασμό με την αποικιοκρατική αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και την γνωστή τακτική οι μισοί Ελληνες να μισούν τους άλλους μισούς που αποτελεί τη βασική αρχή κάθε επικυρίαρχου, που ηταν και παραμένει το μεγάλο ελάττωμα της φυλής: εσωτερικές έριδες, Αμφικτιονίες ιεροί πόλεμοι , εμφύλιοι σπαραγμοί, ακόμα και την ώρα της ανάτασης του γένους το 1821, και την μετακατοχική αναγέννηση η μέθη της εξουσίας απ την μεριά και ο ογκόλιθος του δικαίου που ειχε ο λαός δεν μπόρεσαν να σκεφτούν ελληνικά.

Μα και ούτε θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε με ακρίβεια τα συμβαίνοντα, οσο η σχέτική με την περίοδο αυτή ιστοριογραφία θα μένει προσηλωμένη στις «ευθύνες», στις «τυχαίες επιλογές», στις υπόγειες και τις υπεργειες πολιτικές διαδρομές, στα πάθη και τις αδυναμίες των προσώπων κλπ και κυρίως, όταν ολο το δίκαιο στη συγγραφή της ιστορίας περνά στην πλευρά των νικητών. Και δεν θα μπορέσουμε γιατί ο εμφύλιος ειναι ενα σύνθετο ιστορικό-κοινωνικό γεγονό με βαθιές ιστορικές κοινωνικές και ταξικές ρίζες, στον οποίο μπορεί οι στρατηγικές και οι χειρισμοί των άμεσα ή έμμεσα εμπλεκομένων, που προσέδωσαν κάποια «ποιοτικά» χαρακτηρίστικά, σε καμιά ππερίπτωση ομως δεν τον γέννησαν, μα ούτε και καθόρισαν την έκβασή του. Και δεν θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε με ακρίβια τα συμβάντα, γιατί οσο η σχετική περίοδο της κατοχής και του εμφυλίου η ιστοριογραφία μένει προσηλωμένη και καθηλωμένη στην αναζήτηση «ευθυνών», στις «τυχαίες επιλογές» στις υπόγειες και υπέργειες πολιτικές διαδρόμες, στα πάθη και στις αδυναμίες των προσώπων και της «φυλής οι μισοί να μισούν τους αλλου μισούς»κλπ. Να γιατί για την μελέτη του εμφυλίου, ο όρος κοινωνική ιστορία, που να διαθέτει αξιόλογη ιστορική σκέψη και εξαντλητική ιστορική τεκμερίωση, δείνχει να ειναι τόσο απαραίτητος σαν κατεύθυνση για να καταλάβουμε τι ακριβώς συνέβαινε τότε στην Ελλάδα.

Ενώ η Αντίσταση καθοδηγούμενη απ την Αριστερά ένωσε το έθνος, ο εμφύλιος τον δίχασε. Ο εμφύλιος δεν υπήρξε ενα «ατυχές γεγονός» για το έθνος. Δεν υπήρξε μια εθνική τραγωδία, όπως αυτή της Μικρασιατικής καταστροφής, για την οποία η κάθε πλευρά εχει το μερίδιο των ευθυνών της. Βεβαια ηταν και αυτό ενα μέτρο υπο κάποια έννοια. Ο εμφύλιος έστρεψε το μισό έθνος ενάντια στο άλλο μισό. Ηταν μια μακρόχρονα προσχεδιασμένη απόφαση απ τη διεθνή του κεφαλαίου να αποτελέσει το μεταπολεμικό πρότυπο για το πώς θα αντιμετωπίζονται τα λαϊκά κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής και να σκεφτούν ακόμα οτι... Η ύπαρξη των λαϊκών καθεστώτων στις γειτονικές χώρες επέβαλε το καθεστώς στην Ελλάδα, οχι μόνο να ελέγχεται απόλυτα απ τις αντιδραστικές και τις δυνάμεις του κεφαλαίου, αλλά το καθεστώς να εχει μια απόλυτη σαφήνεια ως προς τους στόχους. Γι αυτό και προϋπόθεση για την υλοποίση των στόχων αποτελούσε μια οριστική ηττα της Αριστεράς στην Ελλάδα.

Η ωμή, βάρβαρη και ξεστίπωτη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44, σκοπό ειχε να αφοπλίσει την Αντίσταση. Να αμβλύνει τις «τυχόν» διαφορές η άρχουσα τάξη, να επανασυνδέσει το στρατιωτικό και το πολιτικό παρακράτος με το κράτος, να απαλλάξει απ τις όποιες κατοχικές ευθύνες τους διάφορου εθνοϊσμούς και να τους βιαβεβαίωση οτι τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν στη διάρκεια της κατοχή και θα διαπράξουν στο εξής, θα θεωρηθούν «προσφορα προς το έθνος». Ολοι αυτοί από κοινού ορμόμενοι να αναλάβουν τη συνέχιση του εμφυλίου που τον ενέταξε στο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ο Τσιώρτσιλ. Επειδή ο ίδιος «κουράστηκε» με τον σχεδιασμό, το

Δεκέμβρη και τον συντονισμό δράσης των πιό πάνω, μας ήρθαν να τα αναλάβουν οι ξεκούραστοι Αμερικάνοι και για να μήν έρθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το δικό τους σχέδιο. Το «σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν. Εφεραν και αυτοί οπως ο Τσιώτσιλ τάνκς, αερολπάνα και καραβιά πιό πολλά και πιό μεγάλα και όλων των ειδών πολεμοφόδια, ρούχα και τρόφημα για το στρατό, που τώρα ομως ο στρατός δεν ηταν εθελοντικός καθώς και τις βόμβες Ναπάλμ, που στο μεταξύ ειχαν ανακαλυθφεί, αλλά δεν ειχαν ακόμα δοκιμαστεί. Και πολλούς, μα πάρα πολλούς συμβούλους, που μας έπεβαλαν τι πρέπει να κάνουμε, πώς και πότε πρέπει να το κάνουμε. Υπήρχε όμως μια σοβαρή διαφορά.

Και η διαφορά οφείλονταν στο γεγονός οτι τη φορά αυτή, τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα, δεν τα χειρίζονταν οι ίδιοι και ούτε τη σκαντάλι την πατούσαν οι Αμερικάνοι, οπως ηταν υπορχεωμένοι να το κάνουν οι Αγγλοι απ το Δεκέμβρη, και για ενα μεγάλο ακόμα διάστημα, αλλά οι δικόι μας. Οι καλοχορτασμένοι δικοί μας. Τώρα με το «Σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν», ηταν οι ίδιοι οι Ελληνες και το επίσημο κράκος. Ηταν αυτοί που κυνηγούσαν το αλλο μισό, που περιπλανιόταν ρακένδυτοι, πεινασμένοι και ξυπόλητοι, σαν τα αγρίμια απ σπηλιά σε σπηλιά στα βουνα, μήπως και κατορθώση να αποφύγει κάποια μέρα η μάνα του ή η γυναίκα και τα παιδιά του, να δούν το κεφάλι του κρεμασμένο σε κόποιο φανοστάτη, ή καρφωμένο σε κάποιο παλούκι στην πλατεία της πόλης ή του χωριού του. Και οσοι συνελήφθηκαν και δεν αυτοκτόνησαν στις Ασφάλειες... και δεν στάλθηκαν μέσω των έκτάκτων στρατοδικείων «Νόμιμα και με τη βούλα στον Αγιο Πέτρο, οδηγήθηκαν σιδηροδέσμεοι στα κάτεργα της Γυάρου, τη Μακρόνησο, τα ξερονήσια και τις μεσαιωνικές φυλακές» Μα και οσοι αριστεροί δεν συνελήφθησαν δεν ειχαν καλύτερη τύχη.

Ο εμφύλιος πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα, υπήρξε μια τραγωδία για την Αριστερά και τους αριστερούς. Ηταν μια ιστορική πολιτική ήττα της Αριστεράς. Με τον εμφύλιο το ελληνικό κατεστημένο έλυσε με «απόλυτη σαφήνεια» το θέμα της πολιτικής εξουσίας στη μεταπολεμική Ελλάδα και καθόρισε, με δραματικό τρόπο, ποιοί ειναι οι νικητέ και ποιοί οι ηττημένοι στο κοινωνικό πεδίο. Ενώ ταυτόχρονα διασφάλισε τις λύσεις αυτές, εξοντώνοντας, είτε στα πεδία των μαχών, στα στρατοδικεία τις φυλακές και την εξορία, είτε στη προσφυγιά, στην ανωνυμία «λούφα» των μεγάλων πόλεων, ό,τι πιό ζωντανό και ελπιδοφόρο διέθεται η μεταπολεμική Ελλάδα.

Και επειδή σε κάποιο σημείο έκανα αναφορά τον τρόπο που αντέδρασαν οι ίδιοι άνθρωποι στη συνάντηση και κυρίως ο Δεξιός τύπος μα και...του Μάρκου Βαφειάδη, με τον αμετανόητο μέχρι τέλους διώκτη της Αριστεράς Τσακαλώτο, βαφτίζοντας τη χειραψία αυτή μετά θάνατο συμφιλίωση, ενώ οταν η Αριστερά στέκονταν ακόμα στα πόδια Μίλαγε και καλούσε, αν δεν παρακαλούσε στο όνομα του λαού και της Ελλάδα, να μην υποστεί και τις συνέπειες του εμφυλίου οχι μόνο δεν δέχονταν, αλλα δεν θα ηταν υπέρβολή αν έλεγα οτι η λέξη και μόνο συμφιλίωση τους προκαλούσε αλεργία.

Τώρα οι έμποροι της Αντίστασης και του εμφύλιου θέλουν συμφιλίωση, αποδεκτή και απ την Αριστερά. Τώρα που στο Γράμμο και το Βίτσι, προσδιόρισε ποιοί ειναι οι ισχυροί και ποιοί οι αδύνατοι, που ταξινόμησε την κοινωνία με βάση τα μέτρα και τα σταθμά, που οι κυρίαρχες κοινωνικό-οικονομικές λειτουργίες- εσωτερικές και εξωτερικές απαγορεύουν...που μορφωποίησε και ταξινόμησε την νεοελληνική κοινωνία. Τώρα που άρχισε στον ορίζοντα να φαίνονται τα αυθέντικα εκείνα στοιχεία που θα κατανέμουν ευθύνες. Τώρα που το εθνικό έγκλημα θα μπεί στις κρισάρες της ιστορίας, θέλουν να συσκοτίσουν-θολώσουν για αλλη μια φορά την μνήμη με διάφορους συμψηφισμούς να...με αντάλλαγμα να πάψουν πλέον στο εξής: οι

βασανισμένοι, οι δολοφονημένοι και οι σκολοπησμένοι και αυτοί που μπήκαν αμούστακα παιδιά και βγήκα γέροι απ τις εξορία και τις φυλακές να μήν αποκαλούνται τουλάχιστο επίσημα συμμορίτες!!! Γι αυτό το σκοπό έγινε η συνάντηση και αυτό το περιεχόμενο ειχε: Με το ίδιο σκεπτικό έγινε και η «αναγνώριση» της Αντίστασης. Η «Αριστερά» δια του Μάρκου να λειάνει το δάπεδο και να στρογγυλέψει τις γωνίες, αν θέλούμε να μην μας κράζουν οπως παλιά δυνατά πλέον παλιό κουμμούνια και συμμορίτες.

Σε εποχές κοινωνικό-οικονομικής και ηθικής κρίσης σαν την κατοχική, όπου η κούραση αδερφώνεται με την αγωνία και κάνουν και οι δυό μαζί οχι μόνο αβάσταχτη αλλά και αβέβαιη τη ζωή, απλώνεται στον κόσμο μια διάθεση φιλοσοφική. Μια τάση δηλ να εκτιμά και να ζυγίζει μέσα του τα νομιζόμενα αγαθά που συνθέτουν τη ζωή και τα δικαιώματα της ζωής που τη διασφαλίζουν. Να εκτιμά και να ελέγχει την αξία τους, καθώς και μια οξύτατη ευαισθησία, που μπορεί να ικανοποιηθεί μόνο με μια συνθεση. Μια αγωνιστική σύνθεση οχι μόνο για την επανακακτήση των οσων έχασε, αλλα και για την αναμφισβήτη εδραίωσή τους. Οι καιροί αυτοί ειναι κατά κανόνα ριζικά αντιρρητικοί και ανατρεπτικοί. Τότε οι απλοί και αδύνατοι ανθρωποι καταφεύγουν στη μελέτη της ιστορίας, της ανθρώπινης μοίρας, και με τη φαντασία τους αναστένουν μικρούς και μεγάλους και ιδίως μικρούς και ανώνυμους προγόνους, που με τον ενα ή των αλλο τρόπο στον ενα ή τον αλλο βαθμό συνέβαλαν να κάνει η ζωή βήματα μπροστά και να ειναι ως ενα βαθμό υποφερτή.

Διαβάζει, μελετά το δράμα τους, ακούει τους καημούς τους, και ανακαλύπτει οτι μέσα στο μωσαϊκό των τόπων και των χρόνων, ενας και μόνο ενας ειναι κατά βάθος ο καλοστημένος μύθος που ξετυλίγεται. Ο μύθος έρχεται και ξανάρχεται ίδιος και απαράλλαχτος, δραματικός μύθος του ανθρώπου. Ο μύθος που του εχουν σκηνοθετήσει, ετσι ωστε μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, να καταλήγει πάντα σε τραγωδία, σε κωμωδία και να ειναι κόλαση η ζωή του ανιδιοκτήτη.

Μετά το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, τα ήθη, τα έθιμα και η παράδοση συνέθεσαν η βιοτική σοφία και η κατανομή ρόλων ανάμεσα στα φύλα, τα παραγγέλματα και αργότερα οι Νόμοι, που εξασφάλιζαν και κατοχύρωναν την φιλοσοφία των κρατούντων, έγιναν για να καλύψουν τα διακιώματα των ιδιοκτητών και να καταγράψουν το ρόλο και τη μοίρα των ανιδιοκτητών. Αυτά τα ήθη, τα έθιμα και η κατανομή των ρόλο, τα δικαιώματα των κρατούντων και η μοίρα των ανιδιοκτητών στην αρχή μια και δεν υπήρχε ακόμα ο γραπτός λόγος, μελοποιήθηκαν και μπήκαν σε κάποια έμετρη μορφή λόγου: Τραγουδήθηκαν, στιχουργήθηκαν, έγιναν ποιήμα για να διατηρούνται στη μνήμη των ανθρώπων. Να απομνημονεύονται εύκολα ετσι ωστε να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά και να καθιερωθούν σαν τον μελλοντικό τρόπο ζωής. Το ίδιο έγινε και με τη θρησκεία.

Το μέλος και ο ρυθμός, ηταν το πιό εύκολο και άριστο μέσο διάδωσης (π.χ τους ψαλμούς, τους Προφήτες κλπ). Και αν δεν έγινε ακριβώς ετσι η εξέλιξη και η καθιέρωση, πάντως φαίνεται οτι και αυτό το αρχέγονο Επος ηταν ο προπομπός, ενα είδος Ησιόδειας κοσμογονείας για τη διαμόρφωση του συστήματος ιδιοκτησίας. Ακόμα και το Ομηρικό Επος, που ειναι μια προχωρημένη και εξελιγμένη περιγράφει του πολέμου, της κατάκτησης και τον πλούτο, που αποκόμησαν απ την εκστρατεία, υπάρχει και με θρησκευτική παρένεση με εμποτισμένο το «διδακτικό» στοιχείο. Ετσι η πρωτογεννής ποίηση στάθηκε το πιό ισχυρό, το πιό έντονο και επιβλιτικό μέσο για το νέο σύστημα. Καθόρισε και προσδιόρισε τα δικαιώματα του ιδιοκτήτη και τις υποχρεώσεις του ανιδιοκτήτη. Και πριν ο ανιδιοκτήτης αντιληθφεί πως τον άφησαν έξω απ τον καινούριο κόσμο και απ της ζωής τη χαρά πάλι ο ποιητής είπε : «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κι αψηλά τριγύρο μου (του) έκτισαν

τείχη». Και συνεχίζει ο ποιητής: «Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος (Ανθρωπε) για τα ωραία και μεγάλα έργα ή άδικη αυτή σου τύχη, πάντα ενθάρυνση (για προσφορά) και επιτυχία να σε αρνείται» στη ζωή και τη χαρά. Γυμνό, ανέστιο και πένη στης αγωνίας τον πόνο και το χρόνο.

Και οταν ακόμα απ τη σύνθεση αυτή, με την ιστορική πρόβαση αρχίζουν να ξεχωρίζουν και να αποκτούν αυθυπαρξία τα διάφορα συστατικά στοιχεία και δομές του συστήματος, πάλι πρώτα διαμορφώνεται η διδακτική «Νομοθεσία» και μετά η νομική και η Νομοθετική εξουσία.

Με τον τρόπο αυτό οχι μόνο καταχώνιασαν το παρελθόν, αλλα και δόμησαν ενα στατικό «παρών» και ενα αυστηρά προδιαγεγραμμένο μέλλον. Ενα μέλλον αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο για το σύστημα ιδιοκτησίας, ξεχνώντας πως και το «παρελθόν» δεν ήταν-ειναι μια κατάσταση στατική, οπως το νομίζουν. Και αυτό γιατί, οσο πιό ζωντανό, ευέλικτο, ανήσυχο και τολμηρό ειναι το παρόν μας, τόσο και περισσότερες δυνατότητες θα έχουμε να ανανεώνουμε τις αντιλήψεις μας για το παρελθόν και να βλέπουμε τη ζωή με νέα και ανοιχτά τα μάτια. Ωστε ο Ανθρωπος να απαλλαγεί απ τη θανάσιμη ανία και τον αφόρητο πόνο αυτής της ελεεινής ζωής. Της ζωής, που του επιφύλαξε το νέο σύστημα, και να υψώσει τον εαυτό του, να ξεκόψει απ το γελοίο υποχονδρικό και γεμάτο εγωϊστικούς φόβους, τις παράλογες ματαιοδοξίες. Να πάψει η ζωή του να ειναι ενας μύθος σκηνοθετημένος ετσι που δένει, τη ζωή του ανθρώπου οχι μόνο με το θάνατο, αλλά και τη προκαθορισμένη μοίρα του ανιδιοκτήτη.

Και τότε ήρθαν ξανά Ζηλωτές, να αλλάξουν αυτήν την τρομερή μοίρα του Ανθρώπου. Οι σύγχρονοι Ζηλωτές, η Αριστερά, Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), να λειτουργήσει σαν καταλύτης της παρακμής των αξιών, της απελπισίας, του παραλογισμού και της υπαρξιακής αγωνίας...Οι ιστορικοί πρέπει να εξηγήσουν το πώς φύτρωσε ξαφνικά σε ολόκληρη την Ελλάδα αυτό το εξαποδό λουλούδι.

Η Αριστερά της δεκαετίας του 40, και οι αδύνατοι αυτού του τόπου προσπάθησαν να αποτρέψουν αυτήν την εξέλεξη. Και πνίγηκαν στο αίμα. Ο αγώνας και οι στόχοι τους, ετσι όπως διαμορφώθηκε ο κόσμος μεταπολεμικά και ειδικά οι τεράστιες ευθύνες που βάραιναν την δοσίλογη 4ο αυγ/ανή κλίκα, δεν ειχε ελπίδα επιτυχίας. Γι αυτό και ο αγώνας δεν ηταν μέν χιμαιρικός, για συγκεκριμένους ομως ιστορικούς λόγους κατάληξε σε τραγωδία. Η Αριστερά δεν πρέπει να ντρέπεται γι αυτήν την ιστορική περίοδο. Και κυρίως δεν εχει λόγο να απολογείται. Η 27η Σεπτεμβρίου του 1941 θα μείνει ιστορική επέτειο οχι σαν επέτειο διχασμού αλλα σαν η μέρα μνήμης και πολιτικό μνημόσυνο της πιό ηρωϊκης γενιάς της σύγχρονης Ελλάδας.

Ο καθένας ας το σκεφτεί και ας προσπαθήσει να συμβάλλει με τη δική του απάντηση και ας πάψουμε να σκεφτόμαστε οτι είμαστε μονάδες και πως αλλοι κινούν τα νήματα της ζωής μας. Δεν υπάρχουν αλλοι. Αλλα αν υπάρχουν, εμείς τους επιτρέπουμε να μας κινούν στους δικούς τους ρυθμούς. Ποιό μπορεί να ειναι το νόημα μιας επετείου; Από το «να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι». Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε οσα δεν εγκρίνουμε.

Οι εξόριστες ελληνικές κυβερνήσεις, που μαζί με το βασιλιά εκπροσωπούσαν τυπικά το ελληνικό κράτος και υπό τη σκέπη του Τσιώρτσιλ, προβάλονταν σαν «νόμιμες» και «αναγνωρίζονταν» σαν τέτοιες απ τους συμμάχους. Εκτός απ τον Τσιώρτσιλ, ειναι ζήτημα αν γνώριζε την υπαρξή τους κάποια αλλη χώρα. Και οχι μόνο των εξορίστων κατοχικών, αλλά και των μεταπολεμικών οι σύμμαχοι τις θεωρούσαν ανύπαρκες. Απλώς τις χρησιμό-εκπροσωπούσαν για να λύνουν με τον καλύτερο τρόπο τα δικά τους προβλήματα, να κατοχυρώνουν τα δικά τους

συμφέροντά. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι τον Σεπτέμβρη του 1945, οταν έγινε η πενταμερή διάσκεψη, όπου προσκλήθηκαν όλες οι ενδιαφερόμενες χώρες του κόσμου, η χώρα μας δεν προσκλήθηκε. Διάσκεψη στην οποία θα οριοθετούνταν τα Νέα σύνορα, έγινε χωρίς να προσκληθεί η χώρα μας. Και δεν προσκλήθηκε γιατί την εκπροσωπούσαν...

Καμιά αλλη Εθνική Αντίσταση, καμιά χώρα δε θα ειχε να παρουσιάσει εθνικότερο έργο και θετικότερες αναγνωρισμένες απ την οικουμένη περγαμηνές για διεκδίκηση εθνικών δικαίων. Μια χώρα με μιά τέτοια προσφορά στο συμμαχικό αγώνα και με τόσες εγκρεμότητες οσον αφαρά τις διεκδηκλησεις: Κύπρος, Δωδεκάννησα, Ανατολική Θράκη, Δαρδανέλια. Στη διάσκεψη αυτή, θα καθορίζονταν οι πολεμικές επανορθώσεις κλπ.

Οχι μόνο δεν προσκλήθηκε η χώρα μας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, αλλα Εμείς οι Ελληνες της προσφοράς, της θυσίας και των ολοκαυτωμάτων,(57 τον αριθμό) μάθαμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής απ το ημιεπίσημο Λονδίνο, που σε ιταλόφωνη εκπομπή πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό, οτι «Η Ελλάς (εν αγνοία της) ειναι διατεθημένη να ακολουθήσει την γραμμήν της επιεικείας, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλίαν». Οταν λοιπόν, συζητούνταν τα θέματα που αφορούσαν τη χώρα, οχι μόνο είμασταν μεγαλοπρεπώς απόντες. Και ενώ ελπίζαμε πως αυτή η μουγγή συζήτηση με τον εαυτό τους, θα έβγαινε επιτέλους στο φώς για να οδηγηθεί η χώρα στην ειρήνη οι «ταγοί» μας μέσα στην «Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων » συζητούσαν τον ενδεχόμενο «Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο».

Το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά, ειναι ενα θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ. Πάντως πρέπει να τονισθεί οτι η ύπαρξή τους και ο τρόπος που αυτές λειτούργησαν, ειχαν άμεση σχέση με ό,τι επακολούθησε με την κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η κυβέρνηση του Καϊρου, αυτό το υπηρετικό προσωπικό του υποκαταστήματος του Φόρεϊ Οφφις, που «συχνά δια σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν κάν γνώσιν» παρέλαβε απ την κυβέρνησης του Γκλύξμπούργς-Τσουδερού η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Ηταν τόσος ο πόθος του ΕΑΜ, να μήν οδηγηθεί η χώρα στη σύγκρουση που ήδη ειχαν προετοιμασθεί και του ΚΚΕ, να λειτουργήσει μεταπολεμικά σαν κοινοβουλευτικό κόμμα. Ωστε στο όνομα αυτών των δυό δεδομένων έκανε όλες τις γνωστές παραχωρήσεις και θυσίες, γι αυτό το σχεδόν τίποτα ή το υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊν Οφφις την αποδέχθηκαν οτι ειναι και αυτή κάτι!

Το ΕΑΜ συμμετέχονταν στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, πίστευε πως έχοντας πίσω του όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα η κυβέρνηση αυτή, θα μπορούσε να χαράξει μια πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και υπερήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε να αξιοποιήσει όλες τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : το αλβανικό ΕΠΟΣ, το Ελ Αλαμέϊν, τις θυσίες των ανδρών και αξιωματικών του πολεμικού και του εμπορικού Ναυτικού και την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Θα μπορούσε να διεκδικήσει τα όποια εθνικά δίκαια, να αποκαταστήσει τις δημοκρατικές ελευθερίες στο εσωτερικό και το εθνικό γόητρο στο εξωτερικό. Να αξιοποιήσει το εργασιακό δυναμικό και το πλούσιο σε όγκο και ποιότατη υπέδαφος, τις πρώτες ύλες να ανοικοδομήσει τη χώρα απ τα ερείπια και να κλείσει τις πληγές του πολέμου της τερτάχρονης καταχής.

Σ αυτήν την Ελλάδα πίστευε το ΕΑΜ και γι αυτήν την Ελλάδα έκενε τις όποιες παραχωρήσεις : Την Ελλάδα του αλβανικού Μετώπου και των Μακεδονικών οχυρών, την Ελλάδα της Κρήτης. Την Ελλάδα που συγκλόνισε τον κόσμο με την Εθνική της

Αντίσταση! Την Ελλάδα που ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη-πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών γιατί αυτή ηταν η Ελλάδα και γι αυτήν την Ελλάδα αγωνίστηκε ο λαός. Την Ελλάδα της ειρήνης και της προόδου. Την Ελλαδα της «Νιάς ανάστασης Νέας χτυπάει η καμπάνα...». Γι αυτήν την ΕΛΛΑΔΑ έβαλε την υπογραφή του το ΕΑΜ στο Σύμφωνο- Συμβόλαιο του Λιβάνου, και αργότερα στην Καζέρτα μα και στη Βάρκιζα.

Οι τελευταίες πράξεις της κατοχικής περιόδου που συνδέουν τους πρωταγωνιστές της περιόδου αυτής, με την «ηγεσίας» του εξωτερικού και των δυνάμεων της αντίστασης ειναι η Συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Η Συμφωνία αυτή έδωσε την αντύπωση-φάνηκε, οτι θα μπορούσε να γεφυρώσει το χάσμα στις πολιτικές δυνάμεις και να οδηγήσει τη χώρα στην ομαλή μετάβαση σε ενα δημοκρατικό καθεστώς, σε μια αναγεννημένη δημοκρατική χώρα μεταπολεμικά.

Στις 20 Μαΐου του 1944, υπογράφεται η συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Στη Συμφωνία του Λιβάνου, συμμετείχαν και την υπόγραψαν όλοι οι συμμετέχοντες αντιπρόσωποι (25 τον αριθμό), όλου του πολιτικού φάσματος και η υπογραφή αποτέλεσε την αμοιβαία εγγύηση και συνέβαλε στη συγκρότηση της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, στην οποία Κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με (5 ή 6) Υπουργούς με κατακλείδα : «...την δημιουργίαν μιάς Νέας, ελευθέρας και μεγαλύτερης Ελλάδας...»

Ακολουθεί η Συμφωνία της Καζέρτας στις 29 του Σεπτέμβρη 1944, που εκχώρούσε αρμοδιότητες στους Αγγλους, και τη θέση των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων υπο την αρχηγία του στρατηγού Σκόμπυ.

Με βάση αυτές τις δύο συμφωνίες φτάσαμε στην πολυπόθητη ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, στις 12/10/1944. Και απελευθέρωση σημαίνει την ανάσταση του λαού. Εκφωνούνται διαγγέλματα για την οικοδόμηση κράτους δικαίου, και εγγυήσεις για ελευθεριά και δίκαιο για όλους. Προαναγγέλεται σύγκληση Εθνικής Συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος. Επίλυση του καθεστωτικού με ελεύθερη βούληση του λαού. Εκκαθάρηση όλου του κρατικού μηχανισμού, τιμωρία των δοσιλόγων κλπ, όπως προβλέπονταν στη Συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Υπάρχε όμως το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που ο Τσιρτσιλ, προετοίμαζε διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε επιμέλεια (πάντα σε συνεργασία με την 4η Αυγ/του και την πικοιλόμορφη συμπαράσταση των Γερμανών), απ το καλοκαίρι του 1943, για να συντρίψει την ελληνική Αντίσταση, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποιακών σχέσεων εξάρτησης οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.

Οι Αγγλοι γνώριζαν οτι η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, και οι παλιοί πολιτικοί ακόμα καταλόγιζαν την ευθύνη για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσαν, λαός και πολιτικοί μετά τον πόλεμο την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας. Μάλιστα τον Αύγουστο του 1943, συγκροτήθηκε ενα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ την εξόριστη κυβέρνηση, τους παλαιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης. Το συμβούλιο αυτό ομόφωνα πήρε θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ, ομως που στήριζε τα πάντα στη μοναρχία, προετοίμασε από αυτό το χρονικό σημείο την ένοπλη επέμβαση με σκοπό την παλινόρθωση της μοναρχίας και μέσω αυτής την επαναφορά της Ελλάδα στο ημι-αποικία προπολεμικό καθεστώς.

Απόρροια αυτού του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», ειναι η αιτία που οδήγηθηκε τη χώρα στην καταστροφή και το λαό στο πιό φρικτό οχι όμως μοναδικό αιματοκύλισμα. Τα Δεκεμβριανά. Τα Δεκεμβριανά δεν ηταν σε καμιά περίπτωση, οπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική «επανάσταση» που προετοίμαζαν οι κομμουνιστές, ηταν η επέμβαση του Τσιώρτσιλ, για την υλοποίηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ». Η επέμβαση των Αγγλων στην Ελλάδα, ηταν μέρος της Αγγλικής

πολιτικής για την αποκατάσταση της Αυτοκρατορίας μεταπολεμικά και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ενωσης. Ο Τσιώρτσιλ τη συμαχία με τα Σοβιέτ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, την έβλεπε σαν το εργαλείο με το οποίο θα κέρδιζε η Δύση τον πόλεμο και μετά η Σοβιετική Ενωση, θα επέστρεφε φρόνημα, φρόνημα στη βάση της. Σε καμιά περίπτωση δεν θα επέτρεπαν να επαναληφθεί αυτό που συνέβει το 1917.

Για να πάρει σάρκα και οστά το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ηταν απαραίτητα τα Δεκεμβριανά. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτέλεσαν και την έναρξη του εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού στρατοπέδου, με την πλατιά έννοια του όρου. Με αυτήν τη έννοια τα Δεκεμβριανά, αποτελούσαν συνέχεια και μέρος της μεγάλης εκείνης εσωτερικής σύγκρουσης, που άρχισε το 1916 και δεν εχει κλείσει μέχρι σήμερα, και κατά την οποία το ζήτημα-ζητούμενο ηταν ο χαρακτήρας του ελληνικού πελατειακού συστήματος. Το κράτος μεταπολεμικά αποτελούσε το λάφυρο, γιατί ολη η οικονομική υποδομή της χώρας ηταν κατεστραμένη.

Το ΕΑΜ ειχε δυό βασικούς στόχους : α) την απελευθύρωση της χώρας και β) τη διασφάλιση των λαϊκών ελευθεριών. Ο πρώτος στόχος πραγματοποιήθηκε με την αποχώρηση των Γερμανών. Ομως ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής : α) η παραμονή της 4ης Αυγ/ου στη εξουσία, στη διάρκεια της κατοχής, έστω με τη μορφή ανδρικείλων. β) συνεργασία Γερμανών και Αγγλων για τη από κοινού δημιουργία ενοπλών οι Αγγλοι : Ζέρβα, ΠΑΟ και άλλων εθνοϊσμων και οι Γερμανοί τη συνέναιση για τη δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας, Πούλιο, Δάγκουλα, Μπουραντά κλπ κλπ γ) ταύτιση σκοπών Αγγλων και Γερμανών για την εξόντωση της ΑΕΜικής Εθνικής Αντίστασης δ) η συνένωση όλων αυτών των δυνάμεων συνεργασίας για να διατηρηθει αυτούσια η 4ης Αυγ/του στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση να επανέλθει στη εξουσία και κυρίως η ώμη επέμβαση των Αγγλων, καθιστούσαν απραγματοποίητο το δεύτερο στόχο για τον οποίο τόσες θυσίες και αίμα, τόσος πόνος και δάκρυα υπέστει ο λαός. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες δεν μπορούσε να γίνει όπως στις αλλες χώρες της Ευρώπης η μεταβίβαση της κατοχικής εξουσίας στις δημοκρατικές δυνάμεις. Στις δυνάμεις που θα καθιέρωναν ενα σύγχρονο δημοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς αντάξιο του αγώνα των Ελλήνων.

Η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας» αποτελούσαν τον προκρούστη του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ». Στις 7 Απριλίου το 1943 η «κυβέρνηση» Ράλη δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Αγγλοι απ τη Μέση Ανατολή, με την οδηγία της 2 Ιουνίου 1943, όριζαν οτι «οσοι κατατάσσονται στα Τάγματα Ασφαλείας του Ράϊχ δεν θα έπρεπε να καταγγέλλονται ώς προδότες», εφόσον κινηγούσαν τους κομμουνιστές και απ τις αρχές του Δεκέμβρη του 1944, οι αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας «μισθοδοτούνται κανονικά» Πολλοί απ αυτούς, με την υπόδειξη και υποστήριξη των Αγγλων, το φθινόπωρο του 1944 ιδρύουν τον ΙΔΕΑ, που έκανε και την τελική εκκαθάρηση στο στρατό της Μ Ανατολής. Ο ΙΔΕΑ αφού έπαιξε τον ρόλο στα Δεκεμβριανά και συνέβαλε στο να αρχίσει ο εμφύλιος πόλεμος, μετά την μεταβίση της Ελλάδας απ τους Αγγλους στους Αμερικανούς, και αφού έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στον εμφύλιο, καθοδηγούμενος πλέον απ τους Αμερικανούς με το κίνημα της 30 του Μάη του 1951(με τον Γογούση κλπ) δείχνει οτι υπάρχουν δυνάμεις στο στρατό, ικανές να λειτουργήσουν κατασταλτικά σε ώρα ανάγκης. Με τη δημιουργία αυτής της σύνθεσης δυνάμεων το καθεστώς των νικητών του εμφυλίου πολέμου έτρεφε στον κόρφο του το «Αυγό του Φιδιού» που λειτούργησε σαν «εκολαπτική

μηχανή». Και οταν πήραν την εντολή να λειτουργήσουν «αυτόνομα» μας έβαλαν στον 7χρονο γύψο.

Γι αυτόν ακριβώς το λόγο τα γεγονότα του Δεκέμβρη, δεν ηταν η επανάσταση των κομμουνιστών όπως ισχυρίζονται οι διαστρευλωτές της ιστορίας, αλλα μια σύγκρουση με τις δυνάμεις εκείνες που θεωρούσαν την κρατική εξουσία μονοπώλιό τους. Το ΕΑΜ δεν ήθελε αυτήν τη σύγκρουση. Απεναντίας ειχε κάνει ό,τι μπορούσε και περνούσε απ το χέρι του να εξασφαλιστούν δημοκρατικές εξελίξεις και προς το σκοπό αυτόν α) ειχε αποδεχθεί τη Συμφωνία του Λιβάνου και ειχε συμμετάσχει στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. β) ειχε αποδεχθεί να τεθούν και οι ένοπλες δυνάμεις της Αντίστασης (ο ΕΛΑΣ) υπό την ηγεσία Αγγλου στρατηγό. Η άλλη πλευρά ομως οχι μόνο δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που ειχε αναλάβει, γιατί κάτι τέτοιο θα απειλούσε τη μονοπώληση της εξουσίας απ αυτήν. Μια εξουσία, που δεν ηταν αλλη βέβαια απ την πολιτική εξουσία που ειχαν επιβάλει η Αγγλοι το 1936, Την εξουσία της 4ης Αυγ/του. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες τα πράγματα έφτασαν στη σύγκρουση.

Οπως το 1821, η Αγία Τριάδα, που την αποτελούσαν οι Κοτζαμπάσηδες,ο Κλήρος και οι Προεστοί,(στην οποία δεν ειχαν ακόμα προσχωρήσει οι αστοί) την αντεπανάσταση και τους εμφυλίους που κάθε φορά επακολουθούσαν την ετοίμαζαν-οπως και ο Τσιώρτσιλ-σε συνεργασία με τους δοσιλόγους και τις ευλογίες των ξένων Αγγλων κυρίως απ τις 16/1/1822 στην Α! Εθνική Συνέλευση (στο Αργός). Λέει επι λέξη ο Κορδάτος: «Η Α! Εθνική Συνέλευση τελείωσε τις εργασίες της στις 16/1/22. Πριν ομως διαλυθεί, την τελευταία μέρα, ψήφισε μια διακήρυξη, δικαιολογώντας τον Απελευθερωτικό- μόνο- Επαναστατικό Αγώνα και αποδοκίμασε τη Φιλική Εταιρία». Και ύστερα, οπως συνήθως για τον τύπο και για εξωτερική κατανάλωση, εξέδωσε μια ανακοίνωση, που καταλήγει με τον εξής εξορκισμό. « Ο κατά των τυράννων-κατακτητών-πόλεμος ημών, μακράν δημαγωγικάς στασειώδεις, ολοφάνερα αντιλαϊκή ή ιδιοτελείς μέρος τινός του σύμπαντος Ελληνικού Εθνους- κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ- ειναι πόλεμος εθνικός, πόλεμος ιερός, του οποίου η μόνη αιτία ειναι η απόκτησης των δικαίων της προσωπικής ημών ελευθερίας, της ιδιοκτησίας, της τιμής κλπ».

Και αναρωτιέται κανείς, της Φιλικής οι αρχές και τα πιστεύω, δεν ηταν η ιδιοκτησία, η ελευθερία και η τιμή; Αυτές δεν ηταν οι βασικές της θέσεις; Η Φιλική οπως και το ΕΑΜ ηταν εναντίων όλων αυτών; Δεν επιδίκασε το ΕΑΜ και υποχρέωσε τους όποιους καταπατητές να καταβάλου το αντίστοιχο ενοίκιο; Διαβάζοντας αυτό το κείμενο έννοιωσα σαν να μιλούσε ο Τσιώρτσιλ.

Και ο Μακρυγιάννης, στα απομνημονεύματά του μας δείνει τον τρόπο που λειτουργούσαν και συμπεριφέρονταν οι αντιδραστικές και δοσίλογες δυνάμεις με τους ξένους και ειδκά τους Αγγλους τότε. Και στην κατοχή η ολιγαρχία και οι δοσίλογοι : Οταν άρχισαν οι πρώτες ένοπλες συγκρούσεις με την Αντίσταση, έλεγαν « οτι ειναι οχι μόνο ανήθικο και ανάξιο, αλλα και εγκληματικό να υποσκάπτομε τις καλές προθέσεις του Γ! Ράϊχ». Παρόμοιες απόψεις για τους Αγγλους έλεγε και η Αγία τριάδα στις 2/4/1827 και η δοσίλογη Δεξιά για τους Αγγλους μεταπελευθερωτικά. Ενω τα πολυβόλα, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα κανόνια από ξηρά και θάλασσα βομβάρδιζαν τον Πειραιά και την Αθήνα και σκότωναν τον άμαχο λαό. Αυτοι τους Αγγλους τους θεωρούσαν και τους πρόβαλαν σαν απελευθερωτές. Ηρθαν να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Λέει λοιπόν, ο Στρατηγός Μακρυγιάννης στα απομνημονεύματά: «Ευχαριστούμεν τους ξένους προστάτες μας οτι είδομεν τη διάθεσή τους οτι δεν τους δίνουμε το χέρι οι Ελληνες, οτι δεν κάνομεν την όρεξή τους και μας κατατρέχουν κι αυτοί και οι εδικοί μας, όπου μας κυβερνούν τοιούτως κατά τις συμβουλές των πρέσβεων κι αδίκους όλους εμας τους αγωνιστάς...Και τους πιάνουν αυτοί όπου εχουν την εξουσία και τους κρεμούν με το νόμο το δικό τους και βάνουν το λεπίδι, όπου μας έστειλαν οι

φωτισμένοι και ήρεμοι άνθρωποι της Ευρώπης και κόβουν εμας τους αγρίους Ελληνες. Και ειναι τόσοι κομμένοι, κι όλα τα μπουντρούμια και χάψες (φυλακές) γιομάτες. Και ποιοί ειναι αυτοί όπου σκοτώνονται και ειναι φυλακισμένοι; Ολοι οι αγωνιστές».

Και αναρωτιέται κάνεις: Αλήθεια πως μπόρεσαν τελικά να συμπέσουν οι τότε με τους τώρα να χαρακτηρίσουν τη «Φιλική», όπως χαρακτήρισαν και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προδοτικό και απάτριδο; Να το θέσουν εκ πόδως, οπως και τότε τους αγωνιστές, με στόχο να εξοντώσουν βιολογικά την ηγεσία αυτού του λαμπρού και ανεπανάλυπτου μετα το 21, για την Ελλάδα Λαϊκό-Εθνικό Κινήμα; Το ωραίο δε ειναι οτι όλους τους ταγματασφαλίτες, του ΙΔΕΑ, ώς τον ποιό μικρό και τιποτένιο συνεργάτη, ακόμα και αυτόν που αποδεδειγμένα διέπραξε τα πιό φρικτά εγκλήματα σε βάρος της χώρας τους αποκατέστησαν οικονομικό-κοινωνικά και αξιωματικά. Και το άκομα πιό ωραίο ειναι οτι ολοι οι του ΙΔΕΑ, που διέλυσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής. Που σε συνεργασία με τους Αγγλους δολοφόνησαν τα παιδιά, που άδολα και από πατριωτισμό και μόνο ακολούθησαν την «πατριωτική υποτίθεται κυβέρνηση» ή έφυγαν εθελοντικά απ την Ελλάδα για να πολεμήσουν όπου Γης τον άξονα, έγιναν όλοι στρατηγοί, γιατί μόνο αυτοί μπορούσαν να πολεμήσουν στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών την Αντίσταση και να παραδόσουν τη χώρα σε συνέχεια στους Αμερικάνους. Εγιναν όλοι στρατηγοί, Αντιβασιλείς και «Πρόεδροι της δημοκρατίας» και όσους δεν πρόλαβαν να τους φτάσουν σε αυτά τα αξιώματα τους τακτοποίησαν δεόντως...

Και ο κ Ράλλης κ ΣΙΑ τελείωσε τον «έντιμο» βίο του ήσυχα στο κρεββάτι του και ας βύθισε την Ελλάδα και το έθνος στο πιό μεγάλο πένθος. Το ίδιο και όλοι οι συνυπεύθυνοι του εθνικού εγκλήματος.

Ολες οι ενέργειες του ΕΑΜ, απ την έναρξη του αγώνα (μα και του ΚΚΕ) οχι μόνο δείχνουν, αλλα και επιβεβαιώνουν οτι προσπαθούσε να δράσει μεταπολεμικά πολιτικά σαν συνταγματικό κόμμα στο πλαίσιο που θα καθόριζε το νέο Σύνταγμα. Η Συμφωνία της Βάρκιζας, η δεύτερη μεγάλης σημασίας πολιτική συμφωνία ειρήνευσης, που πήρε και ισχύ Συνταγματική αφου κυρώθηκε με Συνταγματική Πράξη, επαληθεύει αυτό το γεγονός. Με τη βεβαιότητα οτι τη φορά αυτή τουλάχιστον οι υπογράφοντες, θα σεβαστούν τη υπογραφή τους. Με τη βεβαιότητα οτι θα τηρήσουν την υπογραφή τους το ΕΑΜ, δέχθηκε να συμπεριληφθεί στο αρθ 2 της Συμφωνίας, που εξουσιοδοτούσε την κυβέρνηση να εκδόσει Συντακτική Πράξη «πανομοιότυπη» με την ΚΔ Σ.Π του 1935. Πράξη που επέτρεπε στην εκτελεστική εξουσία να αναστέλλει την εφαρμογή των κυριοτέρων συνταγματικών εγγυήσεων και ελευθεριών «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλης κατά της δημόσιας τάξεως». Ειναι και αυτή η συνέναιση, μια ακόμα απόδειξη οτι οχι μόνο ήθελε την ομαλή δημοκρατική εξέλεξη, αλλά έκανε το Πάν προς την κατεύθυνση αυτή.

Φυσικά ηταν επόμενο να υπάρχουν διαφορές στο ΚΚΕ. Και πράγματι υπήρχαν οσον αφορά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, οτι η συμφωνία ηταν ενας συμβιβασμός κλπ, με τον Αρη που ενώ υπέγραψε τη συμφωνία διάλυσης του ΕΛΑΣ, ο ίδιος όμως πήρε την απόφαση να συνεχίσει τον αγώνα. Η ηγεσία του ΚΚΕ όμως πέτυχε να επιβάλει τη θέληση της στο κόμμα και στις οργανώσεις τους ΕΑΜ. Μάλιστα για να εκλαϊκευθεί η θέση αυτή στις 15/2/45 σε ενα συλλαλητήριο του ΕΑΜ, ο Σάντος διακήρυξε οτι : «ο ένοπλος αγώνας εχει λήξη και ένας νέος αγώνας άρχιζε, ο αγώνας για δημοκρατία, για τη λαϊκή κυριαρχία». Τώρα προείχε να αποκατασταθεί στη χώρα η ειρήνη, το ταχύτερο δυνατό, και να αρχίσει η ανασυγκρότηση. Ο καθένας όφειλε να προσχωρήση στο πανδημοκρατικό μέτωπο για να υπερνηκιθούν τα εμπόδια για την τελική νίκη.

Οι εναλλακτικές δυνατότητες τον Δεκέμβρη του 1944-αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά-δεν άκουγε στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου ή φιλελεύθερη δημοκρατία, αλλά Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία και κοινωνική Δημοκρατία ή την επαναφορά της 4ης Αυγ/στου στην εξουσία. Επαναφορά της ολιγαρχικής κυριαρχίας και την εκ νέου πελατειάκης συναλλαγής και υποδούλωση στους ξένους. Βέβαια, αυτή η καθαρή επιλογή του 1944, αλλοιώθηκε και επισκιάστηκε απ την ύπαρξη του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», που ηταν το προαπαιτούμενο και μια σειρά αλλοι παράγοντες που ξεπηδούσαν απ την ιστορική εξέλιξη και τα δεδομένα του Β! παγκοσμίου πολέμου.

Αν δεν υπήρχε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και αν οι παλαιοί πολιτικοί που συγκρότησαν το ενιαίο αντιμοναρχικό μέτωπο, την άνοιξη του 1943 προχωρούσαν στην οργάνωση αντίστασης, θεωρητικά πρότυπα αυτού του κράτους που αναπτύχθηκαν απ την ΕΑΜική Αντίσταση, ηταν βέβαια ακόμα στα σπάργανα, αλλά το πρότυπο της τοπικής αυτοδιοίκησης και λαϊκής δικαιοσύνης και δημοκρατικής διακυβέρνησης που εφαρμόζονταν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και αποκορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης του βουνού (ΠΕΕΑ) και κυρίως η όσμωση του λαού με τα προβλήματα, άνοιγε νέες προοπτικές. Ειχε ηδη δημιουργηθεί εκ θεμελίων ενα Νέο Δημοκρατικό και Κοινωνικό Κράτος, το οποίο οχι μόνο σήμαινε, αλλα και εξέφραζε την αναγέννηση της ελληνικής πολιτείας. Βεβαιά στη δημιουργία αυτού του Δημοκρατικού-κοινωνικού κράτους, συμμετείχε ουσιαστικά και το ΚΚΕ, δεν υπήχρε ομως κίνδυνος κατάληψη της εξουσίας. Το ΚΚΕ σε αντίθεση με τον Τίτο, ακολουθούσε ουσιαστικά το ορθόδοξο δόγμα της επαναστατικής εξέλιξης. Δόγμα που οχι μόνο του υπαγόρευε, αλλα και του επέβαλε να αγωνιστεί για την εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας. Μαλιστά δεν ειναι λίγες οι φορές που το ΚΚΕ, διαφώνησε και αντιτάχθηκε στις ριζοσπαστικές μεταριθμήσεις που εισηγούνταν κάποιοι και μπορούσαν να το φέρουν σε σύγκρουση με τις συντιρητικές δυνάμεις και ειδικά με τους Αγγλους. Το ΚΚΕ ήθελε, αντί πάσει θυσία να γίνει όπως και τα αλλα Ευρωπαϊκά ΚΚ κοινοβουλευτικό κόμμα, γι αυτό και έκανε ολες τις υποχωρήσεις και παραχωρήσεις ειδικά το Σεπτέμβρη του 44 στην Καζέτρα, θέτοντας τον ΕΛΑΣ υπο την ηγεσία Αγγλου στρατηγού.

Αυτό το ελληνικό μεταπελευθερωτικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω στα θεμέλια αυτά, θα ειχε στο εσωτερικό του ενα φιλελεύθερο ,δημοκρατικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Με στόχο να λύσει όλα τα αστικο-δημοκρατικά, εθνικό-πολιτικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλάματα που έμειναν άλυτα απ το 1821. Οι σχέσεις του προς το εξωτερικό, δηλ κυρίως την Αγγλία, θα χαρακτηρίζονταν από μιά αμοιβαία ισότητα δικαιωμάτων και συμφερόνταν. Το Νέο ελληνικό κράτος δεν θα διευθύνονταν πλέον από μιά οπως παλιά ολιγαρχία, γεγονός που θα του επέτρεπε να απαλλαγεί απ την αγγλική η ημι-αποικιοκρατική εξάρτηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ειχε Πυρήνα την επαναφορά της ελληνικής πολιτικής μεταπολεμικά στο καθεστώς της 4ης Αυγ/στου 27/10/1940. Χρησιμοποιούσε σαν βασικά εργαλεία α) ο υποτιθέμενος κίνδυνος να καταλάβουν οι κομμουνιστές την εξουσία. Ειναι γνωστό οτι η επινόηση κινδύνων ειναι εύκολη και ειναι χαρακτηριστικός ο κίνδυνος που επινοήθηκε οτι ο ΕΛΑΣ θα καταλάβει την εξουσία. Αυτού του είδους επινοήσεις πάντα έπαιζαν και παίζουν το παιγνίδι εκείνων που επινοούν κινδύνους για να δικαιολογήσουν μια χωρίς λόγο και αιτία επέμβαση. β) εκμεταλλεύθηκε τον παθολογικο φόβο της ελληνικής αστικής τάξης για τον κομμουνισμό και τη δέσμευσή της στη διεθνή του κεφαλαίου. Αν και ο κίνδυνος αυτός δεν ηταν υπαρκός, έφερε-κοντά-συσπείρωσε το δυό κομμάτια της ολιγαρχίας. Σε αυτό τον διευκόλυναν και τα λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ. Τα Δεκεμβριανά που οι

Αγγλοι οργάνωσαν-προκάλεσαν και με τις έντεχνες μηχανοραφίες τους πρόσφεραν έστω εκ των υστέρων την «απόδειξη» για τον κομμουνιστικό κίνδυνο, οπότε παραμερίστηκε και το τελευταίο εμπόδιο που απέτρεπε τη συναλλαγή των δύο αστικών στρατοπέδων στο θέμα του πολιτεύματος με την εγκατάσταση του αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού στη θέση του αντιβασιλέα.

Ετσι ούτε γάτα ούτε ζημιά το μή συνεργαζόμενο κομμάτι της αστικής τάξης με τον άξονα, οχι μόνο έδωσε συγχωροχάρτι στην συνεργαζόμενη, αλλα και συχταγκαλιάστηκε μαζί της προκειμένου να εξοντώσους την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ. Να εξυπηρετηθούν για άλλη μιά φορά τα συμφέροντα των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μέτα.

Τα πολύπλοκα αγγλλικά προπολεμικά δίκτυα προπαγάνδας ενισχυμένα και με στρατιωτικούς τώρα συνδέσμους-πράκτορες, διαμόρφωσαν την τετραετή κατοχική προπαγάνδα. Προπαγάνδα, η οποία στη διάρκεια της κατοχής υποστηριζόταν από μια ταυτόσιμη σε κοινούς στόχους με τη γερμανική. Αυτή η ταύτιση, σε συνδιασμό δε με την πλειάδα των ντόπιων διπλών πρακτόρων, σημείωσε μια τεράστια επιτυχία. Απόδειξη η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας». Αυτή η ταύτιση της αγγλικής με τη Γερμανική δράση και προπαγάνδα, προετοίμασε αρκετά καλά το έδαφος για τον εμφύλιο πόλεμο και διευκόλυνε την επέμβαση. Η ωμή στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων, άνοιξε το δρόμο στην ελληνική Δεξιά για να επανάλθει στην παλιά της θέση εξουσίας. Η Αριστερά ειχε βέβαια υποστεί τον Δεκέμβρη μια στρατιωτική ηττα και η παράδοση των όπλων ειχε κάνει τη θέση της ακόμα πιό δύσκολη. Εξακολουθούσε ομως να υπάρχει με μεγάλα ποσοστά, σαν πολιτική και ηθική δύναμη σε όλη την Ελλάδα.

Τώρα το ζητούμενο για τον Τσιώρτσιλ και την νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, ηταν η συντριβή αυτού του τεράστιου σε ποσοστά πολιτικού και ηθικού δυναμικού του ΕΑΜ, πριν φτάσουμε στις εκλογές, που ο Μάκ Μίλλαν ειχε δεχθεί με πίκρα, οτι θα τις «κερδίση το ΕΑΜ» όποτε και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν.

Για να μην τις κερδίσει το ΕΑΜ, η θεωρούμενη «νόμιμη» κυβέρνηση, επικαλούμενη τη ρήτρα «η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του Νόμου», που στην απλό ελληνική σημαίνει οτι επιτρέπονται τα πάντα και οι όποιες αποκλίσεις απ τις αρχές, τις συμφωνίες και τις εγγυήσεις του Συντάγματος, οταν κινδυνεύει η πατρίδα και που με το Σύνταγμα του 1864/1911 αποτελούσε και συνταγματικό θεσμό. Ο Συνταγματικός θεσμός ομως ίσχυε μέχρι την ημέρα που συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Απ την ώρα όμως που το ΕΑΜ έφυγε απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που αντιπροσώπευε το ποσοστό που ο κ Ηντεν έκρινε, οτι θα «κέρδιζε τις εκλογές» Νομικά έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1864/ 1911. Επαψε να ειναι πλέον κοινής αποδοχής. Αρα η όποια επίκκληση και χρήση του Συντάγματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση ηταν παράνομη και ηθικά και νομικά.

Ο αγώνας των Αγγλων και των εκπροσώπων της Αγίας τριάδας : α) Συντιρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις (αστικοτσιφλικάδικα υπολλείμματα). β) πλουτοκρατική ολιγαρχία και γ) η Ιεραρχία του Κλήρου απ το 1920 ακόμα προσχωρώντας στη διεθνή του κεφαλαίου, ειχαν κηρύξη τον εμφύλιο πόλεμο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Σαν άρχουσα τάξη που κατείχε την εξουσία, δεν έκαναν τίποτε το καινούριο. Απλώς αυτό που ειχαν κάνει οι Φεουδάρχες το 1815, για να κινυγήσουν στους αστούς, που πρέσβευαν και αγωνίζονταν να προχωρήσει η ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων μπροστά. Αυτό ακριβώς, το έκαναν τώρα στο πολλαπλάσιο οι αστοί να εξοντώσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου τους αγωνιστές της ΕΑΜική Αντίστασης, που αγωνίζονταν όπως και αυτοί τότε να προχωρήσει η ζωή μπροστά.

Τον αγώνα αυτόν τον κλιμάκωσαν σε τέσσερα στάδια. Το πρώτο στάδιο ειχε τρείς αντικειμενικούς σκοπούς: α) να καθυπόταξει με το κίνημα της άνοιξης του 1935, τα υπολλείμματα των Φιλελευθέρων δημοκρατικών δυνάμεων. β) Να επαναφέρει τη μοναρχία στην Ελλάδα και γ) να επιβάλει τη βασιλομεταξική δικτατορία την 4η Αύγ/στου του 1936, που ηταν και η κορύφωση του πρώτου σταδίου, αλλα και το δράμα του ελληνικού λαού με όλα τα γνωστά επακόλουθα.

Η έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 1940, έδειξε οτι μπορούσε να γεφυρώσουν το χάσμα και την πολιτική ρήξη που για δεκαετίες συκγλώνιζαν τον τόπο. Η γερμανική κατοχή ομως που ακολούθησε απ την άνοιξη του 1941, μέχρι στις 12/10/44, έμελλε να ειναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος.

Το δευτερο στάδιο συμπεριέλαβε ακριβώς την κατοχική περίοδο. α) καμιά απόλκιση απ το βασικό στόχο εξόντωσης του λαϊκού κινήματος. Για να διατηρηθεί σε λειτουργία αυτός ο στόχος, έπρεπε οχι μόνο να παραμείνει στην κατοχική εξουσία το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου, αλλα και να διατηρηθεί ατόφιο το Νομικό της πλέγμα εμπλουτισμένο με τα νέα για την εύρυθμη λειτουργία τα κατοχικά δεδομένα. Ετσι μας προέκυψαν οι «κυβερνήσεις» της κατοχής, τρείς τον αριθμό, του Τσολάκογλου, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη, που η κάθε μιά ειχε το δικό της ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.

Βεβαιά, σε περίοδο κατοχής δεν μπορεί να μιλάει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο σύνταγμα, που προϋποθέτει εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία. Ομως την περίοδο αυτή δρομολογήθηκε ο καμβάς πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τράγωδία της Ελλάδας. Ο εμφύλιος πόλεμος. α) Η κυβέρνηση Τσολάκογλου, παρέδωσε οχι μόνο τη χώρα σαν επικράτεια, αλλά και διατήρησε σε ισχύει το Νομοθετικό πλέγμα της δικτατορία και παρέδωσε αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό στους κατακτητές.β) Η Κυβέρνηση Λογοθετόπουλου, συναίνεσαι στην επιστράτευση Ελλήνων, για να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών κατά των συμμάχων, να σταλούν εργάτες στη Γερμανία και ενέτεινε την τρομοκρατία.και γ) Η κυβέρνηση Ράλλη, δημιούργησε και εξόπλισε με γερμανικά όπλα τα «Τάγματα Ασφαλείας» για να πολεμίσουν δίπλα στους άλλους εθνοϊσμούς που ειχαν οργανώσει (ΠΑΟ, Αγάδες, Τσαούσιδες, Παπαδόπουλους κλπ και την ηγεσία του ΕΔΕΣ) που επι χρυσοαμοιβή να πολεμήσουν το ΑΕΜ και σε συνέχεια μεταπελευθερωτικά να αποτελέσουν τον πυρήνα εξόντωσης των άοπλων πλέον ΕΑΜιτών.

Το τρίτο στάδιο αρχίζει απ την ημέρα της απελευθέρωσης μέχρι την ημέρα που υπογράφτηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας.
Οι κατοχικές «κυβερνήσεις» λειτουργούσαν και ενεργούσαν με βάση το Νομικό πλέγμα της δικτατορίας, με την προσθήκη των απαραίτητων για τις ανάγκες της κατοχής βελτιώσεις και συνέχισε αυτή η Νομοθεσία να ισχύει και μετά την απελευθέρωση της χώρας. Χωρίς να κηρυχθεί επίσημα ο στρατιωτικός Νόμος, με μια διάταξη που ουσιαστικά ηταν σε ίσχυε απ τις 4 Αυγ/του 1936, θεσμοθετήθηκε μια νέα «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας» και μπήκε σε ισχύ την επομένη των Δεκεμβριανών και συνέχισε να ισχύει μέχρι τις 14/2/1945, δυό μέρες μετά την συμφωνία της Βάρκιζας.

Το τέτερτο στάδιο, ηταν αυτό της μεταβακριζιανής περιόδου, το στάδιο που ψυχή και πυρήνας του ηταν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που περιεχόμενο και κυρίαρχο στόχο ειχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ.
Οπως ειναι γνωστό, πριν από τη Συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενέρη του 1945, με βάση το άρθρο 6 η κυβέρνηση υπέγραψε Συντακτική Πράξη: «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των εχθρών». Η Συμφωνία της Βάρκιζας του υπογράφτηκε στις 12/2/45 ειχε εννέα (9) άρθρα δύο (2)

απ τα οποία αφορούσαν και βάρυναν το ΕΑΜ. α) Να αφοπλιστεί ο ΕΛΑΣ και Β) Να παραδώσει τα όπλα. Τα άλλα (7) αφορούσαν και βάρυναν την κυβέρνηση.

Το αρθρο 1ον Ελευθερίαι : «Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα με το Σύνταγμα τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον...».

Το άρθρο 2ον : «Αρσις του στρατιωτικό Νόμου» Ο στρατιωτικός Νόμος θα αρθρεί ευθύς μετά την υπογραφήν της παρούσης Συμφωνίας. Αμα τη άρσει αυτού, θα τεθεί εις εφαρμογήν συντακτική πράξις «πανομοιότυπος» προς την Κ.Δ δια της οποίας θα επιτρέπεται η αναστολή των εν τη Κ.Δ αναφερωμένων άρθρων του Συντάγματος.

Αφου υποτίθεται ειχε ή θα έμπαινε σε ισχύει το Συνταγμα του 1911, ηταν επόμενο να δεχθεί το ΕΑΜ και να υπογράψει το (αριθ 2) που εξουσιοδοτούσε με την κυβέρνηση να εκδίδει Σ.Π «πανομοιότυπη» όμως με αυτήν του Κ.Δ. Σ.Π του 1935, που επέτρεπε στην εκτελεστική εξουσία να αναστέλλει την εφαρμογή των κυριοτέρων συνταγματικών εγγυήσεων των ελευθεριών «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως.». Η Συμφωνία ομως της Βάρκιζας δεν περιείχε μόνο το άρθρο 6 τον αφοπλισμό και την παράδοση των όπλων και το άρθρο 2, με το οποίο εξουσιοδότησε το ΕΑΜ, την κυβέρνηση να πάρει προληπτικά μέτρα. Το πρόλημα ειναι πώς εφαρμόστηκε η Συμφωνία της Βάρκιζαν και ειδικά το άρθρο 2. Ολοκληρη η Συμφωνία της Βάρκιζας αναφέρεται πιό κάτω.

Αντί για την πιστή εφαρμογή της συμφωνίας, την επομένη της συμφωνίας και ειδικά μετά την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και την παράδοση των όπλων, η θεωρούμενη νόμιμη ελληνική κυβέρνηση, α) πέταξε στο καλάθι των αχρήστων τα επτά (7) άρθρα της συμφωνίας που ανέλαβε την υπορέωση να εφαρμόσει. Επικαλούμενη τη ρήτρα «Η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του Νόμου», σύμφωνα με την οποία επιτρέπονται αποκλίσεις απ τις αρχές και τις εγγυήσεις του Συντάγματος, όταν κινδυνεύει η πατρίδα-απο πιοιούς άραγε-και που με το Συνταγμα του 1864/ 1911, αποτελούσε και συνταγματικό θεσμό, θεσμοθέτησε μια «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας» και β) αντέστρεψε και έστρεψε τη Συντακτική Πράξη «περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των εχθρών» εναντίον του αγωνιστών της Αντίστασης, τοποθετώντας τους στη θέση των συνεργατών και χαρακτηρίζοντάς τους «εχθρούς» δρομολόγησε και επίσημα την κήρυξη του εμφυλίου πολέμου.

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και με αυτούς τους όρους, που ο καθένας απαιτεί μιά μέγάλη ανάπτυξη από ειδικούς, γι αυτό και αναγκαστηκά περιορίζουμε στην αναφορά τους, άρχισε ο μονομερής εμφύλιος πόλεμος. Κατά τη διάρκειά του από πλευράς Νομοθετικής λειτουργίας διαμορφώθηκε ένας θεσμοθετημένος συγκεντρωτισμός, με την απορρόφηση και της Νέας Νομοθετικής λειτουργίας απ την εκτελεστική εξουσία. Βασικό Νομοθετικό μέσο οι Συντακτικές Πράξεις, δηλ νομοθετήματα συνταγματικής ισχύος. Με τη Σ.Π 21, της 14/2/1945 μέχρι την ανάδειξη της Συντακτικής Συνέλευσης τη Νομοθετική εξουσία την ασκούσαν ο αρχηγός του κράτους (βασιλιάς-αντιβασιλιάς) και το υπουργικό Συμβούλιο, μετά από γνωμοδότηση τριμελούς Επιτροπής. Με τον τρόπο αυτό εκδόθηκαν συνολικά 115 Σ.Π. Οι περισσότερες απ αυτές έπρεπε να ειχαν επικυρωθεί απ τη βουλή.

Μετά τη σύγκληση της νέας βουλής,(πρέπει να σημειωθεί) δεν εκλέχθηκε σαν συντακτική όπως προλβέπονταν αλλά αναθεωρητική, η βουλή, με ψηφίσματα, επίσης πράξεις και αυτές συνταγματικής ισχύος με μεγαλύτερο βέβαια βαθμό τυπικής-ουσιαστικής Νομιμοποίησης, συνέχισε την εκχώρηση αρμοδιοτήτων στη κυβέρνηση. Με τον τρόπο αυτό τα μέτρα καταστολής νομιμοποιήθηκαν πάλι με ψηφίσματα. Στη διάρκεια αυτή εκδόθηκαν συνολικά 29 ψηφίσματα, με βασικότερα α) το Γ! ψήφισμα

της 18/6/1946 «περί εκτάκτων μέτρων αφορώντων τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Ψήφισμα που θέσπιζε το «αντεθνικό έγκλημα». Ετσι η ιδιοποίηση της νομοθετικής εξουσίας με εφάπαξ και αυτόνομη την κυβερνητική Νομοθεσία και απεριόριστες Νομοθετικές εξουσιοδοτήσεις όλη η εμφυλιο-πολεμική Νομοθεσία, έγινε οχι μόνο εν αγνοία του λαου, αλλά και χωρίς την εξουσιοδότηση της βουλής με αναγκαστικούς Νόμους, νομοθετικά διατάγματα κλπ. Τα διατάγματα αυτά εκδίδονταν στο σύνολός τους κατά τη διάρκεια των διακοπών της Βουλής. Συνολικά απ το 1946 μέχρι το 1951 και παρά τη λειτουργία του κοινοβουλίου, εκδόθηκαν στην περόδο αυτή 807 Νομοθετικά διατάγματα.

Το ίδιο ψήφισμα, επέτρεπε τη θέσπιση εκτάκτων μέτρων, όπως ηταν η ίδρυση εκτάκτων στρατοδικείων για την με συνοπτικές διαδικασίες την εκδίκαση αδικημάτων «στρεφωμένων κατα της Άσφάλειας του κράτους, της Δημόσιας Τάξεως και ειρήνης», την ενίσχυση των εξουσιών των αστυνομικών αρχών στο πεδίο της δημόσιας τάξεως και ασφάλειας. Το ψήφισμα αυτό αποτέλεσε την χαριστική βολή στην προσπάθεια συνδιαλλαγής για την ειρήνευση της χώρας. Εφαρμόστηκε αυστηρά σε όλη τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, αλλα και μετα τη λήξη τους. Συγκεκριμένα το Νοθετικό αυτό πλέγμα ίσχυε μέχρι της 24/7/1974.

Απ τους αναγκαστικούς Νόμους διαπιστώνει κανείς το εύρος, τη σκληρότητα της καταστολής, αλλα και τη διάρκεια της ισχύος τους. Ο αναγκαστικός νόμος 509/ 18/6/1947 «Περ μέτρων ασφαλείας του κράτους, του πολιτεύματος, του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των πολιτών», που κυρώθηκε με το Μ.Η ψήφισμα της 9ης Απριλίου. Ψήφισμα σκοπός του οποίου ηταν η καταστολή των «κομμουνιστικών» ενεργειών. Ο Νόμος αυτός εγκαινίασε την περίοδο του μονολιθικού αντικομμουνισμού με τη θέσπιση του «αντεθνικού εγκλήματος».

Η εκκαθάριση των δημοσίων υπηρεσιών, έγινε με την αντιστροφή της υπαρ 6 Συντακτική Πράξη που κυρώθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945. Μια Συντακτική Πράξη που ψηφίστηκε με σκοπό «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των κατακτητών» μεταφράστηκε και κυρίως λειτούργησε κατά «των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίσταση» και με την προσθήκη της γενίκευσης της χρήσης των «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων». Το ωραίο δε ειναι, οτι ενω για τους συνεργάτες των κατακτητών ο νομοθέτης απαιτούσε η αξιόμεπτη δράση του να ειναι «Εκούσια» και «Συνειδητή» για τους αγωνιστές υπαλλήλους, αρκούσε και η συμπωματική σχέση του με το ΕΑΜ. Και το κακό έγινε χειρότερο με την Αμερικανική Νομοθεσία ελληνοαμερικανικής συμφωνία της 20/7/1947, με την οποία συμφωνία, οι αμερικανικές αρχές «εξουσιοδοτούνταν να εποπτεύουν ελευθέρως» τις ελληνικές αρχές σχετικά με τη χρήση της βοηθείας. Ακολούθησε το Ψήφισμα Λ.Ζ της 7/12/1947 που πρόβλεπε την στέρηση της ελληνικής ιθαγένιας και η δήμευση περιουσιων των «συμμοριτών» και καθιστούσε αδύνατη ουσιαστικά την αίτηση για επανάληψη της δίκης για πλάνη ως προς τα πραγματικά γεγονότα.

Με το Γ! ψήφισμα, θεσπίστηκαν πολλά νέα εγκλήματα την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας. Φίμωση του τύπου, απαγόρευση κατοχής όπλων, καταστολή της ληστείας, απαγόρευση δημοσίων κρίσεων ή απόψεων για την αναδιοργάνωση του στρατού. Κυρίως προ των εκλογών, υιοθετήθηκε απ την κυβέρνηση Σοφούλη, ενας Νόμος, ο 942 της 13/2/46 «περί μέτρων προς κατευνασμόν των πολιτικών παθών», ο οποίος απειλούσε με φυλάκιση ενος εως τριών μηνών, και σε περίπτωση υποτροπής δύο εως εξή μηνών χωρίς εξαγορά. Ακόμα ο Νόμος αυτός, πρόβλεπε και τιμωρούσε : την αναγραφή σε μέρος προσιτό στο κοινό «συνθήματα», «λέξεις, «φράσεις » ή «παραστάσεις» , δηλωτικές πολιτικών προτιμήσεων, που μπορούσαν να «εμβάλωσιν εις ανησυχίαν» τους πολιτές ή να «μειώσωσι το παρ αυτοίς αίσθημα ασφαλείας και τάξεως» Προέκταση του Νόμου αυτού ηταν το Γ!

ψήφισμα. Πρόκειται για τον αναγκαστικό Νόμο 890, της 5/2/ 1945, ο οποίος καταργούσε τη μεταξική εκδοχή του «Ιδυώνυμου» που εχει θεσπίση με το 1075 του 1928 για την προστασία της Δημοκρατίας.

Θεσπίστηκαν και εφαρμόστηκαν ευρύτατα και με πρωτόγνωρη αυστηρότητα τα διοικητικά μέτρα της εκτόπισης : ο θεσμός της εκτόπισης που εφαρμόστηκε και στο «νέο κράτος» της μεταξικής περιόδου, πήρε στη διάκρεια του εμφυλίου το χαρακτήρα των στρατοπέδων συγκέντρωσης των φασιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων. Για δεκάδες χρόνια, όλα τα ελληνικά ξερονήσια μετατράπηκαν σε πάνινες (αντίσκηνα) πόλεις και κομοπόλεις Γυούρα, Μακρόνησος, Ικαρία, Κύθυρα κλπ,κλπ.

Στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, η μέθοδος των διοικητικών εκτοπίσεων γνώρισε μια χωρίς προηγούμενο ποσοτική και ποιοτική έξαρση: α) Ποιοτική, γιατί για πρώτη φαρά εφαρμόστηκε μια μαζική καταστολή, πέρα από κάθε έννοια εξατομίκευσης, οχι βέβαια της ποινής-θεωρητικά και πρακτικά δεν επρόκειτο για ποινή, αλλα για «διοκητικό μέτρο», με κριτήριο την υποψία...(συλλήψεις κατά βούληση υπόπτων και συγγενών του υπόπτου, ανιόντων και κατιόντων γνωστών και φίλων). β) ποσοτική : γιατί η συγκέντρωση των «υπόπτων» σε ενα στρατόπεδο «αναμορφώσεως» όπως αυτό της Μακρονήσου, δεν ειχε πιά σαν πρωταρχικό στόχο την απομάκρυνση των «υπόπτων» ατόμων απ τον κοινωνικό τους περίγυρο για μιά λιγο πολύ ορισμένη περίοδο, επειδή θεωρούνταν επικίνδυνοι, αλλά για την εξασφάλιση της ανάνηψής τους, την επανόδο τους δηλ στην «εθνική», τη «νομινόφρονα» οδό, με τη χρήση πολλαπλών μέσων και πιέσεων, που αποσκοπούσαν να αλλάξουν-τσακίσουν τα πιστεύω τους και να συντρίψουν την αξιοπρέπεια, να ταπεινώσουν την προσωπικότητα.

Η Μακρόνησος, που λειτούργησε για δεύτερη φορά σαν τόπος εξορίας, ιδρύθηκε στις αρχέστου 1947, και προορίζονταν αρχικά για τόπο συγκέντρωσης των κληρωτών, για τους οποίους υπήρχαν υπόνοιες οτι τρέφουν συμπάθειες προς τα Αριστερα κόμματα Απ το 1947 μέχρι το 1950, κλείστηκαν εκεί συνολικά 1,100 έφεδροι αξιωματικοί και 27,000 οπλίτες. Ομως μετά το 1948, άρχισαν να συγκεντρώνουν εκεί και πολίτες. Ενα χρόνο αργάτερα πρέπει να ξεπερνούσαν τις 20,000 χιλιάδες πολίτες και τον Νοέμβρη του 1949 μετά την ηττα του Δημοκρατικού Στρατού και την κατάπαυση των εχρθοπραξιών στο Γράμμο -Βίτσι, η κυβέρνηση Διομίδη, υπέβαλε στη βουλή σχέδιο ψηφίσματος, που με συνοπτικές-όπως πάντα-διαδικασίες με τον τίτλο «περί μέτρων εθνικής αναμορφώσεως». Το σχέδιο αυτό ηταν μέρος του Γ! ψηφίσματος της 12/10/1949, με το οποίο δημιουργήθηκε ο «Οργανισμός Αναμορφωτηρίων Μακρονήσου».

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945. «στάθηκαν δυό μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ τους βαρβάρους. Θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στην μνήμη μου. Αυτόν ακριβώς τον «καινούριο λαό» ήθελαν οχι μόνο να μην πληροφορήσουν, αλλά να εξοντώσουν οι επιβήτορες της εξουσίας, που εκλιπάρησαν-φίλησαν κατουρημένες ποδίες για να τους δώσουν τη δυνατότητα αυτή να αρπάξουν την εξουσία με αντικαταβολή την εθνική ανεξατρησία και την υποδούλωση του Λαού, καθώς και τα μέσα να εξοντώσουν αυτούς που θα τους έμπαιναν εμπόδιο στα σχέδια.

Κάθε εποχή εχει τα συμβολά της. Η κατοχή και ο εμφύλιος τα δικά του: Γυούρα και Μακρόνησος. Κολαστήρια τα είπαν και ήτανε. Οχι από μόνα τους. Από κοντά οι Κέρκυρες, οι Ακροναυπλίες και τα Επταπύργια. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι τόποι του ματρυρίου στην Ελλάδα...«και συχνά τις νύχτες (λέει ο ποιητής Λειβαδίτης), οι νεκροί σύντροφοι παραμερίζουν με κόπο τη λήθη για να μου στείλουν λίγα δάκρυα...». Για να συμπληρώσει ο ποιητής Φώτης Αγκουλές με ενα λιγόλογο

ποίημα, αφιερωμένο: Στους συντρόφους που δεν γυρίσανε. «Ας ρίχνει τριγύρω σκοτάδι η νύχτα, ας ρίχνει. Ας μήν φτάσατε πουθενά. Ο δρόμος μας αρχινά, από εκεί ο οδικός σας τελειώνει. Μέσα στο κάτασπρο χιόνι μια ματωμένη γραμμή το δρόμο μας δείχνει. Ας ρίχνει τριγύρω σκοτάδι η νύχτα, ας ρίχνει. Ακολουθούμε πιστά τα ματωμένα σας ίχνη». Και συνεχίζει ο Μιχάλης Πασιαρδής με το ποίημα : «Ο ΤΡΕΛΟΣ». «Οχι, δεν ηταν τρελός! (Αυτό πίστευαν οι αλλοι / έλεγαν: τόσα χρόνια στον πόλεμο.../ μάχες, επιθέσεις, υποχωρήσεις, σφαγές, / οδοφράγματα, ατελείωτοι πυροβολισμοί...) Μα οχι, δεν ηταν τρελός. Μανάχα οταν / γύρισε, κι ηταν τόσο μεγάλο και βαθύ / το όραμα του, τότε μονάχα ένιωσε / πως δε βολεϊ να ζήσει πιά αναμεσά μας».

Η αναφορά στα κολαστήρια αυτά προκαλεί και σήμερα ακόμα μια έντονη ανατριχίλα. Ενα ρίγος που διαπερνά ολόκληρο το σώμα και για όσους τα έζησαν τους λούζει ενας κρύος ιδρώτας και ενας κόμπος φράζει το λαιμό, οχι βέβαια από φόβο αλλα από ανάμνηση αυτών που θέλουν να ξεχάσουν.

Για τη Μακρόνησο, εχουν γραφτεί αρκετά πράγματα. Υπάρχαν ομως «λεπτομέρειες», περιστατικά ή «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά, είτε έγιναν αλλα αμέσως για ευνόητους λόγους «κουκουλώθηκαν». Μας μένουν άγνωστες- και ίσως μένουν τέτοιες για πάντα οι «λεπτομέρειες», για τους τρόπους και τις μέθοδες «αναμόρφωσης», τους χώρους και τις επινοήσεις (τα πάντα οχι μόνο επιτρέπονταν-επιβάλονταν), η εφαρμογή της πιό «αποδοτικής» και η «συμπεριφοράς» και κυρίως τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε Φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία ή σε αγνωστούς ακόμα τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους-και από ποιούς εξαφανίστηκαν «Μυστηριωδώς» τόσες εκατοντάδες Ανθρώπων, που το μόνο τους έγκλημα για πολλούς ηταν η συμμετοχή τους στη Αντίσταση και για άλλους απλώς η «υποψία», οτι δεν συμφωνούσαν μαζί τους.

Ίσως αυτός να ηταν κατά βάθος και ο λόγος, που αποφάσισαν μερικοί να ρίξουν στο χαρτί την «ιστορία» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων. Των Ανθρώπων, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν, πραπάντος γι αυτό «πληρώθηκαν» και με «φιλοξενεία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια και τις φυλακές ίσαμε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...Και μίλησαν ή προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν κάποια πράγματα, που τότε εκείνοι ή και οι αλλοι, απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί.

Πολλοί ειναι αυτοί που ένω γνώριζαν, τα τέτοια και τα όσα φρικτά πράγματα γίνονταν εκει, δεν δύστασαν να πλέξουν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θέαρεστο έργο που συντελούνταν στη Μακρόνησο. Θα Σταχιολογίσω μερικά απ τα εγκώμια που επιδαψίλευσαν γι αυτό το προμελετημένο ιστορικό κακούργημα. Ο τότε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος, (που ειχε απαγορεύσει να παιχθεί το θεαρτικό έργο Ορνηθες) και μετά την μεταπολίτευση Πρόερδος της Δημοκρατίας, ειπε για τη Μακρόνησο: «Το θαυμάσιο αυτό έργο ειναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, την στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια και τη δημιουργία». Ο ίδιος ειπε ακόμα οτι : «Η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα. Το εύχομαι». Και πράγματι τη σκέπασε. Ολόκληρη την Ελλάδα και τους Ελληνες, ειχε γίνει και έμεινε μέχρι το 1974, μια εκτεταμένη Μακρόνησος. Είπε και αλλα πολλά και πολλοί ηταν αυτοί του θαύμαζαν το εργο της Μακρονήσου και την ερήμωση των ψυχών των ανθρώπων που οδηγήθηκαν εκεί..

Ο κ Π Κανελόπουλος, Υπουργός τότε των στρατιωτικών είπε επί λέξη: «Στο ξεκρονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά ποτέ».Και συνέχισε «Το υπέροχο αυτό σχολείο εθνικής μετάνοιας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών

της Ελλάδας. Το έργο της Μακρονήσου, αναγνωρισμένο ήδη, διεθνώς ώς παράδειγμα και πρότυπον, άξιον μιμήσεως εις όλας τας ελευθέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλον τιμής, δι όλους οι οποίοι συνέβαλον και συμβάλουν εις την πραγματοποίησίν του». Και δεν αρκέστηκε σ αυτά: «Εδώ στη Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς, αν και αιώνια, εχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται είς την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».

Πριν από τις δηλώσεις αυτές για τη Μακρόνησο και το «Εθνοσωτήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί, απευθυνόμενος προς τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις τις αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Αρχηστράτηγο του στρατού μας και που σαν αρχηστράτηγος, θα έσωνε με τις βόμβες Ναπάλμ, την Ελλάδα απ τους Ελληνες και εκείνο το περίφημο δείχνοντας το στρατό μας:«Στρατηγέ είδου ο στρατός σας». Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα, στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Για την Ελλάδα, που ύστερα από εναν υπέρ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, την οποία κυρίως με τα λόγια με τις πράξεις την μετάτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, της ΣΙΑ, του 6ου αμερικάνικου στόλου, και του ΝΑΤΟ. Την μετέτρεψαν σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη, που για πρώτη φορά την ειχε κάνει μέσο του ΕΑΜ ο αγωνιζόμενος λαός την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γιές Μάν.

Οπως το 21, έτσι και τώρα οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελληνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία οι οποίες όπως και τότε, ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα τότε για να ηττηθεί η Φεουδαρχία, και τώρα για την ηττα του φασισμού. Αγώνες που κανένας πλέον (εκτός...) δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει και να το διανοηθεί ακόμα, πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα, στην πριν του 1940 θέση-κατασταση. Και δεν θα ξαναβρισκόταν σε αυτήν τη θέση, αν η άρχουσα τάξη της χώρας, δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, αν δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές και κυρίως αν δεν έβαζε οπως πάντα πάνω απ τα εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Οι ανθρωποι, που ποτέ δεν σκέφτηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο. Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη, θα φρόντιζε και για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση ομως και σε σχέση με αυτά του λαού και της χώρας. Επειτα, υπερασπιζόμενη παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και αυτά του λαού και της χώρας, δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία. Να εξαγοράζει εξουσία.

Και επειδή οι προλαλίσαντες (βέβαια δεν ηταν οι μόνοι) που συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε ομως ποιό ηταν το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα». Ολοι όσοι ειχαν βρεθεί στην Μακρόνησο, ηταν γιατί στα χρόνια της κατοχής πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαιά, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδασκαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «Αμύνεσθε περί πατρίς» και τα «Νύν πάντων ο Αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές.

Αν οι άνθρωποι αυτοί ειχαν αδιαφορήσει, ή αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες εκμεταλλευόμενοι τον πόνο και τη δυστυχία του λαού. Αν ειχάν σκύψει το κεφάλι και (προπαντώς αυτό), αν ειχαν «συνεργασθεί», είτε στη διάρκεια της κατοχής με τους κατακτητές, καταδίνοτας, συλλαμβάνοντας και κρεμώντας Ελληνες και καταστρέφονταν χωρία, είτε μετά με τον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, που με αεροπλάνα, καράβια τάνκς και πυροβόλα βομβάρδιζε την Αθήνα, τον Πειραιά και τα περίχωρα, όλα θα τους ειχαν έρθει μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί. Θα τους αναγνωρίζονταν η «προσφορά» και θα

ειχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία, όπως συναίβει με τους συνεργάτες των κατακτητών και του Σκόμπυ. Ηταν όμως παιδία. Ανθρωποι με ενθουσιασμό και ιδανικά, πίστη και οράματα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια και αγάπη για την Πατρίδα, οπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες...

Και ξαφνικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, σχεδόν παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους άνυδρους βράχους της Μακρονήσου, στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις σκοτεινές και ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι μπορούσε για την εξόντωτική τους «αναμόρφωση».Την ψυχική τους διάλυση και τον «μέχρι έσχάτων» εξευτελισμό τους. Ταπείνωση ηταν η λέξη κλειδί. Τί να πρωτό αντέξουν και πώς; Να υπερασπιστουν την ζωή και την αξιοπρέπειά τους; Η καθυπόταξη-εξουθένουσή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική. Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξόριστους στρατιώτες και πολίτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι την Μακρόνησο.

Εκεί λοιπον, στα Μακρονήσια, τη Γυούρα και τα κάτεργα των φυλακών και στο πρόσωπο ολων εκείνων των αγωνιστών απ τη Γενιά της Αντίστασης. Των άνθρώπων που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουν το ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η λευτεριά, η Δημοκρατία, η ανθρωπιά, η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης. Μια πρωτοφανής σε έκταση και αργιότητα επιχείρηση, ταπείνωσης, υποταγής και εξόντωσης της λεβεντίας ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπο την έμνευση και εποπτεία ξένων (Αγγλό-Κολαντώνιδων και ΣΙΑ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσαμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Με το σύνθημα «θα λυγήστε ή θα πεθάνετε» οι φιλόδοξοι στόχοι του αντεθνικού εγκληματικού φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια στον απλό-οπως θα νόμιζε κανείς και όπως το πρόβαλε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος κατά την περίοδο του εμφυλίου εμφυλίου πολέμου. Αλλά αποσκοπούσε στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική εκμηδένιση, στον αποχρωματισμό, στην υποταγή και τελίκα στην αναβάπτισή μας στα νάματα της εθνικοφροσύνης. Ετσι εκτός απ τα βασανιστήρια, τις καθ οδών δολοφονίες, τις βαριές ποινές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα στρατόπεδα του Αιγαίου, της Μακρονήσου και τις φυλακές, χρειάστηκε να επιστρατευτούν, στυγνές και απάνθρωπες μέθοδες βασανισμού. Να χρησιμοποιηθούν ολα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και τρομοκρατίας. Και ολα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του αγωνιστή.

Οταν η τρομοκρατία μετατρέπεται σε ιδεολογία τότε, τον λόγο τον εχει η ΑΤΙΣ. Η ΑΤΙΣ λοιπόν, το σήμα κατατεθέν σε όλη την ιστορική μεταπελευθερωτική διαδρομή η βία. Η μυθική Θεά, αδερφή κατά τον Ησίοδο του κράτους, του ζήλου και της δίκης, που μαζί με τα αδέρφια της βοήθησε το Δία να νικήσει τους Τίτανες. Αυτή λοιπόν, την άλλοτε σύμμαχο των Θεών, που μαζί δέσανε κατ εντολή του Δία, να δέσει τον ιβρυστή Προμυθέα στον Κάυκασο, επιστράτευσαν και οι σύγχρονοι «φρουροί της εθνικοφροσύνης» προκειμένου να πραγματοποίησουν τα εγκληματικά τους σχέδια. Αντικειμενικός και αμετάθετος στόχος της εθνικοφροσύνης, η με κάθε τρόπο απομόνωση και αποτελεσματική εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων, καθώς στη χώρα φούντωναν οι φλόγες του εμφυλίου πολέμου.

Κάθε πρωϊ «στον συνήθη τόπο εκτελέσεων» σκότωναν και παιδιά, είτε τον τόπο αυτό τον έλεγαν Γουδί, Αίγινα, Κέρκυρα, Κεφαλονιά, Σπάτρη, Τρίπολη, Λάρισα, Γιανιτσά, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Μακρόνησο, Γυούρα κλπ. Ποιόν τόπο να πρωτοθυμηθώ, που όλη η Ελλάδα ηταν μια φυλακή, ενα στρατόπεδο εξορίας και ενας τόπος εκτελέσεων. Κάθε πρωϊ: θάνατος στα βουνά και στα χωριά της Ελλάδας πόλεμος και θάνατος. Θάνατος και πάλι το αλλο πρωϊ θάνατος και το επόμενο...

Μόνο μια ισχυρή φαντασία, σε συνδιασμό με μιά εξ ίσου ισχυρή πένα, θα μπορούσε ίσως να αναπλάσει, εστω μερικά-ικανοποιητικά αυτές τις στιγμές και τις ιστορίες φρίκης που συντελούνταν στην πλειάδα των κολαστήριων. Γιατί πέρα απ την περιγραφή η φαντασία και η πένα για να ειναι εστω μερικά αντικειμενική, πρέπει να αναπλάσει εκτός απ τη φρίκη, να μεταφράσει τον πόνο αυτών των ανθρώπων σε δημιουργία και την πίκρα σε ελπίδα για μιά καλύτερη ζωή, που ηταν το ζητούμενο αυτών που δέχονταν την προσωποποίηση της ωμής βίας.

Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπευστών της Μακρονήσου, έπρεπε να μπεί σε κίνησει και η κρεατομηχανή που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής» και μια ακόμα πιό ραφινάτη «εθνικής επαναπροσαρμογής».Τέτοια Γραφεία, ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Για το πώς λειτουργούσαν αυτά τα Γραφεία, δεν θα βρεθούν ποτέ εκείνες οι κατάλληλες λέξεις, με τις οποίες θα μπορούσαν να περιγράψουν επακριβώς τις μέθοδες, τα μέσα και το μέγεθος αυτού του απάνθρωπου, ειδεχθέστατο και ανεξίτηλου κακουργήματος.

Οταν σε καλούσαν μέρα ήταν για να σου πάρουν, δήθεν, τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει στη Μακρόνησο, ή στη φυλακή από δική σου πρωτοβουλία η χωρίς να σου εχουν πάρει στοιχεία και χαρτιά και με ψαχουλεμένο κορμί και τσέπες και πολλές φορές τα δακτυλικά αποτυπώματα... Πολλές φορές φώναζαν και τη νύχτα... Τότε το μόνο που δεν ήξερες, ηταν αν θα ξαναδείς το πρωϊ τον ήλιο. Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής σου δράσης» : «Για πές μας, που ήσουν στην κατοχή, αν εχει κάνει αντάρτης (στον ΕΛΑΣ εννοιείται), αν ήσουν σε Αριστερές οργανώσεις (ΕΑΜ-ΚΚΕ), κλπ, αν ψήφισες το 1946 και αν οχι γιατί, για να φτάσουν τελικά στο αν «αποκηρύσεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις, με την υπογράμιση πως εχεις πολλούς λόγους να το κάνεις, αλλα για δύο οπωσδήποτε α) Αν δε ήσουν σε αυτές, τότε θα το κάνεις για να διαχωρίσεις τη θέση σου. β) Αν ομως ήσουν, τότε έπρεπε να τις αποκηρύξεις, γιατί ηταν «αντεθνικές» κλπ πράξεις, και επιπλέον για να «τακτοποιηθείς» εθνικά! Φυσκά όλα αυτά θα τα δήλωνες «όλως αυθορμήτως και άνευ ουδεμιάς πιέσεως». Και αυτό για να μην σε πάρουν τη νύχτα και εχεις και εσύ την ίδια τύχη με τους...ή για να αποφύγεις το ραντεβού με τη Γάτα σε κάποιο τσουβάλι.

Πολλές φορές στην αρχή έδειχναν πως τους ηταν αρκετή μια προφορική δήλωση. Αργότερα όμως έπρεπε να γίνει και η γραπτή, έτσι «για να διατηρηθούν οι τύποι» και πάντοτε για να σε «τακτοποιήσουν εθνικά». Εννοείται πως τώρα πλέον έπρεπε να αποκηρύξης εκτός απ το ΚΚΕ, το ΕΑΜ και τις παραφιάδες την ΕΠΟΝ, την Ε.Α και ό,τι άλλο ειχε σχέση με την Αντίσταση, μα και τους συγγενείς σου, αν συνέβαινε να ειναι αριστεροί.

Στη συνέχεια εκτός απ τη δήλωση αποκήρυξης, έπρεπε να γράψεις και διάφορες «επιστολές» απ το υπόδειγμα : στις αρχές του τόπου σου, τον Παππά του χωριού ή της ενορίας σου, στον μπακάλη, το φουρνάρη, το μανάβη κλπ της γειτονιάς σου σε γνωστούς και αγνώστους που αυτοί θα σου υπόδειχναν. Δύσταζες να γράψεις γράμμα σε κάποιο συγγενή ή φίλο απ το φόβο να μην σου ζητήσουν να στείλεις και σε αυτούς και κυρίως απ το φόβο να μην στείλουν αυτοί γράμμα για λογαριασμό σου.

Ορισμένες φορές, σε συνδιασμό με τις απειλές, το έριχναν και στο συμπονετικό : «γιατί βρε παιδί μου, δεν σκέφτεσαι την καημένη τη Μάνα σου, που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα, τώρα να εχει και την έγνοιά σου, που είσαι εδώ στο ξερονήσι ή φυλακή και το φόβο μη σου...,ενώ στο χέρι σου ειναι να τακτοποιηθείς γρήγορα και να πάς κοντά της». Σαν άνθρωπος πρέπει και για το δικό τής καημό και καλό να φροντίσεις... με τον αποχαρακτηρισμό σου!!

Το έργο όμως της «καθυπόταξης» δεν ηταν τόσο εύκολη υπόθεση. Ο χρόνος περνούσε και η προσπάθεια, δεν ακολοθούσε το ρυθμό που ειχαν προγραμματίσει οι εμπευστές, γι αυτό εκτός απ τις απειλές έβαζαν σε κίνηση και την κρεατομηχανή. Κατά τη λειτουργία της μερικές φορές ειχαν μάζι τους και κάποιον «γιατρό», οπως στην αναγκαστική σίτιση στις απεργίες πείνας. Και ενα λαστιχένιο Σωλήνα. Στις φυλακές της Κεφαλονιάς σε μια απεργία πείνας από την αναγκαστική σίτιση το 1949 πέθαναν έξη (6) συγκρατούμενοι από πνευμονική συμφόρηση. (τα ονόματα στη διάθεση του καθένα). Η δουλειά του ηταν, οταν ο βασανιζόμενος ή ο απεργός λιποθυμούσε να «γνωματεύσει» επι τόπου αν ο βασανισμός μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς καμιά διακοπή ή να του ρίξουν μερικούς κουβάδες νερό και να συνεχίσουν «κανονικά» το έργο τους οι βασανιστές, που τον περιτριγύριζαν γεμάτοι «εθνικό παλμό» οργή και αγανάκτηση για την στενοκεφαλιά του προδότη!!!

Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ομαδικών και ατομικών, τα μεγάφωνα παίζανε εμβατήρια και ακούγονταν συνθήματα: «Η Μακρόνησος και η Γυούρα αποτελούν συνέχεια του αρχαίου ελληνικού πνεύματος, του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού πολιτισμού...» Οσοι αντέχανε στο ολοήμερο ξύλο, τους παίρνανε φορτωμένους με τα ρούχα τους στην πλάτη, τους πηγαίνανε και τους στήνανε όρθιους να ξενυχτήσουν σε μια άκρη. Αμα έπεφτες κάτω, χυμάγανε, απάνω σου και ενω σε κάνανε τουλούμι στο ξύλο σε υποχρέωναν να φωνάξεις: «Η Μακρόνησος στέκει δίπλα στον Παρθενώνα και φωτίζει και θα φωτίζει εφόσον θα υπάρχουν σκοτάδια». Αν δεν φώναζες, σε άρπαζαν και σε πετάγανε με τα ρούχα στη θάλασσα. Υστερα από αρκετή ώρα σε βγάζανε και σε αφήνανε να χτυπάν τα δόντια σου απ το κρύο. Και μόλις άρχιζες να συνέρχεσαι, σε υποχρέωναν μα πείς τί ειναι η Μακρόνησος. Αν δεν το έλεγες σε βουτάγανε ξανά και ξάνα στο νερό για περισσότερη ώρα. Δαρμένος, βρεγμένος, κρυωμένος, μια μέρα, δυό μερες, τρείς τί θα έκανες, θα έσπαγες και θα υπογραφες...

Σ ολους τους τόπους του μαρτυρίου : Ασφάλεια, φυλακές ή στρατόπεδα, για τους βασανιστές, ολα τα μέσα ηταν θεμητά. Ο ανθρώπινος πόνος, η αρτημέλεια και η ίδια η ζωή του κρατουμένου δεν μετρούσε καθόλου, αρκεί να συντριβεί η προσωπικότητα και το αγωνιστικό φρόνημα, να εξευτελιστεί η αξιοπρέπεια του συλληφθέντα να ομολογήσει και του κρατουμένου να αποσπαστεί η περίφημη δήλωση μετανοίας.

Αυτήν ηταν η θεωρία και ο τρόπος λειτουργίας της μηχανής «παραγωγής» δηλώσεων, και βέβαια τους έβγαινε με αρκετούς. Ομως τα πράγματα δεν σταματούσαν εδώ. Μόλις το υπέγραφες αυτό το χαρτί, έπρεπε λέει, να βγείς απ το μεγάφωνο και να πείς αυτά τα αξιομνημόνευτα: «Με λένε...Εδώ στη Μακρόνησο βρήκα τη στοργή της πατρίδας, βρήκα το φώς μου, βρήκα την υγεία μου, ξανά έγινα Ελληνας». Οι άνθρωποι στάζανε ακόμα νερό και αίμα, πρησμένοι απ το βρωμόξυλο και υποχρεώνονταν με την «πειθώ» να ανακαλύψουν και να εκφράσουν τη στοργή που βρήκανε!!!

Δεν έφτανε ομως η δήλωση και τα «ζήτω» και αυτό γιατί η δουλεία αυτή ηταν και πολύ και δύσκολη. Επρεπε να υπάρχουν και βοηθοί. Βέβαια, υπήρχανε αξιωματικοί και φύλακες γι αυτήν τη δουλειά, που γίνανε γνωστοί αργότερα σαν εκείνον το μεγάλο αστέρι της χούντας, τον Ιωαννίδη, τον φιλοκύπριο αγωνιστή... Δεν ξέρω πόσοι Ελληνες θυμούνται την δήλωση του Κίσιγκερ για την Κύπρο. Ειχε πεί επι λέξη:

«ο διαμελισμός της Κύπρου ειναι αρχή έναρξης της Νέας Τάξης Πραγμάτων στον κόσμο». Ποτέ όμως οι αξιωματικοί και οι φύλακες δεν μπορούσαν να φέρουν σε πέρας αυτόν τον όγκο και την ποιότητα δουλειάς χωρίς υπηρέτες. ΟΙ υπηρέτες δεν έπρεπε να ειναι οι ανθρωποι που αργότερα θα...Επρεπε να ειναι «Μάδε εν Μακρονήσω και εν τη φυλακή», έτσι ώστε και αν διηγηθεί ή γράψει τα όσα έζησε, είδε και υπόφερε να μήν γίνει πιστευτός, αφού και αυτός συμμετείχε στο «θεάρεστο έργο». Επειτα σκέφτηκαν αλλή «γλύκα» εχει να σε βασανίζει ο χθεσινός σύντροφος, συναγωνιστής, συμπολεμηστής και συγκρατούμενος και άλλο...Πολλοί απ αυτούς ειχαν φτάσει να λύνουν και να δένουν...Για μερικά πράγματα αυτοί καθορίζανε αν έγινε γνήσια «ανάνηψη», για μια σίγουρη επιστροφή στη Μητέρα πατρίδα, πριν πάρει κάποιος το πιστοποιητικό απ τον καινούριο παρθενώνα.

Τους ειχαν πάρει τη δήλωση, αλλα έπρεπε να συνεχιστεί και να ολοκληρωθεί η αναμόρφωσή τους. Η κολυμπήθρα, που θα τους ξαναβάφτιζε Ελληνες, κράταγε καιρό, δεν ηταν μιά και έξω. Για να γίνουν πιστευτοί, έπρεπε να περάσουν απ τα υπόλοιπα «τριάντα εννέα κύματα». Ο πόλεμος πλησίαζε προς το τέλος: «Δεν υπήρχει καιρός για χάσιμο και κυρίως δεν υπήρχε καιρός για επιείκεια! Η συνέχιση της επιείκειας και ειδικά της μεγαλοψυχίας, συμβάλει στην ενθάρρυνση του κακού! Υπάρχουν ακόμα μερικοί που «μολύνουν την ατμάσφαιρα» και μας εκθέτουν. Είμαστε όλοι υπεύθυνοι γι αυτήν την καθυστέρηση του προργάμματος. Δεν πρέπει να εφησυχάζουμε και να αρκούμεθα στις μέρχι τώρα επιτυχίες και την προσωπικής μας περίπτωση. Εφεξής, η συμπεριφορά εκάστου θα εκτιμέται απ την ενεργετική συμμετοχή για την εξαφάνιση κάθε εστίας...Κι αυτό ειναι το πιό ύψιστο καθήκον μας.»

Ομως ο εμφύλιο τελείωσε. Μπαίνοντας το 1950, με σταματημένες τις εκτελέσεις, η ανάσα μας άρχισε να γίνεται πιό βαθιά, τα αυτιά μας επανήλθαν στη θέση τους και τα μάτια να βλέπουν τα ίδια πράγματα που μας περιέβαλαν με κάποιο διαφορετικό τρόπο. Ποιό χαρούμενα τα χρώματα, πιό λαμπερό τον ήλιο, πιό υποφερτές οι νύχτες και αυτά τα όνειρα δεν ηταν πιά τα ίδια. Τα ταραγμένα και βασανιστικά. Αν και τα βράδια συνέχιζαν να έρχονται στα αυτιά μας εκείνες οι τραγικές αποχαιρετιστήριες φωνές «γεία σας, αδέρφια, γεία σας, αδέρφια», αφού ακόμα και οι κραυγές των φρουρών στο μανδρότοιχο της φυλακής, που φώναζαν-το γνωστό-κάθε λίγο και λιγάκι το «φύλακες, γρηγορείτε », πολλές φορές μέσα στον ύπνο μας τις παίρναμε για τις φωνές των συντρόφων μας που πήγαιναν για εκτέλεση. Θα παίρναγαν αρκετά χρόνια ακόμα για να φύγει αυτή η βουή απ τα αυτία μας και ίσως να μην φύγει ποτέ.

Σ ενα ποιημά του ο Αμερικανός ποιητής xaine tores λέει : «Ενας άνθρωπος πεθαίνει μέσα μου κάθε φορά, που κάποιος πεθαίνει δολοφονημένος απ το φόβο και τη βία ενός αλλου ανθρώπου». Αυτόν τον θάνατο εμείς τον είχαμε κάθε μέρα, τόσο απ τους συντρόφους που υπόκυπταν οσο και απ αυτούς που σκότωνε κάθε πρωϊ η πολιτεία απ το φόβο της.

Για αρκετά χρόνια ζήσαμε την ειρωνεία, τη βρισιά, τους εξευτελισμούς, την ταπείνωση, τα καθημερινά βασανιστήρια, μόνο και μόνο επειδή πήραμε μέρος στην Αντίσταση. Ζήσαμε τα μαρτύρια της καταπίεσης επειδή σκεφτόμασταν αλλιώς, επειδή είχαμε διαφορετική άποψη για τη ζωή. Γνωρίσαμε την πίκρα της εξορίας και της φυλακής, χειρότερη και απ το θάνατο γι αυτόν και μόνο το λόγο.

Πως να ξεχάσεις τους τουφεκισμένους, που σκότωσαν τόσους και τόσους συναγωνιστές μας; Πώς να ξεχάσεις το υπόγεια κελιά που κλείστηκαν οσοι αρνήθηκαν να υποταχθούν στο καθεστώς της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της αδικίας, που τόσο άγρια άρχισε αμέσως μετά την απελευθέρωση; Πως να τα ξεχάσεις όλα αυτά. Αγωνιστήκαμε-κοιμηθήκαμε με το όνειρο για μιά Νέα Ελλάδα, για να ξυπνήσουμε με την τραγωδία, με μόνιμο σύντροφο όσους δεν μας πήρε κάποιο βόλι,

τον παρατετάμενο θάνατο απ την πείνα και τα βασανιστήρια. Κανένας λαός άξιος να φέρει το όνομά του, πολύ περισσότερο ο δικός μας δεν θα μπορέσει να ξεχάσει τους αγώνες που χρειάστηκαν για να κερδίσουμε την απελευθέρωσή μας.

Οταν σταμάτησαν οι εκτελέσεις αρχίσαμε να ονειρευόμαστε το αύριο. Η νύχτα αιώνας στο κελί. Και οι δυό η τρείς συγκάτοικοι στριφογυρίζαμε στα στρώματα. Να κάτι καινούριο λέγαμε στη ζωή μας. Ακρίβαινε η αξία του Ανθρωπίνου κρέατος. Τέρμα οι εκτελέσεις. Θα σώζονταν οχι μόνο οι ισοβίτες και οι εικοσάριδες, αλλα και οι εναπομείναντες μελλοθάνατοι. Και τώρα τί γίνεται. Ολα οσα ειχες συζητήσει με τον εαυτό σου άλλαζαν, γιατί δεν μπορεί λέγαμε, θα δωθεί κάποια αμνηστία. Οσοι ζήσαμε θα βγούμε απ αυτόν το λάκο των Λεόντων. Μετά το ερώτημα που μπήκε στον καθένα ηταν : τί Σόϊ θα ειναι αυτό το αύριο για μάς ; Θα ειναι όπως τον ονειρευθήκαμε ή οχι. Οπως και να είναι δεν έχει σημασία αυτήν την ώρα. Εκείνο που μετρούσε, ειναι πως θα είσε ζωντανός, θα ζείς σαν άνθρωπος, εξω απ τα σίδερα της φυλακής και δεν θα ανασάνεις τον μουχλισμένο αέρα του κελιού. Και να τι με περίμενε, ύστερα από 16 και πλέον χρόνια φυλακή, οταν έστω και αργά ήρθε η ποθητή μέρα.

Εμείς αφήσαμε εναν αλλο κόσμο και οταν γυρίσαμε, όσοι γυρίσαμε, βρήκαμε εναν αλλο κόσμο με ολες τις δυσκολίες και τις επιπτώσεις που η προσαρμογή συνεπάγεται σε εναν τρόπο ζωής εντελώς διαφορετικό απ αυτόν που αφήσαμε.

Την πρώτη γεύση για το τί με περίμενε, μου την έδωσε ο Διοικητής Ασφαλείας της Θεσσαλονίκης, που όπως προέβλεπε του Βούλευμα έπρεπε να δώσω παρών. Με ρώτησε αν «έκανα δήλωση». Οταν του απάντησα οτι δεν έκανα η απάντησή του ηταν «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Ποτέ δεν ειχα νοιώσει ενα τέτοιο συναίσθημα, κάποια νύχτα στο κατεργό της Κέρκυρας τόσα χρόνια κρατούμενος οτι αυτό το αύριο που ονειρευόμουν για τους απογόνους θα γίνει και δικό σου ! Το ίδιο και σε λίγο πιό αυστηρό τόνο και η Ασφάλεια Βεροίας, με τη σύσταση οτι πρέπει να τα «ξεχάσω αυτά που ήξερα» και στο εξής αν θέλω να «περάσουμε καλά να κοιτάς τη δουλειά σου και μόνο». Και πράγματι ύστερα από λίγες μέρες αναζήτησα δουλειά.

Το μόνο πράγμα που πρόσφερνε η πολιεία στον αποφυλακιζόμενο, ηταν ενα φύλλο πορείας που ίσχυε μόνο για το τρένο και το καράβι. Ολα τα άλλα ηταν πλέον δικό σου θέμα. Διατροφή, διαμονή ή αν η πόλη ή το χωριό δεν συνδέεται με τρένο ή το καράβι έπρεπε να πληρώσεις για να φτάσεις στον προορισμό σου.

Οπου και αν αναζήτησα δουλειά βρήκα κλειστές τις πόρτες. Και αυτές που με δέχονταν η Ασφάλεια την επομένη... Οι μέρες περνούσαν και οι ανάγκες μεγάλωναν. Δεν ένοιωθα άνετα να με συντηρεί η ενηντάρχονη (90) Μητέρα μου. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία (92). Αυτός ο Ηρωας, που ξεπροβόδησε τρία παιδιά της στον αλβανικό πόλεμο και τέσσερα στην Αντίσταση, και μετά την απελευθέρωση περήμενε πέντε περίπου χρόνια να απολυθεί το ενα της παιδί απ την εξορία και τον άλλο σχεδόν δεκαέξη απ τη φυλακή. Και το πιό ωραίο ειναι οτι για να μου κάνουν πιό δύσκολη τη ζωή, με έπιαναν στη διασταύρωση Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρους, και πριν μου κάνουν σωματική έρευνα μου ζητούσαν να τους δώσω περίστροφο, που δεν ειχα λέει παραδώσει οταν αποστρατεύθηκα απ τον ΕΛΑΣ. Τα πράγματα δυσκόλευαν και Δουλειά πέρα απ ενα ή το πολύ δυό μεροκάματα δεν μπορούσα να κάνω στον ίδιο εργοδότη τρίτο. Είδα και απόειδα που λέει ο λαός, πήγα και ζήτησα δουλειά στο ασβαστοποιϊο του κ Μπάκη. Πράγματι μου είπε πως χρειάζεται εναν εργάτη και την επομένη να πάω στη δουλειά. Η δουλειά που θα έκανα ήταν να ρίχνω πέτρες στο καμίνη. Πήγα όλο χαρά στο σπίτι.

Δεν πρόλαβα ομως να κάνω και τρίτο μεροκάματο. Την Τρίτη μέρα που πήγα ο επιστάτης μου είπε πως «πήραν ενα αλλο στη θέση μου» και να περάσω το Σάββατο να πληρωθώ. Την πληρωμή την έκανε ο ίδιος ο κ Μπάκης, με τον οποίο αργότερα

γίναμε και φίλοι. Οταν με είδε με ρώτησε «Καλά τί τους έκανες και επέμεναν τόσο πολύ να σε διώξω απ τη δουλειά»; Να μερικά ενδεικτικά στοιχεία για το πως έζησα μέχρι την αυγή της 21ης Απριλίου 1967 που συνέλλαβε ξανά η χούντα.

Τον Αύγουστο του 1964 παντρέφτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα διακιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε οτι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι». Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα στην ασφάλεια. Και μετά δυό ή τρείς μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υπολη θείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας είς Καβάλαν- Βόλον και Θεσσαλονίκη (για τα Γιάννενα που ζήτησα μου είπαν πως δεν εχουν διαθέσιμη δύναμη), καθίν δέον να επανέλθη και να παρουσιασθή είς την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσις. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξάνδρεια, Μελίκη και Νάουσα. Για θύμιση κράτησα δυό τρία από αυτά τα ημερήσια ή πενθήμερα οπως αυτό του γαμήλιου ταξιδιού διαβατήρια.

Με την υπ αρίθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργιου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) είς Βέροιαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξάνδρειαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποίησιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει οπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 15 Φε/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή. Και σε συνέχεια γίνεται η θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών. Εν Αλεξανδρεία 16/2/1966. Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθην Δια την άφιξην του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθει δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός απ την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που δεν συμπεριελήφθει στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, που είχε πεθάνει τον Σ/μβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπεία της περιουσίας που θα κληρονωμούσα στη Μητέρα μου μετά τον θάνατό της. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια και τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αρίθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικοί Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2{1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιω μάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1962, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-

110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/62 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδομένον αιτήσει του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις.Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Μα και οταν το 1970, γύρισα απ την τριετή εξορία και πάλι δεν με άφηναν σε χλωρό κλαρί οσον αναφορά τη δουλειά. Υστερα από πολλές προσπάθειες κατόρθωσα να πιάσω δουλειά στην φαρμακευτική εταιρεία ΗΕΜΙΚΑ, σαν εκπρόσωπός της στην Κεντροδυτική Μακεδονία. Το αντικείμενο της δουλειάς ηταν η επίσκεψη και η ενημέρωση των Γιατρών, οσον αφορά τη λειτουργία και χρήση των φαρμάκων και τα φαρμακεία της περιοχής προκειμένου να παίρνου παραγγελίες. Η Ασφάλεια με υποχρέωνε, πριν επισκεφτώ τους Γιατρούς και τα Φαρμακεία των πόλεων που επισκεπτόμουν, κάθε φορά να δίνω πρώτα παρών στην Ασφάλεια, όπου συγχά μου έκαναν σωματική έρευνα και με απειλούσαν. Με παρακολουθούσαν κατά πόδας. Μαλιστα μια φορά που πριν πάω στην Ασφάλεια της Κατερίνης επισκέφτηκα το φαρμακείο της Δ/ας Καίτης Κουκουβίτου. Πριν καλά καλά προλάβω να πάρω την παραγγελία με συνέλαβαν, με αποτέλεσμα να χάσω αργότερα λόγω αυτών των δεδωμένων τη δουλειά μου.

Τις εργασιακές μου υποθέσεις σε σχέση με την εταιρεία τις ειχα αναθέσει στον Δικηγόρο κ Κώστα Καπανίδη, τον οποίο ενημέρωσα για τη συμπεριφορά της ασφάλειας και τις επιπτώσεις που ενέργειες αυτές εχουν στη δουλειά μου. Οι πωλήσεις έπεφταν, ορισμένοι Γιατροί οταν μάθαιναν οτι ειχα ανοιχτούς λογαριασμους με την Ασφάλεια...το ίδιο και τα φαρμακεία...Οταν παραέγινε το κακό, για να μήν χάσω τη δουλεία ο κ Κώστας Καπανίδης και ο κ Τασινόπουλος Δημήτριος, πήγαν με πρωτοβουλία τους και έδωσαν ένορκη κατάθεση στο Ειρηνοδικείο Βεροίας. Η Εκθεση Ενόρκου Βεβαιώσεως των όσων αναφέρω πιό πάνω υπάρχουν στο αριθμό 34, του Ειρηνοδικείου Βεροίας.

Το σταμάτημα των εκτελέσεων και η μετατροπή της ποινής του θανάτου σε ισόβια έδωσε νέο όραμα στη ζωή, οχι μόνο στους μελλοθανάτους, αλλά σε όλους τους πολιτικούς κρατουμένους. Τον μεγαλύτερο ομως ψυχολογικό αντίκτυπο ειχε στους ανήλικους πολιτικούς, που κρατούνταν στη Μακρόνησο, τις διάφορες φυλακές ανηλίκων και ιδρύματα ανηλίκων και τα ψυχιατρεία. Με το σταμάτημα των εκτελέσεων οι ανήλικοι ξανά έπιασαν οχι μόνο τα όνειρα που ειχαν κάνει σαν παιδιά για τη ζωής αλλά και το νήμα της ίδιας της ζωής.

Τα παιδιά άρχισαν να ξεσηκώνονται. Εκαναν «αντιδηλώσεις» όσοι ειχαν κάνει δηλώσεις και ζητήσανε να φύγουν απ το δεξιό κλωβό στη Μακρόνησο ή ακτίνα στις φυλακές και τα ιδρύματα, όπου είχανε γνωρίσει όλες τις βρωμιές και ατιμίες της κολυμπήθρας του Σιλωάμ. Μια κολυμπήθρα στην όποία μέσα στις προϋποθέσεις, εκτός ολων των αλλων συμπεριελάμβάνταν και βιασμός των ανηλίκων απ τους σωτήρες του νέου Παρθενώνα. Τα παιδιά δεν αρκέστηκαν μόνο στις αντιδηλώσεις. Αρκετά παιδιά δεν δύστασαν σε ένδειξη διαμαρτρίας για τη μή μεταφορά τους στις φυλακές των πολιτικών κρατουμένων να κάνουν απεργία πείνας, να καταταπίνουν τα κουτάλια. Σπάγανε το κουτάλι λειάνανε το μέρος του σπασίματος και καταπίνανε την ουρά. Ειδανε και αποείδανε οι αναμορφωτές της ελληνικής ψυχής κάνανε πίσω. Αναγκάστηκαν και τα πήγανε στο Λαύριο και από εκεί στο Νοσοκομείο, να τους βγάλουν τα κουτάλια απ το στομάχι. Ξεσηκώθηκαν και οι οικογένειες, άρχισε να βγαίνει και η βρωμιά τους, τα φορτώσανε και τα φέρανε στη δίκη μας την ερημιά.

Ερημιά, ξερημιά, εδω, ήτανε ανάμεσα σε ανθρώπους, σε δικούς τους ανθρώπους, τα μαζέψαμε, τα περιθάλψαμε, τους δώσαμε εκείνο που τους έλειπε, την αγάπη και την ανθρωπιά. Και την είχανε τόσο ανάγκη αύτα τα ανήλικα παιδιά που έρχονταν απ

το Μεσαίωνα της Μακρονήσου, την Κασαβέτια, τη Βίδο κλπ. Ηταν καμία 40ρια, τα ειχανε φέρει πριν από κάμποσο καιρό στη διπλανή, στη μεγάλη αχτίνα. Κατασταλάξανε εδώ, σαν τα πουλιά μετά την καταιγίδα. Ηρεμήσανε, ανθρωπεύσανε, ξανά βρήκαν τον εαυτό τους. Δεν πρόλαβαν ομως να απολαύσουν τη θαλπωρή, να ηρεμήσουν και να αρχίσουν να ξεχνάνε και αυτό γιατί υπήρχανε και οι...άλλοι που ένοιωθαν ηττημένοι, που δεν εννοούσαν να χάσουν τη λεία τους ή τουλάχιστον να εκδικηθούν στο βαθμό που ειχαν προγραματίσει...Δεν μπορούσαν οι «ελέω θεού» νικητές του εμφυλίου, να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Επρεπε να ολοκληρώσουν το έργο. Σκαρφίστηκαν λοιπόν, και κατέστρωσαν ενα σατανικό και βρώμικο σχέδιο εξόντωσης: Να ρίξουν τα παιδιά βορά στους ποινικούς, τους πεινασμένους για σάρκα από χρόνια.

Ψάχνοντας βρήκαν κάποιο πρόσχημα, πως τάχα δεν ισχύανε οι αντιδηλώσεις που έκαναν στη Μακρόνησο. Οτι οι αντιδηλώσεις δεν ητανε μέσα στους φακέλλους και συνεπώς η παραμονή με τους κομμουνιστές ηταν παράνομη. Με αυτά τα επιχειρήματα διατάξανε το διευθυντή της φυλακής, να μετακινήσει τα παιδιά απ την αχτίνα των πολιτικών «των αμετανοήτων κομμουνιστών είς την οποίαν δεν επιτρέπεται να παραμείνουν» και να πάνε στην ακτίνα των ποινικών.

Οι ποινικοί το είχανε μάθει και μερικοί τρίβανε τα χέρια τους απ τη χαρά και δεν έλειψαν και οι τσακωμοί, για το ποιός θα επωφεληθεί. Ποιός θα εχει το δικαίωμα να διαλέξει...Τέτοια ειχαν γίνει. Τα μαθαίναμε και τα είπαμε στα παιδιά, να ξέρουν τί τύχη τα περιμένει. Πριν τα πάρουν τα παιδιά, πήγε και ο εκπρόσωπος μας στο διευθυντή και του είπε τους λόγους για τους οποίους δεν έπρεπε να τα πάρουνε. Το θέμα ειναι πολύ σοβαρό γι αυτό και δεν θα τα δώσουμε. Και ο διευθντής, απάντησε πως θα την εφαρμόσει τη διαταγή, εστω και αν χρειαστεί να βάλει μέσα τη φρουρά με τα όπλα και οτι θα χτυπήσουν στο ψαχνό σε ενδεχόμενη αντίστασή μας

Η διεύθυνση το απομεσήμερο, την ώρα που έπρεπε να ανοίξουν τους θαλάμους για προαυλισμό, μια κοστοδία από πενήντα (50) και πλέον φύλακες, μπήκανε με γκλόψ για να εφαρμόσουν το σχέδιο του Διευθυντή. Η εντολή ηταν με κλειδωμένους τους μεγάλους να ανοίξουν ενα θάλαμο, θα παίρνανε ενα παιδί και θα το βγάζανε έξω, μετά ενα άλλο και οταν θα τελείωνε ο ενας θάλαμος θα άνοιγαν τον άλλο. Οι μεγάλοι το πολύ που θα μπορούσαν να κάνουν, ηταν να βάλουν τις φωνές. Ας φωνάζαμε όσο θέλαμε, αυτοί τα παιδιά θα τα παίρνανε ενα, ενα. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε εκτός απ τις φωνές τις δικές μας να τους εμποδίσει στην εφαρμογή του σχεδίου.

Μια μεσοτοιχία τα χώριζε απ τη νέα σκλαβιά, την ντροπή που τα περίμενε. Και τότε τα παιδιά, συνειδητοποίησαν πως κανένας δεν μπορούσε πια να τα βοηθήσει, πολύ περισσότερο να τα σώσει. Αντιλήφθηκαν, πως τη σωτηρία τους και την ανθρωπιά τους την κρατάγανε στα δικά τους χέρια. Χωρίς να πεί και να ξέρει κανείς τίποτε, είχανε συνεννοηθεί μεταξύ τους και το είχανε όλα αποφασίσει να υπερασπιστούν με το μόνο μέσο που τους ειχε απομείνει οπως και στη Μακρόνησο : Τη ζωή τους με τη Ζωή. Και τότε συνέβει το καταπληκτικό και ανεπάντεχο. Μόλις άνοιξαν τον πρώτο θάλαμο και βγάλανε τον πρώτο ανήλικο έξω, το βάζει στα πόδια το παιδί και τρέχοντας με φόρα πήγε και χτυπάει το κεφάλι του στο ντουβάρι της αυλής. Το παιδί έπεσε κάτω αιμόφυρκτο και λυπόθυμο. Και ενω δεν ξέρανε ακόμα σε πιά κατάσταση ηταν το πρώτο παιδί, έβγαλαν το δεύτερο, που και αυτό μόλις το βγάλανε απ το θάλαμο, τους ξέφυγε απ τα χέρια τρέχοντας χτύπησε και αυτό το κεφάλι του στον τοίχο. Γεμάτο αίματα έπεσε και αυτό κάτω. Οι φύλακες τα χάσανε, δεν ξέρανε πιά τι να κάνουν. Κάποιοι βαθμοφόροι τρέξανε να ενημερώσουν το διευθυντή, μερικοί πήγανε προς τα χτυπημένα παιδία που ηταν ακίνητα, ενω εμεις φωνάζαμε δυνατά να σταματήσει το έγκλημα. Στο μεταξύ το τρίτο παιδί που το είχανε βγάλει έξω και το κρατάγανε μερικοί χειροδύναμοι και αυτό αγωνίζονταν να

τους ξεφύγει, να πάει και αυτό να χτυπήσει το κεφαλι του στη μάντρα. Να δώσει με την πράξη του αυτή ενα μάθημα στα....

Υστερα απ αυτην την εξέλιξη μόνο ηλίθιοι δεν θα έπαιρναν το μήνυμα. Και ο διευθυντής δεν ηταν βλάκας. Διέταξε να σταματήση η επιχείρηση. Κατάλαβε, οτι και αν τη συνέχιζε και τα πήγαινε τα παιδία στην διπλανή αχτίνα, θα ειχαν να αντιμετωπίσουν και εκεί την ίδια κατάσταση, γιατί και εκεί υπήρχε μαντρότοιχος. Το πήρε, το μήνυμα, το μετάφρασε σωστά και αναδιπλώθηκε. Τα δυό παιδία τα πήγαν στο Νοσοκομείο. Το ένα έπαθε μεγάλη βλάβη. Μια πέτρα που προεξείχε του τα άνοιξε...Οταν διαμαρτυθήκαμε, μας ψέλλισε τη γνωστή δικαιολογία για τις διαταγές των ανωτέρων. Σαν απάντηση, του θυμίσαμε την απάντηση που πήρανε στη δικαιολογία αυτή (εφαρμογής διαταγών) οι Γερμανοί εγκληματίες στη Νυρεμβέργη. Ακούγοντας την απάντηση μας του κακοφάνηκε. Μας έφτανε που παρά το κόστος η ιστορία ειχε καταγράψει ακόμα μια σελίδα, εστω και άγνωστη, για την ελευθερία.

Ιστορίες χωρίς τέλος. Το έργο της κρεατομηχανής συνοδεύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενό τους ήταν ό προπομπός το τι θα ακολουθούσε (...) «Οσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως ήθελον εμείνει εις τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις, σας δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκκαλα με τη βαρειά. Θα παθάνετε, κατά τρόπον που ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμεν: Ο,τι γνωρίζατε εις το παρελθόν, και ό,τι εζήσατε ως κρατούμενοι υπό της χωροφυλακής ξεχάστετο. Ο νικητής εθνικός στρατός δεν παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμείς κυβερνούμε. Προσέτι, λάβετε υπόψιν οτι ήμεις εδώ μεθούμε με κρασί, ούζο και χασίς! Δια αυτό λάβατε τας αποφάσεις σας. Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο και να υπογράψετε τας ετοίμους δηλώσεις μετανοίας»! Αλλιώς θα σας σκοτώσουμε όλους να λήψη η σπορά σας. Θα κάνουμε την Ελλάδα με πεντακάθαρους Ελλήνες. Με αυτούς θα κάνουμε την μεγάλη Ελλάδα!!!

Ο άνθρωπος αυτός που τα έλεγε αυτά ηταν ο Δημήτριος Ιωαννίδης, ο εκολαπτόμενος δικτάτορας, υποδιοικητης τάγματος, τότε με το βαθμό του λοχαγού. (..)Τελειώνοντας ο Ιωαννίδης, τη θέση του πήρε ο διοικητής του Α2(...) ό λοχαγός Παναγόπουλος: «Οσοι από εσάς κάνετε την απρονοησία να μήν προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο, μέχρι την τρίτην απογευματινήν ώρα, να κακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια»!

Πράγματι ο νικητής στρατός κατά τους επιβήτορες της εξουσίας και τα πρωτοπαλλίκαρα της Μακρονήσου, δεν αστειεύονταν. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι μετά από κάθε μάχη με το Δημοκρατικό στρατό, ξεσπούσε σε όλη την επικράτεια της χώρας ενα κύμα διωγμών, στα νησιά και τη Μακράνησο, μέτρα στέρησης και βασανισμών και στις φυλακές, διατάζανε να στήσουνε στον τοίχο αντί για δύο ή πέντε, όκτω και δώδεκα. Αυτοί πιά δεν ηταν κατάδικοι, όμηροι ήτανε, αποθήκη μελλοθανάτων. Ετσί λειτουργούσαν οι φυλακές. Δεν ειχε και πολύ σημασία, αν αυτοί οι κρατούμενοι ειχανε κάνει «φόνο» ή οχι. Κάποιοι έπρεπε να καταδικαστούν για να δέσει το πράγμα, μιας και πηγαίναμε για τον Εμφύλιο. Εμφύλιος πόλεμος δεν γίνεται χωρίς να προηγηθιούν δολοφονίες γενικά και προσωπικοτήτων ειδικά: Κ.Βιδάλη, Πόλκ (τον δολοφώνησαν οι ίδιοι), Γ. Ζέβγο, τον Λαδά κλπ και χιλιάδες αλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι.

.... «Αυτή η μεγάλη και Νέα Ελλάδα όμως» που θα έκαναν μετά απ τη δική μας εξαφάνιση καθώς έλεγαν οι επιβίτωρες της εξουσίας, δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να γίνει με την ύπαρξη και λειτουργία του πολυκέφαλου, υπερ τροφικού και γιγαντομένου παρακράτους, τον διογκούμενο απ το διχασμό του 1916-22 και τον δοσιλογισμό. Την προσαύξησή του με την Πέμπτη μεταξική φάλαγγα και τον

γεωμετρικό πολλαπλασιασμό του στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής και σε συνέχεια με τις πολυάριθμες συμμορίες που οργάνωσαν οι Αγγλοι.

Η δικτατορία της 4ης Αυγ/του ηταν έναν μεγάλο σχολείο χαφιεδισμού και προδοσίας. Ενα σχολείο που τους μαθητές του, οι κατακτητές τους προσέλαβαν, οπως και τους μηχανισμούς, τους χρησιμοποίησαν στο σύνολο, σαν το πιό πολύτιμο συμπλήρωμα των δικών τους καταπιεστικών, χαφιεδικών και δολοφονικών υπηρεσιών. Μηχανισμούς που μας τούς κληροδότησαν εμπλουτισμένους και με τις δικές τους κατοχικές επιδόσεις και προσθήκες. Ενα μηχανισμό που ήξερε να βασανίζει, να απαξιεί τον Ανθρωπο και την Ανθρώπινη ζωή και να τον δολοφωνεί με τον ευκολότερο τρόπο. Και κυρίως να πείθει τον δολοφονημένο, οτι πρέπει να νοιώθει και ευχαριστημένος για την υπηρεσία που πρόσφερε στον συνάνθρωπο αφαιρώντας του μια ανάξια γι αυτόν ζωή. Ενα μηχανισμό, που οχι μόνο οργάνωσε επίσημα τον χαφιεδισμό, αλλα του έδωσε οργανωτική δομή και καθοριστικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Ενα μηχανισμό που μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, αντί να διαλυθεί οπως προέβλεπε η συμφωνία, διογκώθηκε με τις διάφορες συμμορίες.

Την στρατιωτική νίκη την κατοχύρωσαν με την υπογραφή της συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Μια νίκη απροσδόκητη που ο ντόπιος φασισμός, δεν θα την άφηνε καθόλου ανεκμετάλλευτη. Θα την αξιοποιήσει κατά τον αποτελεσματικότερο τρόπο για να αποκομίσει ανέλπιστα κέρδη. Στηριζόταν, άλλωστε, σε πολύ γερές πλάτες, στον αγγλικό παράγοντα που η προσφορά του ηταν καθοριστική. Ετσι η αμαρτωλή και χρεωκοπημένη-συσπείρωμένη αντίδραση με το τόσο βεβαρυμένο παρελθόν-μητρώο απ την ανοικτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες αγωνιστών της Αντίστασης και την αναλγησία της απέναντι στο χειμαζόμενο λαό μας τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα με δικές μας δαπάνες πέτυχε ενα θρίαμβο. Μετα τη υπογραφή λύθηκαν τα χέρια τους, μιά και έλειψε το αντίπαλο δέος (όπως το 1989 το δέος ΕΣΣΔ για τις ΗΠΑ). Ο ένοπλος λαϊκός στρατός. Απαλλαγμένοι πιά μεθόδευσαν την τελική εξάρθωση και τον αφανισμό του προοδευτικού κινήματος. Για να σιγουρευτούν και για την πολιτική τους επικράτηση και να ησυχάσουνε μιά για πάντα, δεν έπρεπε να μείνει τίποτε όρθιο απ τις λαϊκές κατακτήσεις, που τις γεύτηκε ο λαος στην ελεύθερη Ελλάδα. Η συνέχιση αυτών των κατακτήσεων ηταν επικίνδυνη. Με βάση το σχέδιο που καταρτήστηκε απ τους σκοτεινούς εγκεφάλους ξένους και δικούς μας, εφαρμόστηκε σε όλόκληρη τη χώρα. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας, ξεκίνησε ενα όργιο πρωτοφανούς βίας και αυθαιρεσίας κατά παντός Αντιστασιακού και αυτών που ειχε και την παραμικρή σχέση με το ΕΑΜικό κίνημα.

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις συμφωνίες που έγιναν ανάμεσα στην τότε φασιστική Δεξιά-κυβέρνηση του Καϊρου, και τους Αγγλους, με την ηγεσία ενός αξιοθαύμαστου λαϊκού κοινωνικό-απελευθερωτικού κινήματος στο Λίβανο, Καζέτρα και Βάρκιζα, θα διαπιστώσει οτι οι συμφωνίες αυτές ανάμεσα στους δυό-τρείς συμβαλώμενους ηταν και ανισόμερες και άδικες. Ανισόμερες γιατί ο ενας των συμβαλωμένων το ΕΑΜ, ηταν κάτοχος του αντικειμένου που διαπραγματεύονταν-πρόσφερνε στους αλλους συμβαλώμενους και άδικες γιατί το ΕΑΜ, έλεγχε σχεδόν ολόκληρη την Ελλάδα, με εξαίρεση ενα μικρό κομμάτι που ειχε υπο την κατοχή τους ο Ζερβας στην Ηπειρο και την Πλατεία Συντάγματος. Ειχε πολιτικές οργανώσεις σε όλη την ελληνική επικράτεια και εκατό (130,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό. Ειχε εκλέξει με εκλογές τους αντιπροσώπους απ όλη τη χώρα και τη Συντονιστική Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης .(ΠΕΕΑ). Ασκούσε εξουσία, πολιτικη, στρατιωτική, διοικητική και πολιτιστική. Ειχε οργανωμένη τοπική Αυτοδοιήκη, λειτουργούσε η λαϊκή Δικαιοσύνη, Εθνική Πολιτοφυλακή κλπ. Λειτουργούσε το

σύστημα υγείας και η εκπαίδευση. Ειχε, έλεγχε και ασκούσε επι τριετία τουλάχιστον ανενόχλητα την εξουσία. Εξουσία αποδεκτή από εχθρούς και φίλους.

Οι άλλοι συμβαλώμενοι, η φασιστική τότε Δεξιά-Κυβέρνηση του Καϊρου και Νεοκατακτητές Αγγλοι, εκτός απ την ορεινή ταξιαρχία σε στρατό, τους δοσιλόγους, τους μαυραγορίτες και απόντες, αυτοί που γύρισαν την πλάτη στην ελλαδίτσα μας, στις πιό κρίσιμες ώρες και στιγμές.Τους οικονομικους εγκληματίες, τα «Τάγματα Ασφαλείας», την «ειδική Ασφάλεια», τους κουκουλοφόρους, το παρακράτος και τους διάφορους ποικιλώνυμους εθνοϊσμούς.

Αν εξαιρέσει κανείς μερικούς απ τον λιγοστό στρατό, που και αυτός ειχε μετατραπεί σε μισθοφορικό-πραιτορινό, όλοι οι άλλοι στηλοβάτες και υποστηρικτές του δευτερου συμβαλώμενου, ηταν υπόλογοι στη συνείδηση του λαού. Εκτός απ αυτούς, δεν ειχαν αλλο κανένα ατού στα χέρια τους να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα, για να πάρουν απ το ΕΑΜ, που την κατείχαν την πολυπόθητη εξουσία. Το μόνο που ειχαν να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα ηταν η αποκήρυξη και αυστηρή καταδίκη των συνεργατών των κατακτητών. Αυτών ακριβώς που ηταν δυνάμει οι μοναδικοί συμμάχους τους.

Αφού αυτούς που θεωρούσε συμμάχους, έπρεπε να συλληθφούν και περάσουν από ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, δεν έμεινε πιά στους δεύτερους συμβαλώμενους σαν διαπραγματευτικό ατού για να πάρει αυτός την εξουσία παρά μόνο την ΥΠΟΓΡΑΦΗ. Την υπογραφή που έβαζε κάτω από τρία σύμφωνα που έκανε με την Εθνική Αντίσταση και τη ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ, για την πιστή τήρηση και εφαρμογή των υποχρεώσεων που θα αναλάμβαναν έναντι του ελληνικού λαού, του οποίου τον αγώνα και τις θυσίες, πριν και οταν έβαζαν την υπογραφή τους θαύμαζαν τιμούσαν, αναγώριζαν και έκλιναν «ΓΟΝΙ».

Εξη ηταν οι βασικοί όροι-κλειδιά στις διαπραγματεύσεις Εθνική Αντίσταση και την κυβέρνηση του ΚαΪρου, υποκατάστατο του Φόρει Οφις, της τότε φασιστικής Δεξιάς. Το πόσο νόμιμες ηταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά ,ειναι ενα πρόβλημα που δεν απαντήθηκε ακόμα. Το σύμφωνο του Λιβάνου διελάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της Εθνικής Ενότητας και προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η πολυπόθητη ενότητα το ΕΑΜ, έκανε όσες παραχωρήσεις ηταν δυνατόν να γίνουν για να σχηματιστεί η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Σε όλα τα σύμφωνα δυό ηταν οι όροι που αναλάμβανε την ευθύνη να εκπληρώσει το ΕΑΜ ΕΛΑΣ. α) στο σύμφωνο της Καζέρτας να μήν καταλάβει ο ΕΛΑΣ την Αθήνα. και β) Με την συμφωνία της Βάρκιζας να παραδόσει ο ΕΛΑΣ τακτικός και εφεδρικός τα όπλα και σε συγκεκριμένο μάλιστα αριθμό.

Οι υπόλοιποι τέσσεροι (4) συμφωνηθέντες όροι την ευθύνη για την υλοποίηση την ειχε η κυβέρνηση και οι εγγυητές Αγγλοι α) η εξουσία πηγάζει από το λαό και ασκείται στο όνομα του λαού. β) η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδας-δοσίλογοι, συνεργάτες παρακράτος κλπ-και των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. γ) Εκκαθάριση στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας, και σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και δ) ειρήνη και ομοψυχία, ώστε να μπεί η χώρα σε ομαλό πολιτικό βίο και δημοκρατική διακυβέρνηση,

Η κυβέρνηση της «Εθνικής Ενότητας» ηταν μια μεγάλη πατριωτική θυσία απο μέρους της Αριστεράς και μια μεγάλη πολιτικάντικη απάτη εκ μέρους της Δεξιάς και των Αγγλων, γεγονός που το επιβεβαίωσε κομπάζοντας ο Παπανδρέου, λέγοντας οτι «κατάβηκε στο Κάϊρο και στο Λίβανο για να «τσουβαλιάσει» ύπουλα την Αριστερά και την ένοπλη δύναμή της.

Αυτή λοιπόν την εξουσία, που ειχε, κατείχε και ασκούσε επί τρία και πλέον χρόνια διαπραγματεύονταν να παραδόσει το ΕΑΜ, με τη συμφωνία της Βάρκιζας στην δοτή απ τους άγγλους κυβέρνηση, με διασφαλισμένες υποτίθεται τις τέσσερες

εστω προϋποθέσεις. Προύποθέσεις που θα έδιναν τη δυνατότα στη χώρα να προχωρήσει μπροστά. Επειδή οι όροι που με τόση άνεση και κυνσμό θα υπέργαφε η φασιστική Δεξιά, στρέφονταν ουσιαστικά κατά των δικών της στηριγμάτων-συμμάχων περιείχαν μια έντονη και ευδιάκριτη αντίφαση. Μια αντίφαση που ηταν διαμετρικά αντίθετη με το περιεχόμενο του κειμένου. Οι όροι που αποδέχονταν και θα αναλάμβανε με την υπογραφής που βιάζονταν να βάλει κάτω από ενα κείμενο στρέφονταν ουσιαστικά εναντίον των δικών της οπαδών και δυνάμεων. Οπαδών και δυνάμεων, που αμέσως μετά την υπογραφή, έπρεπε να συλλάβει και να «επιβάλει σκληρές κυρώσεις». Γι αυτή ακριβως την αντίθεση που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας που συνέταξαν οι συμβαλώμενοι με την συμμετοχή και των Αγγλων και σε λίγο θα υπογράφονταν, οι αντιπρόσωποι της Αριστερας εξέφρασαν αμφιβολίες για την καλή και πιστή τήρηση και εφαρμογή της συμφωνίας των όσων θα υπέγραφε η Δεξιά, αφού οι όροι αυτοί ειχαν στο στόχαστρο τους δικούς τους οπαδούς και συνεργάτες.

«...Ενα κείμενο που θα αποτελούσε «ενα ακατάλυτο σύμφωνο, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική αντιπροσωπεία εζήτησεν όπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτησις και διάδοσις των πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διακήρυξαν και η συνειδησίς των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέθχη». Αυτά οσον αφορά την συμφωνία του Λιβάνου.

Η διάπραγματεύσεις για τη συμφωνία της Βάρκιζας, δεν ηταν διμερής ανάμεσα στην κυβέρνηση και το ΕΑΜ, αλλά τριμερής. Συμμετείχαν σ αυτή και οι Αγγλοι με εκπροσώπους τους τον κ Μάκ Μίλαν και τον κ Λύπερ πρεβευτή της Αγγλίας. Τις αμφιβολίες αυτές της Αριστεράς, για την σωστή και πιστή εφαρμογή των όρων που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας, ανέλαβε οχι μόνο να τις διασκεδάσει την τελευταία μέρα πριν απ την υπογραφη, κ Μάκ Μίλαν και ο κ Λύπερ, λέγοντας πως : «πρέπει να εχουν εμπιστοσύνη τουλάχιστο σε αυτούς -τους Αγγλους που ειναι παρόντες στις διαπραγματεύσεις και περιβάλουν-εγγυήθηκαν τη συμφωνία με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας».

Πριν απ τη συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενάρη του 1945-η συμφωνία της Βάρκιζας υπογράφτηκε στις 12,2,45-με δόλο ή για δόλο, η δοτή και στηριγμένη στους Αγγλους κυβέρνηση της πλατείας Συντάγματος-το ΕΑΜ ειχε φύγει απ την κυβέρνηση-εξέδωσε την υπ αρίθ 6 Συντακτική Πράξη «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού».Η υπογραφή και η έκδοση αυτής της Συντακτικής Πράξης, αν δεν ειχε εκδοθεί με δόλο προκειμένου να πεισθεί το ΕΑΜ για τις καλές «προθέσεις της Δεξιάς και των Αγγλων», αλλα με πραγματική διάθεση να γίνει η κάθαρση και να μπεί η χώρα απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και του παρακράτους στον ομαλό πολιτικό βίο, θα αποτελούσε τη βάση για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας. Αυτή η Συντακτική Πράξη αν δεν ειχε εκδοθεί πριν απ τη Βάρκιζα, το περιεχόμενο της θα έπρεπε να αποτελέσει οπωσδήποτε προϋπόθεση της συμφωνίας η έκδοσή του. Αλλωστε το άρθρο 7 της συμφωνίας προβλέπει τον τρόπο, τους τόμεις του κρατικού μηχανισμού και το βάθος του παρελθόντος χρόνου που έπρεπε να γίνει η εκκαθάριση.

Με τη συμφωνία της Καζέρτας, ζήτησαν να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και δεν κατέβηκε. Με τη συμφωνία της Βάρκιζας ζήτησαν απ την Αριστερά τον αφοπλισμό της. Η Αριστερά κράτησε όπως πάντα το λόγο της. Παρέδωσε τα όπλα και τα κανόνια που πρόβλεπε η συμφωνία. Η Δεξιά και οι Αγγλοι εκπρόσωποι στην

υπογραφη της συμφωνιάς, που με την υπογραφή ανέλαβαν την πολιτική και Νομική ευθύνη να σεβαστούν τα πολιτικά φρονήματα των στρατιωτών, των ναυτών, των αξιωματικών του ΕΛΑΣ και του λαού γενικότερα, που εγγυήθηκαν οτι θα κάνουν πράξη τα οσα συμφώνησαν οχι μόνο δεν σεβάστηκαν το περιεχόμενο του κειμένου κάτω απ το οποίο έβαλαν την υπογραφή, αλλά την επομένη και αυτής της υπογραφής άρχισε ο κατατρεγμός και η συστηματική εξόντωση οικονομικά, κοινωνικά και βιολογικά ακόμα των ανθρώπων του ΕΑΜ. Αυτούς που με την υπογραφή τους ανέλαβαν την ευθύνη να προστατεύσουν και εγγυήθηκαν να υπερασπιστούν από τυχόν παραβίαση των συμφωνιθέντων.

Το Γ! ψήφισμα και ο Νόμος 509 που έθεταν σε δράση τα έκτακτά μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, για να λειτουργήσουν ηθελαν και την αντίστοιχη υποδομή. Τους μηχανισμούς εκείνους που θα προμήθευαν την πρώτη ύλη για την εύρηθμη και σε εικοσιτετράωρη βάση λειτουργίας τους Για το σκοπό αυτό ργανώθηκαν ένοπλες «συμμορίες» που αποτελούνταν από κάθε είδους κοινωνικά αποβράσματα με επικεφαλής επώνυμοι «εθνικόφρονες», που απλώθηκαν σαν τη μαύρη ακρίδα σε ολόκληρη την χώρα. Για την ιστορία θα αναφέρω ενδεικτικά μερικές απ αυτές με το όνομα του «επώνυμου» αρχηγού και την περιοχή της δράσης τους. Μακεδονία : Ολες οι ΠΑΟτζήδικες και Αγάδικες, Ραποτίκας κλπ συνεργαζόμενες με τους κατακτητές οργανώσεις. Μεσσηνία: Μαγκανάρης. Λακωνία: Κατσαρέας, Παυλάκος. Θασσαλία: Σούρλας-η συμμορία αυτή έσφαξε και το δημοσιογράφο Κ. Βιδάλη-Τσαντούλας. Λαμία Βουρλάκης. Ηπειρος: Καλιοδημήτρης. Βάλτος: Κρανιάς κλπ.κλπ.

Μέσα σε τέσσερους μήνες ειχαν γίνει 110 μπλόκα, εντελώς κατά το γερμανικό σύστημα και απ τους ίδιους ανρθώπους. Υστερα τα μπλόκα έγιναν αναρίθμητα στις συνοικίες των πόλεων και των χωριών .Τα πογκρόμ κατά παντός αριστερού, πήρε απίστευτες διαστάσεις. Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο, χώθηκαν στη φυλακή, κυνηγήθηκαν στα βουνά. Ξεκινούσαν με τους ξυλοδαρμούς καταλήγανε στις δολοφονίες. Οι ένοπλοι αυτοί κατά παραγγελία «αγανακτησμένοι» εθνικόφρονες με την «διακριτική» παρουσία των δυνάμεων ασφαλείας, χτυπούσαν με μια ανύποτη μανία τους άοπλους αγωνιστές.Την ίδια τύχη ειχαν και όλα τα στελέχη του πολιτικού εθνικού κινήματος: Αντρες, γυναίκες ακόμα και παιδιά συλλαμβάνονταν και ανακρίνονταν να μαρτυρήσουν που κρύβεται ο ΕΑΜοβούργαρος πατέρας, αδερφός, θείος και οι όποιοι καταζητούμενοι συγγενείς. Στα χωριά έμειναν οι γέροι, οι γρηές και τα μικρά παιδιά και οι γνωστοί και μή εξαιρεταίοι πρώην συνεργάτες.

Μερικοί «εθνικόφρονες» δοσίλογοι και συγγενείς δοσιλόγων ένοπλοι, σε κάθε χωριό, με την συμπαράσταση της εθνοφυλακής, της χωροφυλακής και κυρίως των μεταδεκεμβριανών αρχών ειχαν, εγκαταστήσει δικά τους ασύδοτα και ανεξέλεγχτα βιλαέτια. Εμπαιναν τις νύχτες στα σπίτια των αγωνιστών, κλέβανε το βιός τους, ακόμα και τις προίκες, Κούρευαν γυναίκες, βίαζαν κορίτσα, έδερναν γέρους και γρηές, έκαιγαν σπίτια, ξερίζωναν δέντρα και αμπέλια, άρπαζαν ζώα και καταλάμβαναν τα χωράφια όσων ειχαν φύγει στο βουνό και συχνά σκότωναν ύπουλα σε ενέδρες. Δεκάδε συμμορίες ενόπλων που αργότερα μετονομάστηκαν σε ΤΕΑ, ΜΕΑ, ΣΕΑ και οι «αρχές» δεν έκαναν τίποτε για να σταματήσει αυτό το όργιο βίας. Αυτή η φοβερή φρίκη. Για αρκετούς απ αυτούς εκκρεμούσαν μηνύσεις για συνεργασία με τους κατακτητές. Με αυτά που έκαναν δείχνανε οτι πράγματι ηταν όλοι τους εγκληματίες, δειλοί και άνανδροι.

Ετσι οι εγκληματικές πράξεις αποτελούσαν το αντίτιμο της καταδίκης που θα ειχαν υποστεί, αν δεν βοηθούσαν στην εξαφάνιση των ανθρώπων που ζητούσαν την καταδίκη τους για τα εγκλήματα που διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.

Εχοντας σε βάρος τους αυτή την ενοχή ο καθένας καταλαβαίνει τον τρόπο με τον οποίο έδρασαν οι συμμορίες αυτές.

Η Δεξιά όμως, ύπουλη και υποκριτική, ανέντιμη και κακόπιστη, διαποτισμένη μέχρι το μεδούλι απ τον βασιλό-μεταξικό και τον κατοχικό φασισμό και νοιώθωντας μειωμένη απ την μήν συμμετοχή στην Αντίσταση, γεμάτη μίσος και εκδίκηση περίμενε την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, για να ριθχεί εναντίον της Αριστερα, άνανδρη και δολοφονική. Ειναι ζήτημα αν σε ολόκληρη την ανώμαλη και περιπετειώδη νεοελληνική ιστορία, υπάρχει παράδειγμα μεγαλύτερης Πολιτικής Ατιμίας, απ την συμπεριφορά της Δεξιάς και του παλιού Κένρτου την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας.

Πρώτα οι Αθηναϊκοί δρόμοι που οι ΕΛΑΣίτες γύριζαν απ το βουνό στα σπίτια τους μετά την παράδοση των όπλων και μετά οι δρόμοι των μεγάλων πόλεων και ειδικά στην ύπαιθρο ξετυλίγονταν σκηνές φρίκης. Στην επιστροφή μετά την παράδοση των όπλων οι ΕΛΑΣίτες προπηλακίζονταν, δέρνονταν, τους ξέσχιζαν τα ρούχα, τους ξερίζωναν τα μαλλιά. Τραμπούκοι, αλήτες και μέλη φασιστικών οργανώσεων: Χίτες, Μίτες και Βενίτες, με αλλαλαγμούς χαράς τσαλαπατούσαν και ποδοπατούσαν στην άσφαλτο και το χώμα, τους πριν από λίγο αγωνιστές και ανάμεσά τους και πολλοί ήρωες. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας: Ηταν το μεγαλύτερο έγκλημα το να εχεις διατελέσει ΕΑΜίτης και ΕΛΑΣίτης.

Ακριβώς γι αυτόν τον σκοπό υποτίθεται στις 20 του Γενάρη1945, σύμφωνα με την υπ αρίθ 6 Συντακτική Πράξη «περι επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού» σαν δοσίλογοι θα τιμωρούνταν. Και προσδιόριζε επακριβώς ποιούς εννοούσε. Άυτή η Συντακτική πράξη αποτέλεσε την μεγαλύτερη εγγύηση για το ΕΑΜ, την όποία Σ.Π ξανά επικαλούμε προκειμένου να επιβεβαιωθεί η αντίφαση ανάμεσα στα λόγια κατά την υπογραφή και στο τί θα ακολουθούσε μετά την υπογραφή. Ετσι η Σ.Π πρόβλεπα 12 κατηγορίες δοσιλόγων:

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945, ηταν θάνατος ή ισόβια ή πρόσκερα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο 3 ετων, ανάλογα με την ιδιότητα ή τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα ή τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει επίσης και μερική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

Ειναι γεγονός οτι η έκδοση αυτής της Συντακτική Πράξης, ηταν αναμενώμενη απ το λαό και η εκδοσή της όπως ηταν φυσικό προκάλεσε κάποια ανακούφιση, αφού η Συντακτική Πράξη άνοιγε το δρόμο για την τιμωρία των δοσιλόγων και των παρακρατικών, που και αυτοι συνέβαλαν να μεγαλουργήσει ο δοσιλογισμός ειδικά στά θέματα κατάδοσης, συλλήψεων, συγκρότησης από κοινού με τους κατακτητές μηχανισμών και σύσταση «εταιρειών», για την σύλληψη, ομηρία, καταδίκη εκτέλεση Ελλήνων αγωνιστών και εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία και τον πόνο του λαού.

Τα αδικήματα ομως αυτά που αναφέρει η Συντακτική Πράξη του 1945, παραγράφονται σε 6 μήνες από τη δημοσίευση της Συντακτικής Πράξης, έφ όσον δεν εχει ασκηθεί ποινική αγωγή αυτεπάγγελτα ή δεν εχει επιβληθεί μήνυση εναντίον των ενόχων. Αυτό ητα το πρώτο πλεονέκτημα των δοσιλόγων. Για την εκδίκαση των αδικημάτων αυτών ειχαν συσταθεί στην έδρα κάθε Εφετείου, ενα ή περισσότερα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων. Βέβαια, τα δικαστήρια μπορεί να προβλέπονταν απ τη Σ.Π, την επομένη όμως της Βάρκιζας, αυτούς για τους οποίους ο λαός θα υπέβαλε μύνηση να συλληφθούν και να δικαστούν, ηταν αυτοί που πήραν το πράσινο ΦΩΣ και έσερναν στα αστυνομικά τμήματα να τιμωρηθούν για το «έγκλημα» που οι ίδιοι διέπραξαν, την Εθνική Αντίσταση επειδή πολέμησαν τους κατακτητές.

Με πολύ ελάχιστες δίκες και καταδίκη μερικών επώνυμων δοσιλόγων, έκλεισε το θέμα της κάθαρσης του δοσιλογισμού και του παρακράτους. Ενώ ο δοσιλογισμός ηταν το κυρίαρχο μεταπολεμικό θέμα, την μεταπελευθερωτική εξουσία ούτε κάν την αποσχόλησε. Και δεν την αποσχόλησε γιατί το σχέδια «ΜΑΝΝΑ», ειχε προβλέψει την μετατροπή των δοσιλόγων σε «αγωνιστές». Για το πώς έγιναν οι ελάχιστες δίκες, μερικών πρωταγωνιστών-Ράλλης, Τσολάκογλου, Μπουραντά, Λάμπρου κλπ. Δίκες με τις οποίες έκλεισαν οριστικά και αμετάκλητα αυτό το καθοριστικής σημασίας για την μεταπελευθερωτική πορεία της χώρας θέμα. Το ίδιο ισχύει και με το σκεπτικό που αυτές οι μερικές δίκες έγιναν υπάρχουν δυό αγορεύσεις συνηγόρων εκείνης της εποχής, που οχι απλως προϊδέαζαν, αλλα και έπειθαν για την πρόθεση να διατηρηθεί ακμαίος και αλώβητος ο δοσιλογισμός στη χώρα μας.

Χαρακτηριστικό του τρόπου που λειτουργούσαν τα δικαστήρια αυτά εινα η αγόρευση του συνηγόρου Κώσταντίνου Τσουκαλά, στη δίκη του Μπουραντά. Είπε επι λέξη αγορεύοντας : «Με την απόφασίν σας, κύριοι δικασταί, δεν πρόκειται να δικάσετε τον Μπουραντάν, που οπωσδήποτε θα τον αθωώσετε, και που με το σκεπτικόν της αποφάσεώς σας οφείλετε να εξάρετε τους «ευγενείς αγώνας του». Αλλα πρόκειται να δικάσετε μεταξύ ημών, δηλαδη της πολιτικής πλευράς του Μπουραντά και των ανθρώπων του και της αντιθέτου πολιτικής πλευράς...».Και ο γνωστός για την κατοχική δράση του συνήγορος του Μπουραντά Κουλουμβάκης στην αγόρευσή του καταλήγει : «Η παρτίς τους ευγνωμονεί»!!! Στη δίκη του Τσολάκογλου και του Ράλλη αυτοί που πήγαν μάρτυρες υπερασπίσεως ηταν πολιτικοί. τους οποίους ο Ράλλης, προκειμένου να σταθούν στο ύψος των «περιστάσεων» τους απείλησε με αποκαλύψεις...

Ηταν τόση η αγανάκτηση και η αγωνία του λαού, για το πού θα οδηγηθεί η χώρα αν συνεχίσει αυτή η ηθική κατάπτωση και αποσύνθεση, αυτή η αναφανδών εύνεια και η ατιμωρησία προς τους πρωτεργάτες δοσίλογούς, και τους παρακρατικούς που υποχρέωσε τον υφυπουργό των εξωτερικών της Αγγλίας κ Μάκ Νήλ, να έρθει στην Ελλάδα για να «ερευνήσει την κατάσταση». Σε τέτοια τραγική κατάσταση ειχαν φτάσει τα πράγματα, που αν δεν ειχε σκοπό να καλύψει του ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς ο κ Μάκ Νήλ, αβίαστα θα διαπίστωνε πως η ελληνική Δεξιά, κακοαναθρεμένη και κακομαθημένη απ τους Τόριδες και τον Τσιώρτσιλ, τις μηχανοραφίες του κ Λύπερ, τα τάνκς, τα καράβια και τα Αεραπλάνα του κ Σκόμπυ, έκαναν ό,τι ηταν απαραίτητο να επανέλθει η χώρα πλησίστια στην 4ο Αυγ/ανή περίοδο. Περίοδο για την οποία τόσο πολύ συνέβαλε για την επικρατησή του το 1936 η Αγγλία, καθώς και το γεγονός οτι για να επανέλθει και να εδραιωθεί το νεοφασιστικό καθεστώς μεταπελευθερωτικά η νέα αγγλική κατοχή της χώρας, έπαιξε πρωταρχικό ρόλο και για να τον επιβάλει, ηταν επόμενο οτι αυτή η πολιτική θα οδηγούσε την Ελλάδα σ αυτό το τραγικό σημείο.

Οι Αγγλοι οχι μόνο ήθελαν τη δικτατορία, αλλα έκαναν το πάν να την επιβάλουν. Σε αυτό τους βοήθησε συνειδητά και ο ίδιος ο Βενιζέλος με την «αναφώνησή» του περιβόητου «Ζήτω ο Βασιλεύες». Ο Βνιζέλος ανακάλυψε για μια ακόμη φορά τον «μπαλσαμομένο βασιλια ξεχνώντας τον υψηπετή Κάλβο που έλεγε «Αν οπόταν πεθάνει πονηρός βασιλεύς/ έσβην η νύκτα εν άστρον/ ήθελον μείνει/ ολίγα ουράνια σώματα...» Και σε συνέχεια την ίδια περίοδο με την πρός τον Κανακάρη-Ρούφο επιστολή του κατέλεγε με την κραυγή: «εξ όλης ψυχής και εξ όλης καρδίας εύχομαι να ευοδωθεί το έργον της ελληνικής μοναρχίας». Της μοναρχίας που με μαθηματική ακρίβεια οδήγησε στο πραξικόπημα της 4ης Αυγ/στου 1936 και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας. Η Βενιζελική παράταξη ηταν εκείνη που το Μάρτιο του 1935 υποκίνησαν, το κίνημα της Θεσσαλονίκης με αποτέλεσμα να νικηθούν και οι λίγες δημοκρατικές δυνάμεις που ειχαν μείνει στη χώρα και με την εσπευμένη

παλινόρθωση του Γεωργίου, με προεξάρχοντα τον ίδιο το Βενιζέλο, η βενιζελική παράταξη έδωσε το πράσινο φώς στο βασιλιά να την επιβάλει.

Το κίνημα του 1935, ειναι ενα βασικό ορόσημο για να κατανοήσουμε πως φτάσαμε στην 4η Αυγ/του και η επιβολή της ειναι ενα αλλο βασικό ορόσημο, για να καταλάβουμε τις αγριότητες που ακολούθησαν τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο. Ενας μικρός ελάχιστος απολογισμός, θα μας δώσει οχι μόνο το πρόπλασμα του εμφυλίου πολέμου, αλλά και την κήρυξη του απ την επομένη της επιβολής.

Οι συλλήψεις ξεπέρασαν τις 80,000 χιλιάδες και σε 47,000 χιλιάδες οι «δηλώσεις μετανοίας». Δηλώσεις που υπογράφτηκαν με απάνθρωπα βασανιστήρια, πάγο και ρετσινόλαδο. Οι εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι χωρίς κατηγορητήριο και δίκη ξεπερνούσαν τις 5,000 χιλιάδες. Εκατόν πενήντα (150) φιλελεύθεροι γνωστοί πολιτικοί , προσωπικότητες και Αξιωματικοί και περίπου στις 2,000 ανέρχονται οι κομμουνιστές φυλακισμένοι και εξόριστοι, που παραδώθηκαν απ τους επίγονους του μεταξά στους Ναζί για εκτέλεση.

Αυτές οι απάνθρωπες καταπιέσεις, οι εξευτελισμοί των πολιτικό-ιδεολογικών αντιπάλων της δικτατορίας, ηταν φυσικό να βάλουν βαθιά τη σφραγίδα στις κατοπινές εξελίξεις. Αυτές οι οξύτητες, τα άγρια πάθη, τα αγεφύρωτα χάσματα και τα ψυχικά τραύματα, που θα εκδηλωθούν αργότερα, έχουν σε μεγάλο βαθμό τις ρίζες τους στην περίοδο της δικτατορίας. Ηταν οχι μόνο το πρελούντιο, αλλα η πρόβα τζενεράλε του εμφυλίου.

Οπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, δεν περαξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το καθεστώς τις θέσεις προέδρων στον Αρειο Πάγο, Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικτατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Το ταξικό της καθήκον, τα δικά της πιστεύω και κυρίως τις μελλοντικές βλέψεις και φιλοδοξίες της, η Ιεραρχία της δικαιοσύνης ταυτιζόμενη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις, τις εξέφρασε με την άποψη οτι την επομένη της απελευθέρωσης παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση εθνικής ενότητας ίσχυε και έπρεπε για να «επανέλθει» σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την «νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους, οχι μόνο να δολοφονήσουν ενα λαϊκό προοδευτικό κίνημα και να ξαναγίνουν οι ριθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας, αλλα και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές δυνάμεις του τόπου να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας». Να θεσπίσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, φίμωση του τύπου κλπ. Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιοτικοποιηθούν πρώτα την εξουσία, να την προσωποποιήσουν μετά, και σε συνέχεια να προσαρτήσουν και τη νομοθετική λειτουργία στην εκτελεστική, με όλα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα. Αυτή άλλωστε ηταν η επιθυμία και η εντολή του Τσιώρτσιλ :«ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα».

Η υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καϊρου, ηταν αυτή καθ εαυτή η 4η αυγ/ανή κυβέρνηση. Στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτούργησε σαν ένα άμισθο υπαλληλικό τμήμα του Φορεϊν Οφφις. Ουσιαστικά ηταν «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών. Αν ειχε επανέλθει κάτι μαζί με την κυβέρνηση αυτή απ το Κάϊρο μεταπελευθερωτικά απ αυτό που εννοούμε : Σύνταγμα, Νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης Αυγ/του, που εχει πανηγυρικά καταργήσει το Σύνταγμα. Ετσι ενω ο στρατιωτικός νόμος δεν έμπαινε ρητά σε εφαρμογή, η δικαστική Ιεραρχία-εξουσία έδωσε το πράσινο φώς στις δυνάμεις του εμφυλίου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και ατομικές

ελευθερίες για τις οποίες πολέμησε και αμέσως μετά τα Δεκεμβριανά, να τα παρατείνουν μέχρι της 24/7/ 1974.

Ενεργώντας καθώς ενήργησε η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, δίνοντας έστω «τυπική νομική» κάλυψη στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις αυτουπονομεύτηκε. Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πληοψηφία του Εθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξ όν συνετέθει (οπως το ηθελε ο Τσιώρτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ηταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδωτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί. Ο στρατηγός Ουϊλσον το ειχε πεί στον Τσιώρτσιλ: «και αν ακόμα καταλάβουμε την Αθήνα και τον Πειραιά, θα συναντήσουμε δυσκολίες στην ενδοχώρα», τις ίδιες που αντίκρισαν και οι Γερμανοί απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επί τόσο χρονική διάστημα.

Αυτό το λαϊκό κίνημα επι τρία και πλέον χρόνια χωρίς οπλισμό, μόνο με μιά χούφτα πατρογονικά όνειρα, ανθρώπινες αξίες, ιδανικά και οράματα πολέμησε τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και του Συράκωφ. Βεβαια, όλα αυτά ηταν καλά και απαραίτητα, χωρίς τη δικαιοσύνη όμως που θα υλοποιούσε τις αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας, τα μέτρα όσο αυστηρά και απάνθρωπα και αν ηταν, δεν θα ειχαν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Οι αντιδραστικές δυνάμεις ήξεραν, πως και μετά την παράδωση των όπλων αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, θα έβρισκε τον τρόπο να τα εξουδετερώσει οσο αυτστηρά και αν ηταν.

Για να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα αυτός ο πατκωλός των παράνομων Συντακτικών Πράξεων, ηταν οχι μόνο απαραίτητη αλλά και αναγκαία η δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη που οχι μόνο θα κάλυπτε αυτήν την επίφαση «νομιμότητας» και το προσχεδιασμένο έγκλημα, αλλα και θα έβαζε ερωτηματικά στην παγκάσμια κοινή γνώμη και κυρίως θα περιόριζε την συμπαράστασή της. Οσους και αν δολοφωνούσε το παρακράτος, η δικαιοσύνη με το φωτοστέφανο που της εχει βάλη στο κεφάλι ο λαός, εκτός του οτι θα κάλυπτε αυτές που θα έκενε το παρακράτος, θα πρόσθεται και τα δικά της καλυπτόμενα με το μανδύα της. Επειτα το παρακράτος, εκτός του οτι δεν μπορούσε να παίξει αυτόν τον ευρύτατο ρόλο που μπορούσε να παίξει η δικαιοσύνη θα προκαλούσε, από κάποιο σημείο και μετά την αντίδραση της κοινής γνώμης. Ενώ η δικαιοσύνη με τους μηχανισμούς που ειχε μπορούσε, χωρίς να προκαλέσει την αγανάκτηση της κοινής γνώμης, να διατάξη τις σύλλάψεις «νόμιμα» από ολόκληρη τη χώρα εκατοντάδες την ημέρα, να στείλει χιλιάδες εξορία, εκαταντάδες στα στρατοδικεία και στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Χωρίς τη συναίνεση στο «νομικό» και την αρωγή στο καταδιοκτικό της Ιεραρχίας της δικαιοσύνης, η όποια προσπάθεια τόσο των ξένων αλλο τόσο και των ντόπιων αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων θα έπεφτε στο κενό.

Η Εθνική Αντίσταση ηταν αναγνωρισμένη απ την αρχή της δημιουργίας. Το στρατιωτικό σκέλος της ΕΑΜικής Αντίστασης ο ΕΛΑΣ, αναγνωρίστηκε απ το 1943, σαν τμήμα του συμμαχικού Στρατηγείου Μέσης Ανατολής. Οταν του ζητήθηκε να θέσει τις δυνάμεις του υπό την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ και να μην κατέβει στην Αθήνα, τήρησε ευλαβικά τις αποφάσεις και στην πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, το ΕΑΜ συμμετείχε με 5 ή 6 Υπουργούς. Αν υπήρχε κάποια παρανομία αυτή προέρχονταν και έγινε απ την πλευρά αυτών που αυτοανακηρύχθηκαν «νόμιμοι» να κυβερνήσουν τη χώρα χωρίς να ειναι.

Δυο ηταν τα δεδομένα που μπορούσαν να σώσουν τη χώρα από τον εμφύλιο πόλεμο και τις καταστροφές που επακολούθησαν σε υλικές και ανθρώπινες ζωές. α) Να συμπαραταχθεί εθνική αστική τάξη της χώρας, με τον φύση συμμαχό της τον αγωνιζόμενο λαό, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα να τεθεί επικεφαλής αυτού

του κινήματος. Αν το ειχε κάνει αυτό, τότε θα άνοιγε ο δρόμος στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Θα έλυνε τα άλυτα απ το 21, αστικοδημοκρατικά προβλήματα, θα εκσυγχρόνιζε τη χώρα εσωτερικά περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, θα την ειχε εντάξη στη χωρία των Ευρωπαϊκών χωρών, και β) Να μήν κάλυπτε με το κύρος της η δικαιοσύνη την εξόφθαλμη νομική, εθνική και ανθρώπινη παρανομία.

Αντί γι αυτό στην πιό κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη, φοβήθηκε απ τη δύναμη που έκλεινε μέσα του ο λαός, συντάχθηκε με τους πιο πάνω παράγοντες και χάθηκε η μεγάλη ευκαιρία να συνταθχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες. Ετσι για άλλη μια φορά (οπως το 21) η αστική τάξη και το σύστημα που επέτρεψε να διαμορφωθεί με την συναίνεσή της (1935-40) στη επιβολή της μεταξικής δικτατορίας, ηταν καθοριστική για το κενό της φυσικής πολιτικής ηγεσίας στην περίοδο της Εθνικής Αντίσατσης και μετά το τέλος του πολέμου, που δύστασε να συμπαραταχθεί με το λαό. Αποδείχθηκε ανίκανη, να συλλάβει τα μηνύματα των καιρών, να αποδεχθεί τα αιτήματα των κοινωνικών και πολιτικών ομάδων και να προχωρήσει στο στάδιο της ταξικής και πολιτικής ολοκλήρωσης του δικού της προγράμματος. Αντί να στηριχθεί στο λαό στήριξε τη μοναρχία, που στηριζόταν και στήριζε τις ολιγαρχικές και αντδραστικές δυνάμεις του τόπου και τα αγγλικά συμφέροντα. Η ανικανότητα αυτή, εκτός του οτι ειχε τεράστιο ανθρώπινο κόστος και υλικές καταστροφές, κράτησε χώρα και λαό αλλα (30) ακριβώς χρόνια, σε αναταραχή και καθυστέρηση.

Ο εμφύλιος έληξε τυπικά τον Αύγουστο του 1949. Τα μέτρα όμως δίωξης των Αριστερών αγωνιστών και των συμπαθούντων, που όλες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις εφάρμοσαν, διατηρήθηκαν και μετά το τέλος των εχθροπραξών. Και οχι μόνο γι αυτούς. Επέσαν σαν κατάρα και στα παιδιά τους. Για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές, δεν χρειάζεται καμιά άλλη αναφορά απ την ίδια τη συνταγματική τάξη που μπήκε σε ισχύ απ την 1η Ιανουαρίου του 1952. Απ τη μιά το Σύνταγμα του 1952, με τις εγγυήσεις ελευθεριών και δράσης για τους εθνικόφρονες, και απ την άλλη το ψήφισμα του Απριλίου της ίδιας χρονιάς, που διατηρούσε σε ισχύ όλο το παράνομο θεσμικό πλαίσιο και το οπλοστάσιο καταστολής εν εγρηγόρσει για τους «μή εθνικόφρονες» όρος πολύ ευρύς. Ειχαμε δηλ δυό ξεχωριστές συνταγματικές τάξεις. Μια για τους νικητές και μια για τους ηττημένους. Γι αυτούς τους δεύτερους ομως, τα όρια ηταν πολύ απροσδιόριστα. Μπορούσε να χωρέσει ο καθένας αρκεί, κάποιος να πέι μια λέξη, ακόμα και από προσωπική αντιδικία και ύστερα από λίγο θα βρίσκονταν στην Ασφάλεια και ύστερα από ενα πολυήμερο βασανισμό θα έπαιρνε το δρόμο για κάποιο νησί η για το στρατοδικείο.

Κάποιο συγκρατούμενό μου, αφού τον βασάνισαν επί πολλές μέρες, πιέζοντάς τον να αποδεχτεί το κατηγορητήριο και να κάνει δήλωση. Προκειμένου να τον εκβιάσουν του ανακοίνωσαν οτι «αύριο πάς στρατοδικείο» Ηθελαν όμως να κάνουν μιά ακόμα προσπάθεια και άρχισαν να τον απειλούν λέγοντάς του οτι «Ίσως δεν θα χρειαστεί...».Και αφού τον άφησαν αρκετή ώρα, ο επικεφαλής παίρνοντας το υπηρεσιακό ύφος του λέει: «σε άφησα τόση ώρα να σκεφτείς. Πές μου τί αποφάσισες»; Του απάντησε: οπως μου ανακοινώσατε αύριο πάω στο στρατοδικείο. Εκεί μπροστά στην δικαιοσύνη θα πω ό,τι εχω να πώ. Αυτή ας κρίνει και ειμαι σίγουρος οτι θα αποδείξω την αθωότητά μου. Η απάντησή του ηταν οτι αυτό το «επιχείρημα το εχω ξανακούσει και αλλες φορές. Γι αυτό προχώρα παρά κάτω, Βούλγαρε, προδότη γιατί δεν θα πάς στρατοδικείο θα σε σκοτώσω.Εδώ ειναι η πατρίδα και η δικαιοσύνη που επικαλήσε. Λέγε, θα κάνεις δήλωση νάι ή όχι. Στιγμές

ολολογουμένως δραματικές γιατί στο μεταξύ ο δεύτερος τη τάξη επικεφαλής σε πιό ύπιο τόνο ρωτάει: «γιατί,ρε, δεν κάνεις μια δήλωση να γλιτώσεις το κεφάλι σου»;

Το Αστυνομικό κράτος και ειδικά το ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ εξακολουθούσε να λειτουργεί σε όλο του το μεγαλείο. Ούτε κι αυτή η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το ευαγγέλιο αυτό του ασήμαντου ανθρώπου, όπως ειχε χαρακτηριστεί, της 10ης Δεκεμβρίου 1948, την οποία αποδέχθηκε και ψήφισε η Ελλάδα, μπόρεσε να μειώσει την ένταση των μέτρων και την ασυδωσία του παρακράτους. Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε τον ΤΡΙΤΟ ΠΟΛΟ εξουσίας.

Εκτός απ τα μέτρα αυτά που ειχαν θεσπιστεί για την καταστολή της ανταρσίας και όσων άλλων που από εμπάθεια, από μισαλοδοξία ή και ό,τι άλλο που ενας εμφύλιος πόλεμος γεννά. Χιλιάδες ακόμα άνθρωποι, διώχθηκαν ή βασανίστηκαν, γιατί ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων ζούσε και έλυνε τα όποια προβλήματά του μέσω της ενθικοφροσύνης. Η εθνικοφρασύνης ειχε γίνει το πιό εύκολο, ξεκούραστο και επικεδρές επάγγελμα. Οπως στην διάρκεια της κατοχής με τους συνεργάτες-καταδότες κλπ. ετσι και μετά την απελευθέρωση μέσω της εθνικοφροσύνης. Στη διάρκεια της κατοχής τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χεια. Ετσι και κατά και μετά τον εμφύλιο. Το κλίμα που επικρατούσε την μεταπελευθερωτική περίοδο, το δίνει σε όλη του την έκταση ο μεγάλος μας ποιητής Γεώργος Σεφέρης:«...ένοιωθες ένα έντονο συναίσθημα ψυχικής διάλυσης των ανθρώπων. Σου μιλούν και αισθάνεσαι πως απλώνεις τα χέρια σου μέσα στην ομίχλη από κουρέλια, δεν μπορείς να εχεις εμπιστοσυνη: Φρίκη...».

Και η δικαιοσύνη ! Αλήθεια τί έκανε η δικαιοσύνη για να απαλύνει εστω αυτήν τη Φρίκη ; Εξασφάλισε τις εγγυήσεις κατά την απονομής της; Την απόνεμε σωστά και δίκαια ; Εχει αναπαυμένη τη συνείδησή της οτι την απόνεμε Ανθρώπινα και οχι ταξικά ; Και κυρίως αν έψαξε να βρεί σε αυτά τα απάνθρωπα έκταστα μέτρα κάποια εστω ρωγμή, που θα απάλυνε τη σκληρότητα και το μέγεθος της ποινής; Η ζωή απέδειξε, οτι στα πριν απ τα έκτακτα μέτρα δικαστήρια και ειδικά μετά στα στρατοδικεία, δεν παρείχαν ούτε οι στοιχειώδεις εγγυήσεις. Ηταν παρωδία δικών. Ηταν δίκες καταδίκης και οχι απονομής δικαιοσύνης. Η συντριπτική πλειοψηφία, αν οχι το σύνολο των δικών προκαλούνταν χωρίς καν με στοιχειοθετημένο αδίκημα, αλλά απο πράξεις αντεκδίκησης, προσωπικά μίση και προσωπικές πολύπλευρες επιδιώξεις... Συνήθως το ακροατήριο δεν υπήρχε εκτός απ τους αστυνομικούς, τις χήρες και τους δικηγόρους. Μάρτυρες κατηγορίας κατά κυριο λόγο Αστυνομικοί, οι χήρες και κάποιος που δεν ειχε συμλπηρώση τα «ένσημα»... Οι μαρτυρίες συγκλονιστηκές: «Μού είπαν, άκουσα, θυμάμαι...τότε πού.. ή δίχνοντας με το δάκτυλο «αυτός» τον σκότωσε. Αυτός έκανε το ενα, εκείνος έκανε το άλλο. Αυτός τα έκανε όλα. Τα έκανε γιατί ειναι κομμουνιστής»!!!

Η εποχή αυτή ηταν η εποχή που ο χωροφύλακας επικρατεί του βασιλικού επιτρόπου και ο καταδότης του χωροφύλακα. Θεωρείται ντροπή για ενα δικηγόρο να αναλάβει την υπεράσπιση ενος Αντιστασιακού ή κομμουνιστή. Η εποχή που λοιδορούσαν και προπηλάκιζαν οσους διανοήθηκαν να το τολμήσουν. Το ίδιο και οσους τόλμησαν να καταθέσουν σαν μάρτυρες υπεράσπισης διασύρονταν με προφανή σκοπό: πρώτο να αποθαρρύνουν εκείνους που σκέπτονται να καταθέσουν στο μέλλον και δεύτερο, να καλλιεργηθεί στην κοινή γνώμη η αντίληψη οτι η κατάθεση σε δίκες αντιστασιακών, οταν δεν ειναι επιβαρυντική για τον ίδιο, ειναι οπωσδήποτε πολιτικά και ηθικά απαράδεκτη. Εκαναν πως δεν καταλάβαιναν οτι η απόδοση δικαιοσύνης δεν ειναι διαδικασία εκδίκησης-εξόντωσης, αλλα αποκατάσταση της διατεταγμάνηςκοινωνικής ισορροπιάς. Και οτι το δικαστήρια-στρατοδικεία απ τα σύνολο της ακροαματικής διαδικασίας, πρέπει να επιδιώκει να

σχηματίσει σφαιρική γνώμη για τον κατηγορούμενο. Την εποχή εκείνη τα δικαιώματα και οι δικονομικές εγγυήσεις ολα αυτά ηταν οχι απλώς περητά αλλα και κατακριταία.

Και οταν διαπιστώσαμε οτι με την καθοδήγησει της ασφάλειας, ο προσδιορισμό του «εγκληματία» γίνονταν κατά την εκφώνηση των ονομάτων απ την έδρα και το σημείωμα που ειχε στο χέρι η «χείρα» και η χαροκαμένη «Μάνα», προκειμένου να αποδείξουμε οτι υπάρχει οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης και οχι αναζήτηση του ενόχου, κάναμε το εξής : την ώρα που η έδρα εκφωνούσε αργά-αργά τα ονόματα για να δωθεί χρόνος στην «παθούσα» να αποτυπώσει την φυσιγνωμία του φονιά, πχ «Κόγια Νικολάος του Γεωργίου», δεν σηκωνόταν όρθιος να πεί παρών ο Κόγιας, αλλα κάποιος άλλος κατηγορούμενος στη θέση του Κόγια, που δεν ειχε καμιά σχέση με την υπόθεση για την οποία κατηγορούνταν ο Κόγιας, αλλα και τον τόπο διαμονής με αυτόν.

Οταν άρχιζε η «δίκη» και ο Πρόεδρος καλούσε τον πραγματικό Κόγια Νικόλαο, να πάρει τη θέση στο εδώλιο του κατηγορουμένου, τότε η εντεταλμένη «παθούσα» για τον Κόγια, άρχιζε να καταθέτει και να λέει πράγματα, που δεν ειχαν καμιά σχέση με αυτά που «βάρυναν» τον Κόγια, αλλα αυτόν που κατά την εκφώσηση των ονομάτων σηκώθηκε όρθιος στη εκφώνηση του ονόματος Κόγια. Και τότε ο Πρόεδρος αμήχανος εκ των πραγμάτων πλέον, της θύμιζε «μα κυρία μου, αυτά που ειπες στο «ανακριτή» για τον Κόγια, δεν εχουν καμιά σχέση με αυτά που λές τώρα». Και η «παθούσα» διαμαρτυρόμενη απαντά, με το « κ Πρόεδρε αυτά που ειπα τότε, αυτά λέω και τώρα» ή σε κάποια αλλη περίπτωση με το «κ Πρόεδρε τον συχωριανό μου δεν γνωρίζω»; Και οταν ο κατηγορούμενος της είπε, μα «κυρία μου εγώ κατάγομαι από το...» τότε έγινε το σώσε με το παρατεταμένο «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...» Αντί η έδρα, να την καθίσει στο σκαμνί σαν ψευδομάρτυμα και για ψευδορκία, με ενα κομψό «άλλοτε να προσέχεται κυρία μου...» της έδειχνε την πόρτα!

Οι Δικηγόροι διαμαρτύνταν. Εδιναν πραγματική μάχη για να μπορεί ο κατηγορούμενος να πεί δυό λέξεις. Η απάντηση στην προσπάθεια του κατηγορουμένου να πεί αυτές τις δυό λέξεις της έδρας ηταν : κάτσε κάτω κατηγορούμενε. Δεν σου επιτρέπω να κάνεις εδώ κομμουνιστική προπαγάνδαν κλπ !

Οι δίκες γίνονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη-μάρτυρα, και το ακόμα πιό τραγικό δεν έπερναν κάν υπόψη τους μάρτυρες υπεράσπισης. Εκεί που «διέπρεψε» και ειναι άξιος ο μισθός της ειναι στις ελάχιστες «ιστορικές» δίκες των δοσιλόγων, τις ελάχιστες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού. Σε αυτές τις δίκες η έδρα, οχι μόνο τους έδινε χρόνο να προβάλουν το «εθνικό-πατριωτικό τους εργό» και εκτιμώντας το, τους έδωσε άμεμτους και ανεπίλεπτους, λευκές περιστερές στην κοινωνία, παραβλέποντας τα όσο δεινά της προκάλεσαν. Βέβαια την κύρια ευθύνη την ειχε η εκάστοτε μεταπολεμική κυβέρνηση. Το πρόβλημα ομως ειναι πως, αυτή η ίδια η ιεραρχία χρησιμοποίησε και κυρίως πώς, εφάρμοσε αυτήν την ευθύνη που της ανατέθηκε, τόσο στις δίκες των δοσιλόγων αλλο τόσο και των αγωνιστών.

Και το μέγα ερώτημα που θέτει ο καθένας ειναι : Γιατί στις δίκες των δοσιλόγων απαιτούσε η δράση τους για να ειναι αξιόπεμτη! Επρεπε να ειναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαρειές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγειο των φτωχών και αδυνάτων οχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη» αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, ειναι σα να ζητάς το λόγο απ το χιόνι γιατί ειναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί ειναι μαύρη.

Οπως ειναι γνωστό ο θεσμός της δικαιοσύνης ειναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυό λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυό άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης ειναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό εχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκησει των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους. Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επισης για να ειναι ανεπηρρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα αλλο ενα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει. Αφου και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ανύπαρκου συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Ειχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική Νομιμότητα οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Ειχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλ οτι στήρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίθχηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλ στην de facto νομική τους φύση». Με αυσηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να ειναι και κολάσιμες. Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «salus partiae» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάκριζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησην του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Συνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτησης Συντάγματος; Με δυό λόγια δεν δύστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι οι όποιοι εστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Η συντακτική εξουσία επιβάλεται και καθιερώνεται από μόνη της, αυτοδύναμα, χωρίς εξάρτηση από τον προηγούμενο κανόνα εξουσίας. Διαφορετικά δεν ειναι πρωτογενής και η συντακτική εξουσία ειτε υπάρχει ως πρωτογενής είτε δεν υπάρχει, και αυτό γιατί η συντακτική εξουσία μόνον σαν ενιαία και αδιαίρετη μπορεί να νοηθεί. Συνεπώς μέχρι την ημέρα που συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση η συντακτική εξουσία ηταν πρωτογενής γιατί στη συντακτική εξουσία συμμετείχε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων. Η Συνταγματική αυτονομία δεν καταργείται ούτε μπορεί να θιγεί με αναθεωρήσεις του Συντάγματος, πολύ περισσότερο δεν μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδότησουν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν ειχαν ακόμα ψηφιστεί. Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν ειχαν. Και αφού δεν ειχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγο: Οτι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, οταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υπορχεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν. Οταν οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επομένη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελαχίστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Ιστορικά εχει αποδειχθεί οτι χωρίς να ειναι άσχετοι και να αποκλείει την συνεργασία ή τη συμμετοχή, οι βασικοί κοινωνικοί θεσμοί ειναι ετσι διαμορφωμένοι που οταν το καθεστώς ή και το κατεστημένο ακόμα διατρέξει τον παραμικρό κίνδυνο, ο στρατός να οδηγηθεί στη μοναρχία, οι διοικητικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί στη δικτατορία, η Θρησκεία στη εθναρχία ή την αντιβασιλία και η πολιτική-πολιτικοί σε πρόεδροι της δημοκρατίας, οτα καταλαγιάσουν τα πνεύματα.

Οι θεσμοί και οι δομές εχουν διαμορφωθεί ετσι και διασφαλισμένοι με τόσα στεγανά ωστε να αποκλείεται εκ των προοιμίου η συμμετοχή και η διατύπωση διαφορετικής άποψης απ τα στρώματα εκείνα του λαού που πιστεύουν πως οι σημερινές παραγωγικές σχέσεις ειναι σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου αμφισβητούν συνολικά ή και εν μέρει τις αρχές και τις αξίες πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε και στηρίζεται ο σημερινός κόσμος και ο πολιτισμός του.

Βέβαια δεν μπορώ με σιγουριά να πώ αν η Κίρκη ειναι που κεντρίζει την αμέτρητη φιλοδοξία, ή αντιστρόφος τα πάθη, στα οποία παρασύρει η φιλοδοξία ειναι εκείνα που τροφοδοτούν τις μεθόδους της Κίρκης. Βέβαιο ομως ειναι πως, απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατονικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγή και κυρίως απ τους Ομηρικούς χρόνους η αρετή της προσπάθειας «αιέν αριστεύειν» συνδέθηκε αναπόσπασταμε το πάθος για υπεροχή απέναντι των αλλων: «και υπείροχον έμμεναι αλλων». Πάθος που δεν γνωρίζει αναστολές, ντροπή και αυτοσεβασμό. Το ίδιο πάθος ομως στις Ομηρικές περιγραφές αναφέρεται και σαν την κύρια αιτία συλλογικής αποτυχίας και των δεινών της κοινοτικής ζωής.

Αυτό ακριβώς το πάθος της εξουσίας εμφανίστηκε στη διάρκεια του μεσοπολέμου, στην καταχή και κυρίως στην μεταπελευθερωτική περίοδο στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ηταν μα και ειναι οι δικαστές που εχουν συνείδηση της ουσίας του έργου που εχουν κλειθεί να επιτελέσουν: να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της αρχής της μεσότητας, και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής οτι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους δεν ειναι αυτοσκοπός, αλλα οτι η πολιτεία εχει σαν προταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, οπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε θεμελιακά ανθρώπινα δικαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιό πέρα παραδοχή οτι κύρια αποστολή του δικαστή ειναι η διασφάλιση αυτών ακριβώς των θεμελιακών δικαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στο κράτος.

Το καταλαβαίνω πως αυτή η άποψη-παρατήση για τον τρόπο που λειτούργησε η δικαιοσύνη στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως στην μεταπελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα ειναι οχι μόνο ενοχλητική αλλα και υβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία για τη δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της δικαιοσύνης στον χώρο της απονομής της δικαιοσύνης, οταν και σήμερα ακόμα δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διοικητικών δικαστών που ταυτίζονται με το διάδικο κράτος και τις δικές τους αυθερεσίες.

Οταν λοιπόν, και σήμερα ακόμα συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τότε που τα πάντα εξαρτιόνταν απ την ερμηνεία που θα έδιναν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος οσον αφορά με το αν θα ισχύσει το Σύνταγμα που ο ίδιος ο Βασιλιάς κατάργησε την 4η Αυγούστου του 1936 κηρύσσοντας τη βασιλο-μεταξική δικτατορία. Ειναι γνωστό οτι με τη συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και τον ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σήμαινε οτι ολόκληρο το έθνος ηταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα, και δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση απ κανέναν και ούτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψης. Αφού λοιπόν, ολόκληρο το εθνος ηταν ομόφωνο και σύμφωνο να «παρανομήσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς αλλης νομικής κάλυψης. Μετά ομως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της πλατείας συντάγματος που η ύπαρξή της οφείλονταν στην Ελέω Θεού Τσιόρτσιλ, και η παραμονή της στην «εξουσία» στηρίζονταν αποκλειστικά στη ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επάμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να ειναι εθνικά και ηθική νόμιμη. Ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ, ειχε πεί στους Αμερικανού οταν ρωτήθηκε γιατί δεν εχει ακόμα κλείσει το «θέμα Ελλάδα» τους ειπε επι λέξη:«Ομολογώ ειλικρινα οτι δεν γνώριζα οτι το ΕΑΜ ειχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη».

Οταν λοιπόν, αυτή η «μεγάλη επιρροή και δύναμη» οχι μόνο γίνεται αποδεκτή αλλα και πιστοποιείται απ τον ίδιο τον Τσιόρτσιλ, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο «μόμιμη» ηταν η «κυβέρνηση» της πλατείας συντάγματος. Αφού λοιπόν, δεν ειχε την εθνική συνέναιση προκειμένου να παραμείνει στην εξουσία κατέφυγε στην δικαιοσύνη να καλύψει την παράνομη, παρανομή της στην εξουσία για να «νομιμοποιήσει» τη διάπραξη των οσων εγκλημάτων ειχαν προηγηθεί και αυτών που στο μέλλον θα διέπραται. Τότε λοιπόν, που τα αξιώματα, οι προαγωγές, (οι υπουργοποιήσεις και οι πρωθυπουργοποιήσεις δικαστικών διαγράφονταν εν όψη) και η κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και κυρίως ο «Πατριωτισμος» καθορίζονταν με το μέγεθος των εγκλημάτων, το Συμβούλιο Επικρατίας και ο Αριος Πάγος έδωσε μια νομιμοφανή κάλυψη, αλλα στην ουσία παράνομη. Με την κάλυψη αυτή του Συμβούλιο Επικρατίας και ο Αριος Πάγος, «νομιμοποιώντας» την παρανομία, άνοιξαν το δρόμο στα έκτακτα μέτρα, τα έκτακτα στρατοδικεία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, γέμισαν τις μεσαιωνικές φυλακές με ιδεογικούς αντιπάλους και μπήκαν σε λειτουργία τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Χώρισαν το λαό σε πατριώτες και προδότες, σε έλληνες και μιάσματα. Δικαίωσαν τους δοσιλόγους, διόγκωσαν το ήδη τεράστιο παρακράτος, ανακέλαν στην ενεργό υπηρεσία τις συμμορίες και οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο.

Οι δικαστές ξέχασαν οτι εξουσία έχουν μόνο να εφαρμόζουν το Νόμο για κάθε συγκεκριμένη περίτπωση και οχι να αναδείχνουν παράνομες κυβερνήσεις, καθώς και το γεγονός οτι η εξουσία τους δίνεται, για να προστατεύσουν τα δικαιώματα του πολίτη. Ακόμα ξέχασαν οι τότε δικαστές μας, οτι και η Συμφωνία της Βάρκιζας αμφισβητούσε τη νομιμότητα της κυβέρνησης του Καϊρου, για τη διάρκεια που το ΕΑΜ δεν συμμετείχε σε αυτήν. Γι αυτό και η συμφωνία του Λιβάνου ρητά έλεγε οτι

«...θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνέλευσης δια την κατάρτησιν του νέου Συντάγματος της χώρας...». Αφου λοιπόν, είχαμε Σύνταγμα οπως ισχυρίστηκαν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, γιατί οι υπογράφοντες τη συμφωνία, της Βάρκιζας με την υπογραφή τους δέχθηκαν οτι δεν ισχύει και οτι μόνο με τη σύμφωνη γνώμη ολοκλήρου του εθνούς ηταν δυνατόν να ξανά μπεί σε ισχύ μέχρις οτου οδηγηθεί η χώρα στην πολιτική ομαλότητα να προκηρυχθούν εκλογές με συντακτικό περιεχόμενο και να ανοίξει ο δρόμος της μεταπολιμικής ανάπτυξης. Επειτα οι ανταγωνισμοί ειναι έντονοι και ο πόθος για εξουσία ανεξάρτητα αν το αντάλλαγμα που θα χρειαστεί θα ειναι η πολτοποίηση της συνείδησης: Ο Πτεσματοδίκης να γίνει Πρωτοδίκης, ο πρωτοδίκης Εφέτης και ο Εφέτης Αριοπαγίτης και ο Αριοπαγίτης Πρωθυπογός οπως ο κ Κόλλιας της δικτατορίας και ο Ιερόνωμος Αρχιεπίσκοπος του δικτάτορα Παπαδόπουλου.

Και αναρωτιέται κανείς ; Υπήρχε πράγματι αναντιστοιχία των μέτρων που πήρανε για την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ, με τους σκοπούς που επιδίωκαν ; Ασφαλώς ΟΧΙ. Τότε που ειναι η «νομιμότητα» των πράξεών τους ;

Το ίδιο και η Εκκλησία σαν χώρος κοινωνικής συμβίωσης, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από το κεντρικό χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε κοινωνικής συνύπαρξης, δηλ την ακατανίκητη ροπή για εξουσίαση του ανθρώπου πάνω στον Ανθρωπο. Για να περάση τον δικό του εξουσιασμό το εκάστοτε εκλησιαστικό κατεστημένο, ήδη από τα πρώτα χρόνια, που συνειδητοποίησε την κυριολεκτικά δεσποτική του θέση, ευλόγως μεν εμφανίζεται δημοσίως να αναρωτιέται: «Αρα που εστίν βασιλεύς ή στρατιώτης, ή πλούσιος ή πένης», ομως δεν ακρέστηκε σε αυτό απερίσκεπτα οδηγήθηκε και στην αντιχριστιανική υπερβολή του, να απορεί ακόμα και για το (πού ετσίν) «δίκαιος ή αματρωλός».

Οποιος έτυχε να παρακολουθήσει στα ξόδια των συγγενών και φίλων την νεκρώσιμη ακολουθεία, θα διαπιστώσε με πόνο καρδιάς την ταπείνωση και το βαθμό που η Εκκλησία, μηδενίζει την αξία της ζωής με το κείμενο της απολουθείας :«πάντα σκιάς ασθενέσθερα, πάντα απατηλώτερα. Επεθνών γάρ ο θάνατος πάντα ταύτα εξαφάνισεν» Ξεχνώντας ή παραβλέποντας η Εκκλησία με πόση χαρά και τριφερότητα χαίρονταν την μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη ζωή ο αποθανών εν ζωή που καθημερινά έστελνε το δικό μήνυμα αισιοδοξίας. Αυτή η προσπάθεια, η συμβολή και το έργο οσο μικρό και αν ειναι, καμιά δύναμη δεν μπορεί να την εξαφανίσει. Ούτε με το θάνατο όπως το θέλει η Εκκλησία. Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι που θα μένουν; Μα που αλλου, πέρα απ τους κόσμους που δημιουργεί ο Νούς; Στο θέμα αυτό πολύ ευστοχα ο Παρμενίδης, δυόμισι χιλιάδες χρόνια πριν απ τη δική μας εποχή, ειχε πεί: «Προσέξτε, πως, με τη δύναμη του Νού τα απόντα, με σιγουριά, γίνονται παρόντα».

Ξέρω πως και αυτή μου η άποψη για αρκετούς θα ειναι εξ ίσου ή και μεγαλύτερη ανόχληση, καθώς και με τη Θρησκεία οπως και με τη δικαιοσύνη συγχέεται η εύλογη ευαισθησία της θρησκευτικής συνείδησης με την καθόλου αυτονόητη θέση της Εκκλησίας μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα. Ομως είτε το θέλουμε είτε οχι η ρεαλιστική προσέγγιση των κοινωνικών προβλημάτων, πειθαναγκάζει στην παραδοχή οτι οι εξουσιαστικοί ανταγωνισμοί δεν χαρακτηρίζουν μόνο την πολιτική και την οικονομική αντιπαλότητα. Ειναι εξ ίσου εγγενείς και έντονοι και σε χώρους όπου η απαίτηση για λογική συνέπεια θα ανέμενε, ανυπόκριτα να εχουν αποστρέψει το πρόσωπο απ τις μηχανορραφίες και τις υπόγειες διαδρομές, τις οποίες διαδρομές κινητοποιεί ο ασίγαστος πόθος για εξουσιαστική αναρρίχηση. Ο Δεσπότης να γίνει Αρχιεπίσκοπος, ο Αρχιεπίσκπος Εθνάρχης και γιατί οχι αντιβασιλιάς, ο πως έγινε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός.

Ακόμα πιό απροσδόκητες, οσο και οδυνηρές, ειναι οι εξουσιαστικές ροπές στο χώρο της τέχνης και του λόγου και γενικότερα με αυτούς που αποκαλούμε Ελίτ. Υπήρξαν-στα χρόνια της Αναγέννησης και μετά και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής-αξιόλογα δείγματα στήριξης φτωχών αλλα ταλαντούχων δημιουργών του πολιτισμού, με ενισχύσεις πλουσίων καλλιεργημένων αριστοκρατών και κυρίως στήριξη και αμοιβαία αλληλεγγύη αναμεσά τους, που η προσφορά αυτή δεν ζητούσε κανένα αγοραίο αντάλλαγμα. Στη σημερινή εποχή δυστυχώς πολλά νέα ταλέντα τα οποία οχι μόνο καταδικάζονται να ζήσουν μια χαμωζωή αλλα και θάβονται, γιατί δεν έχουν την ευελιξία να προσφέρουν εκείνο που οι μηχανισμοί της παμφάγου αγοράς και των ποικίλων διασυνδέσεων της Ελίτ απαιτούν. Βέβαια κάποιοι ανακαλύπτονται ανέξοδα μετά θάνατο. Αλλοι μαραζώνουν, εγκαταλείπουν την προσπάθεια και εξαφανίζονται κάτω από το βάρος του καημού και της επιδεικτικής αγνόηση της δικη τους συνεισφοράς. Ο καθένας αντιλαμβάνεται πως, ποιοί και γιατί...

Τώρα το πώς λειτουργούν αυτές οι εξουσιαστικές ροπές σε χώρους που, από τη φύση και την αποστολή τους, θα έπρεπε να ειναι φυτώρια αντιεξουσιαστικού και μόνο πνεύματος. Η απάντηση μόνο με την κβαντομηχανική θεωρία μπορεί να δωθεί: Οτι δηλ παράλληλα αναπτύσσονται αντίρροπες ενέργειες, των οποίων η συνύπαρξη ειναι κατ αρχήν ευεργετική, μέχρι τη στιγμή που μιά από αυτές παίρνει το επάνω χέρι και διαταράσσει την ισοροπία των αντιθέτων.

Το άκρον άωτο ομως της εκπληκτικής αντίφασης ειναι η περίπτωση του ενόπλου αναρχικού, που αποστρέφεται το χαρακτηρισμό του σαν τρομοκράτη, ενω αυτός αναγορεύεται σε δημόσιο κατήγορο, δικαστή, μάρτυρα στήριξης της άληθειας των κατηγοριών, και-τελικώς-σε εκτελεστή της δικής του μονόπλευρης και μυστικής απόφασης. Ολα αυτά στο όνομα της κατακρεουργημένης κοινωνικής δικαιοσύνης. Και τότε...ο στρατηγός Πάγκαλος αυτοανακηρύτει τον εαυτό του Δικτάτορα. Λίγο αργότερα ο πρώην λοχίας και σε συνέχεια στρατηγός Κονδύλης, κάνει ενα βήμα πιό πέρα. Γίνεται αντιβασιλιάς. Σε συνέχεια ο στρατηγός Μεταξάς και αυτός στις 4/8/1936 ανακηρύσσει και αυτός τον εαυτό του δικτάτορα. Και φτάνουμε στις 21/4/1967, όπου οι συνταγματάρχρες πλέον, αφού έβαλαν το λαό στο «γύψο» άρχισαν τη μοιρασιά αξιωμάρων. Ο συνταγματάρχης Γ Παπαδόπουλος Δικτάκτορας αλλα και Πρόεδρος την «δημοκρατίας» Ο ομόβαθμος του Ζωϊτάκης αντιβασιλιάς, ο στρατηγός Γκιζίκης προεδρος της «δημοκρατίας», ο δικαστικός κ Κόλλιας Πρωθυπουργός, ο Ιερόνυμος Αρχιεπίσκοπος και πριν απ αυτούς στα αμέσως μετά την απελευθέρωση χρόνια, ο Ενοματάρχης της χωροφυλακής κ Κόντος Υπερυπουργός στο Νομό Ημαθίας, αυτός χάριζε ή έπαιρνε ζωές.

Μήπως ολα αυτά δεν ηταν στημένα και σκηνοθετημένα; Μήπως ολα δεν εξαρτιόνταν από την Εκκλησία, το παλάτι, το στρατό και τον εκάστοτε Αγγλο πρέσβη; Και μετά το 1947 από τον Αμερικανό πρέσβη;

Η αμφισβήτηση, δεν ειναι σχήμα λόγου. Στηρίζεται στο γεγονός οτι πράγματι, δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη γιατί στη διάρκεια της μεταξικής περιόδου, δεν ίσχυε το Σύνταγμα που επικαλέστηκαν. Δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη γιατί ο βασιλιάς και ο Μεταξάς με το πρώτο Βασιλικό διάταγμα « περί αναστολής των διατάξεων ανέστηλε τα άρθρα 5,6,10,11,12,14,20 και 95 του Συντάγματος καθ όλον το κράτος». Και με το δεύτερο Βασιλικό διάταγμα «Περί διαλύσεως της Γ! Αναθεωρητικής Βουλής των» Γεώργιος Βασιλεύς των Ελλήνων «Εχοντες υπ όψιν το αρθρο 37 του Συντάγματος, διαλύομεν την Γ! Αναθεωρητικήν Βουλήν. Εν Αθήναις τη 4η Αυγούστου 1936- Βασιλεύς Β!». Συνεπώς αφού σε όλη την δικτατορική περίοδο η χώρα «κυβερνιόταν» με το αποφασίζομεν και διατάσσομεν, και οι κατοχικές κυβερνήσεις στηρίζονταν στον Μεταξικό τρόπο διακυβέρνησης, με τις «νομοθετικές» προσθήκες των κατακτητών, πως ως δια μαγείας βρέθηκαν «νόμιμοι»;

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η συμμετοχή του ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με το κύρος έθεται «αυτομάτως» σε ισχύει το υπάρχον τότε Συνταγμα, με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε οτι μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, δεν υπήρχε κοινή σηναίνεση για τις όποιες αποφάσεις και μέχρι τις εκλογές στις 31/3/1946 (έστω) δεν υπήρχε βουλή, σημαίνει οτι όλες οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ, που η συμμετοχή του και μόνο το έθεσε σε ισχύει δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη.

Μα και αυτές που προέκυψαν μετά, δεν ειχαν συνταγματική κάλυψη, γιατί και η βουλή που προέκυψε απ τις εκλογές τις 31/3/1946, ηταν αναθεωρητική και οχι συντακτική στην θέση αυτής που κατάργησε η δικτατορία. Και φυσικά, η όλη διαδικασία θέσπισης του νέου συντάγματος της χώρας, βρίσκονταν σε πλήρη αντίθεση με τις δεσμεύσεις των μεταπελευθερωτικών κυβερνήσεων τόσο απ τη Συμφώνια του Λιβάνου, οσο και απ αυτήν της Βάρκιζας, που με σαφήνεια τόνιζαν την σύγκληση συντακτικής συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος.

Αλλωστε, καμιά τυπική συνταγματική διαδικασία για την αναθερώρηση δεν τηρήθηκε. Ο ισχυρισμός οτι το Σύνταγμα ειχε σιωπηρά επανέλθει σε ισχύ ειναι αβάσιμος, ασύμβατος και ασυμβίβαστος γιατί, όπως και τότε κατ επανάληψη ειχε γραφτεί «Δε νοείται σιωπηρά αναβίωση συντάγματος» και ιδίως μονομερώς και εν αγνοία του λαού, η ισχύς του οποίου ειχε ανασταλεί πανηγυρικά απ το 1936. Οι όποιες αποφάσεις ειχαν παρθεί απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δεν στηρίζονταν στην επαναφορά σε ισχύ του Συντάγματος, αλλά στην κοινή συναίνεση. Ηταν ενα montoyw bibenti των πολιτικό-κοινωνικών δυνάμεων.

Ακόμα και η ωμή και απροκάλυπτη επέμβαση στρατιωτικά των Αγγλων στα Δεκεμβριανά και τον Αμερικανών στη διάρκεια του εμφυλίου, αλλα και οι απροσχημάτιστες επεμβάσεις στο διορισμό των κυβερνήσεων, υπουργών και υπαλλήλων γιατί δεν τους προβλημάτισε; Δεν ήξεραν οτι οι Αγγλοι κυβερνούσαν τον τόπο ; Οτι εκτός του οτι ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, καθοδηγούσαν και τις παρακρατικές οργανώσεις, που οι ίδιοι τις ειχαν συγκροτήσει με διάφορες ονομασίες «εθνικές» και «πατριωτικές» .Ομάδες όπως ΠΑΟ, Τσαούς Αντώνιδες, Αγάδες, Πούλιδες, Δάγκουλες κλπ. Ακόμα και τα «Ταγματα Ασφαλείας» με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν; Απόδειξη οτι με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν αποτελεί το γεγονός οτι και οταν η αντίστροφη μέτρηση για τον άξονα έγινε παραδεκτή απ τους ίδιους τους Ναζί, αντί να διαλυθούν αφού πολεμούσαν στο πλευρό τους και συνεπώς θα ηταν σίγουρα οι χαμένοι, ο Ράλλης διπλασίασε τη δυναμή τους. Οπως η δημιουργία έτσι και η αύξηση των Ταγμάτων Ασφαλείας ηταν μέρος του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ». Οτι στη εκπόνηση αυτού του σχεδίου και οι Γερμανοί οχι μόνο συνάναισαν, αλλα και συμμετείχαν ενεργά. Ας υποθέσουμε οτι και όλα αυτά δεν τα γνώριζαν.

Δεν ήξεραν ομως οτι το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ηταν η συνέχεια του αλβανικού πολέμου, των Μακεδονικών οχυρών, όπου μια χούφτα ανθρωποι σχεδόν, άοπλοι κράτησαν τον πύρινο ποταμό που κατέβαινε και της Κρήτης, που έβγαλε εκτός μάχης το πιό επίλεκτο σώμα των αλεξιπτωτιστών ; Δεν ήξεραν οτι η κατοχή άφησε πίσω της ενα χάος, οτι τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Οτι ο καθένας μπορούσε μέσα σ αυτό χάος και τη διάλυση να κάνει ό,τι θέλει για αρκετόν καιρό ; Οτι ο κρατικός μηχανισμός πέρασε αύθανδρος στους κατακτητές και η παραλαβή έγινε με άριστα για τον τρόπο που αυτός λειτούργησε στη 10ετία του 1930-40 και ειδικά τη μεταξική περίοδο ; Αλήθεια, δεν αναρωτήθηκαν, πως απ αυτήν τη διάλυση και το χάος προέκυψε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), που ανέλαβε να πείσει πρώτα και να οργανώσει μετά αυτον τον απογοητευμένο και αγανακτησμένο λαό για την

αδιαφορία και την εγκατάληψη απ τους πάππου πρός πάππουν «ταγούς», αλλά και να δεχθεί να πάρει μέρος στον αγώνα. Να πολεμήσει και να πεθάνει για την Ελλάδα ;

Δεν ήξεραν πως αυτούς που θα έστελναν στα στρατοδικεία και από εκεί στη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα, ηταν αυτοί που υπερασπίστηκαν σε όλες τις δύσκολες στιγμές την Ελλάδα και οτι ολος αυτός ο αγώνας έγινε κάτω απ τι αντίξοες συνθήκες ; Σε συνθήκες ενος κινούμενου εδάφους ; Σε μιά εποχή που βγαίνοντας απ το σπίτι δεν ήξερες αν θα γυρίσεις πίσω;

Αφού ζούσαν ή οσοι ζούσαν στην Ελλάδα, δεν ήξεραν οτι πρώτα ήρθε η νύχτα; Μια νύχτα που κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια ; Οτι βαθειά σιωπή και σκοτάδι απλώθηκε πάνω από την Ελλάδα; Οτι ο λαός συνθλιβονταν και βυθίζονταν κάθε μέρα που περνούσε όλο και περισσότερο στο χάος της φτώχιας την αθλιότητα και την πείνα ; Οτι για να περάσει το ΕΑΜ απ τα λόγια στην πράξη χρειάστηκε χρόνος, πολύς αγώνας και πολύ αίμα. Δεν ήξεραν οτι γίνονταν μάχες κάθε μέρα για τη ζωή με τη ζωή ; Μάχες σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, σε κάθε συνοικία και τερτάγωνο ; Μάχες φρικτές, φονικές άγριες, ποτάμια το αίμα. Χαμός, η σύγκρουση, η άμυνα, η επίθεση, το αίμα, η θυσία όπου οι ζωές συρρικνώνονταν σε μιά μονομαχία. Πόλεμος παντού. Πολύμορφος πόλεμος για την Ελλάδα;

Με πείνα, την πένα, την οργάνωση και το ντουφέκι αντιμετωπίσαμε εναν τρομερό εχθρό. Εναν εχθρό αποφασισμένο να χρησιμοποιήσει και να κάνει τα πάντα για να νικήσει και να καυποτάξει τους Ελληνες. Δεν ήξεραν οτι ετσι κύλησαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια;

Ας υποθέσουμε οτι και αυτά δεν τα γνώριζαν. Απ την ιστορία δεν ήξεραν πως οι Ελληνες ξέρουν να πεθαίνουν για τη λευτεριά; Λευτεριά που δεν τους τη χάρισε κανένας ποτέ, παρά πάντα, απ τον καιρό του Μαραθώνα και της Σαλαμίνας μέρχι το 21, την κατάχτησαν με το αίμα τους και τον ηρωϊσμό τους και οτι μετά την κατάκτηση της χώρας θα οργάνωναν αντίσταση ; Δεν γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, για τη σωτηρία της πατρίδας οταν κατακτήθηκε κάλεσε το λαό σε πανστρατιά για την απελευθέρωση; Δεν γνώριζαν οτι οι Αγγλοι ειχαν ήδη προκαλέσει το Δεκέμβρη; Οτι ειχαν αιματοκυσεί το λαό; Αυτά τα γνώριζαν, οπως γνώριζαν και οτι η πατρίδα τώρα πλέον ειχε απελευθερωθεί και δεν διέτρεχε κίνδυνο από εξωτερικό εχθρό, ωστε να κριθεί αναγκαία η επίκληση της ρήτρας : «η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του νόμου». Επειτα η καταφυγεί στη ρήτρας έπιβεβαίωσε οτι ο βασιλιάς ηταν Νομοθετικά γυμνός.

Αλήθεια με την επίκληση της ρήτρας από ποιόν εχθρό θα έσωζαν την Ελλάδα; Μήπως απ τους Αγγλους που την κυβερνούσαν ήδη; Αφού λοιπόν, δεν στρέφονταν ενάντια στον νέο κατακτητή, γιατί ας μή γελιόμαστε κατακτητές ηταν. Αφού λοιπόν, η επίκληση δεν στρέφονταν ενάντια των Αγγλων, σημαίνει οτι ο νέος εχθρός ανάντια στον οποίο στρέφονταν η επίκληση ηταν ο λαός. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον καμιάς χώρας η ιστορία δεν γράφει οτι κάποια χώρα προδόθηκε ή καταστράφηκε απ τον ίδιο το ΛΑΟ της. Απ τις «ηγεσίες» ΝΑΙ. Η πατρίδα δεν κινδύνεψε και ούτε θα κινδυνεύψει ποτέ απ το λαό της. Ο λαός ειναι αυτός που οσες φορές κινδύνευσε-χρειάστηκε, έβαλε τα στήθη του μπροστά και στην κατοχή η σφαίρα των κατακτητών και όλων των εθνοκτώνων-εθνοϊσμών, τους αγωνιστές πάντα απ το στήθος έμπαινε. Ποτέ απ την πλάτη. Δεν θέλησαν να δεχθούν οτι τα συμφέροντα, της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, και των Αγγλων νεοκατακτητών ήταν αυτά που κινδύνευαν; Ανθρωποι μορφωμένοι ηταν δεν ήξεραν οτι:

Ο λαό θα καταλάβαινε και το Συμβούλιο Επικρατίας και τον Αριο Πάγο, να κάνει το μαύρο-άσπρο, το παράνομο νόμιμο, μα και να γίνει η επίκληση της ρήτρας η σωτηρία της πατρίδας «ειναι υπεράνω του νόμου» αν η επίκληση γίνονταν να φύγουν τα αγγλικά στρατεύματα απ τη χώρα, ετσι ωστε να μην χάθει η μοναδική ευχαιρία

που μας δώθηκε τότε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες.

Και αναρωτιέται κανείς ; Γιατί το Συμβούλιο Επικρατείας δέχθηκε «την τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων οτι στηρίζονται στο Σύνταγμα και ο Αριος Πάγος, δέχθηκε την «ουσιαστική νομιμότητα» δηλ «de facto τη νομική τους φύση», οταν γνώριζαν οτι εκτός του οτι δεν ηταν τίποτε αλλο παρά η συνέχεια της Βασιλομεταξικής δικτατορίας και εμπλουτισμένες με τις κατοχικές φασιστικές προσθήκες, αλλά και διορισμένες απ τους Αγγλους νεοκατακτητές; Με αυτά και μόνο τα δεδομένα ηταν οχι μόνο οι κυβερνήσεις αλλα και οι ίδιοι εν αδίκω και παράνομοι, με οποιαδήποτε ιδεολογία, οποιαδήποτε ηθική και με οποιοδήποτε αίσθημα δικαιοσύνης και αν επικαλέστηκαν προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτήν την κακουργηματική πράξη. Δεν ειχαν καμιά πολιτική Νομιμοποίηση, ουτε μέσα μα ούτε και έξω απ το τότε σύστημα.

Αλήθεια πως έννοισαν οι επιζώντες δικαστές, που διέπραξαν αυτήν την «συνταγματική τερατογέννηση», αυτό το έγκλημα σε βάρος του λαού και της χώρας, οταν το Σεπτέμβρη του1984 στη βουλή, συζητήθηκε η αποκατατάστηση των καταδικασθέντων σε θάνατο στη δίκη του Ναυτικού, στην οποία συζήτηση η βουλή, δέχθηκε οτι η Συνταγματική τάξη τέθηκε σε ισχύ μόνο απ την 1η Ιανουαρίου του 1952;!!! Γεγονός που σημαίνη οτι οτιδήποτε έγινε μέχρι τις 31/12/1951, ηταν οχι μόνο παράνομο αλλά και εγκληματικό, αφού με την επαναφορά για πρώτη φορά μετά την 4η Αυγ/στου 1936, ανεξάρτητα απ τις εγγυήσεις του νέου Συντάγματος, η χώρα τότε επανήλθε στη Συνταγματική τάξη;

Αφού λοιπόν, δεν υπήχρε συνταγματική κάλυψη, η ελληνική πολιτεία δεν νομιμοποιούνταν σε καμιά περίπτωση να καταφύγει σε μέτρα που εφαρμοζόταν, μέσο της εκτελεστικής εξουσία στα φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα: Εκτακτα μέτρα, εκτακτα στρατοδικεία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, Αναμορφωτήρια, έλεγχος συνειδήσεων κλπ. Βέβαια και με αυτό το Σύνταγμα του 1952, έγιναν με πιό συγκεκαλυμένο τρόπο τα ίδια εγκλήματα και σε μερικές περιπτώσεις ακόμα πιό μεγάλα, οπως αυτό της Μακρονήσου και τη θέση σε ισχύ των εκτάκρων μέτρων. Αυτό ομως δεν Νομιμοποιεί την μεταδεκεμβριανή δικαστική παρανομία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του εγκλήματος που διέπραξε το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, αρκεί να δούμε πως αρχίζει η γαλλική νομοθεσία για τη συνταξιοδότηση των αγωνιστών της γαλλικής Αντίστασης: «Η πολιτεία, ευγνωμονούσα τους στρατιώτες, ναύτες, αεροπόρους και τα μέλη της γαλλικής Εθνικής Αντίστασης, τους εξορίστους και εγκλείστους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τους πολιτικούς εξόριστους και φυλακισθέντες, όλους τους διωχθένες επι ναζισμού, που συνέβαλαν να σωθεί η πατρίδα, γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους...».(Αρ 1, Κώδιξ συντάξεως). Βέβαια και ο κ Π. Κανελόπουλος, οταν την εξουσία την ειχε το ΕΑΜ, έκλεισε «Νόνι στους άξιους αγωνιστές», μετά τον αφοπλισμό όμως του ΕΛΑΣ, εκθείαζε το εργο της Μακρονήσου και ηταν αυτός που έστηλνε τους Νεσύλλεκτους στη Μακρόνησο.

Αυτούς που οι γαλλική «πολιτεία γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους» και τους συνταξιοδότησε, εμείς με την κάλυψη και της δικαστικής Ιεραρχίας και κυρίως με αυτήν, τους ποδοπατούσαμε στους δρόμους, τους συλλαμβάναμε, τους βασανίζαμε, στους στέλναμε, στα ξερονήσια, στη Μακρόνησο, στις υγρές και σκοτεινές φυλακές, τους στερούσαμε την Ιθαγένεια (υπάρχουν ακόμα και σήμερα εκατοντάδες που την στερούνται, οπως η Κ Μαρίκα Κόζα του Γεωργίου από τη Βέροια) και τα πολιτικά δικαιώματα και εκατοντάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Ο λαός παρομοίασε, αν δεν ταύτισε την κατοχική περίοδο με αυτήν του 21, αν οχι ως προς την παλιγγενεσία, τουλάχιστο ώς προς τους σκοπούς και τη σοβαρότητα του αγώνα. Και το 21, οι αγωνιστές ειχαν την ίδια τύχη με αυτούς του 1941-44, ώς προς τους διωγμούς και τις επιπτώσεις στη ζωή τους. Βρέθηκαν ομως τότε μερικοί Τερτσέτες και ΝικολαΐΔιδες δικαστές, που δεν επέτρεψαν στους ξένους και τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις, να ολοκληρώσουν το τότε καταχθώνιο και πανομοιότυπο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Εσωσαν την τιμή και την αξιοπρέπεια του Εθνους και τη ζωή ορισμένων αγωνιστών. Μετά την απελευθέρωση του 1944, δυστυχώς δεν βρέθηκαν οι Τερτέτες και έλειψαν οι Νοκολαϊδιδες, που θα εμπόδιζαν να υλοποιηθεί το σύγχρονο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Βέβαια δεν έλλειψαν οι Τερτσέτες. Ηταν όμως πολλοί ελάχιστοι.

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δείνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη προερχόμενα απ τα ίδια τα σπλάχνα τους. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή, «γεύση» για το πώς λειτούργησε τότε η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, καθώς και το επίσημο κράτος. Θα σταχυολογήσω απ τα αναφερόμενα στην περίοδο που υπηρετούσε σαν εισαγγελέας στο Γύθειο. Απ τον Οκτώμβρη του 1945, έως τον Αύγουστον του 1946. Για μια εποχή που μόλις είχαμε μπεί στο λάκο των λεόντων.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική φλέβα του, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα, που δείχνει ανάγλυφα τη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς ηταν, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο χώρα.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν : «...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 11-20 ησαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 21-30 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 31-40 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 41-50 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 51-60 ησαν στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ. Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα μιας η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχη ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνιμικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε σρτατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

Πως ομως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσεις στόχευαν στο να διωχθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης; Για να το πετύχουν αυτό τα αρρωστημένα μυαλά τους, οχι μόνο έστρεψαν και εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά την Σ.Π που πρόβλεπε την σύλληψη και καταδίκη των κάθε μορφής

δοσιλόγων, κατά των αγωνιστών, αλλα διεύρυναν και τον κύκλο των αδικημάτων. Τόσο ηταν το μίσος και η εμπάθεια που τους οδήγησε στις πιό απίθανες σκέψεις. Σκέψεις έξω από κάθε λογική. Τους οδήγησαν στο πιό τερατώδες γεγονός. Εφεύραν πολλά και κατ ιδίαν αδικήματα οπως αυτό της «αντιποίησης αρχής» ή της «αντιποίησης εξουσίας» και τα έθεσαν όπως γράφω και πιό πάνω σε εφαρμογή και για τα μέλη ακόμα της ΠΕΕΑ. Τους οδήγησε στο να κάνουν ακόμα και επιδρομές στις φυλακές, για να σφάξουν πριν απ τη δίκη, τους κρατούμενους που οι ίδιοι έβαλαν στη φυλακή. Και αν ο κ Δελαπόρτας, δεν ειχε ανοικτές τις κεραίες να πιάσει την ελεγμένη πληροφορία, οτι οι ένοπλοι παρακρατικοί προετοιμάζανε επιδρομή στις φυλακές της πόλης να απαγάγουν τους κρατουμένους και να τους εκτελέσουν οπως έκανα στις φυλακές της Σπάρτης και με δικές του ενέργειες και γνωριμιές δεν πετύχαινε την μεταφορά τους στις φυλακές της Αίγινας, θα ειχαν την ίδια τύχη με αυτούς της Σπάρτης.

Ο κ Δελαπόρτας, εκτός το τον κ Βλάχο που προανάφερα έκανε αναφορά και στον αντιεισαγγελέα του Εφετείου Πατρών, με τον οποίο σαν Εισαγγελέας Ζακύνθου ειχε υπηρεσιακή σχέση μαζί του. Γράφει:

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», οπως ακριβώς ορίζεται το αδήκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του1945 συντακτική πράξη (για τη δίωξη των δοσιλόγων) .

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δοσιλόγους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δοσιλόγων.

« Εγραψε στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται, κατάδωση στον εχθρό. Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλα βρήκε αλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκάλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου».

Και ενώ συνέβαιναν αυτά για τους ελάχιστους έστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, οταν κάποιος δοσίλογος έφτανε τελικά στο δικαστήριο ηταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και οταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που ειχαν δεινοπαθήσει-οπως την Ζάκυνθο) απ τους κατηγορούμενους, ηταν αριστεροι και αυτός ηταν ο κανόνας, γιατί αυτοί οι ανθρωποι τους αριστερούς προδίδανε, τότε ειχαν σίγουρη την απαλλαγή. Το δικαστήριο προκειμένου να μήν υποστεί έστω και ενας δοσίλογος τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και οχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοσης και του καταδότη.

Την επομένη της παράδωσης των όπλων οι συμμετέχοντες στην Εθνική Αντίσταση βρέθηκαν στην «μεταδεκεμβριανή ζούγκλα». Αφού παραδώσαμε τα όπλα η «δημοκρατική» πολιτεία, που ανέλαβε σαν αντιστάθμισμα της παράδοσης των όπλων, να περιφρουρήσει τα δικαιώματα αξιοπρέπειας και ζώης, δεν μας επέτρεπε ακόμα και το δικαίωμα να αυτοπροστατευτούμε. Για μας ειχαν καταστεί ανενεργές και οι ελάχιστες διατάξεις των νόμων, που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων, της ιδιοκτησίας, και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ενας και μόνο νόμος κυριαρχούσε. ο Νόμος του παρά στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους. Ενός παρακράτους που ειχε και την έγκριση του επίσημου κράτους. Και λέω την επίσημη, γιατί χωρίς την δική του έγκριση, δεν μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα όργια.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπόρτας. Γράφει λοιπόν :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ηταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί στην καραντίνα της απομόνωνσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Οταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένος με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς αν οχι τρομερό, αδιανόητο και ασύλυπτο για ανθρώπους σκεπτόμενους αυτό και μόνο το γεγονός, που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο συγγραφέας ; Και μόνο να φανταστεί κανεί οτι ο εισαγγελέας και ο πρωτοδίκης, αυτοί οι δυό κρατικοί λειτουργοί, που ηταν και οι ανώτεροι στην πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε όλους, ΔΕΝ τολμούσαν να κάνουν φανερά μιά επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που περιγράφει ; Αφού αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια πόλη σαν το Γύθειο, τότε τί θα γινόταν στην ύπαιθρο και με τους ανθρώπους της Αντίστασης; Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν οι άνθρωποι της Αντίστασης Αυτήν την κατάσταση που τόσο ζωντανά μας την περιγράφει ο αδέκαστος αυτός Εισαγγελικός λειτουργός, στο πολλαπλάσιο ηταν το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την μεταδεκεμβριανή Ελλάδα. Η πατρίδα μας ειχε μεταβληθεί σε ενα απέραντο Γκέτο, μια πραγματική ζούγκλα για τον

κάθε αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, το συγγενικό και φιλικό του περιβάλλον. Η ζωή στην Επαρχιακή Ελλάδα ειχε καταντήσει, για κάθε προοδευτικό άνθρωπο, πραγματική κόλαση.

Η κόλαση αυτή προχωρεί και εφαρμόζεται μεθοδικά και προς ολες τις κατευθύνσεις. Υστερα απ το δράμα των δημοσίων υπαλλήλων, που βρέθηκαν στο δρόμο αυτοί που ενδεχομένως ειχαν κάποια σχέση με την Αντίσταση. Ακολούθησε το δράμα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Απ τα εργοστάσια, τις βιοτεχνίες, τα εμπορικά καταστήματα, από παντού έπρεπε να απολκειστούν οι ύποπτοι αριστερών φρονημάτων. Δεν ηταν ανεκτό να δουλέψουν ούτε εκεί. (εμένα μετά και ύστερα από 17 χρόνια, δεν μου επέτρεψαν περισσότερο από δύο μέρες να ρίχνω πέτρες στο ασβεστοκάμινο του κ Μπάκη). Ευκολα αντιλαμβάνεται κανείς την φοβερή δοκημασία των εργαζομένων και τις επιπτώσεις της ανεργίας στις οικογένειες. Οι υποδείξεις γινόταν προς όλους τους εργοδότες απ την ασφάλεια της περιοχής της κάθε επιχείρησης. Το ευτύχημα ηταν οτι εκτός απ τους εργοδότες που ανήκαν ιδεολογικά στους κρατούντες και που εκτέλεσαν για αλλη μια φορά το «πατριωτικό» τους καθήκον οι άλλοι δεν συμορφώθηκαν με αυτήν την έξαλλη απαίτηση των αρχών.

Τα θέματα της εργασίας ηταν ενα τρομερό σχέδιο που εξυπηρετούσε δυό σκέλη. α) Με την οικονομική εξαθλίωση των αγωνιστών να τους εξαναγκάσουν να υποταχθούν χωρίς όρους και β) εξασφάλιζαν θέσεις εργασίας για τους ανθρώπους, που τους συμπαραστάθηκαν στην κατοχή και θα τους καλούσαν να ξανακάνουν το «πατριωτικό» τους καθήκον στον εμφύλιο πόλεμο.Την ίδια και χειρότερη τύχη ειχαν και οι ελεύθυροι επαγγελματίες: Γιατροί, Δικηγόροι, Συμβολαιογράφοι κλπ και ειδικά τους επώνυμους τους οποίους δεν μπορούσαν να τους συγχωρέσουν το μέγα αμάρτημα που εγκαταλείψανε τις τάξεις της «εθνικοφροσύνης» και προσχώρησαν στην άλλη πλευρά της όχθης. Αυτοί ειχαν μπεί στο στόχαστρό τους. Παρακολούθησει Γραφείων, απειλές στους πελάτες κλπ. Τον Γιατρό Γιάννη Αληχανίδη στη Βέροια (και όποιον αλλο Αληχανίδη), απ την ημέρα που αποφυλακίστηκε το 1952, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης με πολιτικά ηταν έξω απ την πόρτα του Ιατρείου και κατέγραφε τους πελάτες. Τους οποίους πελάτες καλούσαν μετά στην ασφάλεια!

Μια ανάγλυφη εικόνα για τον τρόπο που απονέμονταν η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη μας τη δίνει ο ίδιος ο κ Δελαπότρας. Ο προκάτοχος του εισαγγελέας στο Γύθειο προφυλάκιζε τον κάθε «κατηγορούμενο» μετά την απολογία του, και σε αντίθεση ακόμα με τον τακτικό ανακριτή, τον πρωτοδίκη κ Αργύρη βλάχο, που, όταν διαπίστωνε οτι δεν υπάρχουν ενοχοποιητικά στοιχεία, πρότεινε την απολυσή του. Αυτό ομως ηταν ανεπίτρεπτο για το «επίσημο» παρακράτος γι αυτό και φρόντισε να δώσει ενα καλό μάθημα σε αυτόν τον τίμιο δικαστή. Ο κ Δελαπόρτας στο βιβλίο του γράφει :

«...τα επίχειρα της δικαστικής του ακεραιότητας και της προσηλωσής του στο καθήκον του, τα πλήρωσε παρά λίγο και με τη ζωή του. Μια Κυριακή βραδάκι, Σεπτέμβρης του 1945, κάτω απ την εισαγγελία, εκεί που καθόταν σε ένα κατάμεστο απο κόσμο παραλιακό κεντράκι, άρπαξε τον ανακριτή ένα στίφος παρακρατικών, ανάμεσά τους και ενας ανθυπασπιστής. Τον χτύπησαν άγρια με μπαστούνια, ρόπαλα και σιδερένιες λαβές πιστολιών. Γλύτωσε πέφτοντας στη θάλασσα. Ο εισαγγελέας την ώρα που γινόταν η επίθεση παρακολουθούσε τη σκηνή με ενα σαρδώνιο χαμόγελο. Δεν έγινε έρευνα για την ανακάλυψη των ενόχων. Εμειναν όλοι αδρανείς, καθώς και οι συνάδερφοί του. Εγώ πήγα στο Γύθειο δώδεκα μέρες μετά την επίθεση...(σελ 112,113)...»

Πώς και με ποιόν τρόπο τον προστάτευσε το επίσημο κράτος αυτόν τον ξεχωριστό και έντιμο δικαστή ; Αυτόν το σπάνιο για την εποχή εκείνη Ανθρωπο; Η προϊσταμένη

του αρχή τον μετέθεσε πρώτα στην Αμφισσα και μετά στα Χανιά. Και σε συνέχεια ο κ Δελαπόρτας γράφει: «...εκεί που υπηρετούσε-στα Χανιά- τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα και σε λίγο καιρό τον απόλυσαν απ την υπηρεσία με το ψήφισμα και με μοναδική αιτιολογία τον τραυματισμό του στο Γύθειο...»(σελ 114)

Το ίδιο και χειρότερα συνέβει και με τον εισαγγελέα Τούμπα, που τον διαπόμπευσαν φρικτά στους δρόμους, για να αποδειχθεί στο τέλος οτι το μόνο έγκημα που διέπραξε, ηταν που αγωνίστηκε απ τη θέση του κατά των κατακτητών.

Γράφοντας τα πιό πάνω δεν ξεχνώ οτι και αυτοί ηταν άνθρωποι, οπως ολοι μας, με θετικά αλλά και αρνητικά. Αναμεσά τους υπήρξαν και διαμάντια που τιμήσανε επάξια το λειτούργημά τους. Μια ξεχωριστή θέση αναμεσά τους κατέχει ο δικαστικός Δελαπόρτας, ο οποίος οχι μόνο δεν υποτάχθηκε, αλλά και αναζητούσε την έλαχιστη ρωγμή που τους ειχε ξεφύγει να την εφαρμόσει υπέρ του κατηγορουμένου πρώτα και του καταδικασμένου μετά. Χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση εφαρμογής απ τον ίδιο του Νόμου για τα δύο τρίτα της ποινής. Ο κ Δελαπόρτας, τον νόμο αυτό τον εφάρμοζε αδιάκριτα αν ηταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος. Στις φυλακές το όνομα του κ Δελαπόρτα ηταν πασίγνωστο. Το μεγάλο πρόβλημα για αυτούς που ειχαν συμπληρώσει τα δυο τρίτα της ποινής ηταν, να βρούν τρόπο-μέσα να πετύχουν μια μεταγωγή στη φυλακή που ηταν εισαγγελέας η κ Δαλαπόρτας. Αν κατόρθωναν οι δικοί του τη μεταγωγή η αποφυλάκιση μπορεί να αργούσε λίγο ηταν ομως αναμενόμενη.

Παρ όλο που η ανεξάρτητη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημοινική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μεταπελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελαχίστων φωτεινών εξεραίσεων, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως οταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιό σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρησει με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατα βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις

ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι , αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μελλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Επιστράτευσαν και χρησιμοποίησαν εναντίον, των αγωνιστών σε μέγιστο βαθμό, όλα τιυς τα όπλα:Ψέμα, συκοφαντία, διαστρέβλωση, έκτακτα μνομοθετικά μέτρα, ωμή και απάνθρωπη βία. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαχρος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξης με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Μταπελευθερωτικά η Ελλάδα, ξανά έζησε το αίσχος και την κατάντια οχι μόνο της δικαιοσύνης και των δικαστών, αλλα και τον τρόπο που η πολιτεία συμπεριφέρθηκε στους αγωνιστές και κυρίως στους πρωταγωνιστές στις δίκες του 1821. Χαρακτηριστική ειναι η αρμονική συνεργασία των ντόποιων συνεργατών με την ωμή και ξετσίπωτη παρέμβαση στη δικαιοσύνη του ξένου παράγοντα στη δίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα. Οπως τότε οι αποφάσεις των δικαστηρίων δεν πέρνονταν μέσα στις αίθουσες των δικαστηρίων, ετσι και μεταπελευθερωτικά τόσο η κατασκευή των κατηγορητηρίων, αλλο τόσο και οι αποφάσεις των δικαστηρίων δεν πέρνονταν στις αίθουσες των δικαστηρίων αλλά από το κατεστημένο και ειδικά από τον ξένο παράγοντα. Το 21 ηταν οι βαρβαρό Βαβαροί, στην κατοχή οι Γερμανοί, μετά την απελευθέρωση οι Αγγλοι και συνέχεια οι Αμερικάνοι πάντα βέβαια σε συνεργασία με τους ντόπιους συνεργάτες.

Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα, οτι από τη δίκη του Μπολογιάννη και των συγκατηγορουμένων, μα και από τις άλλες δίκες δεν έλλειπε κανένα από τα δεδομένα εκείνα που στοιχείοθετούσαν «πράξεις εσχάτης προδοσίας δια να κολασθώσι δια θανατικής ποινής».Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται α) στο οτι τότε ηταν ο Βαβαρός Επίτροπος Επικρατείας ο Εδουάρδος Μασσών και μεταπελευθερωτικά ο Λύπερ πρέσβης της Αγγλίας και μετά ο πρέσβης της Αμερικής Πιούρι Φόϊ και β) οτι οι καταδικασθέντες εις θάνατο δεν εκτελέστηκαν, ενώ τρισίμισυ χιλιάδες (3.500) από τις πέντε και πλέον χιλιάδες αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης εκτελέστηκαν.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάστασης πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησει της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρησει του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα στρατοδικείου πέντε Βαμβακάριδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαεπτάχρονο (17) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μεταπελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμήνευσε την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγο, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του

γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Με την αποδοχή απ τους αστούς επαναστάτες του ιστορικού συμβιβασμού με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, ειχε σαν αποτέλεσμα να συγκροτηθεί η Αγία Τριάδα. Την εποχή εκείνη βασική παραγωγική δύναμη ηταν η Γή. Και τη Γή, ατομική και αργότερα και την εθνική την κατείχαν οι Κοτζαμπάηδες και ο Κλήρος. Τα πρόγραμμα των αστών διέφερε βέβαια απ αυτό των εταίρων. Την οικονομική και κοινωνική δύναμη ομως μέσω της Γής, την έλεγχαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος και σε μεγάλο βαθμό οι ξένοι και ειδικά οι Αγγλοι. Εχοντας την οικονομικό-κοινωνική δύναμη αρνήθηκαν να πάει η χώρα προς το μέλλον στο όνομα του παρελθόντος. Αποτέλεσμα: Απ την απελευθέρωση του 21, η χώρα μας δεν μπόρεσε να αποκτήσει τους βασικούς θεσμούς σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Εκτοτε όλα στρέφονταν γύρω από πρόσωπα, από πρόσκερες καταστάσεις και εφήμερες συγκυρίες. Η απουσία τέτοιων θεσμών και η κακότεχνη απομίμηση των ξενόφερτων δομών και απόψεων, αποπροσανατόλισαν κάθε προσπάθεια για πρόοδο. Δίχως το θεσμικό και ηθικό έρμα, η νεοελληνική κοινωνία παραλογίζονταν, παράπαιε. Υποτάσσονταν και δολοφωνούσε την ηγεσία της Φιλικής ή τους άφηνε ζητιάνους και καταφρονεμένους, ειδικά τους Θεσσαλούς και Μακεδόνες να σβήσουν βιολογικά χρόνια μετά στην ελεύθερη Ελλάδα.

Ολα οσα αποτελούσαν αναγκαίες προϋποθέσεις και υποδομή για μιά εξελεκτική άνοδο αναβάλλονταν για «αύριο». Προκρίνονταν η «απογείωση» οπως οπως, δίχως πυξίδες κατεύθυνσης, εξορμήσεις παγιδευμένες, ξεσηκώματα δίχως επαύριο, η σισυφική ιστορία σε όλη της τήν τραγικότητα. Με αυτήν την τραγικότητα φτάσαμε στη Βασιλομεταξική δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και στις 12/10/44 στην απελευθέρωση, που για αλλη μια φορά οι αντιδραστικές δυνάμεις, η ολιγαρχία και οι Αγγλοι, αρνήθηκαν να πάμε προς το μέλλον στο όνομα πάλι του παρελθόντος.

Την μεταπολεμική περίοδο, οι πολιτικές σκοπιμότητες υπήρξαν ο καθοριστικός παράγων σε όλους τους τομείς, εθνικό, πολιτικό, κοινωνικό. Διαστρέφοντας αλήθειες και ιστορικά γεγονότα. Ξεγράφοντας ιδανικά, οράματα και ηθικές αξίες, ετσι ωστε και σήμερα ακόμα να μήν ξεχωρίζουμε την αλήθεια απ το ψέμα, το δίκιο απ το άδικο, αφού τα πάντα ειχαν διαβρωθεί. Οι θεσμοί ειχαν καταστοί παιχνίδι δημοσίων σχέσεων και αλυσίδα διαπλεκομένων κρίκων. Η συνέχεια ειναι γνωστή : φιλοδοξίες, υποταγή, συνεργασίες και χρήμα διαμόρφωσαν ενα πολιτικό αλαλούμ, δημιουργώντας εξίες άνευ αξία, υποβάθμιση του ήθους, αγνοώντας πρότυπα εθνικής και κοινωνικής προσφοράς.

Σε όκληρη η Ευρώπη, αμέσως μετά τον πόλεμο ειχε κηρύχθει ενας ασταμάτητος πόλεμος κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού. Παντού η λέξη «πρόδοτης του έθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα. Η Γαλλία δεν δίστασε να δικάσει σε θάνατο εναν άλλοτε εθνικό της Στρατάρχη και τις πρώτες μέρες της απελευθέρωσης της Γαλλίας, δέκα και πλέον χιλιάδες προδότες καταδικάστηκαν σε θάνατο και τους πιό δεδηλωμένους τους λιτσάρανε χωρίς δίκη. Στην Ελλάδα έγινε ακριβώς το αντίθετο. Η εθνική προδοσία και ο δοσιλογισμός, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα ειχαν, κατακτήσει το κράτος και ειχαν κηρύξει πόλεμο ενάντια στο έθνος. Ειχαν διαβρώσει τα πάντα. Κυριαρχούσαν στον κρατικό μηχανισμό και κρατούσαν δέσμια το υγιές κομμάτι της δικαιοσύνης.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα, μπορεί το ποσοστό να μην ηταν μεγάλο ειδικά στο λαό. Στα υψηλά ομως ιστάμενα κλιμάκεια ηταν καραμπινάτος. Εβγαζε μάτι που λέει ο λαός. Για να μπορέσει να εξαπολύσει τη στρατιά των συμμοριών και να μπεί και το

επίσημο κράτος αρωγό τους, έπρεπε να κρατήσει τα προσχήματα. Και ο μόνος τρόπο να το πετύχει αυτό ηταν, να κάνει κάποια εστω χοντροκομένη προσπάθεια αυτοκάθαρσης, για να σκεπαστούν οι πομπές και οι ανεξίτηλες πληγές που προξένησε ο δοσιλογισμός στη χώρα. Για να μήν λέει η Αριστερά και ειδικά οι κομμουνιστές οτι το μεταπολεμικό κράτος, ήταν κράτος δοσιλόγων.

Οπως σε όλη την Ευρώπη ειχα συγκροτηθεί ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, έτσι και στη «δημοκρατική» Ελλάδα συγκροτήθηκαν τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων». Με τη συγκρότηση των ειδικών δικαστηρίων, ο λαός δίκαια πίστεψε και περίμενε, οτι ειχε προβάλει στον ορίζοντα αργά και διστακτικά μεν, αλλά αποφασιστικά θα λειτουργούσε επιτέλους η Εθνική Νέμεση, για να καθαρίσει η κόπρος του Αυγίου, διασώζοντας έστω μερικά κουρελάκια δικαιοσύνης και εθνικής αξιοπρέπειας. Για μια στιγμή πίστεψε πως θα εφαρμόζονταν η υπ αριθ 6 Συντακτική Πράξη. Οπως σε όλα ετσι και στο θέμα των δοσιλόγων εξαπατήθηκε.

Η Σ.Π ειχε συνταχθεί λίγες μέρες πριν από την συμφωνία της Βάρκιζας, με σκοπό και στόχο να πιστέψει ο λαός οτι οι δοσίλογοι και στη χώρα μας, δεν θα μείνουν ατιμώρητοι. Μετά την υπογραφή ομως της συμφωνίας, ο σκοπός και ο στόχος για τον οποίος συντάχθηκε η ΣΠ άλλαξε. Αντί για τους δοσίλογους, τώρα η Σ.Π κύριο στόχο ειχε τους αγώνιστές και βασικό σκοπό την εξόντωσή τους.

Τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων αποδείχθηκαν καταπληκτικά τετατροαυγουστινά φυτώρια με τις ιστορικές αποφάσεις. Ειχαν συσταθεί ακριβώς για να δικαιολογήσουν-καλύψουν τον δοσιλογισμό. Υστερα απ την πρώτη μεγαλειώλδη δίκη των Κούϊσλινγκς: πρωθυπουργών και υπουργών, ήρθε η αλλη ιστορική απόφαση της δίκης Λάμπου-Παρθενίου-Κουρεμπανά και Σία, που επιβεβαίωσε για πιό ακριβώς λογο συγκροτήθηκαν τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων».

Μέχρι την ημέρα που θα έβγαζε την απόφαση στο Β! Δικαστήριο που δίκαζε τους δημίους της Ειδικής Ασφάλειας, απ την ανασυγκροτημένη δεξιά μετά τις 12 του Φλεβάρη του 1945, δηλ μέσα σε δέκα μήνες απ τη συμφωνία της Βάρκιζας, ειχαν δολοφονηθεί και τραματισθεί 5.677, βασανισθεί 28.450 και συλλεφθεί 70,528 πολίτες.Το Β! Δκαστήριο Δοσιλόγων με την απόφασή του στάθηκε ομολογουμένως στο «ύψος» του. Απ τους δέκα εννέα (19) κατηγορούμενους καταδίκασε δύο σε θάνατο, τρείς σε ισόβια, ενα σε είκοσι χρόνια, ενα σε δύο χρόνια, ενα σε ενα χρόνο, αθώωσε τους ένδεκα, τέσσερες απ τους οποίους δικαστηκαν ειρήμην. Ακολούθησε η δίκη του «εθνομάρτυρα» Ν Μπουραντά. «Μηχανοκίνητο κτήνος» τον ονόμαζαν οι Αθηναιοι. Η διαδικασία υπήρξε συνοπτική και σε ενα ακροατήριο αποκλειστικά από μπουραντόπουλα, «ήρωες» των ταγμάτων ασφαλεία και της Ειδικής Ασφάλειας, που ολοι μαζί καμάρωναν για τον αρχηγό τους. Τον αρχηγό που χωρίς ντροπή θα διατράνωνε στους Δικαστές τους «άθλους και και ηρωϊσμούς του».

Βέβαια, όλες οι δίκες των δοσιλόγων ηταν ξεχωριστές και κάθε μιά ειχε τη δική της ιδιομορφία. Αυτή ομως του Μπουραντά, του Δάγκουλα, κλπ, ειχαν μερικές ξεχωριστές ιδιομορφίες. Ο Μπουραντάς, ηταν ο άνθρωπος του Μανιαδάκη, φύλακας άγγελος του καθεστώτος της 4ης Αυγ/στου. Σ αυτόν φεύγοντας ο Μανιαδάκης του ειπε: «Μπουραντά το νού σου στο καθεστώς». Ηταν αυτός που όταν τον όπλισαν οι Γερμανοί, σαν αντάλλαγμα του υποσχέθηκε να τους «φέρει τόσα κεφάλια οσες σφαίρες του έδιναν». Ο Μπουραντάς ειναι αυτός, που με μιά δύναμη πυρός ιση με μεραρχία, πρωτοστατούσε στα μπλόκα της Κοκκινιάς, της Καισαριανής κλπ. Αυτός που οταν περάδινε τους πατριώτες στους Γερμανούς, για να τους εκτελέσουν και που πριν τους εκτελέσουν παζάρευε τη συνείδησή τους: «Ελα να σε κάνουμε δικό μας. Αλλιώς θα σε φάϊ το χώμα της Καισαριανής!» Και οταν το χώμα της Καισαριανής τους έτρωγε, έλεγε στις γυναίκες τους «Αντε να τους κάνετε κόλυβα...».

Αθώος ο Μπουραντάς, που στην ενυπόγραφη επίσημη αναφορά του στη Διεύθυνση της Ασφάλειας (13.7.44) αναφέρει επι λέξη :«Αναλαβών την πρωτοβουλίαν της επιχειρήσεως, ηδυνηθήν τη συνδρομή τμήματος τσολιάδων και ομάδας Γερμανών της υπηρεσίας των ΕΣ ΕΣ, να εξουδετερώσω την αντίστασην των αμυνομένων...». Πρόκειται για το φρούριο της οδού Μπιζανίου, όπου τα αδάμαστα παλικάρια έγραψαν-με το αίμα της νεανικής ζωής τους-την ηρωϊκότερη σελίδα μιά από τις καλύτερες της ελληνικής Εθνικής Αντίστασης. Ο Μπουραντάς, διηγείται οτι οταν κάλεσε μαζί με τους Γερμανούς του, τους αποφασισμένους ΕΠΟΝίτες να παραδοθούν, αυτοί απάντησαν: «Οι ΕΛΑΣίτες Δεν Παραδίνονται!».Και προτίμησαν να πεθάνουν και οι ένδεκα απ το χέρι του Μπουραντά των ΕΣ ΕΣ παρά να παραδοθούν.

Με τον τρόπο που έγιναν οι ελάχιστες δίκες δοσιλόγων και οι αποφάσεις που εξέδωσαν τα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, η ιερή υπόθεση του καθαρμού απ τον δοσιλογισμό, ειχε μεταβληθεί σε αναίσχυντη κωμωδία και κοροϊδία του λαού. Οι δίκες αυτές, ενώ έγιναν με το σκεπτικό να καθησυχάσουν την ελληνική και παγκόσμια κοινή γνώμη, ο ελάχιστος αριθμός που δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σαν δοσίλογοι και οι ποινές που επέβαλαν ειχαν εξεφτελίσει το έθνος μας στα πέρατα της οικουμένης και μετέτρεψε το μεταδεκεμβιανό κράτος σε κράτος δοσιλόγων.

Ενώ τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων» ηταν ελάχιστα, δίκαζαν και δεν καταδίκαζαν. Μετά τα έκτακτα μέτρα, έκτακτο στρατοδικείο υπήρχε σε κάθε πρωτεύουσα του Νομού και όλα ειχαν μετατραπεί σε βιομηχανία παραγωγής θανάτου. Τα έκτακτα καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν. Αποδεκάτιζαν τη γενιά του 1920-40 και του 1930-40. Ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση ειχε κηρυχθεί εκτός Νόμου! Αυτή τη φορά δεν θα γλύτωνε κανένας. Βασικός και κύριος στόχος: Να διαλυθεί το ΕΑΜ, να σβήσει μια για πάντα η ανάμνηση του ΕΛΑΣ! . Να ξεχαστεί οτι υπήρχε στην Ελλάδα κάποτε ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Για τον ίδιο σκοπό εκτός απ την βιομηχανία των στρατοδικείων, και τη βιομηχανία απόσπασης δηλώσων μετανοίας, υπήρχε και η βιομηχανία απόκρυψης και εξαφάνισης στοιχείων. Οι λόγοι γι αυτή τη συλλογική ΣΙΩΠΗ μπορούν, κατά κύριο λόγο, να αναζητήθουν τόσο στο τραύμα της «εθνικής ήττας» όσο και στις αντιλήψεις της φασιστικής Δεξιάς για το πώς αντιλαμβάνονταν τότε τη νίκη και στη ανάγκη να κατασκευάσει τους δικούς της ήρωες.

Μπορεί η πτώση του ανύπαρτου «Σοσιαλισμού» ύστερα από 45 χρόνια, να δικαίωσε τη νίκη των δυνάμεων της αντίδρασης. Η δική μας ομως συμμετοχή και η προσφορά του λαού μας στη νίκη του συμμαχικού αγώνα, και το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσουμε σαν λαός και χώρα για τριάντα ολόκληρα χρόνια μετά, δεν υπήρξε καμιά αναφορά και αναγνώριση. Τον εμφύλιο που χρειάστηκε να κάνουν, προκειμένου να τη «διασφαλίσουν», τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, την εφτάρχονη χούντα, για την πτώση της οποίας χρειάστηκαν νέοι αγώνες και το δράμα της Κύπρου ειναι ακόμα ανοιχτό. Την χώρα όλα αυτά τα χρόνια υπό κηδεμονία του κάθε Αγγλου στρατηγού και κάθε κυρίου Γκρέϊντερ και Πυουριφόι, με τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα με πολιτικούς κρατουμένους και τον ελληνικό λαό υπό το αισχρό καθεστώς της ετεροδικίας.

Επειτα για πιά νίκη μιλούν. Αυτή η πύριος νική δεν ηταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ηταν νίκη του τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ηταν νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού γιατί το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μιά αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη λύση, αλλα με μιά αλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπουσε ο Τσιώρτσιλ και που ειχε ήδη κατακτήσει με την

δύναμη των όπλων τη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.

Αν όλα αυτά μαζί δεν συνιστούν «εθνική ήτταν» τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι τι αλλο μπορεί να σημαίνει «εθνική ητταν»; Αυτήν ακριβώς την «εθνική ήττα» ήθελαν να καταχωνιάσουν στα βάθη που συλλογικού υποσυνείδητου. Το πιό εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτή τη συλλογική άσκηση «εθνικής» ειναι η λήθη και ο ενταφιασμού της μνήμης που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Οσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και αλλες φρικαλεότητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομορκατείται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετά τη λήξη ομως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι όροι και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό ειχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν να πλάσουν «ήρωες» και «προσφορά» απ το τίποτε.

Το οτι οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στην ιστορία και την τέχνη του λόγου εχουν κακοπάθει ειναι αναμφισβήτητο. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της σταύρωσης, τα πράγματα ειναι ακόμα πιό μετέωρα σε ό,τι εχει σχέση με την ιστορία. Ετσι φτάσαμε να μήν γνωρίζουμε ακόμα πως ο χριστιανισμός οχι μόνο απέριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλα και τον πολέμησε. Να μήν γνωρίχουμε το πραγματικό 21 και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση»!!!

Και έβαλα σε εισαγωγικά τη λέξη «αναγνώριση», γιατί αυτό που εννοούμε σήμερα αναγνώρηση, δεν σημαίνει απολύτως τίποτε. Και οταν λέω δεν σημαίνει τίποτε, δεν εννοώ την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και τα διάφορα προνόμια για τους ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ και τους ΝΕΚΡΟΥΣ. Αυτά η τροπή που πήραν τα πράγματα αμέσως μετά την απελευθέρωση ηταν των αδυνάτον αδύνατον και να τα σκεφτεί κανείς. Αναφέρουμαι εστω για αυτήν την μεταθάνατο αναγνώρηση. Και λέω την μεταθάνατο αφού έκτοτε εχουν μεσολαβήσει μισός αιώνας: 1944-1985. Και δεν εννοώ μόνο ο χρόνος που μεσολάβησε, εννοώ τον τρόπο με τον οποίο έγινε αυτή η «αναγνώριση» και κυρίως τον γενικό όρο με τον οποίο έγινε η αναγνώριση : Εθνική Αντίσταση. Εναν όρο χωρίς πρόσημο, χωρίς προσδιορισμό ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙ. Αναγνωρίστηκε με εναν όρο μέσα στον οποίο χωρούσαν ολοι. Ανεξάρτητα αν πράγματι έκαναν ή συμμετείχαν στην Αντίσταση. Και η κουτσή Μαρία που λέει ο λαός μπορούσε αν ήθελε να γίνει αντιστασιακος. Μια αναγνώριση ΣΟΥΠΑ, που τελικά αν δεν την μηδένισε, την υποβάθμισε σε βαθμό που ...

Βέβαια μετά απ μισό αιώνα «αναγνώρηση» τους δόθηκαν Αναμνηστικά Μετάλλεια και Περγαμηνές, που ποιστοποιούν την συμμετοχή τους στην «Ενθική Αντίσταση 1941-1945» Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο ύστερα απ 21χρόνια απ την έναρξη και 21 απ τη λήξη «αναγνώρισε» η Ελληνική πολιτεία και την 7χρονη Αντίσταση του 1967-1974. Για την Αντίσταση στη δικτατορία έκανε ενα βήμα μπροστά. Παραχώρησε εκτός απ τα μετάλλεια και τις περγαμηνές σαν ανταμοιβή και από ενα ένσημο για την κάθε μέρα κράτηση στις εξορίες και τις φυλακές μόνο σε όσους ηταν ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ και τα αλλα ασφαλιστικά ταμεία. Οι αγρότες και οσοι δεν ηταν ασφαλισμένοι σε κάποιο ταμείο δεν το ειχαν αυτό το «προνόμοιο».

Οσον αφορά για τις αμοιβές και τα προνόμια στα οποία «στόχευαν» οι αγωνιστές της κατοχικής και της δικτατορικής περιόδου οταν εντάχθηκαν στην Εθνική Αντίσταση και τη Χουντική επειδή υπώθηκαν και λέγονται πολλά με αποκορύφωμα εχουν «τινάξει την οικονομία του κράτους στον αέρα» και ακόμα δεν «χώτρασαν»

Επειδή στη χώρα μας περισσότερο μιλάνε αυτοί, που ειναι άσχετοι με τα θέματα που αναφέρονται και κάνουμε κριτική για την κριτική, καλά θα κάνουν πριν

ξανανοίξουν το στόμα τους να ρίξουν μια ματιά στο Ν 1543/85, που περιέχει τους όρους για τους νεκρούς, τους τραυματίες και την ανίατο βλάβη λόγω της συμμετοχής των πρόσω, των βασανιστηρίων και τις αντίξοες συνθήκες της κράτησης και ομηρίας θα καταλάβουν τι σημαίνει «αναγνώριση», «προνόμοια». Στα πενήντα (50) χρόνια που πέρασαν πριν την «αναγνώρισει» όσοι συμμετείχαν στην Εθνική Αντίσταση κατά των κατακτητών εισέπραταν, αντί για εύγε στίγμα με όλες τις γνωστές συνέπειες που η έννοια της λέξης στίγμα συνεπάγεται.

Μετά την εξάντληση της αίγλης της νίκης του Γράμμου και την απόλυση το Σεπτέμβρη του 1963 και τον τελευταίων πολιτικών κρατουμένων. Ο λαός ανακουφίστηκε. Ομως πριν καλά καλά πάρει μια ανάσα ο λαός και να προσαρμοστούν λίγο οι αποφυλακισθέντες στη ζωή, ήρθε η 7χρονη δικτατορία στις 21/4/1967, για να συνεχίσει το Θεάρεστο έργο και την ένταση των διωγμών με χιλιάδες συλλήψεις παλιών και νέων αγωνιστών, με νεα βασανιστήρια, εξορίες και φυλακίσεις την επαναλειτουργία του κατέργου της Γυούρας, της Λέρου και του Παρθένι της Λέρου και με ογδόντα οκτό νέους νεκρούς με πρώτο τον Ελλή στον Ιππόδρομο Αθηνών μέχρι τις 24/7/1974. Τα ονόματα των Νεκρών στη διάθεση.

Ο λαός και ειδικά οι παλιοί αντιστασιακοί παρά την πίκρα και τον πόνο που έννοιωθαν για την αδικία και την εκδικητική συμπεριφορά της πολιτείας, οταν οι δικτάκτορες έβαλαν μπρός τα τάνκς, ηταν οι πρώτοι που συνελλήφθησαν και οι πρώτοι που τους κατάγγελαν και έστησαν νόμιμες και παράνομες αντιστασιακές οργανώσεις μέσα απ τις οποίες αγωνίστηκαν για την πτώση της δικτατορίας.

Από τον Αύγουστο του 1936 και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής και τους εμφυλίου πόλεμου, η Ελλάδα ηταν ενας γαλαξίας σπαρμένος απ φυλακές, στρατόπεδα γνωστά και άγνωστα, κρατητήρια, τμήματα μεταγωγών και τόπους εκτελέσεων. Ηταν χώροι όπου στοιβάζονταν οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος.

Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα, που προορίζεται για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρηση της ελευθερίας. Αυτή ειναι η επίσημη άποψη οσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος. Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί κάποιο δέος, σε αυτούς που ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή προκαλεί φρίκη. Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, ειναι και ο ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό οσο και τα κτίρια, Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Ετσι ανάλογα με τους στόχουν που θέλει να πετύχει, αντίστοιχοι ειναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής της αρχουσας τάξης και της ηγεσία της, οσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικους της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ηταν δύο α) αυτούς που δεν τους πήρε κάποιο εχθρικό βόλι: η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων και β) οσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει στον ηθικό μηδενισμό.

Εκεί λοιπόν, στην Κλίνη του Προκρούστη ενα μεγάλο μέρος του λαού που πήρε με τν ενα ή τον αλλο τρόπο στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στις φυλακές και τα Νησιά το ελληνικό κατεστημένο ύστερα από την απρόκλητη ένοπλη αγγλική επέμβη, επειδίωκε μια από τις δυό μορφές θανάτου των κρατουμένων και την αποθησαύριση του λαού από τα Αντιστασιακά νάματα.

Κατά την ελληνική μυθολογία ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ ηταν ενας θηριώδης ληστής με πεδίο δράσης του στην περιοχή της Ελευσίνας. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτοί που ενώ εγκάλειψαν λαό και χώρα: «οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατάλειψαν το πάτριο εδαφος. Υπο την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσηςαπό τα επιθέσεις των του αντιπάλου, απαιτούν μας να συνεχισθεί ο αγών, το μάταιο του οποίου Σείς ολοι οι παρα μείναντες επι του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει...». Προκρούστης ηταν το κρεβάτι πάνω στο οποίο κοιμόταν ο ληστήςμε. Οταν ο δυστυχής οδοιπόρος που έπεφτε στα χέρια του μεταφερόταν στην καλύβα του. Ο ληστής τον ξάπλωνε στο κρεβάτι του και τον έδενε πάνω σε αυτό.

Αν το θυμα ηταν πιο κοντό απο το μήκος του κρεβατιού, ο ληστής το τραβούσε από τα πόδια, ως που το σώμα του θύματος ισοζυγίσει με το μήκος του κρεβατιού. Αν ομως ηταν μεγαλύτερο το μήκος του σώματος και ξεπερνούσε αυτό του κρεβατιού τότε ο ληστής έκοβε τα πόδια του θύματος με το πριόνι για να ισοζυγίσει.

Ειναι γεγονός οτι στη διάρκεια του μεσοπολέμου είχαν δημιουργηθεί και στις Ελλάδα αρκετές από τις προϋποθέσεις εκείνες για να γίνουν ορισμένα εστω βήματα προόδου. Η Βασιλό-Μεταξική δικτακτορία οχι μόνο ανέστηλε αυτήν την προοπτική αλλα και κατέστρεψε την όποια προσπάθεια έκανε ο λαός προς αυτή την κατεύθυνση μετά την Μικρασιατική καταστροφή. Η δε κατοχή της χώρα ολοκλήρωσε αυτό που άρχισε η Βασιλό-Μεταξική δικτακτορία. Ο λαός τη διάκρεια της κατοχής παράλληλα με τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, άρχισε να ξανά δημιουρεί εκείνες τις προϋποθέσεις.ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση, η Ελλάδα της «»ψωροκώσταινας» να ειναι πλέον ανάμνηση.????????????????????????

Το καθεστώς που ήθελαν ντόπιοι και ξένοι να επιβάλουν στην μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Την Ελλάδα που

Την περίοδο αυτή η φυλακή ηταν μια σαρκωθήκη, μια ανθρώπινη πνιγηρή αποθήκη, μια ανθρωαποθήκη, όπου η αγωνιά με την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου απ τα εκτελεστικά αποσπάσματα.Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόχρονος απ την πείνα θάνατο. Κλειστοί κατάκλειστοι οι ιδολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος. Κλειστοί, περίκλειστοι, μακριά απ τη θέα του ουρανού και του ήλιου παρατημένοι. Θαμένοι στους μεσαιωνικούς τάφους ή σε πάνινες ανεμοδαρμένες, απ τις θύελλες του Αιγαίου πολιτείες παρατημένοι. Πως πιά να διακριθεί η μια μέρα απ την άλλη, ίδια κλειστή, που χωρισμά τους χάθηκε πια η νύχτα, που συνεχής η ημέρα νύχτα ειναι γινομένη και μεριμερμά μας η επιμέτρηση του μαρτυρολογίου και η αναμωνή του...

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Το μεμονομένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωτοπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγο ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν εχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειάκο, συγγένικο και φιλικό περιβάλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλας, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης το άτομο, τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο

ατομικό και απ το ατομικό στην εκμετέλλευση του Ανθρώπου απ τον ανθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράση στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδοκτησία για να υπερνηκήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρεί, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ηθή και έθιμα που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου και αποδεκτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση απ το άτομο, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψίγματος, χωρίς να υποστεί απανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδόσει θεϊκες ιδιότητες. Ετσι με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε σαν ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή που οι ανιδιοκτήτες και οι εκμεταλλευόμενοι έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος, πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε, γιατί δίνει και προστατεύει μόνο τους ανθρώπους που μας κλέβουν;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους, που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο ανθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιό σίγουρο, ασφαλή και διαρχονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό

σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό και ειδικά ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο.

Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε. Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι δεν τρέφονταν κατά φύση. Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που ειχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να αποληθούν τον Ιούλιο 1974) ειχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα και η καταναγκαστική εργασία, σε συνδιασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεϊνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ηταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα ειχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα, μεταξύ των οποίων 4 ή 5 Βεροιώτες: Τζήλας Δημήτριος από τη Βέροια, ο Κιτικίδης Κυριάκος από Κουμανίστη, Ο Δαμνιανός... από τη Βέροια τον Βασίλη Πασιά από το Μακροχώρι πέθανε στο Νοσοκομείο της Σύρας και χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν στα Νοσοκομεία. Εφευγαν με τα φορία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Οταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ηταν «έγινε καλά και μετείθχηκε σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ηταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσειες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυιγεινους όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση που προσβάλει τους εξασθενισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Το ίδιο και οι ηπατίτιδες Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζώ με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόμωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή οταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου ειναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η βάση, μέναμε και δύο και τρείς ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ηταν ακόμα πιό μικρός. Επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωϊ, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικοτητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ηταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια. Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου ειναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται επισκεπτήριο. Ενα σύστημα που σκοπό εχει να εμποδίσει-καταστρέψη την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το

διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις διπλές σήτες, πάντα ενας δεσμοφύλακας ηταν δίπλα στον κρατούμενο και ενας στον επισκέπτη. Το ίδιο γίνεται και με την αλληληγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα. Η απομόνωση τσακίζει ακόμα και τα ατσάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Οχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιό απλά ζητήματα: οπως με τις τρείς ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σισιτίου σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται και η προσωπική υγιεινή του κρατουμένου.

Τα γράμματα που παίρναμε η στέλναμε ειχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρα και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ηταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ηταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνε η λογοκρισία απολύτος και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ενα γράμμα, που το μισό ηταν σβησμένο κι ετσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, χωρίς θέρμανση τον αγκαλιάζε, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήση πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι οτι πλησιάζει η ώρα, που θα μπούν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα ειχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το εργο άρχισε με την κατείχηση για το πότε και πως...

Ηθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ηταν χλωρές, που ηταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί ειναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Ειναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Οπως η ευαισθησία δεν εχει σύνορα, δεν εχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρφθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ηταν εύκολα...

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού. Οταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νούς μας πήγαινε μόνο στο κακό. Τα καλά μαντάτα ηταν ελάχιστα. Ετσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κόποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. Και ηταν πολλοί, πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το Υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώθει μια ακόμα μαχή με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-ειχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία. Τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Γι αυτό εξέδωσε ειδικό διάταγμα για τη μακρόνησο και γενικότερα. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αγωνιστική «αυτοκτονία...

Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα.

Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι πότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι, δεν ειναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, ειναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ηξεραν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ειναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.

Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, οταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ηταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει οχι μόνο την ψυχική, αλλα και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Η αλήθεια ειναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθαση για σχόλια γύρο απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.

Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος και έκανες το λάθος να το δείχνεις, αυτό ο φύλακας το σημείωνε και με τη λήξη της βάρδιας το μετέφερε στη διεύθυνση. Σε λίγο σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανιαμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.

Στους κάτω απ τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ηταν πολύ περισσότερες: π.χ οτι απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου...

Σπάνια τα πλεονεκτήματα δεν έχουν επακόλουθο κάποιο μειονέκτημα και ειδικά στην περίπτωση της δήλωσης μετανοίας, που σχετίζονταν με την ελευθερία και την

ίδια τη ζωή. Ετσι λοιπόν, μια και σε έβαλαν στο χέρι, ανεξάρτητα αν διέπραξες το αδίκημα για το οποίο σε κατηγορούν ή σε συνέλλαβαν σε μπλόκο. Τους αρκούσε οτι πήρες μέρος στην Αντίσταση. Επρεπε να βρούν τρόπο να σε αποκόψουν απ το λαϊκό κίνημα. Και για να σε αποκόψουν τον μόνο τρόπο και μέσο που είχαν ηταν ο εξευτελισμός οχι μόνο της προσφοράς σου, αλλα και του ίδιου εαυτού σου. Οχι μόνο για την Ασφάλεια, το στρατοδικείο, αλλα και τη διεύθυνση της φυλακής και το προσωπικό η απόσπαση μια δήλωσης θεωρούνταν κατόρθωμα και σαν τέτοιο επιβραβεύονταν με διάφορες ανταμοιβές.

Η δήλωση «μετανοίας» για τον άνθρωπο που εχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν Ανθρωπος : Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση απ το δικαίωμα να ειναι ο εαυτός του. Να λέγεσαι Ανθρωπος. Σημαίνει οτι συνειδητά αποκήρυτεις οχι μόνο τα πιστεύω σου, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό σου. Οτι έπαψες να εισαι σήμερα αυτός που ησουν χθές κλπ.

Αυτή η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιό πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς την αποκοπή σου απ το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να εχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός απ τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό σου φάκελο και σε θα βάρυνε έφ όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτώς, να εκτεθείς και κοινωνικά. Να στείλεις γράμμα στον παππά του χωριού ή της ενορίας για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αματρίες», ετσι ωστε να πειστεί και η κοινωνία, οτι πραγματικά μετανώησες. Να γράψεις μερικά γράμματα σε γνωστούς και φίλους στις φυλακές ή σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτηκά σου έλεγαν, οτι αν θέλεις να «επισπευθεί η απόλυσή σου» όσον καιρό θα εισαι ακόμα μέσα...εχε το νού σου...Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι τότε «κρυφή» τη δήλωση.

Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένο. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη με τα βλεληγμίας του Κ Κ και όλες του τις παραφυάδες ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ και κυρίως οτι στο εξής δεν θα εχω καμιά σχέση μαζί τους...

Αυτά ηταν λιγά απ τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος για τον πολιτικό αντίπαλο που θα εκανε δήλωση. Υπήρχαν ομως και πλεονεκτήματα και για τους πρωτοστατούντες στην απόσπαση και τους όποιους μεσάζοντες :αμοιβές, προαγωγές και θα ληθφεί «υπόψην οταν έρθει η ώρα» δεν μένει παρά να δούμε τί ακριβώς σήμαινε η δήλωση και για αυτόν που την κάνει. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί ειναι οτι η τεράστια πλειοψηφία των δηλώσεων, αποσπάσθηκαν με τα πολυήμερα ,απάνθρωπα και ανελέητα βασανιστήρια στις ασφάλειες, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε. Η αγωνία του θύματος, που γεμάτο αίματα προσπαθεί να προφυλαχθεί απ τα χτυπήματα και τα πληγιασμένα απ τη φάλαγγα πόδια, δεν έφτανε για να αγγίξουν τα κτηνώδη ένστικτα. Το μόνο που ξέρουν ειναι να ουρλιάζουν, βρίζοντας και απειλώντας τον Βούλγαρο, τον συμμορίτη, τον προδότη, το μίασμα και το θα κάνεις δήλωση Ρέ !, ή θα πεθάνεις!

Ελάχιστες από φόβο και καμιά, μα καμιά γιατί απαρνήθηκε τα πιστεύω του . Οτι μετάνοιωσε για την συμμετοχή του στην Αντίσταση, πολύ περισσότερο για τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό κόμμα. Απόδειξη οτι το σύνολο σχεδόν των δηλώσεων ηταν αποτέλεσμα βασανιστηρίων, φαίνεται και απ το γεγονός, οτι στα στρατοδικεία όπου πλέον θα αποφασιζόταν η τύχη του δηλωσία της ασφάλειας, ο κατηγορούμενος, πριν αρχίσει η «δίκη» σηκωνόταν και δήλωνε οτι: η δήλωση αυτή αποσπάστηκε σε κατάσταση αφασίας απ τα βασανιστήρια ή οτι ειναι πλαστή. Αυτή τη «δήλωση δεν την υπέργαψα εγώ», όπως δεν «υπέγραψα ο ιδιος και το

κατηγορητήριο». Και σαν πλαστή ή προϊον βασανιστηρίων την ανακαλώ με επίγνωση των συνεπειών, που θα εχει η ανάκληση στην ποινή. Και οχι μόνο την ανακαλούσαν, όταν έφταναν στη φυλακή, η πρώτη δουλειά που έκαναν ηταν να κάνουν μια αντιδήλωση με την οποία δεν την παραδέχονταν και γραπτώς.

Και τις ανακαλούσαν γιατί, μπορεί κάποιος να διαφωνεί με το ΚΚΕ και το αριστερό λαϊκό κίνημα σε διάφορα ζητήματα. Θα ηταν ομως κατάφορη διαστρεύλωση της ιστορικής αλήθειας, να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές και οι αξιοθαύμαστοι διανοητές που συμπορεύτηκαν μαζί μας τον δύσκολο, τραχή και ανηφορικό δρόμο για αντεθνική δράσει και για εγκατάλειψη των θεμελιακών τους αρχών του πατριωτισμού, του διεθνισμού, της ανθρωπιάς και την αγάπη προς το άνθρωπο. Αρχές που ειναι η πεμπτουσία της κοσμοθεωρίας τους, ενεξάρτητα απ τις κακοποιήσεις, παραποιήσεις και διαστρευλώσεις, που υπέστει κατά καιρούς απ τους αποκοιμιστές συνειδήσεων. Τους κούφιους και φλίαρους αργυρώνητους κοντυλοφόρους. Αυτούς που δεν εχουν ούτε ιερό ούτε όσιο και το μόνο που τους ενδιαφέρει ειναι να εκμεταλλεύονται τα αγνά πατριωτικά και θρησκευτικά αισθήματα λαού. Για να εξυπηρετήσουν κρυφά και φανερά, τα τυχοδιοκτικά σχέδια διαφόρων εθνοκτώνων και τις κάθε φορά σκοπιμότητες της άρχουσας τάξης και των ξένων επικυρίαρχων. Αυτών που αποφασίζουν για τα πάντα στη χώρα μας και οταν ακόμα απειλούνται ιερά και όσια.

Και επειδή αυτοί σαν εκποιητές οσίων και ιερών και έμποροι αισθημάτων, και συνειδήσεων ακόμα δεν δυστάζουν, να διαστρευλώσουν, εκτός απ όλα τα άλλα και δυό απ τις βασικές αρχές τους: α) Μια ζωή οι άνθρωποι παλεύουν για να εξασφαλίσουν το πρώτο δικαίωμα : το δικαίωμα της ύπαρξης και της ελευθερίας και το δικαίωμα αυτό να τους το αναγνωρίζουν και οι άλλοι όπου Γής άνθρωποι. Αυτό ακριβώς το δικαίωμα ειναι η επαναστατική ηθική και β) Τη μοίρα του ανθρώπου. Οι κομμουνιστές με επιστημονικά επιχειρήματα προσπαθούν να πείσουν το λαό, οτι με τη λέξη ηθική εννοούμε τις σχέσεις των Ανθρώπων με την παραγωγή και τη διανομή αναμεσά τους, καθώς και τις σχέσεις των Ανθρώπων του κινήματος ανάμεσά τους και οτι ο Ανθρωπος ειναι ο δημιουργός της ζωής και της μοίρας του! Την προσπάθεια αυτή, την μετατρέπουν σε επιχείρηση κατασυκοφάντησης των αγωνιστών και χαρακτηρίζοντας τους κομμουνιστές «άθεους» και «αντίχρηστους». Επιτρέπουν στον εαυτό τους, να τους στιγματίζουν κατά βούληση και ατιμώρητα όποιον θέλουν κομμουνιστή, ενω γνωρίζουν οτι οι κομμουνιστές, ποτέ δεν ηταν και ούτε θα ειναι ποτέ σε αντίθεση με τα θρησκευτικά συναισθήματα και τις πεποιθήσεις του λαού και πάντα με ευλάβια τα σεβάστηκε και τα σέβεται αυτά τα συναισθήματα.

Βέβαια ο καθένας εχει το δικαίωμα να πιστεύει και να λέει αυτό που θέλει, του αρέσει ή και τον εξυπηρετεί. Αν όμως ηταν έστω και λίγο ειλικρινείς με τον εαυτό τους, το μόνο για το οποίο θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές για τα εθνικά, κοινωνικά και τη θρησκεία, ειναι οτι ποτέ δεν άφησαν ήσυχους στο καταστροφικό και καταχθόνιο έργο τους αγύρτες, των τροφίμων των διαφόρων παραθρησκευτικών οργανώσεων και άλλων σκοτεινών κέντρων. Οτι πότε δεν τους άφησε ελεύθερο το έδαφος που με τον δηλητηριώδη ενθικισμό, τον ανόητο μεγαλοϊδεατισμό και την πατριδοκαπηλεία τα βαφτίζουν «ελληνικό πολιτισμό», όπως ο «τρίτος» του Μεταξά, και το «Ελλας Ελληνων Χριστιανών» των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου 1967. Τη διεθνή του κεφαλαίου σε μοντέρνο «διεθνισμό» και την αγοραία θρησκοληψία σε «προοδευτική ορθόδοξη σκέψη», πίστη κλπ. Με αποκορύφωμα το εθνοκόνο σλόγκαν οτι «αν υπάρχει σήμερα Ελλάδα» αυτό οφείλεται στην ορθοδοξία.

Μα εμείς οι Ελληνες, λέμε και ξέρουμε οτι έχουμε μια ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων χρόνων, ενω ο Χριστιανισμός δεν συμπλήρωσε ακόμα τα δυό χιλιάδες

χρόνια. Ακόμα ξέρουμε απ την ιστορία του Χριστιανισμού οτι ο Χριστιανισμός, δεν έγινε θρησκεία απ την επομένη μέρα της στράυρωσης και ανάστασης του Χριστού. Πως ειναι δυνατόν ο Ελληνισμός να «οφείλει την ύπαρξή του στην Ορθοδοξία»; Ξεχνώντας ή μή ξέροντας οι ανθρωποι, οτι χάρι στον Ελληνισμό υπάρχει ο Χριστινισμός και η Ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο Χριστινισμός και κυρίως ξεχνώντας ή παραβλέποντας σκόπιμα, οτι πριν το Χριστινισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προϋπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια.

Αλήθεια τόσο ειναι το πάθος τους να αποδείξουν τη «χρησιμότητάς» τους, που δεν δυστάζουν να πούν οτι ο «Ελληνισμός οφείλει την ύπαρξή του στη Θρησκεία» με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καταλάβουν οτι περιορίζοντας τη γεωγραφία-πεδίο του Ελληνισμού και του Γένους στη θρησκευτική μόνο διάσταση, αφήνει ευρύτατο χώρο του Ελληνισμού ακάλυπτο, οχι μόνο με βάση το απλό κοσμικό στοιχείο, αλλά με βάση τη μακραίωνη ιστορία μας;

Φυσικά ο λαός ξέρει οτι αυτοί που προσπαθούν να τον πείσουν οτι η Αριστερά, που ειναι η συνήδησή του, οτι ειναι «απάτριδες» και «αντίχριστοι», ειναι αυτοί που πάντα στις δύσκολες για την πατρίδα στιγμές, προκειμένου να μη χάσουν τη βολή τους, τα ξεχνούν όλα για να προσκυνήσουν τους κάθε φορά ισχυρούς και κυρίως τους ξένους προστάτες! Ενώ η Αριστερά κάθε φορά που διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο η πατρίδα, οι Ανθρώπινες αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και οι υγιής παραδόσεις του λαού μας, πρώτη αυτή προστρέχει και προτάζει, και οταν χρειαστεί οι Αριστεροι πάλι θα προτάξουν τα στήθια τους. Την Αριστερά και τους κομμουνιστές, ποτέ ο εχθρός και ο κατακτητής δεν θα τον πυροβολήσει στην πλάτη. Πάντα οι σφαίρες έμπαιναν και θα μπαίνουν απ την πλευρά του στήθους, ενώ αυτοί όπως όλες τις άλλες φορές οχι μόνο θα συνεργασθουν, αλλά θα προσπαθήσουν να «πείσουν» και το λαό να κάτσει «φρόνημα». Να γίνει «νοικοκύρης» οπως έλεγε η Αγια Τριάδα Ομοούσιο και αχώριστη (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος) στους Ραγιάδες και τους κλέφτες το 1821. Τους κλέφτες, που οι κατζαμπάσηδες απ το 1805 ακόμα με Σουλτανικό φερμάνι και με αφοριστικό απ τον Πατριάρχη Καλλίνικο Ε!, από κοινού προσπαθούσαν να καθαρίσουν τον Μοριά απ τους κλεφτοραγιάδες.

Οι κομμουνιστές-Αριστεροί, όσες φορές διεγράφει κάποιος κίνδυνος για τη χώρα και το λαό, όσο δύσκολες και σκληρές και αν ηταν οι συνθήκες, οσο μακρόχρονος και επίπονος και αν ηταν ο αγώνας, όσους κινδύνους, θυσίες και αίμα και αν χρειάζονταν, οπως αυτές του αλβανικού πολέμου και της κατοχής, μα και την δικτατορία των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, οι κομμουνιστές, και οι Αριστεροί αντιστάθηκαν, καταδίκασαν και αγωνίστηκαν και μέσα απ τις φυλακές και τα ξερονήσια για την κινητοποίση της παγκόσμιας κοινή γνώμης για την Κύπρος και την πτώση της χούντας. Χωρίς να αγνοούν τα νέα δεδομένα και τις αλλαγές που συντελούνταν-διάθεση συνεργασίας απ τους αυτοαποκαλούμενους «υπερατριώτες» και ευκαιρίες πλουτισμού που δεν άφησαν καμιά, εστω και την παραμικρή ανεκμετάλλευτή-μπόρεσαν οχι μόνο να διατηρήσουν αυτές τις αρχές και τα πιστεύω, αλλά και τις υπερασπίστηκαν με τις γνωστές συνέπειες. Συνεπώς δεν μπορούσαν να απαρνηθούν αυτές τις παρακαταθήκες, που οι ίδιοι με τον αγώνα και το αίμα τους έγραψαν, πολύ περισσότερο δεν μπορούσαν με τη δήλωση «μετανοίας»να αυτοαναιρεθούν σαν άνθρωποι και αγωνιστές.

Και το πιό τραγικό ειναι οτι, ποτέ δεν δέχθηκαν και οταν τους το θυμίζαμε, οτι η δήλωση μετανοίας, ενώ δεν αλλάζει τα πιστεύω του κομμουνιστή, του Αριστερού και του δημοκράτη, βλάπτει την ίδια την Ελλάδα. Και την βλάπτει γιατί με τη δήλωση και ειδικά με τον τρόπο που αυτή παίρνεται, εκτός του οτι διαμορφώνει συνθήκες

διχασμού αποτελεί για την Ελλάδα ενα ανεξίτηλο στίγμα. Ετσι λοιπόν, ο τρόπος που παίρνεται και η έννοια-περιεχόμενο που αποδίδεται στη δήλωση, σκοπό εχει να μετερτέψει τον Ελλάνα δηλωσία σε κοινωνικό ανδράποδο και αντρείκελο. Και ενα καθεστώς, που μετατρέπει τα μέλη της κοινωνία σε παρίες για να διατηρηθεί στην εξουσία, σημαίνει οτι δεν ειναι το ποθητό και ούτε αποδεκτό απ την κοινωνία καθεστώς.

Επειδή λόγω των συνθηκών και τον τρόπο που διαμορφώθηκε ο ελεύθερος εθνικός και πολιτικός βίο στη χώρα μας, ποτέ δεν γράψαμε την πραγματική-αληθινή ιστορία, ούτε και γι αυτό το άγνωστο ακόμα στο λαό 21, πολύ περισσότερο την αληθινή ιστορία του μετέπειτα πολιτικό-κοινωνκό γίγνεσθαι. Ετσι φτάσαμε στο σημείο ακόμα και τα πιό βασικά και καθοριστικής σημασίας πράγματα, όπως και την πρόσφατη ιστορία, προσπαθούμε να τα δικαιολογήσουμε με τον γενικό τίτλο :«Κατοχή ηταν, Εμφύλιος ηταν», συνεπώς ηταν επόμενο να ειχαμε και αγωνιστές και δοσιλόγους και μερικά παρατράγουδα τότε και στον εμφύλιο αδικίες ή και να πλήρωσαν με την ζωή τους κάποιοι αθώοι και όπως συνήθως κλείνουμε: «με τα ας προσπεράσουμε αυτά και ας τα ξεχάσουμε». Οδηγηθήκαμε σαν λαός να δοξάζουμε και να προσκηνούμε και άσχετους με την επανάσταση του 21 «αγωνιστές» και πολλούς που την πολέμησαν, όπως θα συμβεί αργότερα και με τον αλβανικό πόλεμο και Εθνική Αντίσταση με τη σημερινή σούπα των «αντιστασιακών» της κατοχής και της χούντας.

Με αυτόν τον γενικό τίτλο κλείσαμε και ξοφλήσαμε με την νέοτερη ιστορία. Ιστορία ερήμην του λαού. Συνεπώς ό,τι έγινε καλώς έγινε τι να ξύνουμε τώρα πληγές; Ολα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, ας γυρίσουμε σελίδα και ας κοιτάξουμε μπροστά. Η ζωή ειναι μπροστά. Ναι η ζωή ειναι μπροστά, αλλά ειναι συνέχεια της προηγούμενης του 21, του αλβάνικού, της κατοχή και της 21ης Απρριλίου και ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αυτά δεν ηρθε απ το πουθενά. Και για ένα λαό σαν το δικό μας, που ταλαιπωρήθκε και δοκιμάστηκε τόσο σκληρά από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μιά υπόμνηση για τα δεινά της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης και τις συνέπειες στο λαό και τη χώρα απ τις κατάκαιρούς δικτατορίες. Να φρεσκάρουμε τις μνήμες, εκείνων των γενιών και να ξεναγήσουμε τις νεότερες γενιές που δεν έζησαν η δεν ειχαν τις ανησυχίες εκείνης της εποχής. Ακόμα ειναι πολλοί αυτοί, που και σήμερα ακόμα νοιώθουν, πως δεν δικαιώθηκαν οι πλούσιοι σε συμμετοχή και προβλήματα αγώνες. Αυτοί δεν πρέπει να ξεχνούν, πώς κανένας αγώνας δεν μένει, ουτέ ειναι αδικαίωτος. Ακόμα και ο πιό μικρός και ελάχιστος αγώνας, αφήνει πίσω του πολλές και αξιόλογες ψηφίδες ζωής, οράματα και προοπτική σε βάθος χρόνου.

Ομως η μεταπολεμική πολιτική και ιστορική καταγραφή των γεγονότων, δείχνει οτι εχει υπερβεί κάποια όρια διαστρεύλωσης, παραποίησης και αποσιώπησεις της αλήθειας. Και αυτό γιατί η Ελλάδα δεν ειναι μόνο η χθεσινή. Και η σημερινή θα ειναι και πρέπει να ειναι, ομως πρέπει να ειναι και η αυριανή και κυρίως αυτή. Και οχι μόνο υπερβαίνει κάποια όρια που προκαλλούν ερωτήματα. Υπηρετεί πράγματι τη χώρα αυτή η πολιτική, που ενώ τιμούνται σαν αγωνιστές πρόσωπα συνεργαζόμενα με τους κατακτητές, ενω παραγνωρίζονται ή λησμονούνται οι πραγματικοί αγωνιστές, αφού με τη σιωπή οχι μόνο δεν αποκαθηλώνονται οι «ήρωες» των συνεργατων, αλλα με τον ενα ή τον αλλο τρόπο, δεν αποδίδεται ο δίκαιος έπαινος στους πραγματικούς, όταν επιμερίζονται οι ιστορικές ευθύνες για τον εμφύλιο εξ ίσου και στους δύο πολιτικούς χώρους, παρ όλη την ιστορική επιβεβαίωση οτι την κύρια, την ιστορική ευθύνη την φέρνει η παράταξη που συμπαρατάχθηκε με Αγγλους που τον προαποφάσισαν.

Αναρωτηθήκαμε ποτέ μήπως ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, δημιουργούμε την εντύπωση οτι μας κατέχει το αίσθημα της ενοχής για το παρελθόν μας και σε

συνέχεια συμπλέγματα για τη συμμετοχή μας στην Αντίσταση σαν λαός και άτομα; Βάρος και ευθύνη για το ιστορικό έργο του λαού μας; Μήπως χάρην αμφιβολιών, τακτικών σκοπιμοτήτων αυτοϋπονομεύουμε μακροπρόθεσμα τα εθνικά μας πλεονεκτήματα που απορρέουν απ την άρνηση της ιστορικής δικαίωσης των ιδεών και των οραμάτων της Αντίστασης; Μήπως τελικά συμβάλλουμε άθελά μας στο να διαιωνίζονται τα Νόθα στερεότυπα; Τα Νόθα στερεότυπα στην πολιτική πολύ περισσότερο στην ιστορία δεν αντέχουν στο χρόνο.

Κανένας αγώνας δεν μένει αδικαίωτος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οι Ανθρωποι, σε βασανιστική πορεία χιλιετηρίδων, με αγωνίες, αγώνες και προβλήματα, ποτέ δεν αποστερήθηκαν την ελπίδα και την αισιοδοξία για ενα καλύτερο μέλλον. Ενα μέλλον αντάξιο του Ανθρώπου. Με αυτήν την έννοια προσβέπουν στο μέλλον, έστω και αν αυτό το μέλλον δεν φαίνεται ακόμα στο ορίζοντα.

Μεταπελευθερωτικά απαιτούνταν τολμηρές, προοδευτικές και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Για τους γνωστούς λόγους δεν έγιναν. Ομως δεν χάνουν την εμπιστοσύνη και την αισιοδοξία στον ευατό τους. Αγωνίζονται, σχεδιάζουν, επιχειρούν να γίνουν προσπελάσιμα στο μέλλον σαν ιστορική αναγκαιότητα, χωρίς να καταλήγουν σε μύθο.

Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που λένε, δυστυχώς και άνθρωποι που έπαιξαν κάποιο βασικό ρόλο στην Αντίσταση και το αριστερό κίνημα : οτι ευτυχώς που δεν επικρατήσαν αυτά τα πιστεύω μας, γιατί αν επικρατούσαμε θα ειχε γίνει και η χώρα μας Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Και τώρα θα βρισκόμασταν σαν λαός στην ίδια με αυτές θέση. Ειδικά η άποψη αυτή, που ηταν και παραμένει το βασικό σύνθημα του κεφαλαίου γενικά και της κεντροδεξιάς στη χώρα μας, μετά την «πτώση του υπαρκτού» το ενστερνίστηκαν δυστυχώς και αρκετοί αντιστασιακοί-αριστεροί. Δεν χωράει αμφιβολία οτι τόσο παγκόσμια, αλλο τόσο και στην Ελλάδα εχουν γίνει λάθη. Και λάθη μεγάλα που οπωσδήποτε, τα λάθη αυτά θεωρητικά και πρακτικά έπαιξαν ενα καθοριστικό, αν οχι κυρίαρχο. Οι άνθρωποι αυτοί στα συμπεράσματά τους ξεχνούν, οτι οι με όλα τα μέσα βρώμικους πολέμους, ένοπλους και μή απ την ημέρα που εμφανίστηκε η κοσμοθεωρία αυτή και κυρίως μετά την επικράτηση στη Ρωσία. Και το βασκότερο ό,τι δημιούργησαν οι αιώνες σε θεωρητική και πρακτική εφαρμογή το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν θα μπορούσε και ούτε θα ηταν ποτέ δυνατόν να το καλύψουν-υποκαταστήσουν οι μερικές δεκαετίες. Ξεχνούν τις καταστροφές της Ρωσίας και το ανέπαφο της Αμερικής και εν μέρει της Δύσης στους δυό παγκοσμίους πολέμους.

Και το βασικότερο ξεχνάνε και το γεγονός οτι μαζί με την μακραίωνα καθιερωμένη κοσμοθεωρία της ιδιοκτησίας, το καθεστώς της ιδιοκτησίας έλεγχε-ειχε στη διάθεσή του τον μακραίωνα κοινωνικά πογκόσμιο παραγώμενο πλούτο με τον οποίο θα πολεμούσε οπωσδήποτε το νέο σύστημα, που θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία; Το νέο σύστημα που θα άλλαζε τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου στο μέλλον; Το σύστημα που αμφισβητούσε την αιωνιότητα του υπάρχοντος;

Ξεχνούν ακόμα οτι η Επανάσταση του 1917, ηταν η δεύτερη μεγάλη Κοινωνική Επανάσταση και οτι ξέσπασε σε μια εποχή η αντίδραση λυσσομανούσε και ο φασισμός βρισκότανε στις δόξες του. Και όμως τόλμησαν τα πάντα για να αλλάξουν τα πάντα. Η Επανάσταση του 1917, ειναι η Επανάσταση που σκοπό εχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Και οπως ειναι φυσικό μια τέτοια κοινωνική αλλάγη, δεν μπορεί να γίνει σε μερικές 10ετίες. Θέλει βάθος χρόνου, όπως έγινε και με την πρώτη κοινωνική Επανάσταση που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε από το καθεστώς των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας.

Οσον αφορά αν θα γίνονταν και η Ελλάδα, Αλβανία, Βουλγαρία κλπ, ξεχνούν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολουθούσε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκθίδρυση κάποιου άλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου εξουσία. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσε τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε και ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Βέβαια, δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά μενονωμένα στελέχη του ΚΚΕ. Ομως και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχαν, αν πάρουμε υπόψη οτι στην αυγή της απελευθέρωσης τα μέλη του ΚΚΕ, οπως γράφω και πιό πάνω, έφταναν τις 450,000 περίπου και οτι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη του ΚΚΕ, δεν ηταν παρά μονάχα μερικές χιλιάδες. Καθώς και το γεγονόςι οτι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο κόσμο του ΕΑΜ, σε αυτήν τη λαοθάλασσα, ήταν εκατοντάδες χιλιάδες οι νεοφώτιστοι κομμουνιστές, οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες. Ηταν ο λαός, που πύκνωσε τις τάξεις του αγώνα και του έδωσαν τα φτερά «τα πρωτινά του τα μεγάλα...» για να πετάξει, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα. Και το πιό σημαντικό ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπροσωποί του. Επειτα και μέσα στον σκληρό πυρήνα (οπως τους αποκαλούσαν) υπήρχαν στην πλειοψηφία τους, αυτοί που έβλεπαν τον αγώνα της Αντίστασης σαν αγώνα για την ολοκλήρωση της αστικο-δημοκρατικής Επανάστασης, με την εξασφάλιση των αντίστοιχων εγγυήσεων σε ό,τι αφορά την εθνική ανεξαρτησία, τη λύση του πολιτειακού και των κοινωνικό-οικονομικών προβλημάτων του λαού μέσα απ την ολοκλήρωση της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης.

Ξεχνούν οτι το ζητούμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης ηταν αυτό. Αν δεν υπολοιήθηκε δεν ειναι τα λάθη της ηγεσίας αυτά που έκριναν την μεταπολεμική πορεία της χώρας. Βέβαια έγιναν λάθη δεν ηταν ομως αυτής της μορφής και του μεγέθους που καθόρισαν την μεταπολεμική πορεία. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, δεν διέφερε σε πολλά σημεία απ αυτό της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης. Η διαφορά και η προσπάθεια ηταν να διασφαλιστούν οι απαραίτητες εγγυήσεις. Στο όνομα ακριβώς αυτής της ολοκλήρωσης της μεταπολεμικής αστικής δημοκρατίας, η Αντίσταση έκανε τόσες υποχωρήσεις και απτές αποδείξεις : Λίβανος, Καζέρτα, Βάρκιζα κλπ. Και ειναι οι κομμουνιστές αυτοί που έκαναν αυτέ τις παραχωρήσεις.

Βέβαια οι Αγγλοι, οι αντιδραστικές δυνάμεις, ακόμα και οι συντιρητικοί αστοί, που εγκαταλείποντας το λαό συντάχθηκαν μαζί τους, και έγιναν από εντολείς που θα ηταν αν συντάσσονταν με το λαό εντολοαποδόχοι, προκειμένου οι μέν να δικαιολογήσουν ο καθένας τη θέση του, και κυρίως να δικαιολογήσουν απο κοινού τα εγκλήματα που χρειάστηκε να διαπράξους για να πάρουν την εξουσία. Ειναι κάτι το κατανοητό και αυτονόητο. Αυτοί ομως ευτυχώς ελάχιστοι, γιατί ευθυγραμμίστηκαν μαζί τους ; Ποιά ακριβώς αδιασειστα στοιχεία ητα αυτά που τους έπεισε οτι όπωσδήποτε τα πράγματα θα εξελίσσονταν και στη χώρα μας έτσι;

Τότε βέβαια δεν μπόρεσαν να δούν οτι την επομένη της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκρατ, κηρύχθηκε ο ψυχρός παγκάσμιος πόλεμος γενικά και στη χώρα μας ειδικά. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας μερικά καθοριστικής σημασίας παραδείγματα αρκούν. α) αμέσως μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκρατ για τη χώρα μας εκπονείται το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».β) πληθαίνουν οι Αγγλοι σύνδεσμοι στα βουνά. γ) αρχίζει η «εντατική» οργάνωση των εθνοϊσμών. δ) Δημιουργούνται τα Τάγματα Ασφαλείας, τα οποία και μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας αυξάνουν, αντί να μειωθούν και πληθαίνουν οι αγλλο-γερμανικές συνεργασίες. ε) Υπογράφεται στη Λισαβόνα η συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Χίτλερ για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ζ) Εκπονείται το σχέδιο «Κιβωτός» και σε συνέχεια το σχέδο «Δεκέμβρης», η πτωματολογία και ο εμφύλιος στ) δεν έμεινε πάρα

να συγκεντρωθούν οι απαραίτητες δυνάμεις για την επέμβαση. Οταν συγκεντρώθηκαν, τα σχέδια πήραν το δρόμο της υλοποίησης.

Με βάση αυτά τα δεδομένα θέλω να πιστεύω, οτι αν δεν υπήρχε η απρόκλητη και ωμή ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και κυρίως αν η εθνική αστική τάξη στις πιό κρίσιμες στιγμές για τη χώρα, δεν συμπαρατάσσονταν φοβούμενη την αγωνιστικότητα του λαού με τους Αγγλους, που ηταν και φύσει εχθρό της, την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, τα πράγματα στη χώρα μας σε καμιά περίπτωση, δεν θα οδηγούνταν εκει που οδηγήθηκαν στην Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Εκτός απ τους ελάχιστους κομμουνιστές που εμφορούνταν ίσως απ τις ολοκληρωτικές αντιλήψεις, υπήρχε η στρατιά των νέων κομμουνιστών και ενα ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, δεδομένα που δεν υπήρχαν στις χώρες αυτές. Με βάση αυτά τα δεδομένα θα ακολουθούσε και η χώρα μας την πορεία που ακολούθησαν οι δυτικές Ευρωπαϊκες χώρες. Θα τολμούσα δε να πώ, πως και ο Κόκκινος στρατός αν περνούσε τα ελληνικά σύνορα δεν υπήρχε η ανθρώπινη εκείνη υποδομή που θα οδηγούσαν τη χώρα σε λαϊκή «δημοκρατία» αυτού του τύπου.

Και το βασικότερο, το κυρίαρχο θα έλεγα που ξεχνούν, αν δεν το κάνουν σκόπιμα, ειναι το γεγονός οτι η επικράτηση στις χώρες αυτές του συστήματος που μετά την πτώση καταδικάστηκε απ αυτούς μετά βδελυγμίας, ηταν άμεσα και άρρηκτα δεμένη με την κατάληψη της χώρας τους απ τον κόκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν γνωστό και εκ των πρωτέρων δεδομένο, οτι θα ερχόταν ο αγγλικός στρατός για να «ξεκουραστεί» και οχι ο Κόκινος στρατός, γεγονός που τους υποχρεώνει αν δεν θέλουν να ειναι ανιστόρητοι και εν πολλείς εναρμονισμένοι με τους «νικητές» πριν πιστούν για την ορθότητα της άποψής τους, να το πάρουν σοβαρά υπόψη αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, αν θέλουν να ειναι συνεπείς με τον εαυτό τους. Το γεγονός που οχι μόνο έβαλε τη σφραγίδα στην μεταπολεμική ζωή του λαού μας, αλλα καθόρισε το μεταπολεμικό γίγνεσθαι ειναι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, συνεπικορούμενοι και απ τους Αμερικανούς και ας έσχιζαν τα εματιά τους.

Ακόμα στην τωρινή τους άποψη και κρίση ξεχνούν την αγγλική ωμή, απροκάλυπτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση στα εωτερικά της χώρας μας και οτι υποκινητής, καθοδηγητής και πρωταγωνιστής για ό,τι συνέβει απ την 4η Αυγούστου και μετά (για να αρκεστώ μόνο για αυτήν την χρονική περίοδο), μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που μας μεταβίβασε (ποιός είδε) με ποιό αντίτιμο στους Αμερικανού, ηταν οι Αγγλοι ανθύπατοι, που δεν τους είδαν καθόλου ή αν τους ειδαν τους ξέχασαν, συνεπικορούμενοι απ την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, που ενεργούσε σαν γενικός εκπρόσωπος του συνόλου της άρχουσας τάξης, χωρίς στο μεταξύ να της αμφισβητήση κανείς αυτό το δικαίωμα.

Αλήθεια οι συναγωνιστες αυτοί ή και οι συμπολεμιστές ακόμα, παίρνοντας τη θέση αυτή δεν νοιώθους καμιά, μα απολύτος καμιά ενοχή, που ο Αντιστασιακός και ο αριστερός ηταν πλέον ενα είδος ανθρώπου αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την πολιτεία ακόμα πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά έρμαιο στα χέρια του κάθε συνεργάτη, χαφιές και καταδότη. Ενας άνθρωπος που δεν ειχε το δικαίωμα να υπερασπιστεύ τον εαυτό του και την ζωή του ακόμα.

Η κατοχή, δεν ηταν κάτι άσχετο με τη ζωή του λαού και της χώρας. Ηταν μιά κορυφαία φάση της ζωής του λαού μας. Μια εποχή που κρίνοναν οι τύχες του λαού και της χώρας. Ηταν η εποχή που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι η το μεγάλο Οχι. Να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες απέντι στον εαυτό του και την Ελλάδα. Ηταν η εποχή που οι Ελληνες, θα κόβαμε τον ομφάλιο λώρο με την εδραιωμένη αντίψη και λόγω μεγέθους αναπόφευχθης εξάρτηση, με την διάχετη αντίληψη οτι ήμαστε ο περιούσιος λαό του Θεού. Ηταν η εποχή που θα παίρναμε τις τύχες της χώρας στα χέρια μας και θα παύψουμε να αποδίδουμε τα γεγονότα και τις

όποιες συνέπειες στη θεία Πρόνοια και την πάνσοφον οικονομία, όπως τα ερμηνεύει η Εκκλησια και την ήθελαν οι ξένοι. Ηταν η εποχή που μπορούσαμε να απαλλαγούμε σαν λαός, απ την εξάρτηση και το ρόλο του ουραγού. Ο ρόλος του ουραγού συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν, τυπικά βρίσκεσαι με την πλευρά των νικητών οπως συνέβει με τη χώρα μας και στους δυό παγκοσμίους πολέμους.

Η κατοχή ηταν ενα καθοριστικής σημασίας ορόσημο. Ενα ορόσημο που για πρώτη φορά μετά το 21, έβαζε τους Ελληνες μπρστά στο καθήκον οχι μόνο να υπερασπισθούν τη χώρα, αλλά και να αγωνιστούν για την απελευθέρωσή της. Δυστυχώς στην διάρκεια της κατοχής δεν μπορέσαμε να έχουμε εκείνη την ομόνοια και την ομοψυχία που απαιτούσε η κατοχή της χώρας. Και το χειρότερο δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε μια ενιαία Αντιστασιακή οργάνωση, οπως έγινε στις περισσότερες Ευρωπαϊκες χώρες. Με αποτέλεσμα άλλοι να οργανώσουν Αντίσταση και πολέμησαν τους κατακτητές και με τον αγώνα τους αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα για την απελευθέρωση της χώρας, και τη νίκη του συμαχικού αντιφασιστικού αγώνα, ενώ αλλοι (δυστυχώς Ελληνες) την ίδια στιγμή, που οι αγωνιστές έβαζαν ασπίδα τα κορμιά τους, έδρασαν εγκληματικά συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.

Η διάσπαση αυτή σε αγωνιστές και συνεργάτες, εκτός του οτι ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού, ειχε και ενα τεράστιο κόστος σε πρόσθετες ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Αποτέλεσε και το πρόπλασμα για τον εμφύλιο πόλεμο. Βέβαια η διάσπαση αυτή δεν ηταν τυχαία, ούτε έγινε απ τον απλό λαό, που στην συντριπτική του πλειοψηφία συσπειρώθηκε στο ΕΑΜ.

Οπως κάθε γεγονός εχει την προϊστορία και την ιστορία του, έτσι και η διάσπαση του λαού στη κατοχή σε αγωνιστές και συνεργάτες των κατακτητών εχει τη δική της ιστορία. Και η ιστορία λέει οτι όπως οι βασιλικές οικογένειες οταν ταξιδεύουν, δεν μπαίνουν ποτέ στο ίδιο, αυτοκίνητο, τρένο, πλοίο και αεροπλάνο, ετσι και οτι οι άρχουσες τάξεις ποτέ δεν βάζουν όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι. Αυτό έκανε και η δική μας άρχουσα τάξη, τόσο στη διάρκεια του μεσοπολέμου, αλλο τόσο και στη διάρκεια της κατοχής. Δεν έβαλε όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι.

Η πρώτη κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Τσολάκογλου, στην προσπάθεια να προβάλει την δική της ταυτότητα, αλλα και να δικαιολογήσει τη «συνεργασία» με τους κατακτητές αποστασιοποίθηκε επιδεικτικά απ τη μεταξικά δικτατορία. Σε κάθε ευκαιρία διακήρυτε την απόφασή της να «εκκαθαρίσει» το «διευθαρμένο σύστημα» του Μεταξά, κατηγορώντας υψηλόβαθμους αξιοματούχους, το γενικό επιτελείο και το βασιλιά που ειχαν εγκαταλείψει τη χώρα. Την άνοιξη του 1942 οχι μόνο άλλαξε στάση, αλλα και την αντικατέστησε με μια πολιτική γεναιόδωρης υλικής ενίσχυσης και προνομιακών προαγωγων, στους ίδιους που πριν λίγο κατηγορούσε. Ενώ στο ίδιο πνεύμα άρχισαν και οι αποκαταστάσεις των στρατιωτικών. Βασικός στόχος του Τσολάκογλου, ηταν να εντάξει το σύνολο των «αστικών δυνάμεων» σε ενα κοινό μέτωπο κατά του «κομμουνισμού».

Οι κατακτητές ηταν τρείς. Οι δυό ομως ειχαν μια ιδιόμορφη συγκυριαρχία. Απ το γεγονός αυτό ηταν επόμενο να οδηγηθούν κάπαια μέρα σε αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Ιταλούς, όσον αφορά την κατοχική πολιτική που μέρα με τη μέρα γίνονταν ολο και πιό φανερή στους κόλπους της δοσίλογης κυβέρνησης μέσα απ τη διαμάχη της γερμανόφιλης και της φιλοϊταλικής κλίκας. Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπεράστηκαν ούτε το Νοέμβρη του 1942, με την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον Λογοθετόπουλο. Οι Ιταλοί, που απ την αρχή στόχευαν στη δημιουργία προτεκτοράτου, απαιτούσαν να αναλάβει τη διοίκηση ενας Ιταλός ύπατος αρμοστής, αλλά οι Γερμανοί τελικά τον Απρίλιο του 1943, ύστερα και από

συνενόηση με τον Μέγα...επέβαλαν την «ελληνική λύση» με πρωθυπουργό τον Ράλλη.

Η πρωθυπουργία Λογοθετόπουλου, ουσιαστικά αποτέλεσε το προοίμιο της πολιτικής, που υλοποίησε ο Ράλλης. Πολιτική η οποία αποτελεί στροφή-τομή στην εξέλιξη του δοσιλογισμού. Ο Ράλης διαπιστώνοντας την γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε τέτοιο βαθμό, ωστε ακόμα και μια συμμαχική απόβαση μετά την ηττα του άξονα, δεν θα ηταν σε θέση να αποτρέψει την επικράτηση τους, για να «αναλάβει» την κυβέρνηση έβαλε (διάβαζε Τσιώρτσιλ) σαν όρο τη συγκρότηση ενόπλων σωμάτων και τον εξοπλισμό τους, απ τους Γερμανούς «ετσι ωστε να συμμετάσχει με «δικές του» δυνάμεις τη διεξαγωγή του «ιερού αγώνος κατά της επαπειλούμενης αναρχίας των συμμοριτών». Για τον Ράλλη και τον Τσιώρτσιλ τα «Τάγματα Ασφαλείας» ηταν τα ένοπλα σώματα, που μετά τον πόλεμο και με τη δική τους προαποφασισμένη απ το 1943 επέμβαση, θα διασφάλιζαν τη νίκη στην «εθνικόφρονα» παράταξη. Δεδηλωμένος στόχος του οπως και των προηγουμένων, ηταν η ένταξη ολων των «αστικών δυνάμεων» σε ενα μέτωπο κατά του «κομμουνισμού». Για το σκοπό αυτό διαφοροποιήθηκε και στα επιμέρους σημεία απ την πολιτική Τσολάκογλου και επιδίωξε την ολοκληρωτική ταύτιση με το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου και κατά κύριο λόγο με το βασιλιά.

Κοινός παρανομαστής και των τριών κατοχικών «κυβερνήσεων» και αυτής του Καϊρου, ηταν ο αντικομμουνισμός, με ιδεολογικό υπόβαθρο με τον εκτεταμένο της μεταξικής περιόδου και σύμπλευση του συνεργάτη με τον δοσιλογισμό και τον δοσίλογο.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα στηρίχθηκε βασικά στους στρατιωτικούς, και τους οικονομικού κύκλους. Οι στρατιωτικοί απ την αρχή ανέλαβαν υπουργεία και κυβερνητικά πόστα, οπως ο Γ. Μπάκος, σαν μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας και σε οικονομικούς χώρους. Σε ολη τη δημόσια διοίκηση εγκαταστάθηκαν ειδικά γραφεία που επικοινωνούσαν απ ευθείας με τις αρχές κατοχής με σημαντικότερη αυτή η του «παρά τω Πρωθυπουργώ υπηρεσία ανταποκρίσεων μετά των γερμανικών αρχών καταχής». Η υπηρεσία αυτή επι Ράλλη ειδικεύτηκε αν δεν ταυτίστηκε κυρίως στην πληροφόρηση με τη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, με τις υπηρεσίες ασφαλείας και τα Ες-Ες.

Οι υπηρεσίες αυτές παρά τις δυνατότητες που ειχαν να αντιδράσουν σε πράξεις που ηταν αντίθετες με τα συμφέροντα της χώρας, οχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά τις περισσότερες φορές υπερέβαιναν τα όρια της διοικητικής συνεργασίας, σε βαθμό που κατέθεταν αυτοβούλως σχέδια νόμους ευνοϊκους για τα συμφέροντα των κατακτητών. Με εναν ιδιαίτερο ζήλο ολοι οι διορισμένοι απ τους κατακτητές νομάρχες, δήμαρχοι και κοινοτάρχες ακόμα, έκαναν προτάσεις για παραπέρα ουσιαστική «συνεργασία». Βέβαια δεν έλλειπαν και εκείνοι που δεν πειθαρχούσαν. Αυτοί την επόμενη μέρα έπαυαν να ειναι...

Ο Ράλλης και ολα ανεξεραίτως τα σώματα ασφαλείας, εκτός απ την αριθμητική αύξησή τους, μαζί και τα «τάγματα ασφαλείας» το φθινόπωρο του 1943, (σε συντονισμό με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ) τα έθεσε υπο τις διαταγές του ανωτάτου διοικητή των Ες-Ες και της Αστυνομίας Γιούργκεν Στρούπ. Βασικό έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» ηταν οχι μόνο ο εντοπισμός των «ΕΑΜ-κομμουνιστών» στα περιβόητα Μπλόκα οπου ειχαν τον κυρίαρχο ρόλο, αλλά και την πρωτοβουλία να προσδιορίζουν τους «υπόπτους» και στη συνέχεια ηταν αυτοί, που με τις πιό «κτηνώδεις» μεθόδους ανακρίσεων αποσπούσαν σημαντικές για τους Γερμανούς πληροφορίες.

Τα Σώματα Ασφαλείας στη διάρκεια της κατοχής παρουσίασαν μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Ενα μέρος κυρίως απ τους χωροφύλακες και οι κατώτεροι βαθμολογικά εντάχθηκε στην Αντίσταση, αλλά και την ειδική Ασφάλεια και το διαβόητο

Μηχανοκίνητο της Αστυνομίας οι περίφημη «Μπουραντάδες» (που αντάλλαζαν τους νεκρούς με σφαίρες και παράσημα) με αποκορύφωμα τον Αλέξ Λάμπρου, που συνεργάζονταν απ ευθείας με τα Ες-Ες και ηταν αυτοί που ειχαν την πρωτοβολία στα Μπλόκα, τις λεηλασίες, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τους ομαδικούς φόνους και τα 57 ολοκαυτώματα. Πράξεις που θα αποτελούν αιώνιο και ανεξίτηλο στίγμα για τους ελληνες συνεργάτες.

Το ΕΑΜ σύμβολο της ομοψυχίας του λαού, του πνεύματος της λευτερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας. Μια πολιτική που ανταποκρίνονταν στο υπέρτατο εθνικό συμφέρον. Ηταν αυτά που μιλούσαν στα κατάβαθα της λαϊκής ψυχής. Τη λαϊκή ψυχή που δημιούργησε, έθρεψε κα γαλούχισε το πνεύμα της θυσίας. Με αυτό το περιεχόμενο ο λαός αποφάσισε να αγωνιστεί και αγωνιζόμενος να γίνει κύριως του πεπρωμένου του. Πάλεψε και τα κατάφερε. Χιλιάδες μαχητές εμψυχωμένοι απ τον αγώνα για λευτεριά, δίκαιο και δημοκρατία, υποδέχονταν τα βόλια τόσο των κατακτητών, αλλο τόσο και των ελληνικών εκτελεστικών αποσπασμάτων με ζητοκραυγές για την Ελλάδα, το ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Το αίμα τους για την Ελλάδα πότισε την ελληνική Γή απ τη μια άκρη στην αλλη. Εδεσε με ακατάλυτους δεσμούς το λαό και το έθνος, ωστε να καταντούν απελπιστικά γέλιοι οσοι πιστεύουν ή ισχυρίζονται οτι μπορούν να ξεριζώσουν τους δεσμούς αυτούς. Οι δεσμοί αυτοί ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένοι στη συνείδηση του και τόσο άρρηκτα δεμένοι με τη ζωή του, που και αυτό το εγκληματικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που σκοπό ειχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν μπόρεσε να τους ξεριζώσει. Το σχέδιο που οχι μόνο προαποφάσισε, αλλα και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας με σαφήνεια

Οι δεσμοί αυτοί οταν αποκαλυφθεί η έκταση του εγκλήματος που διέπραξε ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα . Θα αποδειχθεί α) Οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» οχι μόνο ηταν αυτό που προαποφάσισε και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας, αλλά και προσδιόρισε με σαφήνεια ποιοί θα συμμετείχαν και πως θα συμμετείχαν για την υλοποίησή του. β) Οτι εκτός απ την ιδεολογική ταύτηση Γερμανών και Αγγλων, για την εξόντωση των ΕΑΜοκομμουνιστών, η συμμετοχή των Γερμανών δεν ξέρω με πιό αντάλλαγμα, αποτελούσε εναν απ τους βασικούς συντελεστές για την διαμόρφωση αυτού του σχεδίου και οτι έκτοτε αρχίζει η ανοικτή πλέον συνεργασία ανάμεσά τους. Η συνεργασία και η συμμετοχή των Γερμανών και ειδικά μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτν, στην εκπόνηση και τη λειτουργία του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ μέχρι την εδώ παραμονή τους ηταν δεδομένη. Ακόμα θα αποδειχθεί οτι οι Αγγλοι με τους Γερμανούς, οχι μόνο συνεργάζονταν, αλλα οτι φεύγοντας προκειμένου να περάσει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» στην πράξη οι Γερμανοί, άφησαν πίσω τους ειδικά εκπαιδευμένους πράκτορες με σκοπό να προβούν σε πράξεις σαμποτάζ, που να εκθέτουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στα μάτια του κόσμου. γ) Θα αποδειχθεί η αναμφισβήτητη σχέση των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και όλων των άλλων εθνιοϊσμων με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και η έμμεση αν οχι η άμεση και απευθείας καθοδηγησή τους από αυτό. δ) οτι μετά την εκπόνηση του σχεδίου αυτού, όλα τα δοσίλογα σώματα των εθνοϊσμων δρούσαν μέχρι την αντίστραφη μέτρηση του άξονα επίσημα υπο γερμανικό έλεγχο και μέτα υπο Αγγλικό και οχι ανεξάρτητα και «ελληνικά» όπως θέλησαν να τα παρουσιάσουν. Και το πιό τρομερό θα αποδειχθεί, οτι η αγριότητα των δοσίλογων σωμάτων εναντίον του λαού, ηταν τόσο απάνθρωπη και ανάλγητη που ειχε «εντυπωσιάσει» και αυτούς ακόμα τους κατακτητές.

Τους ειχε «εντυπωσιάσει» η αργιότητα και ο ζήλος που έδειχναν στην εκτέλεσει των διαταγών και κυρίως η υπέρβασή τους. Αν υπήρχε κάποια ανεξαρτησία και απ τις δυό εξαρτήσεις αυτή συνίσταται ακριβώς στη υπέρβαση των διαταγών, τον ξεχωριστό και ανεξήγητο για τα κατώτερα στελέχη των κατακτητών ο υπέρμετρος

ζήλος. Εκείνο που τους «εντυπωσίασε» περισσότερο ηταν, η ευκολία με την οποία αφαιρούσαν τη ζωή, οτι εκτελούσαν με δική τους πρωτοβουλία «υπόπτους» και χρησιμοποιούσαν κτηνώδεις μεθόδους στις ανακρίσεις, οτι συμμετείχαν πρόθημα και ολόψυχα στα ολοκαυτώματα και τις καταστροφές των χωριών.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, τερματίστηκε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Την επομένη της συνθήκης της Λωζάνης το μόνο που έμεινε να κάνει η Ελλάδα, ηταν να βρεί τρόπο να αναπτύχθει: πολιτικό-δημοκρατικά, κοινωνικό-οικονομικά και πολιτιστικά. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με το σπάσιμο απ την πλευρά των αστών του ιστορικού συμβιβασμού με την Αγία Τριάδα και την απαλλαγή τους απ την ασφυκτική ξένη εξάρτηση. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτησε μονάχα μια περίοδο. Εγινε και αφετηρία μιας νέας ανάτασης. Σε όλη την περίοδο του μεσοπολέμου, η αστική τάξη, η οποία μετά την εστω μερική σιωπηρή καταγγελία της Αγίας τριάδας το 1909, βρήσκονταν για πρώτη φορά σε σημείο ανάπτυξης και ακμής. Προσπάθησε να αποκτήσει καθαρά δικό της αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και να διαμορφώσει ταξική συνοχή και οργάνωση. Η διαπλοκή ομως με την υπόλοιπη Αγία Τριάδα (αντιδραστικές, συντηρητικές δυνάμεις, Κλήρος και μοναρχία που την αποτελούσαν) ηταν ετσι διαρθρωμένες, που δεν τα κατάφερε. Σαν διέξοδο δέχθηκε τη δικτατορία της Αγίας τριάδας το 1936.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ηταν γεμάτη από αντιφάσεις. Με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/ου, κλείνει και η μεταξυ του πρώτου και του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου περίοδο της ελληνικής ιστορίας

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε στην Ευρώπη το Σεπτέμβρη του 1939. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941, ο πόλεμος αυτός όπως ειναι γνωστό, ξεκίνησε και ηταν ενδοκαπιταλιστικός. Απ τον Ιούνιο του 1941, ομως και μετά που η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο και κατά της Σοβιετικής Ενωσης, αλλάξε ο χαρακτήρας του πολέμου και από ενδοκαπιταλιστικός έγινε αντιφασιστικός-πατριωρικός και τελείωσε ταξικό-κοινωνικός. Μέχρι την ήττα των Γερμανών στη μάχη του Στάλιγκράντ, ο άξονας που τον αποτελούσαν: Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία και αρκετές άλλες μικρές χώρες της Ευρώπης, θεωρούνταν αήττητος. Ειχε καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη εκτός απ την Αγγλία, ενα μεγάλο μέρος της Ρωσίας και τεράσιο κομμάτι της Αφρικής.

Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν συνέβαλε και αυτή στην επιβολή της δικτατορίας. Το κομμάτι αυτό πίστευε πως η θέση της χώρας μεταπολεμικά έπρεπε να αποτελεί μέρος της Ευρώπης του Γ! ΡάΪχ, γι αυτό οχι μόνο αποδέχθηκε την κατοχή, δεν οργάνωσε αντίσταση αλλά και ηταν διατεθημένη να υποτάξει με την πείνα το λαό, να κάνει επιστράτευση Ελλήνων να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών, να στείλει εργάτες για την πολεμική της Βιομηχανία. Και όταν το ΕΑΜ άρχισε να οργανώνει Αντίσταση και συλλαλητήρια κατά της πείνας, της επιστράτευσης και της αποστολής εργατών στη Γερμανία και σε συνέχεια προχώρησε και στην οργάνωση του ένοπλου ΕΛΑΣ, δεν δύστασε να οργανώσει διάφορα ένοπλα σώματα να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών.

Η καταπολέμηση του κομμουνισμού, ηταν ενα ακόμα σημείο που ταύτιζε τους Γερμανούς, με αυτούς που πίστευαν στη νίκη του άξονα με την παράλληλη εξόντωση του κομμουνιστικού-Αριστερού κινήματος στον κόσμο και την Ελλάδα, ετσι ωστε μετά την επικράτηση του Γ! Ράϊχνα ειναι καθαρό το έδαφος απ τον μίασμα του κομμουνισμού. Μάλιστα απ τα μέσα του 1943, που εκπονήθηκε απ τους Αγγλους το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και ακόμα περισσότερο απ το άνοιξη του 1944 θορυβημένοι απ τη μεγάλη ανάπτυξη και απήχηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο λαό, όλο και περισσότεροι απ τα κόμματα της άρχουσας τάξης και ειδικά στις ανώτερης τάξης, ειχαν φτάσει στο

σημείο να θεωρούν την κατοχής της χώρας σαν «το μη χείρον», χωρίς βέβαια να κάνουν δημόσιες δηλώσεις συμπαράστασης ενάντια στον «κοινό εχθρό». Δεν έκαναν δηλώσεις συμπαράστασης για να μήν διακινδυνεύσουν τη μεταπολεμική τους καριέρα, που ασφαλώς θα εξαρτιόταν απ την καλή θέληση των Συμμάχων. Ανάμεσα σε αυτούς την πρώτη θέση την ειχε η Αγγλία. Συνέβει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συνέβει και με την εγκαθίδρυσει της δικτατορίας.

Στο θέμα της καταπολέμησης του κομμουνισμού η άρχουσα τάξη, ανεξάρτητα από ποιόν Θεό λάτρευε το κάθε κομμάτι της, υπήρχε απόλυτη ταύτιση. Η ίδια ταύτισει υπήρχε και ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την εξόντωση των Αριστερών-κομμουνιστών. Μπορεί να διαφωνούσαν σε πολλά αλλα σημεία και για πολλά αλλα πράγματα, στο θέμα ομως της καταπολέμησης του κομμουνισμού, δεν υπήρχε καμιά απολύτος διαφορά. Ο τρόπος που οργάνωσαν την δικτατορία το 1936 και ο από κοινού πόλεμος κατά του Αριστερού Αντιστασιακού κινήματος στην Ελλάδα, μετά απελευθερωτικά το επιβεβαιώνει.

Με αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί- σε αντίθεση με τα όσα συνέβαιναν στις άλλες γερμανοκρατούμενες χώρες-που μετά την αντίστροφη μέρτηση του άξονα, που και οι αδιάφοροι ακόμα πύκνωναν τις τάξεις της Αντίστασης, κατ εξέραιση στην χώρα μας, κάθε μέρα που περνούσε αυξάνονταν ο αριθμός των ανθρώπων για «συνεργασία» οσο πλησίαζε η μέρα της απελευθέρωσης. Θα έλεγε κανείς οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι πλουτίσαντες «συνεργαζόμενοι», μα και γινικότερα η άρχουσα τάξη με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, έκαναν πανστρατειά. Τα «Τάγματα Ασφαλείας» ξερερνούν τις 20,000 άντρες, οι ειδικές υπηρεσίες του Λάμπρου πολλαπλασιάζονται, η συνεργασία με τα Ες-Ες γίνεται καθημερινή. Οι Μπουραντάδες βρίσκονται επι πόδως πολέμου. Οι διάφοροι τοπικοί εθνοϊσμοι, φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και οι τοπικοί Πουλικοί οπως στη Βέροια δολοφονούν αδιάκριτα. Και το βασικότερο απ τον Απρίλη του 1944, οι κοινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις Γερμανών και εθνοϊσμών διαδέχονταν η μιά την άλλη. Στις επιχειρήσεις αυτές που σκοπό ειχαν να περιορίσουν την επιρροή του ΕΑΜ στο λαό, να μειώσουν την αριθμητική δύναμη του ΕΛΑΣ και να του εξαντλήσου τα όποια πυρομαχικά ειχε, έγιναν τα περισσότερα απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα και τα περισσότερα απ τα 57 ολοκαυτώματα.

Ηταν τόση μεγάλη η Γερμανική στρατιωτική δύναμη και η δύναμη των εθνοϊσμών που πήραν μέρος σε αυτές τις επιχειρήσεις και η ταυτόχρονη εκκαθαριστική επιχείρηση στα Πιέρια, το Πάϊκο και ειδικά στο Βέρμιο που στάθηκε για ενα διάστημα αδύνατο να μετακινηθούν ακόμα και οι σύνδεσμοι. Οι περιοχές αυτές για οσο θα επικρατούσαν οι επιχειρήσεις κηρύχθηκαν Νεκρή ζώνη. Κάθε κινούμενος στόχος χωρίς την άδεια των Γερμανών θεωρούνταν εχθρός γι αυτό και τον πυροβολούσαν. Για την καλύτερη αντιμετώπιση των επιχειρήσεων και για να ειναι μικρότερες δικές μας απώλειες, ηταν απολύτως αναγκαία η διακίνηση αποφάσεων και εντολών, εκτός απ τον χώρο των επιχειρήσεων και ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονταν στο χώρο των επιχειρήσεων. Το αρχηγείο του Βερμίου, έκρινε πως έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να αποσπάσουμε απ την Κομαντατούρα μερικές, εστω και δυό άδειες ελευθέρας κυκλοφορίας.

Οι Γερμανοί οπως ειναι γνωστό ειχαν διάφορους τροφοδότες-προμηθευτές που τους προμήθευαν τα απαρέτητα για το στρατό εφόδια. Κρέατα, όσπρια, φρούτα, λαχανικά κλπ.

Η οργάνωση του ΕΑΜ πλησίασε εναν απ τους προμήθευες που τους εφοδίαζε με κρέας και του ζήτησε, αφού περιγράψει στους Γερμανούς, πόσο δύσκολη έγινε και θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη η τροφοδοσία του στρατού με κρέα, αφου το Βέρμιο κηρύχθηκε Νεκρά ζώνη με το αιτιολογικό αυτό να ζητήσει απ την Κομαντατούρα

μερικές άδειες ελεύθερης μετακίνης μερικών υπαλλήλων του, ωστε να μην παρουσιάσθουν ελλείψεις. Στην παράκληση-απαίτηση αυτή ο Κομαντατούρ χαμογελώντας-ίσως κατάλαβε τι έκριβε μέσα αυτή η παράκληση-ρώτησε τον προμηθευτή αν «αγαπάει τους ανθρώπους αυτούς» και αυτό «γιατί όλοι οι Γερμανοί στρατιώτες δεν ειναι τόσο ψύχραιμοι όσο τους φαντάζεσθε» Αφού λοιπόν το «Βέρμιο εχει κηρυχθεί σε νεκρή ζώνη και η κάθε κίνηση ειναι εχθρός, μόλις ο Γερμανός στρατιώτης δεί κάποιον να κινείται, θα γονατίσει και θα πυροβολήση» Και οταν πάει «κοντά του να τον ψάξει και θα βρεί την άδεια στο χέρι η την τσέπη το πολύ πολύ να πεί βρέ τον φουκαρά». Για αυτό αν τους αγαπάς, εγώ να σου δώσω τις άδειες, εσυ ομως μην τις δίνεις για χρηση. Με την άδεια θα ειναι αμέριμνοι ενώ χωρίς άδεια θα πάρουν προφυλάξεις». Αυτή ηταν η απάντηση που έφερε ο προμηθευτής μαζί με τις άδειες.

Πάντως η απάντηση του Κομαντατούρ που έμεινε στο σπίτι της οικογένειας Ζώκου, εντυπωσίασε την οργάνωση. Εμείς ομως τις άδειες τις θέλαμε για τα μπλόκα στους δρόμους και τα χωριά για τις μέρες αιχμής και οχι για τα βουνά που υπέθεσε ο Κομαντατούρ, οτι θα χρησιμοποιούνταν. Στο να δωθούν οι απαραίτητες άδιεις, μεγάλο ρόλο έπαιξε η Ιφηγένεια Ζώκου, το ίδιο και για την απόληση αρκετών συλληφθέντων. Σε παρόμοιες περιπτώσει πολύ βοήθησε και ο κ Θωμά Θεοφάνους, που οι Γερμανοί λόγω του οτι γνώριζε τα γερμανικά τον χρησιμοποίησαν σαν διερμενέα.

Οι Αγγλοι με συνεπίκουρους τους Γερμανούς, πριν απ τον πόλεμο προκειμένου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του Αριστερού κινήματος έκαναν την δικτατορία και στη διάρκεια της κατοχής, οχι απλώς το επιβεβαιώνει τη συνεργασία, αλλά και την προσυπογράφει η ταύτιση σκοπών σε αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αν σε αυτά προστεθεί και η ειδική συμφωνία που έγινε ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την από κοινού δράση. Συμφωνία που υπογράφτηκε στη Λισαβώνα με αντάλλαγμα να μήν παραδόσουν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη στον ΕΑΜ, αλλα στους Αγγλους, πείθει και τον πιό δύσπιστο οτι οχι μόνο οτι έδρασαν από κοινού Γερμανοί και Αγγλοι ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, αλλά με μιά ιδιόμορφη συμφωνίας οι Γερμανοι, οταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση, μεταβίβασαν αυτά τα ένοπλα τμήματα στους Αγγλους για να συνεχίσουν στο πλευρό των Αγγλων πλέον τον εμφύλιο πόλεμο, που τώρα πλέον θα αναλάμβαναν να τον συνεχίσουν αυτοπροσώπως οι ίδιοι οι Αγγλοι.

Κοινός στόχος η εξόντωση του κομμουνισμού. Βασική αρχή και υποχρέωση που απορρέει απ τη διεθνή του κεφαλαίου για κάθε περίπτωση που οι κομμουνιστές-Αριστεροί και συνοδηπόροι αμφισβητούν ή βάζουν σε κίνδυνο το κοινωνικό ή και το πολιτικό ακόμα καθεστώς : Εξόντωση. Ο εμφύλιος πόλεμος το βασικό εργαλείο. Αυτό ηταν το περιεχόμενο της διεθνούς του κεφαλαίου και του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», που αφορούσε την Ελλάδα.

Το ΕΑΜ όμως ηταν και πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρό. Επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μειωθεί η πολιτική επιρρόη και κυρίως η δύναμη πυρός. Ετσι ενώ, υπέγραφαν την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, για να αποδυναμώσουν το ΕΑΜ, το Γενικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, στο οποίο υπάγονταν ο ΕΛΑΣ, έκπονησε το περιβόητο σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την ένταση των επιχειρήσεων κατά των «υποχωρούντων» απ την Ελλάδα Γερμανών. Για την «επιτυχία» αυτού του στόχου το Στρατηγείο υποσχέθηκε πλήρη εξοπλισμό, αντίστοιχο για την περίπτωση πολεμικό υλικό: νάρκες, δυναμίτες, ασυρμάτους κλπ. Οι Γερμανοί ομως έπρεπε όπως πρόβλεπε η συμφωνία της Λισαβώνας, να φύγουν ενόχλητοι ωστε να προλάβουν να ανακόψουν την προέλαση

του κόκκινου στρατού προς το Βερολίνο, για να το καταλάβουν οι Αγγλοαμερικάνοι. Για να τηρηθούν όμως τα συμφωνηθέντα της Λισαβώνας το Στρατηγείο αθέτησε τα όσα ειχε υποσχεθεί, για να αποδεχθεί οτι και το σχέδιο «Κιβωτός», δεν ηταν παρά ενα παρακλάδι του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ». Ενα καλοστημένο σχέδιο εξόντωσης ενος μέρος της ένοπλης Αντιστασιακής δύναμης στις επιχειρήσεις αυτές. Ομως ο ΕΛΑΣ και χωρίς τα αντίστοιχα εφόδια για την επιχείρηση αυτή, και ειδικά η Χη Μεραρχία, που ειχε την κύρια ευθύνη της επιχείρησης, έκανε αυτό που της υπέβαλε το καθήκον. Δεν τους άφησε να φύγουν ανενόχλητοι και αριθμητικά οσοι ξεκίνησαν. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που δεν κατόρθωσαν να πέρασαν τα ελληνικά σύνορα.

Η Ελλάδα όμως απ το 21 και μετά αποτελούσε ενα ιδιόμορφο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και εξακολουθούσαν σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, να θεωρούν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της Αυτοκρατοράς τους και μετά την λήξη του πολέμου την θεωρούσαν δεδομένη. Για τη Βρετανία, η Μεσόγειος ειναι η βασική της αρτηρία. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η ασφάλεια της Μεσογείου, εχει πρωταρχική σημασία για τη βρετανική πολιτική. Σε όλη την διάρκεια της κατοχή ο Τσιώρτσιλ και τα οργανά της αγγλικής πολιτικής, ηταν γαντζωμένα στην ιδέα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και δεν εννούσαν να κάνουν ενα βήμα πίσω, παρ όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν για αυτοδιάθεση των λαών και την δημοκρατική ανόρθωσή τους. Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο γι αυτό και οι Αγγλοι πολιτικοί και τραπεζίτες, συντηρητικοί, εργατικοί και φιλελεύθεροι, την θέλουν ελεγχόμενη απ αυτούς.

Θεωρούσαν την κατοχή της Ελλάδας, απ τις δυνάμεις του άξονα σαν ενα απλό επισόδιο, που θα περνούσε γρήγορα και δεν θα ανακόψει ή να διαταράξει για πολύ καιρό την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους στη χώρα μας. Εμφορούμενοι αό αυτήν αρχή και αντίληψη, ολα τα σχέδια και όλες οι αποφάσεις τους υπηρετούσαν αυτήν ακριβώς την αναλλοίωτη επιδίωξη του αγγλικού ιμπεριαλισμού: οτι η Ελλάδα, ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει στη σφαίρα της οικονομικής διείσδησης και της πολιτικής επιρροής της Μ Βρετανίας. Θεωρούσαν την χώρα μας σαν κάτι που ειχε περιέλθει από παράδοση και χρησικτησία το «δικαίωμα» στους Αγγλους, να διαλέγουν και να επιβάλουν στην Ελλάδα, ακόμα και με την ωμή ή τη συγκεκαλυμένη βία το πολίτευμα και τη μορφή διακυρέρνησης που κάθε φορά τους εξυπηρετούσε. Ηταν τόση η υποταγή της Αγίας τριάδας στους Αγγλους και τόσο εχθρική προς τους οπλαρχηγούς που επέτρεπαν στους Αγγλους, να τους θέτουν υπο κηδεμονία διορίζοντας πάνω απ τους οπλαρχηγούς Καραϊσκάκη κλπ απο ενα Αγγλο αξιωματικό. Πριν ακόμα δικαιωθούν οι απελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων το 21, οι Αγγλοι, ειχαν συνηθίσει να φέρονται στον τόπο μας σαν πραγματικά αφεντικά. Αυτό το δικαίωμα δεν τους το ειχε αμφισβητήσει κανένα απ τα παλιά αστικοτσιφλικάδικα και τα νεώτερα αστικά κόμματα.

Να ομως που στη διάρκεια της κατοχής ο λαός, με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, δεν αφησε τα πράγματα να εξελιχθούν οπως τα ειχαν προβλέψει οι Τόρυδες και αν η ηγεσία της Αριστεράς, δεν έκανε μερικά μικρά λάθη και οι αστοί τα δικά τους ασυγχώρητα, μεταπολεμικά δεν θα ηταν πλέον επικαρποτές, αλλά ισότιμοι συνεργάτες. Για να μή διαγραφεί αυτός ο κίνδυνος για την Αγγλία, και αφού η αστική τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιέμενο παρέμεινε υποχείρια της Αγγλίας. Και οχι μόνο αλλά στήριξε τη δικτατορία του Μεταξά, κράτησε αποστάσεις απ τους πόθους του λαό και με την υποδείξει των Αγγλων, προσυπόγραψε το σχέδιο εξόντωσης της Αριστερας με όποια μορφή και σχήμα και αν παρουσιάζονταν. Το μακρόπνοο και καλά οργανωμένο αυτό σχέδιο, οχι μόνο απέκλειε τη δυνατότητα να υπάρξη η ποθούμενη ενότητα και ομοψηχία, που

απαιτούσε ο κατοχικός εθνικόαπελευθερωτικος αγώνας, αλλα και να διαπραχθούν για αλλη μια φορά τα πιό απάνθρωπα εγκλήματα σε βάρους του λαού και της χώρας.

Και ενώ συνέβησαν ολα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν στο παρελθόν και οι καιροί, μα και οι άνθρωποι εχουν αλλάξει. Ναι εχουν αλλάξει. Η όποια αναδρομή ομως στην κατοχή και στο τί προηγήθηκε του εμφύλιο πόλεμο και σ αυτόν καθ εαυτόν τον εμφύλιο δεν γίνεται για να καταλογιστούν ευθύνες.Αυτός ηταν ο κόσμος, της κατοχής, αυτή ηταν η ιστορία, μέσα σε αυτήν οι Ελληνες έδρασαν, με άξονα τις δικές τους πεποιθήσεις ο καθένας, το δικό τους αίσθημα ευθύνης, τη δική του απόφαση. Εδρασαν σαν δημοκράτες, σαν Αριστεροί ή κομμουνιστές και σαν πολίτες.

Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως ειναι μια ανάγκη αδήρητη για τη χώρα, αλλα και για τη Δημοκρατία. Να γραφτεί σωστά και τεκμηριωνένα η ιστορία, και χρέος μας σε οσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπεί η ιστορία και η παράδοση ,στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσει, ετσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοήτο οτι : η Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και οτι το μέλλον, δεν θα επιβιώση από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλα απ τις αποφάσεις που θα πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.

Οι αγωνιστές του 21 γνώριζαν οτι οι Αθηναίοι πρόγονοι οταν οι έφηβους γίνονταν πολίτες και αναβάμβαναν τη διαχείρηση της δημοκρατίας τα κοινά, υπήρχε μια φράση στον όρκο τους που, νομίζω, αποτελεί το απόσταγμα των όρων και των εννοιών που περιγράφουν τον τρόπο λειτουργίας του πολίτη μέσα στη δημοκρατική λειτουργία. Ο Νέος πολίτης ορκιζόταν οτι θα προστατεύσει τις αξίες της πόλης του «και μόνος, και μετά των πολλών». Αναλογιζόμενοι την έννοια και το περιεχόμενο αυτού του όρκου οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου δεν δύστασαν να πούν η : «Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει». Και οταν η Πατρίδα στις 28η Οκτωβρίου του 1940, δέχθηκε την φασιστική Ιταλική εισβολή ο λαός μας είπε ο : «φασισμός δεν θα περάσει» και οταν κατακτήθηκε στις πιό δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιμές και η Γενιά της Αντίστασης απάντησε με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μας, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μας». Και οταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Οσοι ενταχθηκαν στη Αντίσταση και ειδικά στον ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση οτι θα σταθούμε συνεπής πρός τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΣίδικο όρκο:

«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αιματός μου, σαν γνησιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι άκόμα, να ειμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βιός του. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ώς πολεμιστής του Εθνους και του Λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μήν το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η πατρίδα μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός ειναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.

Την ίδια στιγμή που εμείς, δίναμε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα τάγματα ασφαλείας ορκίζονταν οχι μόνο τυπικά, αλλα και ουσιαστικά, πίστη στο Χίτλερ, οτι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων», που ο Φίρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και οταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για τον βγάλουν απ τη μέση του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του.

Αποτέλεσμα οι μόνιμοι αξιωματικοί που πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλείς του ΕΛΑΣ, στο σύνολο σχεδόν οχι μόνο απομακρύνηκαν απ την ενεργώ υπηρεσία, μετά την απελευθέρωση αλλα στάλθηκαν εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτόν και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ αυτοί ειχαν κληθεί στην ενεργώ υπήρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά. Μερικοί δεν αρκέστηκαν στην εξορία οπως για το στρατηγό Σαράφη. Και επειδή δεν θέλησε να αντιληφθεί από μόνος του το μέγεθος και το ασυγχώρητο του «εγκλήματος» που διέπραξε τασσόμενος στο πλευρό του λαού :Τον δολοφόνησαν.

Βέβαια και οι Αγγλοι ειχαν το δικό τους τρόπο, πάντα σε συνεργασία με τους εδώ υπαλλήλους τους, να μήν τιμωρούνται στη χώρα μας και απ τους Ελληνες δικαστές, οσοι Αγγλοι στρατιώτες και μή διέπραξαν τα όποια ποινικά ή αλλα αδικήματα στη χώρα μας. Οι Αμερικανοί ομως, σαν ποίο πρακτικοί προκειμένου να σώσουν αυτοί την Ελλάδα απ τους Ελληνες, μια και δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, εκτός απ όλους τους άλλους κατάπτυστους και αποικιακούς όρους που μας επέβαλαν προκειμένου να μας σώσουν, μας επέβαλαν και τον θεσμό της ΕΤΕΡΟΔΙΚΙΑΣ. Η ετεροδικία ειναι ένας όρος, που απαγορεύει στη χώρα που την δέχεται να δικάσει με βάση τους δικούς της νόμους, τους τυχόν παραμούντας στην Ελλάδα Αμερικανούς. Αυτό ισχύει για οποιοδήτοτε αδίκημα και αν διέπραξε κάποιος Αμερικανός κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στην Ελλάδα. Ακόμα και αν πρόκυται για εγκληματική πράξη. Οι όροι της ετεροδικίας ορίζουν και ο εγκληματίας ακόμα Αμερικανός,(οπως λοχίας που δολοφόνησε τον Στρατηγό Στεφ Σαράφη),για την όποια παρανιμία ή και εγκληματική πράξη, αρμόδια να την δικάσουν ειναι μόνο και μόνο τα αμερικανικά δικαστήρια.

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία ειναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία ειναι η βιωματική ιστορία. Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρώτυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως ειναι, όπως διαμορφώνεται στην εξελιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι οταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και οταν αυτό γίενεται σκόπημα και ηθελημένα, τότε ειναι ενα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυό. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή παύει να ειναι ιστορία. Ειναι ενεξέλεχτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων του νικητή.

Αλήθεια τί γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στίγμη μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία, τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποιά ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι αυτό και ειναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας εχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράρχονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να ειναι ακόμα στα αζήτητα. Αποτέλεσμα οι νέες γενιές να μην γνωρίζουν σχεδόν τίποτε για το 21, τον αλβανκό πόλεμο και την Αντίσταση και κυρίως τον εμφύλιο.

Ποιός αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιός δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, οταν ξέρουμε οτι το κύριο συστατικό στοιχείο της ειναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαίκης κυριαρχίας. Οι αγώνες για ενα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ηταν ανεκτό το

κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Ανθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίγνεσθαί ειναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που ειναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτή της.

Ενώ σαν λαός εχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, που μας εχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες. Και ενώ ειναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» που αξιολογουν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, ειναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που εχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι αυτές. Ετσι ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μιά κατά τρείς γενιές παροχημένη κουλτούρα. Αφου η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα ειναι αυτές που δια ζώσεις τη μεταφέρουν στα εγγόνια και τα δισέγκονα. Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου, ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, οχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλα και απ τις πήγες και τις αρχές της ζωής.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Να ζούμε μέσα από αυτούς και για αυτούς διαμόρφωσαν το δικό τους δίκαιο και τις δικές τους αλήθειες. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο Ανθρωπο απ τη ιστορική στιγμή που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που ειναι γι αυτόν το πιό αναγκαίο και το πιό σπουδαίο : Τον εαυτό του.

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να ειναι, κατά κάποια έννοια ασήμετρο, οχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ τη γέννησή μας, αλλα επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Εχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας ειναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη θαυμάζει με περιφάνεια τις απέραντες κατακτήσεις της και εχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των επιστημών. Στον χώρο ομως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστηκά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της αλήθειας και του δικαίου» που ειναι τα πιστεύω των σκοταδιστών. Αυτών που με ολα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμευτική πορεία του Ανθρώπου και της επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιό φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα και οχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της πρόγιαγιάς. Η μήπως δεν ειναι έτσι;

Ακόμα και στο φώς των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες», που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλει, ο κόσμος για τον Ανθρωπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει οχι μόνο ενα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο αλλα αλυσοδεμένος και φυλακισμένος σ αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του εχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες του για «αλήθειες».

Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Ανθρωπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών σαν αιώνιοι και αναλύωτοι.

Το κείμενο αυτό οπως γράφω και πιό πάνω, δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι, ειναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει, τους λόγους που οδηγήθηκε η χώρα μας στις τόσες δικτατορίες, στην κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο. Τον τρόπο που λειτουργήσαμε σαν λαός στον αλβαικό πόλεμο στην κατοχή και τον εμφύλιο και γιατί οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο. Τις παρανομίες απ όποιον και αν διαπράχθηκαν, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες δίκες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους, η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτούργησε βάση προδιαγεργαμμένου σχεδίου και αυθέραιτο «δικαίωμα» του να προβαίνει και να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να διακαιολογηθούν ακόμα και σε εναν εμφύλιο πόλεμο.

Ακόμα πρέπει να καταγραφούν, πως λειτούργησε το κράτος, οι δομές και οι θεσμοί όπως : η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, το Σώμα των Αξιωματικών και τα Σώματα Ασφαλείας Χωροφυλακή και Αστυνομία πόλεων, η Ελίτ. Η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, που ενώ μεσολαβούσαν γεγονότα συνταρακτικά. Γεγονότα καθοριστικής σημασίας για το λαό και τη χώρα δεν πήραν-τόλμησαν να τα επικρίνουν-καταδικάσουν γιατί η ίδια η Ελίτ ειναι που τα τριτοεγγυήθηκε. Και οχι μόνο αλλα ηταν αυτή που κρατούσε και επέβαλε τη διγλωσσία: Μια για τους Νόμους και μια αλλη για το δρόμο-λαό και τη λογοτεχνία. Γεγονός που πείθει οτι η Ελίτ συνδέεται άμεσα με την εξουσία και ο ρόλος που της εχει ανατεθεί ειναι να δικαιολογεί τις όποιες ενέργιες της εξουσίας. Αντί να σηκώσει φωνή διαμαρτυρίας και να τα καυτηρίασει και να καταδικάσει τα όποια κακώς κείμενα. Και οταν μιλάει, μιλάει για όλα χωρίς θέση και άποψη για το συγκεκριμένο θέμα. Ακολουθούν την τακτική «συμφωνεί με όλους και με όλα» και τα θέματα παραμένουν ως εχουν. Κατοχή, Δεκέμβρης, συλλήψεις, βασανιστήρια, εμφύλιος, στρατοδικεία, εξορίες, Μακρόνησος, φυλακές, εκτελέσεις κλπ δεν την άγγιξαν καθόλου.

Ούτε η τραγική θέση του λαού τράβηξε την προσοχή τους. Οπως η Εκκλησία ετσι και αυτή εστω για τον τύπο δεν εξέδωσε ενα ψήφισμα διαμαρτυρίας. Το ίδιο και η Ακαδημία Αθηνών ειχε καταντήσει σαν τη βουλή των Λόρδων. Μια νωθρή κάστα αστών που διαιώνιζαν την γεροντοκρατία και τη συντήρηση-αντίδραση στον τόπο. Και επειδή υπήρχαν και οι φωνές εκτός απ τη συντήρηση ειχαν και θέσει στον εαυτό τους και ενα αλλο στόχο: να αφομειώνουν αυτούς που τολμούν να αρθρώσουν κάποια λέξη. Τον ανακήρυσσαν σε Ακαδημαϊκό και μετά και πάλη σιωπή.

Το ίδιο τα ανώτατα στελέχη του στρατού, μα και ολες οι άλλες κοινωνικές δομές στη διάκρεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση. Το ίδιο δεν πρέπει να μην παραλείψουμε να καταγράψουμε πώς το καθεστώς δέχθηκε-επανένταξε στην κοινωνία τους ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, όσοι επέζησαν βέβαια απ αυτήν τη λαίλαπα και απολύθηκαν ύστερα από 5 έως και 20 χρόνια φυλακή. Αν μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία τους έδωσε τη δυνατότητα να νοιώσουν ελεύθεροι και κυρίως άνθρωποι ή τους τραβούσε απ το ενα αστυνομικό τμήμα στο άλλο, όπως συνέβει με μένα, που μετά την δεκαεξάχρονη (16) φυλάκιση για τέσσερα (4) χρόνια

πριν τη Χούντα και τέσσερα (4) μετά την απόλυσή μου απ το Παρθένι της Λέρου, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης όλα αυτά τα οκτώ (8) χρόνια ηταν η σκιά μου. Και το πιό τραγικό δεν μου επέτρεψαν να ριζώσω σε κάποια δουλεία και σε αυτό ακόμα το ασβεστοποιϊο που εντικείμενο έργασίας μου ηταν τα πετάω πέτρες στο καμίνι. Μια δουλειά που μου την επέβαλαν με στημένα τα πολυβόλα επι πόλλα χρόνια στη Γυάρο.

Αν κρίνω απ τη δική μου περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό, αλλά και οταν τα θυματά του πλήρωσαν πρόσβαρα με το πιό πολιτιμο τίμημα τη λευτεριά και πολλοί με τη ζωή, οταν και οσοι επέζησαν και απολύθηκαν η πολιτεία ούτε καν γύρισε να τους κοιτάξει. Το ίδιο ισχύει και για τους πολιτικούς πρόσφυγες, που επέστρεψαν ύστερα από τριάντα χρόνια, την ιθεγένεια, τους ανάπηρους, την εργασία κλπ.

Αν κρίνω απ τη δική μου προσωπική περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό προς τους Ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, αλλα δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα εξουθενωτικό και βάρβαρο. Εξακολουθούσε να μας εχει προγραμμένους. Και οχι μόνο μας ειχε προγραμμένους, αλλα αυτό προσπαθούσε να μας το θυμίζει κάθε μέρα με την παρουσία του και με την πρώτη ευκαιρία οτι δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια εξόντωσης. Στο δρόμο, στη δουλεία στο καφενείο κλπ. Η κατοχή μερικούς μας βρήκε 13-16 και 17 χρονα παιδιά, ανειδίκευτα επαγγελματικά και πολλοί ακόμη σχολιαρόπαιδα και αποφυλακισθήκαμε όπως εγώ σαραντάριδες. Πολλών ειχαν πεθάνει οι γονείς, τα αδέρφια ειχαν κάνει τα δικά τους νοικοκυριά, ειχαν τις δικές τους υποχρεώσεις. Τα σπίτια διαλύθηκαν, τα νοικοκυριά καταστράκηκαν. Πολλών τα σπίτια και τα χωράφια ειχαν καταληφθεί απ τους «ενθικο-πατριώτες» και αρκετών ειχαν δημευθεί απ το στρατοδικείου οι περιουσίες τους και πολλοί δεν ειχαν που την κεφαλή κλίνει.

Η πολιτεία και η κοινωνική αρωγή, Εκκλησία ερυθρός σταυρός κλπ, έκριναν φαίνεται οτι δεν ειχαν καμιά σχέση με το πρόβλημα και ας ηταν άνθρωποι, και ας γύριζαν απ τα κάτεργα που τους είχαν καταχωνιάσει για δικούς τους λόγους οι ίδιοι. Το κατεστημένο οχι μόνο σφίριζε αδιάφορα, αλλά έπαιρνε όλα εκεί τα μέτρα να τους κάνους τη δύσκολη ζωή δυσκολότερη. Η ζωή μας ηταν ενα ανεκδιήγητο δράμα. Βέβαια ως ενα βαθμό δικαιολογώ την τέτοια συμπεριφορά και αδιαφορία. Από μάς που παρακολουθούσαμε τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στη χώρα, ηταν και αναμενώμενη και κατανοητή ακόμα αυτή την συμπεριφορά. Και ηταν κατανοητή η συμπεριφορά και τα όποια μέτρα, γιατί οι άνθρωποι χρειάστηκε και ειχαν αναγκαστεί απ την προπολεμική αντικειμενική πραγματικότητα πρώτα να κάνουν την βασιλό-ματαξική δικτατορία και μταπελευθερωτικά για να επανέλθουν στην εξουσία να κάνουν τα Δεκεμβριανά και σε συνέχεια για να διασφαλίσουν μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία να κάνουν εναν εξοντωτικό εμφύλιο πόλεμο και έβλεπαν οτι οι αλκυονίδες μέρες...

Τρία νούμερα επιβεβαιώνου την δική μας κατανόηση και τη σκληρότητα του κατεστημάνου η οποία συμποσούται σε αυτό που μου ειπε ο Διοικητής Ασφαλείας Θεσσαλονίκης «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης» α) Στις πρώτες εκλογές που έγιναν το 1951 η εκλογική δύναμη του ειχε μείνει απ το ένάμισι εκατομμύριο του ΕΑΜ ηταν 180,640 ψήφους. Το 1958 ειχαν φτάσει στους 939,902 ψήφους και 1964 μόνο στις μεγάλες πόλεις (στην ύπαιθρο δεν ειχε συνδιασμούς) 542,865 ψήφους. Τα κομματικά μέλη της ΕΔΑ, το 1958 ηταν 9,352 και το 1966 ειχαν φτάσει στις 85,000. Και ο τύπος της το 1952 η «Αυγή» ειχε 23,719 φύλλα ημερησίως και το 1967 διατηρήσε με διάφορες αυξομοιώσεις αυτό περίπου τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας.

Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, οχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες σκόπιμα πράξεις : συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδών αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και καλοπλήρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση. Την εποχή εκείνη το κυνήγι των Αντιστασιακών ειχε γίνει μια «συνήθης καθημερινή ιστορία» Το παρακράτος ειχε εθιστεί σε ενα είδος μιθριδατισμού στην ιδέα του να προκαλεί φόβο και φρίκη.

Η μεταπολεμική αστάθεια των κυβερνήσεων στη χώρα, σε συνδιασμό με την πολιτική του αντικομμουνισμού, αναβάθμισε το ρόλο του σώματος των αξιωματικών και του ένστολου παρακράτους. Το κλίμα που επικρατούσε τους ειχε δημιουργήσει την εντύπωση, οτι η εθνική ακεραιότητα της χώρας βρίσκονταν στα χέρια τους και ειχαν ταυτίσει την ύπαρξη, την βαθμολογική αναβάθμιση και την δραστηριότητά τους με τη διατήρηση του κλίματος του εμφυλίου. Η διατήρηση αυτού του κλίματος άρχισε να μετατρέπει το σώμα των αξιωματικών σε ενα αυτόνομο παράγοντα του δημόσιου βίου.Για να εφαρμοστεί η πολιτική του αντικομμουνισμού έπρεπε πρώτα να πάρει σάρκα και οστά ο κομμουνιστικός κίνδυνος, ο οποίος έπρεπε να εξοντωθεί εκτός από παράνομα και «νόμιμα» και κυρίως να διατηρηθούν: Εκτακτα μέτρα και έκτακτα στρατοδικεία σε ισχύ και δράση. Και για να διατηρηθούν έπρεπε να βρεθούν εκείνοι οι «κομμουνιστές» που ενέπλεκαν συνωμοσίες, και ανυλυπώς να προετοίμαζουν δολιοφθορές και κατασκοπία εις βάρος του ελληνικού κράτους. Δίκες σαν αυτή του Μπελογιάννη κλπ.

Τώρα πλέον θύματα αυτής της πολιτικής, δεν ηταν μόνο ο μικρός αριθμός των παρανόμων οργανώσεων και τα λίγα στελέχη του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ, που κατηγορήθηκαν για «κατασκοπία και συγκρότηση κομμουνιστικής ομάδας», και ο ανυπότακτος λαός, αλλα και αξιωματικοί εν ενεργεία. Για τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων που στόχο ειχαν την πλήρη εκκαθέριση του σώματος απ τους ελαχίστους εναπομείναντες δημοκρατικούς αξιωματικούς και η ικανοποίηση επαγκελματιτών επιδιώξεων, φιλοδοξιών και κυρίως ξεκαθέρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε ακραίους αντικομμουνιστές και φιλελεύθερους, αμέσως μετά τον εμφύλιο. Ετσι τα έκτακτα μέτρα στο στόχαστρο εκτός απ τους κομμουνιστές-Αντιστασιακούς χρησιμοποιήθηκαν και για την εξόντωση οσων δεν ηταν ξεκάθαρα αντικομμουνιστές.

Η κορύφωση της πολιτικής αυτής εκδηλώνεται έμπρακτα το 1952 με δύο διαφορετικές υποθέσεις που επιδιώχθηκε να συνδεθούν ετσι ωστε και να δικαιωθεί για αλλη μια φορά αυτή η πολιτική, αλλα και να διατηρηρήσουν τα τα έκτακτα μέτρα τη δυναμική τους. Μόνο η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων, μπορούσαν να νεκρώσουν την κριτική σκέψη, να μετερτρέψουν την υποψία σε καταδίκη και τον φόβο εργαλείο της κοινωνικής συνοχής. Η πρώτη ηταν η δίκη για «κατασκοπία» 29 κομμουνιστών και η δεύτερη, η δίκη των αεροπόρων το ίδιο για «κατασκοπία». Οι στόχοι ηταν δυό.α) η ανακάλυψη μιας «μικροσυνομοσίας» για να δημιουργηθούν προβλήματα στην κυβέρνηση Πλαστήρα και β) επικαλούμνοι τον κομμουνιστικό κίνδυνο να βγάλουν από τη μέση πολλούς ικανούς αξιωματικούς, απ τους οποίους κινδύνευαν να υπερφαλαγγιστούν οι ΙΔΕΑτες στην επόμενη επιτηρίδα.

Η συνομοσία ετσι οπως ηταν διαμορφωμένα τα πράγματα μεταπελευθερωτικά και ειδικά στο στρατό δεν ηταν δύσκολο να σχεδιαστεί. Ηταν όμως τόσο «στημένη» που

δεν έπειθε κανέναν, ακόμα και αυτούς που την έκαναν. Αφορμή ενα απλό ατύχημα σε ενα αεροπλάνο που θεωρήθηκε οτι έγινε απ τους κομμουνιστές, αρα υπήρχε «κομμουνιστική διείσδηση». Εγιναν συλλήψεις αξιωματικών και υπαξιωματικών και πέντε ιδιώτες μεταξύ των οποίων και ο καθηγητής Χρήστος Δαδαλής, ο οποίος δεν άντεξε και πέθανε πως και εκατοντάδες αλλοι από τα βασανιστήρια. Οι συλλήψεις έγιναν με πλήρη μυστικότητα και η απομονωση ηταν οπως πάντα απόλυτη, αφού σκοπό ειχε να μην μαθευτεί. Και αυτό γιατί υπήρχε σοβαρός λόγος η υπόθεση των αεροπόρων να συνδεθεί με την υπόθεση Μπελογιάννη. Στη δίκη αυτή ειχαν ήδη βγεί τελεσίδικα θανατικές καταδίκες και η κυβέρνηση ειχε δηλώση οτι οι καταδικασθέντες σε θάνατο δεν θα εκτελεστούν. Αμεση συνεπώς προέκυπτε η ανάγκη να συνδεθούν αυτέ οι δύο υποθέσεις γιατί μόνο με τη σύνδεση θα αποδεικνύονταν η συμμετοχή του Μπελογιάννη στην υπόθεση των αεροπόρων και θα γίνονταν οι εκτελέσεις παρά την κυβερνητική δήλωση.

Ενώ ο ολιγοήμερα συγκρατούμενος μου Δ. Μπάτσης, ειχε κάνει «δήλωση», προς τιμήν του αρνήθηκε να συνεργαστεί στην υλοποίηση του σχεδίου και γι αυτό οδηγήθηκε στο απόσπασμα παρά την υπόσχεση. Επρεπε ομως να αποδειχθεί πως ό,τι έκανα οι αεροπόροι το έκαναν κάτω απ την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Μια και δεν συνεργάστηκε ο Μπάστης έπρεπε να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία, αφού οι ομολογίες ειχαν αποσπαστεί με τη βία και υπήρχε το ενδεχόμενο μην αποδείξουν τη σύνδεση στο Αεροδικείο. Για να στηριχθεί η υπόθεση, οι εμπνευστές της σκευωρίας «μύησαν»τον δόκιμο χειριστή της σχολής Εφέδρων Ν Ακριβογιάννη και τον έστειλαν στην Αλβανία στις 7/4/1952 «επί εθνική αποστολη κατασκοπίας, κατά την οποία ούτος θα εμφανίζετο ως φυγάς κομμουνιστής». Στη συνέχεια τον κατέδωσαν στις αλβανικές αρχές, με τη βεβαιότητα οτι οι Αλβανοί θα τον καταδίκαζαν σε θάνατο ως κατάσκοπο της ελληνικής κυβέρνησης, όπως και τελικά έγινε στις 15/4/1953.

Στις 16/4/52 ο αντικυβερνητικός τύπος φέρνει την υπόσεση στη δημοσιότητα και την επόμενη μέρα η Ελλάδα κατακλύζεται από δημοσιεύματα για την «ανακαλυφθείσα κομμουνιστική δράση» στην αεροπορία. Δεν παρέλειψαν να κάνουν αναφορά και για κατάρευση αεροσκαφών. Τα υπόλοιπα ειναι γνωστά. Η δίκη των αεροπόρων άρχισε στις 22/8/1952 και τελείωσε τις 17/9/52, οι ποινές ηταν εξοντωτικές για τους κατηγορούμενους αφού οι κατηγορούμενοι κατά το βούλευμα εκτέλεσαν εντολές του ΚΚΕ που βρίσκονταν στο εξωτερικό. Ο σμηναρχος Παναγουλάκης και ο υποσμηναγος Θεοδωρίδης καταδικάστηκαν εις θάνατο. Οι δύο απ τους αεροδίκες, ο σμηναγός Μαργαρίτης και ο αντισμήναρχος Αντωνάκος που ηταν οι εμπνευστές και οι αυτουργποί έγιναν αρχηγοί του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας και απ τις αυτές θέσεις στήριξαν τη χούντα μέσα στην Αεροπορία. Μα και οι Υπουργοί Αμύνης Γ. Μαύρος και Π Κανελόπουλος αντί να συμβάλουν στην εξυγείασνη του παρακράτους, προτίμησαν να παίξουν το ρόλο που τους επέβαλε η θέση τους, αφήνοντας ή και βοηθώντας τους μηχανισμούς οχι μόνο να διατηρηθούν αλλα και λειτουργήσουν ετσι ωστε να φτάσουμε στη χούντα που ηταν και ο τελικός προορισμός οταν το λαϊκό κίνημα θα ξαναδιεκδικούσε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Το παρακράρος πολιτικό και ένστολο, αφού στη διάρκεια του εμφυλίου βοηθούμενο πρώτα απ το Βασιλιά και μετά και απ τον Παπάγο, προώθησε σε θέσεις κλειδιά τους δικούς του ανθρώπους σε συνεργασία κυρίως με τους ξένους και μια μερίδα βασιλικών αξιωματικών που ανήκαν στη μυστική στρατιωτική οργάνωση του ΙΔΕΑ οχι μόνο ειχε εθιστεί στο μιθριδατισμό, την αυθερεσία, την διαλποκή και τη δολιοφθορά, αλλά και συνομοτούσαν εις βάρος του λαού και της χώρας. Ο εμφύλιος, εκτός από το αδερφοκτόνο μίσος που άργησε να καταλαγιάσει, την οικονομική καταστροφή και την ακυβερνησία, οδήγησε και σε ενα αλλο κακό : Στη

μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας από τους Αμερικανούς. Και δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι ηταν ακριβώς αυτή η εξάρτηση που αποζητούσαν όλες από κοινού οι αντιδραστικές δυνάμεις. Γιατί μόνο αυτή η μεγαλύτερη εξάρτηση τους εξασφάλιζε τη συνέχεια και την απρόσκοπτη παραμονή στην εξουσία.

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 15,6 μια παράγραφος λέει «Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πύρ βάλλουσι και καίεται» που σημαίνει: (όποιος δεν μείνει ενωμένος με μένα, πετιέται έξω, οπως το κλήμα, ξεραίνεται, το μάζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγεται). Με βάση αυτήν την αρχή οι Ασφάλειες, με υπευπουργούς τους ανά τη χώρα Κόντους, ηταν ο μηχανισμός του τρόμο και της φρίκης. Χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «εχθρούς» της Ελλάδας τους Αντιστασιακούς, προσπαθούσαν με τα πιό φρικτά βασανιστήρια να τους εξοντώσουν. Για την Ασφάλεια αξία ειχε η «κατηγορία» καθεαυτή και οχι η εγκυρότητά της...Και ενώ βασάνιζαν έλεγαν, «πές την αλήθεια για να αποφύγεις τα χειρότερα», έτσι άρχιζαν τη δουλεία οι βασανιστές, απευθυνόμενοι στον συλληφθέντα. Ο «κατηγορούμενος» αγνοούσε παντελώς το περιεχόμενο της κατηγορίας και καλούνταν να απολογηθεί στα τυφλά. Και επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να αθωωθεί, μερικοί κάτω από φρικτά βασανιστήρια καταθέτανε, συνήθως κατά φαντασία, πταίσματα που δεν ειχε διαπράξει, για να ελαφρύνουν τη θέση τους. Ο κρατούμενος βρίσκονταν σε πλήρη και διαρκή απομόνωση.

Και στην πιό ατελέστερη νομική νομοθεσία, υπάρχει μια βασική νομική αρχή που λέει οτι ο «ένοχος, ένοχο ού ποιεί». Στην μεταπολεμική Ελλάδα ομως, η βιομηχανία παραγωγής «ενόχων» στηρίζονταν στην αντίστροφη εφαρμογή αυτής ακριβώς της αρχής. Τα ποσοστά του ΕΑΜ μεγάλα. Η επηρροή το ίδιο. Οι ανάγκη παραγωγής ενόχων ακόμα πιο μεγάλη και η αναζήτηση του πραγματικού ενόχου απαιτούσε χρόνο. Ο χρόνος πίεζε γι αυτό και δεν αρκούσε η αντιστροφή της παραπάνω αρχής. Ετσι κρίθηκε αναγκαίο μέσω των εξεικευμένων βασανιστηρίων και ο ΜΗ ένοχος να «ΠΟΙΕΙ ενόχους»

Για να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη λειτουργία αυτής της αρχής την στήριξαν με τον αποκλεισμό την κατ αντιπαράθεση εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας τόσο στην Ασφάλεια, αλλο τόσο και στο στρατοδικείο. Και αυτό γιατί αν υπήρχε αντιπαράθεση εκτός του οτι θα αποκαλύπτονταν η κατασκευεί ενόχων, δεν θα υπήρχε μυστικότητα και οταν δεν υπάρχει μυστικότητα, δεν προκαλείται τρόμος. Και οταν δεν προκαλείται τρόμος δεν παραδειγματίζεται αποτελεσματικά ο λαός. Ο τρόμος ηταν προϊόν της άκρας μυστικότητας με την οποία διενεργούνταν η όλη διαδικασία. Και η μυστικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι ειναι η καλύτερη φίλη και συνεργάτης της διαπλοκής, της διαφθοράς και της όποιας παρανομίας. Λέγεται πως όλες οι αυτοκρατορίες ούτε δημιουργήθηκαν, ούτε διατηρήθηκαν σε βάθος χρόνου με τη δύναμη, αλλα με τον φόβο και τη φρίκη που καλλιεργούσαν και τον τρόμο που διατηρούσαν.

Τα κατηγορητήρια ηταν ενας κατάλογος ονομάτων, που με εξασφαλισμένη την ανωνυμία του πράκτορα, καταδότη, συνεργάτη και χαφιές πληροφοριοδότη, ο οποίος συνήθως αράδιαζε ασύστολα ψέματα και κατέθεται άσχετες κατηγορίες, με την απέλπιδα προσπάθεια αφού αμείβονταν με μπόνους και ηταν υπεράνο υποψίας συνέτασε ενα κατάλογο, που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν. Και ηταν αυτά τα ψεύδη που πολλαπλασίαζαν με γεωμετρική πρόοδο τη συγκομηδή. Και να πώς: Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών, εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, που ειχε συντάξει ο καταδότης, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής οτι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει σαν συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο». Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιασθεί και με τον αντίστοιχο

εμπλουτισμό των στοιχειών αυτών, θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφασείας κρατώντας το σακατεμένο χέρι του ο ασφαλίτης γρατσούνισε, έστω και δισανάγνωσστη μια υπογραφή σε ενα κατηγορητήριο, που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις, που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε σε μιά λίστα με ονόματα που έπρεπε να συλληφθού. Η μέθοδος αυτη θα εξασφαλίσει την πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Σε πολλές περιπτώσεις ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσουνούσε και μια δεύτερη «υπογραφή» κάτω από μια «δήλωση», μετανοίας.

Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτά μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια, όπου η μόνη κατατάληξη του συλληφθέντα θα ειναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πολλές φορές ηταν και εντελώς πλαστή, γι αυτό στο στρατοδικείο πριν απ τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ηταν να δηλώσει πως ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου, γι αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί ειναι προϊόν βασανιστηρίων και μετά λόγω γνώσεως ανακαλώ τη «δήλωση μετανοίας».

Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης, ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αυτή αποσπάστηκε επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής πέρνονταν σοβαρά υπόψη. Επιβάρυνε και μάλιστα σοβαρά τη θέση στην προσμέτρηση της ποινής γιατί με την ανάκληση εξέθεται το σύστημα παραγωγής κρατουμένων.

Γράφονται, γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο επι μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ηταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ιδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής τους ανάγκη σκότωναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βιός ειχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα με την ίδια ευκολία, που θα μετακινούσαν ενα έπιπλο απ τη μιά σε μιά αλλη θέση στο σπίτι τους. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκαζαν χωρίς δίκη σε βαριές ποινές και πολλές εκατοντάδες στάλθηκαν με αυτόν τον τρόπο στο Αγιο Πέτρο.

Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα, το ζητούμενο «έγκλημα»,δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο. Το «έγκλημα» γι αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ηταν αυτονόητο. Γι αυτό και το σύνθημα ηταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν ειναι Ελληνες και οσοι δεν ειναι Ελληνες, δεν εχουν θέση στην Ελλάδα»!!! Και ειχαν «δίκαιο» οι «άνθρωποι» πως να εξομοιώσεις εναν τρισχιλιετή Ελληνα με εναν κομμουνιστή!!!

Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δοσίλογης Δεξιάς και του υπέρογκου και καλοθρεμένου απ τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατατοχής με τους οποίους ξανά ταύτησαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπόλυσαν ανα τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν αδιάκριτα όποιον συμμετείχε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιαδήποτε οργάνωση πολιτική ή ένοπλη

Το επικυρίαρχο το 4ο Αυγ/νό Μεταξικό παρακράτος, εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογείς δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες, σε συνεργασία με το επήσιμο κράτος, οι ασφάλειες ειχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την παραγωγή μέσω των βασανιστηρίων «τεκμηρίων» για την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.Της Αντίστασης στην όποία

οχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για την απελευθέρωση της Ελλάδας, απ τους τρείς κατακτητές αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον ώφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «δια ίδιον ώφελος» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κάνεις, οτι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και οτι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.

Στα Τμήματα Ασφαλείας, κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κάτα τέτοιον τρόπο, που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των έκτάτων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ηταν πολλοί και ποικίλοι βασικά ομως α) Να κάνει οσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ώς εχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη οτι «αν βοηθήσει» το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια αυτή οχι μόνο θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του, αλλα και θα εκτιμηθεί σαν μια πράξη πατριωτική», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και εισαι Νέος ακόμα παναθεμάσε». Κρίμα! Κρίμα!!

Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ηταν κοντά σε στεγασμένο χώρο, για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια, έβαζαν μπρός μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια, ωστε να καλύπτονται οι φωνές.

Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ηταν τόσο λίγος, που ηταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια, να εχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Στοιχεία που να συνθέτουν, έστω βάσιμες ενδείξεις αν οχι αποδείξεις για την τεκμηρίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτησει-ανέβρεση μαρτύρων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτησει και η ανεύρεση μαρτύρων υπεράσπισης την εποχή εκείνη, ηταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα... : «έρθει και σένα η σειρά σου αν τολμήσεις να μας διαψεύσης», γι αυτό και ηταν ενα απ τα πιό δύσκολο έως ακατόρθωτα θέματα. Και ηταν δύσκολο, γιατί ολος ο κόσμος ειχε πεισθεί οτι οι μάρτυρες υπεράσπισης εκτός του οτι δέχονταν πιέσεις, δεν εισακούνταν συνεπώς γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρους κάποιο αποτέλεσμα. Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατουγορημένου, αναλογιζόμενοι τις συνέπειες δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύευαν γιατί δεν ηταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», γιουχάρονταν, προπηλακίζονταν, δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα.

Δεν ειναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης, ύστερα από λίγο σύρθηκαν σαν κατηγορούμενοι στο Στρατοδικείο. Οσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ηταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του, εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του ειχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση»

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, στη χώρα μας εχουν συμβεί τα πιό οξύμωρα, παράλογα και τραγελαφικά πράγματα: Για να συλληφθεί κάποιος Αντιστασιακός αρκούσε να πεί κάποιος βασανιζόμενος οτι ηταν στη Αντίσταση ή κάποιος κουλοφόρος να δείξει με το δάκτυλο κάποιον και τον άρπαζε η ασφάλεια... Ενώ λοιπόν, αυτά ίσχυαν για τους Αντιστασιακούς και για τους αποδειγμένα ακόμα δοσίλογους, για να καταγγίλει κάποιος κάποιον για δοσίλογισμό, έπρεπε να αποδείξει οτι την όποια πράξη δοσιλογισμού έπρεπε να την ειχε κάνει ο δοσίλογος «εκούσια» και «συνειδητη».Θα φέρω μια άσχετη αλλα ενδεικτική παρομοίωση για τη θέση που

βρίσκονταν αυτός που ειχε υποστεί συνέπειες από κάποιον δοσίλογο. Αφού με βάση τη Νομοθεσία για την τιμωρία του δοσίλογου έπρεπε ο παθόν εκτός απ την καταγγελία να αποδείξει αυτός οτι η όποια δοσίλογη πράξη ειχε γίνει «εκούσια» και «συνειδητή», η θέση του παθόν την εποχή εκείνη έμοιαζε με αυτήν της βιασμένης γυναίκας. Γιατί και στην περίπτωση του βιασμού δεν αρκεί η καταγγελία...

Επι ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους: Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος και η ανερχόμενη αστική τάξη, με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ηταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή και την επίληση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα! Η άρχουσα τάξη της χώρας, οι οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις λόγω εξάρτησης, δεν ηταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν τα κατάφερε ποτέ να γίνει κύριος και αφάντης της χώρας και του εαυτού του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιουργήσαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν. Η διαλογή των αρχηγών και το κοινωνικό περιεχόμενο των κομμάτων το καθόριζαν οι ξένοι. Αυτοί ρίθμιζαν τα πάντα. Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, Ιδεολογία, πολιτικά και κοινωνικά προγράμματα ειχαν, μα και σήμερα ακόμα: Τον διογκωμένο κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας, το παρακράτος, δεκάδες στρατιωτικά και μή πραξικοπήματα, τα ρουσφέτεια, τις πολιτικές συναλλαγές, τα εκλογικά συστήματα, τη δημαγωγία, τη διαφθορά, τη πολιτική τρομοκρατία, τη νοθεία και τη βία. Και οταν αυτά δεν ηταν αρκετά τότε το λόγο τον ειχε η δικτατορία.

Το ταξικό κράτος, δεν δέχεται αμφισβήτηση πολύ περισσότερο δεν επιτρέπει ανατροπή. Και στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς, όπως και στη Φεουδαρχία, η εξουσία ειναι «Ελέω Θεού δοσμένη», γι αυτό και δεν επιτρέπει ούτε σκέψη για αμφισβήτηση πολύ περισσότερο ανατροπή. Το μόνο που δέχεται και επιτρέπει και αυτό κάτω από πολύ αυστηρό έλεγχο οταν δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, ειναι η διεκδίση-βελτίωση των όρων ζωής και των συνθηκών εργασίας.

Τα έκτακτα μέτρα, οι στρατιωτικοί Νόμοι, οι δικτατορίες και οι εμφύλιοι πόλεμοι, δεν γίνονται μόνο για να «Εμπαιδώσουν» μια προσωρινή δύσκολη κατάσταση. Γίνονται κυρίως για να εγγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του Λαού, οτι το υπάρχων καθεστώς ειναι και θα παραμείνει αιώνιο. Οι θεωρίες και τα συνθήματα για αμφισβήτηση και ανατροπή ειναι «κούφια λόγια κάποιων ρομαντικών ουτοπιστών». Γίνονται για να εμπνεύσουν δέος στη συνείδηση του λαού και να επιβεβαιώσουν το αιώνιο της ύπαρξης του καθεστώτος, μα και την αδιατάρακτη στο χρόνο συνέχειά του. Γίνονται για να επιβάλουν μακρόχρονη σιωπή-φίμωση, οχι μόνο του λόγου, αλλα και την παραίτηση του λαού απ τα κεκτημένα ήδη δικαιώματα και την δικδίκησει νέων. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν σε βάθος χρόνου. Τόσο χρόνο, που οταν ο λαό ξαναβρεί τον εαυτό του και αρχίσει να διεκδικεί ξανά δικαιώματα, και έστω αμφισβητήσεις αν οχι ανατροπές, να εχει ήδη οργανώσει την επόμενη δικτατορία. Το κάθε λαϊκό κίνημα απειλείται απ τους παρακρατικούς μηχανισμούς πρώτα αλλα και το επίσημο κράτος μετά, πως αν δεν σταματήσει τις διεκδικήσεις, η μέρα που θα επιβληθεί η νέα δικτατορία δεν ειναι πολύ μακριά...

Ακόμα και σήμερα ο Ελληνικός λαός, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για Ελευθερία, Δημοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, λόγω της βάβραρης και απάνθρωπης μεταχείρισης του απ το ταξικό και εκδικητικό κράτος, σε όλη τη διάρκεια της κρατικής του οντότητας, δεν εχει και δεν εχει ακόμα λόγο. Δεν μπορεί να εκφρασθεί ελεύθερα, να διεκδικήσει και κυρίως να καταθέση άποψη για το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Αυτά τα αγαθά, του τα εχουν στερήσει με τα έκτακτα μέτρα,

τους στρατιωτικούς Νόμους και τις συχνόπυκνες δικτατορίες, τις συλλογικές ευθύνες και κυρίως με τον εν δυνάμει εμφύλιο πόλεμο.

Ο Ελληνικός λαός δυστυχώς, και μετά το 21, με την επικράτηση της η Αγίας και Ομοουσίου Τριάδα. Απ αυτό το συνειδητό λαοκτώνο κομπρεμί : Αστοι-Τσιφλικάδες-Κλήρος, με τον «ιστορικό συμβιβασμό» που επισφραγίστηκε με την επιβολή και της μοναρχίας απ του ξένους, δεν του επέτρεψαν να αρθρώσει λόγω. Δεν επέτρεψε και ας κόπτεται για το αντίθετο : την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών. Και όσες φορές το αποπειράθηκε το κτύπημα ηταν τόσο σκληρό και το κόστος που πλήρωσε τόσο παραδειγματικά μεγάλο...και ακριβό που...

Στη διάρκεια του κατοχικού αγώνα, ηταν τόσο μεγάλος και διακαής ο πόθος του λαού για την Εθνική και Οικονομική Ανεξατρησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, για Δημοκρατία και Ελευθερία, που δεν δύστασε να κάνει τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να τον ικανοποιήσει αυτόν τον μακρόχρονο πόθο. Πίστεψε, πως μεταπελευθερωτικά ηταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός, να συνταχθούμε σε Ανεξάρτητη Πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελλήνες. Τόση ηταν η πίστη του οτι οι νέες δομέ της Τοπικής Λαϊκής Αυτοδιοιήκησης, της Κοινωνικό-Λαϊκής Δικαιοσύνης,της Αλληλεγγύης και της Συλλογικότητας, που τόσο αρμονικά λειτούργησαν στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, οτι μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να ανοίξει ο δρόμος στις καινούργιες λαϊκες δυνάμεις. Να ανοίξη ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του λαού απ το 1821.

Αυτήν την ανάταση και πεπείθηση του λαού να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο την ανέκοψαν, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξια, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα τόσα ανομήματά της. Πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιζήσει. Ειδε σαν σωτήρες της, τους Αγγλους και Αμερικανούς, όπως προηγούμενα ειχε δεί και συνεργασθεί σε όλα τα επίπεδα με τους Γερμανούς. Εμπόδιο για την επαναφορά της χώρας στην πολιτική τις 27-10 1940, ηταν η δύναμη που έκριβε μέσα του ο λαός. Μιά δύναμη που ανέκαθεν την περιφρονούσαν. Ο λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του. Εμπνευσμένος απ τα νάματα των προγόνων και τα καινούρια ιδανικά, που ο ίδιος ειχε σφυρηλατήση στη νικηφόρα αναμέτρηση με τους κατακτητές. Ιδανικά εμπνευσμένα απ την έξαρση, την αισιοδοξία και ρωμαλαίο δυναμισμό που εκπέμπουν οι καινούριες ιδέες και δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας δεν θα το έβαζε κάτω.

Η περήφανη γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, που μέσα απ την αποσύνθεση, τις συνεργασίες και τις προδοσίες που άφησαν πίσω τους οι «ταγοί και ειδικοί προστάτες», φεύγοντας κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο και με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς, να δημιουργήσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο και να μαζέψει στις γραμμές του το απογοητευμένο απ την μέχρι τότε πολιτική τους και τώρα εγκατελειμένο Εθνος, σε μια αγωνιστική στρατιά.Την μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Η γενιά που λειτούργησε Δομές και Θεσμούς και μετέβαλε πολλά απ τα δεδομένα της εθνικής πραγματικότητας. Μια πραγματικότητα που αποτέλεσε την κυρίαρχη Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτική παρουσία εκείνα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρείς κατακτητές.Τους ντόπιους εθνοπροδότες και πρωτεργάτες στις καταδόσεις, τις καταστροφές και τα εγκλήματα.

Αυτός ο λαός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για τον τόπο την εποχή εκείνη, που βγήκε νικητής από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους.Την περήφανη και ηρωϊκή γενιά της Αντίστασης, που με αυτοπεποίθηση και θάρρος έδωσε με αυτοθυσία, πρόσβαρο το αίμα που χρειάστηκε

και βγήκε νικηφόρα στην αναμέτρησή με τους Ούνους κατακτητές, δημιουργώντας όλες εκείνες τις προοϋποθέσεις για να πάρουν σάρκα και οστά το όραμα της Λευτεριά, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Να ανήκει επιτέλους η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, να μην μπορούν πλέον να την χρησιμοποιούν-παραχωρούν σαν αντάλλαγμα για να τους διατηρούν στην εξουσία και να ξεπουλούν όσο-όσο τον συλλογικά παραγώμενο υλικό και πνευματικό πλούτο της ηταν αυτή που θα έμπαινε εμπόδιο στα καταχθόνια σχέδια τους.

Βέβαια το σύνθημα αυτό να ανήκει η ελλάδα στους Ελληνες, το ακούσαμε μετά το 1977 απ το ΠΑΣΟΚ στα λόγια σε όλο του το «μεγαλείο». Πολλές φορές και με «στεντόρεια» τη φωνή και απ τον ίδιο τον κ. Ανδρέα Παπανδρέου, που ηταν ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Και το σύνθημα αυτό οπως και τόσα άλλα ηχηρά συνθήματα. Οπως ο Μπαμπά του, ετσι και αυτός ηταν εντεταλμένοι να παίξουν ενα συγκεκριμένο ρόλο που τους ειχαν αναθέσει. Και τον έπαιξαν σαν καλοί ηθοποιοί. Βέβαια, του Μπαμπά του ηταν πιό...απ τον δικό του. Ειχε ομως πεταξεί το πουλί, φυσικά και ο δικό τους δεν ηταν μικρότερης ιστορικής σημασία για τη χώρα και το λαό, αφού στον ίδιο σκοπό και στόχο απέβλεπαν. Το 1977 που ειπώθηκε αυτό σύνθημα, δεν ηταν Οκτώμβριος του 1944, που ο λαός ειχε στο ενεργητικό του το αλβανικό ΕΠΟΣ και την ΕΠΟΠΟΪΑ της Εθνική μας Αντίστασης. Δεν υπήρχε η παντρατιά που οχι μόνο αγωνίζονταν και απαιτούσε να γίνει πράξη το σύνθημα, αλλα ειχε εκτός από τις 65,000 οπλισμένο και έμπειρο στρατό ξηράς, τον θρυλικό ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού εθνικού στρατού. Ενα μικρό μεν άλλα άρτια εξοπλισμένο Ναυτικό, την Εθνική Πολιτοφυλακή οργανωμένη στην εντέλεια, και αρκετές χιλιάδες ένοπλο εφεδρικό ΕΛΑΣ. Ειχε τη θέληση, τη φλόγα και την ορμή της Νεολαίας, που στο μεγαλύτερο ποσοστό ηταν οργανωμένη στη ΕΠΟΝ και τις γυναίκες, που για πρώτη φορά άρχισαν να βλέπουν Θεού πρόσωπο.Την Ελλάδα ολοκληρη εκτός απ ενα μικρό καμμάτι της Ηπείρου που έλεγχε στρατιωτικά ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος, συνδεδεμένη πολύπλευρα με πολιτικές οργανώσεις και νέες κατά τομείς θεσμικές, κοινωνικές και πολιτιστικές σύγχρονες δομές στη θέση των ξεπερασμένων μεταξικών και κατοχικών δομών και θεσμών: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Λαϊκή Δικαιοσύνη, παιδεία, υγεία και κυρίως κοινωνική συνοχή. Με ένα τεράστιο κομμάτι ΕΛΕΥΘΘΥΡΗΣ ΕΛΛΗΔΑΣ απ τις αρχές ακόμα του 1943.

Στις 10 του Μάρτη του 1944 ιδρύεται η 5μελής προσωρινή Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης, (ΠΕΕΑ). Η Επιτροπή που θα διεξάγει κάτω απ τη μύτι των κατακτητών και την ανήκουστη τρομοκρατία πανελλαδικές εκλογές, με το σύστημα της απλής Αναλογικής για την εκλογή 207 εθνοσυμβούλων, που έκτοτε αποτελούσαν την Ελλαδική Ελληνική κυβέρνηση. Στις εκλογές πήραν μέρος πάνω από ενάμισυ εκετομμύριο εκλογείς. Εικασιδύο απ τους 204 εθνοσύμβουλους ηταν βουλευτές του 1936, που θεώρησαν καθήκον τους απέναντι εκλογείς τους, να πάρουν μέρος και στο τωρινό εθνικό σώμα. Απ τη σύνθεση του εθνικού συμβουλίου, δεν έλλειπε καμιά κοινωνική κατηγορία και διαστρωμάρωση. Οι Αγρότες, οι εργάτες, οι υπάλληλοι, οι διανοούμενοι, οι επαγγελματοβιοτέχνες, οι βιομήχανοι, ο στρατός και η Νεολαία. Οι γυναίκες που για πρώτη φορά αποκτούν το δικαίωμα ψήφου, χωρίς κανένα όρο, αντιπροσωπεύονταν στο Εθνικό Συμβούλιο- κοινοβούλιο.με τέσσερες αντιπροσώπους γυναίκες : τη Μαρία Σλώλου, τη Φωτεινή Φιλιππίδη, την Χρύσα Χατχηβασιλείου και τη Καίτη Νισσυρίου. Και στις 14 του Μάη στο ιστορικό πλέον χωριό Βίνιανη, ανασυγκροτείται με Πρόεδρο τον Αλέξανδρο Σβώλο. Μετά τη δοξολογία χοροστατούνων των Μητροπολιτών Κοζάνης Ιωακείμ κα Ηλείας Αντώνιο, γίνεται η ορκομωμοσία των μελών του Εθνικού Συμβουλίου. Σαν κυβέρνηση Νόμιμα εκλεγμένη ανακοινώνει το πρόγραμμά, καταμερίζει καθήκοντα κατά Υπουργείο και σε συνέχεια εκδίδει χαρτονόμισμα.

Και το κυριότερο, οπως γράφω και σε αλλο σημείο, μέσα από αυτόν τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα με τη Βασιλο-Μεταξικά δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο και τον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα, βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο, ενας λαός που για πρώτη φορά απέχτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα του λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πόλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγίνει η «Καϊμένη ψωροκώσταιανα», να μην ξαναγυρίσει στην κοκομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις τις μικρότητες που η υπαρξή ξέων και ντόπιων αφεντικών υποχρεωνει τον λαό να καταφύγει στα σκλαβοπάζαρα για να επιζήσει.

Στον αγώνα αυτόν σφυρηλατήθηκε μια νέα γενιά, μια γενιά, περήφανη, εμπνευσμένη απ τα καινούρια αξίες και ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τούς κατακτητές ειχε εμφυσήσει. Μια νέα γενιά που μόλις πρόλλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Η γενιά, που οταν με τη ξετσίπωτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση των Αγλων, ολα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορία δεν «το έβαλαν κάτω». Ηταν αποφασισμένες να σφίξουν για αλλη μια φορά τα δόντια και να δώσει οσες θυσίες θα χρειαζόταν ακόμα για να γίνει το όραμα αυτό πραγματικότητα. Αυτήν ακριβώς τη γενιά, αυτόν το λαό που έδωσε τα πάντα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά και την κοινωνικό-οικονομική πρόοδο και ανάπτυξη, οι αντιδρασικές δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό, ειδε του Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί του Γερμανούς. Συνεργάστηκε μαζί τους για την εξόντωση αυτού του αξιοθαύμαστου λαογέννητου κινήματα. Τον λαό που μοναδική φιλοδοξία ειχε μετά την απαγγίστρωση και το θανάσιμο ενακγαλισμό απ τους ξένου, τις συντηρητικές και αντιδραστηκές ντόπιες δυνάμεις να δεί την Ελλάδα Ελεύθερη, απ υποθήκες και δουλείες. Να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στου Ελληνες. Και σε συνέχεια, να ενώση-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που εκλέγει με την ψήφο του ο λαός. Και ήθελε να ενώσει-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση γιατί αλλο πράγμα ειναι η εξουσία και αλλο η κυρέρνηση. Να σταματήσει μια για πάντα αυτό το οξύμωρο σχήμα η εκάστοτε κυβέρνηση να ειναι ο διαχειριστής της εξουσίας και η εξουσία υπηρέτης των ξένων,

Δυστυχώς στη χώρα μας, απ την παλιγγενεσία ακόμα με τη στήριξει των ξένων, η εξουσία ειναι δομημένη α) από τις ακροδεξιές συντηρητικές δυνάμεις της Δεξιάς β) την Εκκλησία γ) την ενεργή συμμετοχή του Παλατιού και δ) στις δύσκολες ώρες και οι ξένοι. Και λεώ και το παλάτι γιατί η Δεξιά ποτέ δεν εχει κόψει τον ομφάλιο λώρο με το Παλάτι. Οι δυνάμεις αυτές συνεργαζόμενες στην κατοχή με τους Γερμανούς διατήρησαν αλώβυτους τους ιδεολογικό-πολιτικούς μηχανισμούς. Το ίδιο έκαναν και μετά την απελευθέρωση. Συνεργάστηκαν με τους νεοαποικιστές για να μην διαταραχθεί η Νομή της εξουσίας.

Μόνο στις μεγάλες πολεμικές και πολιτικές καμπές της διεθνούς ζωής, οπως αυτή της κατοχής δίνεται η ευκαιρία για επανεξέταση οχι μόνο των διεθνών αλλά και την ανά χώρα σχέσεων ανάμεσα στους λαούς και τις εξουσίες. Και η κατοχή αποτελούσε κατά γενική ομολογία μια τέτοια γεγάλη και ιστορική καμπή.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή διάφορες κλίκες συμφεροντολόγων, θεράποντες της μοναρχίας και των δικτατορίκων καθεστώτων, που τους εξασφάλιζε τα αντεθνικά και εκμεταλλευτικά τους συμφέροντα, οι φυγάδες του εθνικού και συμμαχικού αγώνα. Οι

άνθρωποι που οταν δεν ηταν κατ ευθείαν προδότες του αγώνα, χρησιμοποίησαν κάθε είδους μηχαροραφία για να παρουσίασουν ενα λαμπρό, παλαϊκό κίνημα που ενσάρκωνε το ΕΑΜ σαν εχθρό οχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και των Αγγλων. Με διαβολές και συκοφαντίες, πτωματολογία και «κομμένα» κεφάλια παράστηναν τον αγώνα της ελληκικής Αντίστασης, που ειχε κινήσει τον θαυμασμό της οικουμένης σαν κίνημα αντιδραστικό και βιαίων λήσεων. Καλλιέργησαν με κάθε μέσο το πνεύμα του εμφυλίοι πολέμου, τον οποίο στο τέλος και επέβαλαν, μπλέκοντας σε αυτόν και Αγγλικά όπλα. Γιατί αυτός, ο εμφύλιος ηταν η μόνη τους ελπίδα α) Να μην αλλάξει θέση και δομή η εξουσία και β) η σκοτεινή νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά και το ένοχο για τη μεταξική δικτατορία να ξαναβγεί στον αφρό και να διατηρήση αναλλείωτη την εξουσία.

Η Δεξιά που έτρεμε το λαό για τα τόσα ανομήματά της οταν με τα σκοτεινά παιγνίδια βγήκε στον αφρό με το σύνθημα : «Ο Γκλυξμπούργκ μόνος σωτήρας της Ελλάδας και των Βρεττανικών συμφερόντων στην Ελλάδα»! Αφήνιασε ! Χωρίς ντροπή και τσίπα. Κυνική και αδύσταχτη δεν ορρωδούσε μπροστά σε τίποτε.

Βέβαια τα παιγνίδια της δοσίλογης Δεξιάς, που στη συνθεσή τους συνέβαλε ο Σετρίν και πολλοί πριν και μετά από αυτόν, δεν επρόκειτο να παρθούν σοβαρα για να φτάσει η «σύμμαχος» Αγγλία στην ωμή και ξετσίπωτη ένοπλη επέβμαση, αν στο ίδιο το Φόρειν Οφφις δεν ειχε δικούς του λόγους να επέμβει! Οσο για τη νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά που εκληπαρούσε τους Αγγλους να επέμβουν, εκτός απ πολιτικά και ένοπλα ποτέ δεν θυμίθηκαν τον κόστος. Πολύ γλήγορα ξέχασαν πόσο στοίχισε η υποστήριξη και η ενθάρρυνση που δόθηκε στην Ελλάδα σαν όργανο του Βρεττανικού Ιμπεριαλισμού στον πόλεμο του 22; Η υποστήριξη αυτή της Βρεττανίας, ηταν ενας απ τους κυριότερους παράγοντες που οδήγησαν στη ήττα και την καταστροφή στη Μικρασία του 1922. Πολύ γρήγορα ξέχασαν οτι η πολιτική των Τόρρυδων στην περιοχή του Αιγαίου και γενικότερα στη λεκάνης της Μεσογείου ηταν ανέκαθεν στηρίζονταν σε δυό βασικά στοιχεία: α) Να μην επιστέψει στη Ρωσία να επεκταθεί προς την περιοχή αυτήν και β) Για κανένα, μα για κανένα απολύτως λόγω να αδυνατήσει η Τουρκία.

Αναπολώντας κανείς τα γεγονότα της εποχής εκείνης και ο πιό ελάχιστα απληροφόρητος ακόμα άνθρωπος, μπορεί να παρακολουθήσει σαν σε ενα ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας στην αποφασιστική για τον τόπο εκείνη εποχή-την εποχή καμπή. Θα δεί ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας (πόσο μας φέρνουν στα σημερινα..!) για την παγκόσμια κυριαρχία. Θα διαπιστώσει τα βρώμικα -όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίζονταν οι ξένοι για να δέσουν και να σιγουρεύσουν ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ την αποδιοργανωμένη κρατική μηχανη της πλατείας Συντάγματος, για να μήν τους ξεφύγει κάπια βιδίτσα. Η παλιά αδύσταχτη και ξεσκονισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο -κλειδί. Εσωτερικά ειχε πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Συνεργάτες έτοιμους να θυσιάσουν την Ελλάδα για να μήν αλλάξει δομές η εξουσία.

Τις τέτοιες κοινωνικό-οικονομικές δομές και αυτά τα λαμπρά και αφοσιωμένα στηρίγματα έπρεπε να τιθασεύσουν σε συμπαράταξη οι Ελληνες στην κατοχή και μετά την απελευθέρωση για να αλλάξουν τη δομή και τη σύνθεση του συστήματος. Να ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που με την ψήφο του ο λαός θα της ανέθεται.

Χωρίς την εκμετάλευση μια καμπής, το βάθαιμα και το πλάταιμα της Δημοκρατία και ριζικά μέτρα καταπολέμησης των λαμπρών και αφοσιωμένων στηριγμάτων, η αύτιση της εξουσίας με την κυβέρνηση ειναι αδύνατη αν οχι ακατόρθωτη. Και ας μη γιομαστέ μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η ταύτιση και δεν σπάσουν τα ασταλένια

στεγανά μέσα στα οποία κουρνιάζει η ετσι δομημένη και σύνθεση εξουσία και αν ακόμα κυβερνούν οι Κεντρώες δυνάμεις, την εξουσία θα την ελέγχει η Δεξιά με την παλιά της σύνθεση. Αυτό το έργο το είδαμε πολλές φορές να παίζεται και η ιστορία απ το 21 και μετά ειναι η επιβεβαίωση.

Η γενιά μας ήταν γέννημα θρέμα παιδιά της Αντίστασης. Η γενιά που ξεκίνησε με σύνθημα : Συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ. Ειχαμε προλάβει να κοινωνήσουμε μια βαθιά πρωτόγνωρη αλληλεγγύη, γεμάτη ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση ανάμεσά μας. Ειχαμε βαθύνει στον πόνο, στις στερήσει και τις απώλειες. Ενας μήνας κοινής συντροφικής ζωής στο εκπαιδευτικό έμπεδο και την ομάδα, το εμψυχωτικό όραμα της λευτεριάς, και οι δέκα μέρες της κοινής δοκιμασίας, ηταν αρκετές για να διαμορφωθεί η τόσο απαραίτητη για τον κοινό αγώνα ομοψυχία, μα και η ταύτιση, Η γενιά της Αντίστασης κατόρθωσε στη διάρκεια του αγώνα να συμπυκνώσει το περιεχόμενο του σε δυό μόνο σύνθημα α) :«Λευτριά, ζωή και φώς, μόρφωση πολιτισμός» και β) :«προχώρα εμπρός στη Ζωή Νεολαία, πάλευε, γέλα και μάχου μαζί για την Ελλάδα...».Τα συνθήματα αυτά δημιουργούσαν τεράστιες δυνάμεις συνοχής. Ο χρόνος και ο χώρος αυτός, σε μετετρέπει σε ενα ενιαίο ζωντανό οργανισμό, προορισμένο ή να ζήσησει ολόκληρος ή να πεθάνει. Αυτό το μαχητικό πνεύμα και την αισιόδοξη διάθεση ηταν που χαρακτήριζε τους Νέους, όταν τους κερδίζει ενα υψηλόπνοο όραμα οπως το όραμα και το άρωμα της λευτεριάς, της αλληλεγγύης και του δικαίου.

Χωρίς κομπορημοσύνες, αλλά και χωρίς ψευτικές σεμνοτυφίες. Βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε και αυτό μας στήριζε, προκειμένου να ανταπεξέλθουμε σε όλες τις απάνθρωπες δοκιμασίες και να αντέξουμε και σε αυτήν τη λάμια πείνα, που εχει νικήσει στην ιστορία φοβερούς και αήττητους στρατούς. Η επίγνωση πως ειχαμε μεταγγίσει όλοι όση φλόγα έκλεινε ο καθένας μέσα του, μας έδινε το κουράγιο για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του αγώνα.

Στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής αποθησαυρίσαμε ό,τι υψηλότερο σε ήθος, Ανθρωπιά και ανδρεία στο ύψος,των αυθεντικότερων άθλων της ιστορίας μας. Ηταν τραγικό αλλά ανθρώπινο. Υστερα απ τους τόσους ηρωϊσμούς, θυσίες και κατακόμβες νεκρών, οσοι είχαμε επιζήσει ειχαμε την πίκρή γεύση της ήττας στο στόμα. Και το κακό έγινε χειρότερο οταν αμέσως μετά την απελευθέρωση ενα μολυβένιο, αδιαφανές πέπλο, λες και ειχε πέσει πάνω στην Ελλάδα και η κυβέρνηση, έκανε το κάθετι να πυκνώση, να το κάνει πιό σκοτεινό αυτό το μολυβένιο πέπλο, ετσι ωστε να καλύπτει τα προηγούμενα, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά να διαπράξει ανώνυμα και επώνυμα-εγκλήματα.

Αρχίζοντας απ τον Οκτώμβρη του 1940, εμείς οι Ελληνες, η γενιά μας, δεν ξαστοχήσαμε στους μεγάλους στόχους του καιρού μας. Οι δυσκολίες, τα εμπόδια, οι θυσίες ειναι οι στιγμές που έγιναν εφιαλτικά πλοκάμια που σφράγισαν τη ζωή μας.

Οταν αποφασίσεις να βγείς στο βουνό δεν εχει πίσω, η πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες η χάνεσαι μαζί του. Το λαό και ειδικά την αριστερά και τους κομμουνιστές στον αγώνα για τη Λευτεριά και το δίκαιο (οπως γράφω και πιό πάνω), η σφαίρα του κατακτητή ή του Εκμεταλλευτή, δεν τον βρίσκει-σκοτώνει ποτέ απ την πλάτη. Πάντα η σφαίρα που θα τον σκοτώσει θα εχει περάσει στο κορμί του από εμπρός. Απ το στήθος. Ο αντάρτης, εκτός απ τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τι τον περιμένει αν συλληφθεί αιχμάλωτος: Βασανιστήρια-θάνατος.Το ίδιο ισχύει και γι αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που στήριζε και υποστήριζε ηθικά και υλικά τον αντάρτη. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης, που προβλέπει ειδική μεταχείρηση των αιχμαλώτων.

Η γενιά της Αντίστασης, ηταν η γενιά που δεν διέσπασε τη συνέχεια της ζωής, αλλά με τα παλιά υλικά διαμόρφωσε νέες ιδέες και εξέφρασε νέες αντιλήψεις για τη χώρα και τη ζωή. Η γενιά αυτή ηταν η γενιά που μπολιασμένη με τα Νάματα του 21, μπόρεσε με την αρετή του αγώνα και το Φώς της αλήθειας, να συνδέσει το παλιό ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την Ανθρωπότητα με το σύγχρονο. Η λεβεντιά της λαϊκής ψυχής και η νέα Ελλάδα, που αυτή ονειρεύονταν ειναι δυό πράγματα που πάνε μαζί. Συμπορεύονταν και οδηγούσαν οχι μόνο στην Ανθρωπιά, την Αλληλεγγύη και το Δίκαιο, αλλά και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ακώλητη διαπάλη των όποιων ιδεών που αποτελούν το θεμέλιο της Δημοκρατίας και της προόδου.

Η αριστερά απ την εμφάνισή της στο πολιτικό προσκήνιο, αποτελεί τη συνείδηση του λαού. Ειναι ο φωτοδώτης ενος νέου πολιτισμού. Ειναι ο εκφραστής των πόθων και ο υπερασπιστής των δικαιωμάτων των εργαζομένων του χεριού και του πνεύματος. Ειναι ο φορέας ενος νέου πολιτισμού που στο κέντρο των επιδιώξεών του εχει τον Ανθρωπο. Εναν πολιτισμό που διαφορίζει τον Ανθρωπο από το αντικείμενο και τη ζωή απ το κέρδος. Εναν πολιτισμό που θα δημιουργήσει ολες εκείνες τις προϋποθέσεις και τα μέσα, υλικά και πνευματικά που θα δώσουν την δυνατότητα στον Ανθρωπος, να ζήσει ειρηνικά, χαρούμενα και ευτυχισμένα αυτή την μικρή σε μέγεθος και ανεπανάλυπτη ζώη του.

Αν δεν υπήρχε αυτός ο άλλος πολιτισμός, και αυτή η κοσμοαντίληψη της αριστερά για τη ζωή και τον πολιτισμό που εμπνεύει στους δημιουργούς, του χεριού και του πνεύματος σε όλους τους κοινωνικό-οικονομικούς και πολιτικούς τομείς της ζωής, θα ειχαμε μια πλήρη ισοπέδωση και πολιτιστική απραξία. Και θα είχαμε αυτή την πλήρη δημιουργική, πολιτιστική απραξία και ισοπέδωση, γιατί πως θα ηταν δυνατόν να εμπεύσουν τους αδύνατους και τους αδικημένους οι φορείς της ανισότητας, της αδικίας και της δύναμης των ισχυρών. Σαν φορείς-μηχανισμοί του πολιτισμού που στο επίκεντρο της προσοχή του, αντί για τον Ανθρωπο εχει το αντικείμενο και αντί για τη ζωή το κέρδος. Σε ποιά επίπεδα πολιτισμικά οι εκφραστές αυτού του πολιτισμού της εκμετάλλευσης και της κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας θα μπορούσαν να δώσουν έργο; Εργο αποδεκτό απ την κοινωνία των Ανθρώπων; Ενας πολιτισμός που στο κέντρο των επιδιώξεων του ειναι το πολύ, το εύκολο και το γρήγορο κέρδος και μέσω του κέρδους την προβολή του ΕΓΩ. Αυτός ο πολιτισμός ειναι ενας πολιτισμός που οπωσδήποτε αποποποιείται το Εμεις. Ειναι ενας Εγωκεντρικός πολιτισμός, άρα περιεχόμενο του όποιου έργου θα παραχθεί απ τους δημιουργούς αυτών των αντιλήψεων, θα εχει σαν περιεχόμενο το ΕΓΩ σε καμιά περίπτωση δεν θα συγκινίση και ούτε θα γίνει αποδεκτό απ το Εμείς. Θα ειναι ενα έργο που θα εκφράζει την ανδροκρατούμενη κοινωνία. Ενα έργο τελειολογικό-θεολογικό Θα ειναι ενα έργο για το έργο γενικά και ενα εργο τέχνης για την τέχνη. Θα ειναι ενα εργο τέχνης του κουβά!

Αν δεν υπήρχε ο πολιστισμός του Εμεις, του ανθρωπισμού, της αλληλεγγύης και της κοινωνικό-οικονομικής ισότητας, που αντιπαλεύει τον πολιτισμό του κέρδους, του Εγώ και της ανισότητας και την πολιτική του περιθωρίου, αλλα και γιατί οχι και της Παρίας, θα ειχαμε μια ανεμπόδιστη ανάπτυξη του κοινωνικού Δαρβινισμού στην Ελλάδα και τον κόσμο. Τι θα μπορούσε αλήθεια να περιμένει κανείς από «δημιουργούς» του Εγω, του πλούτου και του ρατσισμού, πέρα από μιά ασίγατη προσπάθεια να τον αυγατίσουν. Αλήθεια μπορεί κανείς να φανταστεί εστω και για μια στιγμή την κοινωνία των Ανθρώπων χωρίς την αριστερά; Και κυρίως να φανταστεί σε πιά κατάσταση θα βρίσκονταν σήμερα οι Τρίτες χώρες, η ισότητα των δυο φύλων, η μόλυνση του πλανήτη μα και αυτή η ειρήνη;

Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει, και η Ελλάδα έπρεπε για τη νεκραναστημένη Δεξιά και τους ξένους όπως και αν λέγονται Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή

Αμερικανοί, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο ειχαν σκοπό : να δέσουν και να σιγουρέψουν απ τα ΜΕΣΑ, την αναδιοργανωμένη κρατική τους μηχανή, να μήν τους ξεφύγει κάποια έστω και μικρή βιδίτσα.

Για να μήν τους ξεφύγει λοιπόν καμιά, έστω και η παραμικρή βιδίτσα και για να γυρίσει η ρόδα της ιστορίας πίσω στις 27-10-40, έπρεπε αυτό το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα που βρίσκονταν σε κάθε αποφασιστικό και επίκαιρο αρμό της κρατικής μηχανής, που ελέχγε και παρακολουθουσε με άργυπνο μάτι τις τετράχρονες με θυσίες και αίμα κατακτήσεις, έπρεπε να εγκαταλείψει το κοινωνικό σκέλος του προγράμματός του. Να αρκεσθεί στο απελευθερωτικό μόνο σκέλος ή να εξοντωθεί μέρχι ενός. Και η Ελλάδα των κιοτίδων, των δοσιλόγων, των ριψασπίδων, των μαυραγοριτών, υπο την επίβλεψη των ξένων και με το λαό στη γωνιά, δε θα ειχε καμιά σχέση με την Ελλάδα της Αντίστασης. Αν εγκατάλλειπε το κοινωνικό σκέλος, οπως έγινε και το 21, τότε η μεταπολεμική πολιτεία της Δεξιάς, θα τους απένεμε περγαμηνές, παράσημα και κοινωνικό-οικονομικές καταξιώσεις, θα τους αναγνωρίζονταν ο αγώνας και οι θυσίες.

Η αντιδραστική και δοσίλογη Δεξιά, σφυχταγκαλιασμένη με το παρακράτος και όλους τους άλλους εθνϊσμούς, που η ίδια με εκπρόσωπό της το Ράλλη δημιούργησε, εξόπλισε με γερμανικά όπλα και χρυσοπληρώνε ο εκφραστής της διεθνούς του κεφαλαίου Τσιώρτσιλ, με συντονιστή τον ΙΔΕΑ, τους 4ο Αυγ/νους και την αμέριστη υλική και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά. Αυτών που θα ξανά έπαιρναν για λογαριασμό τους τις τύχες τους λαού και της χώρας στα χέρια τους. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές, για λίγα ψίγματα δοτής «εξουσίας», ανέλαβαν να κονιοτροποιήσουν κατ εντολή και την αυτοπρόσωπη συμμετοχή του Τσιώρτσιλ, αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Να διαπράξουν αυτό το ειδεχθές εθνικό έγκλημα. Να περάσουν εναν λαό ολόκληρο απ τη φωτιά, το σίδερο και το κοφτερό λεπίδι των δολοφόνων. Των δολοφόνων που θήτευσαν στα Ες Ες και τη Γκεστάπο. Και οχι μόνο να κονιοτροποιήσει, αλλα και να ξεριζώσει και το πιό μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φύτρο αυτής της τρισκατάρατης-Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνος-Κοινωνική πλευρά της Εθνικής Αντίστασης.

Το σχέδιο εξόντωσης ηταν από καιρό έτοιμο και μελετημένο σε όλες τους τις λεπτομέρειες, ετσι που να μήν υπάρξει και η ελάχιστη αμφιβολία οτι θα δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Ολά τα ειχε προβλέψει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ακόμα και το σχέδιο «Κιβωτός», που σκοπό ειχε να θφείρει τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ : τον τρόπο διεξαγωγής, τις φάσεις απ τις οποίες θα περνούσε ο εμφύλιος πόλεμος, που προπολού ειχε κηρύξει στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Ακόμα και αυτά τα συνθήματα τα ειχε προβλέψει ο μεγάλος Τσιώτσιλ. Ο Τσιώρτσιλ που ξεπουλούσε-μεταβίβαζε τις χώρες και τους λαού του κόσμου, λές και ηταν το τσιφλίκι του πατέρα του στον ανερχόμενο αμερικάνικό νεοαποικισμό για να φαίνεται «μεγάλος».

«Ειναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν:«Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακτάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη, την μέρα που θα άρχιζε η βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου, πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσεις» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απολυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».Και

όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη»

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Ο Τσιώρτσιλ ηξερε, πως μόνο με εκδίκηση εξοντώνεται ενος λαος. Για να λειτουργήσει η εκδίκηση θέλει κίντρα ηθικά και υλικά. Θέλει νεκρούς, θέλει αναπαράσταση, θέλει υποσχέσεις και εξαγορά, γι αυτό και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δύστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», ενώ παράλληλα ετοίμαζε την πτωματολογία.

Τότε για να υπάρξουν οι νεκροί μπήκαν σε δράση τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και οι εθνοϊσμοί. Τρόχισαν τα κονσερβοκούτια οι ειδήμωνες για να χαράξουν λαιμούς, να κόψουν μύτες, αυτιά και γενητικά όργανα. Ολα αυτά δεν θα έπαιζαν το ρόλο, αν δεν είχαν την αναπαράσταση, τη μεγένθηση και τον πολλαπλασιασμό. Για την αναπαράσταση και τον πολλαπλασιασμό ηταν απαραίτητοι οι φωτογράφοι και ρεπόρτερ. Μαζί με τα αλλά πολεμικά υλικά για την ευόδωση του έργου της εκδίκηση, ειχαν φέρει τους φωτογράφους και δημοσογράφους. Αυτοί θα έκαναν τον πολλαπλασιασμό και την μεταφορά της είδησης και της είκονας ανα τον κόσμο. Δεν έμεινε παρά κάποιος «επίσημος» να επιβεβαιώση του λόγου το αληθές. Για το σκοπό αυτό έφεραν τον εκπρόσωπο των αγγλικών συνδικάτων Σετρίν. Η πτωματολογία έδεσε...με το σκοπό.

Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιαούσων,Αγάδων κλπ, την επομένη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών, μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής, αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγούν απ τη μέση. Ειναι ακόμα άγνωστο πόσοι επέζησαν απ αυτούς. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο. Ετσι:

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και γι αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενος πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Στρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και Συνδέσμους καθώς, και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Απ την επομένη ομως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεχγτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάρηση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τόμεα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει εναν ατομικό του εχθρό «οτι ειναι ΚΚΕς» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή

συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.

Από πολλούς και πολλές φορές έγινε προσπάθεια να σταματησει αυτό το μακελειό. Αυτό το απάνθρωπο δράμα. Τα ποσοστά επιρροής όμως του ΕΑΜ, δεν ειχαν πέσει στα ποθητά όρια. Πριν φτάσουμε στα ποθητά όρια μπήκε στο φόρτε του ο ψυχρός πόλεμος, η μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς. Το «Δόγμα τρούμαν», με αντάλλαγμα την τελειωτική πλέον εξόντωση και οχι τη μείωση των ποσοστών.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος. Γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοτνώσεις ενα λαό ολόκλορο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα, οτι θα δεί επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη αλλα και Ελεύθερη, απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί γι αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδωτη, ανεξέλεγκη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελληνων, που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα».Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, που δικαιολογεί και κατ επέκταση καταξιώνει την τρομοκρατική δράση, σε συνδιασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα εχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα εχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτες, θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλείς. Τα δεδομένα αυτά άνοιξαν ξανά διάπλατα το δρόμο σ αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «εθνους» και του «πατριωτισμού». Σ αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των εθνοϊσμών, παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεχτα, να αναπτύξουν μια χωρίς προηγούμενο άμμιλλα ανάμεσά τους, οχι μόνο για να δολοφωνήσουν τη Νεογέννητη μεταπελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα να κάνουν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα απο ένα πολύρχονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Ετσι λοιπόν, οι δοσίλογοι εθνοπροδότες, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες των εγκλημάτων που διέπραξαν σε βάρος του λαού και της χώρας στο παρελθόν και τη διάρκεια της κατοχής και με διασφαλισμένη την ατιμωρισία για τα νέα να διαπράξουν εγκλήματα, τη σύνδεση του όποιου εγκλήματος με τον προσωπικό πλουτισμό και τη διαβεβαίωση για την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος ενδιασμών και αναστολών. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές επιδόθηκαν απερίσπαστοι στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της εξόντωσης με ολα τα μέσα όσων πήραν μέρος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση: Συλλαμβάνανε, βασανίζανε, δολοφονούσανε και έστελναν στην εξορία,τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν.

Η δοσίλογη Δεξιά, με του επιγόνους της 4ης Αυγ/ου βοηθούμενη απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, έκαναν εναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε όπως και το αφεντικό της ο Τσιώρτσιλ, μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει απ το πρόσωπο της Γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα. Ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία για την Δεξιά και τον εξ ίσου μακρόρχονο έλεγχο αυτού του Βράχου απ την Αγγλία, για να τον μοσχοπουλήσει λίγο αργότερα στους Αμερικάνους. Για να το πετύχει αυτό ομως, έπρεπε να μήν υπάρχουν επιζώντες και οι μνήμες ή αυτοί που θα επιζούσαν απ τη λαίλαπα, να εχουν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζαν να αναπτύσσουν πολιτική δράση να μη γίνονται πιστευτοί. Για αυτόν ακριβώς το σκοπό μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη έρημο.

Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα εχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυό λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα μεταπελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε ηταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που ειχαν και παρέδωσαν την εξουσία, ετσι ωστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει με την ψήφο του λαού . Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ηταν απεριόριστα.

Η αλαζονεία, ειναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολετεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδιασμό με την ανικανότητα και το άδικο ειναι ενα πολύ επικίνδυνο φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία. Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν, η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεθχούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγο σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επερρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδιασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δοσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Και τότε πιά οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο απ τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές κυρώσεις, αλλά και απ την «κοινωνία» με το στίγμα του άθεου, του απάτρη και του προδότη. Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το ειχαν ex offitcio. Πολλοί μάλιστα το ειχαν κάνει οχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλα επικερδές επάγγελμα και ειδικά οι συμμορίτες.

Οπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι εθνοϊσμοί, το ιδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κοκουλοφόροι. Δεν αρκέστηκαν ομως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα, εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του επίσημου «κράτους» της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς,τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα στρατά του Τσιώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης, με φανατική και φονική αγριότητα. Ενα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ακόμα ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του, υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποια μικρή η εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς, για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλεξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: Αυτός που οργάνωνε τη συνεργασία με τους Γερμανού για τις καταδόσεις, τις συλλήψεις και την δολοφονία των στελεχών της Αντίστασης.

«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, (γράφει) το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενω η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή».

Το ανεύθυνο, το ασύδωτο, το ατιμώρητο, η σκληρότητα και η απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου, ηταν τα εργαλεία για να οδηγηθεί η χώρα στον τελικό στόχο. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την όλαρχία και τους ξένουν να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης αυγ/του την περιέργαψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή: Αν οχι να διαστρευλώσουν -να κάνουν το άσπο μαύρο-τουλάχιστον να αμβλύνουν-απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ηταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Οι Δημοσιογράφοι, ομως που οχι μόνο έβλεπαν, αλλα και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και τα αδικαιολόγητα εν ψυχρώ πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταπροκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και όταν η πρωτεύουσα ηταν η πιό θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που ειχα φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ηταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδωτα, ανεξέλεγχτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίτο-επιχειρήσεις.

Η βία αυτή ειχε και ενα ιδιόμορφο χαρακτηριστικό: Την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα, να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το Παλάτι που ηταν και

τοποτηρητής τους καθώς και οι κάθε είδους παλατιανοί λακέδες. γ) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώση τη θέση της και στη νέα τάξη πραγμάτων, και δ) οι συνεργάτες δοσίλογοι, οι απόντες και οι μαυραγορίτες που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Ολοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν, (η Δωρική ΑΤΑ)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους .

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλέιπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και τον ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο της υπαίθρου στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Σε τέτοια κατάσταση πολιορκείας έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας, προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νεοαποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν, τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν πολύ γρήγορα. Μα και οταν γύρισαν πολλοί Αντιστασιακοί, βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατειλημένα απ τους «εθνικόφρονες». Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγω το 1822, για να στερήσουν

τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και το ανεφοδιασμό, ενας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας (το ονομά του ειναι κάπου γραμμένο σε κάποια περίοπτη θέση στην πόλη μας), εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή της Βέροιας Μπουλούμπεη : Λέγοντας του πως αν θέλουν να εχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσουν τους αγωνιστές απ το λαό, οχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά στις πόλεις, αλλα και να τα κάψουν». Με βάση την εισήγηση αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν ολα τα ορεινά χωριά της περιοχής του Νομού μας: Οπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.

Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρεθήκαμε αντιμέτωποι οχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης, αλλα και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θανάσιμο κλειό γύρω τους. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή, που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν. Πολλά οδηγήθηκαν στη Μακρόνησο, τη Βίδω και τα αναμορφωτήρια ανηλίκων και αρκετα στο Αγιο Πέτρο.

Η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης, δεν ηταν μόνο μεγάλη προς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλα και εκδηλώθηκε απ την εμφάνιση και την απήχηση του ΕΑΜ μέσα στον ελληνικό λαό. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας. Οι Αγγλοι σύνδεσμοι υπονόμευαν κάθε προσπάθεια του ΕΑΜ για εθνική ομοψηχία. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτική, προς το στρατηγείο Μ Ανατολής του Αγγλου Ταξιάρχου Εντυ, και σε αντίθεση προς το υπο ημερομηνία 22.6.43 μήνημα του Αρχιστρατήγου Μ Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που την εκθειάζει...Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:

«Συμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να τα εμποδιζουν, ωστε οι οργανώσεις αυτές να επιτύχουν, να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Θεωρώ οτι θα ειναι χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της κυβέρνησης, δηλ με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμσφηνώσουν την ιδέα, οτι εχουν το ΚΑΘΗΚΟΝ και το ΔΙΚΑΙΩΜΑ, να ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής, και να ΒΟΗΘΟΥΝ στη ΣΥΛΛΗΨΗ των πρακτόρων τους, ωστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μή μπορουν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που βρέθηκαν ύστερα από υποδειξή τους στα χέρια των Γερμανών». Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Λόγω του τρόπου που ειναι οργανωμένη και λειτουργεί η παγκόσμια κοινωνία, γίνονται εγκλήματα και μάλιστα πολλές φορές ειδεχθή. Θεωρώ ομως, οτι δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο εγκλημα στη διάρκεια του πολέμου, να παραραδίνεις τους συμπολεμιστές σου στον εχθρό σου. Αυτήν λοιπόν, τη συνειδητή και εγκληματική πράξη, δεν δύστασαν να την κάνουν οι «φίλοι» και «συμπολεμιστές μας» Αγγλοι, προκειμένου να πετύχουν τον στόχο που ειχαν προαποφασίσει για την τύχη του λαού και της χώρας για την μεταπολεμική περίοδο. Ενος λαού που πολέμησε στο πλευρό τους στην Αλβανία και συνέχιζε να πολεμά τον άξονα και μετά την κατάληψη της χώρας. Ενος λαού που ηταν ο μόνος σύμμαχος, που τους ειχε

απομείνει μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ τον άξονα. Ο σκοπός για αυτούς άγιαζε τα μέσα. Αυτά για τους Αγγλους ηταν πταίσματα τηρουμένων των αναλογιών με τους αλλους αποικιακούς λαούς.

Τόση ηταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν οχι μόνο μαρτυρική, αλλα και επισφαλή τη ζώη των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Αγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτοαμύνονται. Σε χλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46, απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιοπολεμικά. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε πολύ περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή και του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών. Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν οχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλα και να την εξηγήσουν με μιά περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας οτι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο, ειναι απότοκος του αίματος που χύθηκε το Δεκέμβρη του 1944».

Βέβαια γι αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά οτι η θεωρία αυτή οχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλα αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν. Της πτωματολογία, που οι αφίσσες κατά χιλιάδες και σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη, έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστεια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλου δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανα τη χώρα ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή ειχε κάποια βάση, τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.

Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν ειχε θύματα μόνο η μιά πλευρά. Πολλά περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρα του λαού κατά του οποίου αδιάκρητα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας, τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που ειχαν άλλωστε και την ΡΗΤΗ ΕΝΤΟΛΗ απ τον μέγα Τσιώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μιά κατεχόμενη πόλη» και τα όλπα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσλ, που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και κονιορτοποίηση ένος λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και ανθρώπους ανεύθυνους που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70 και πλέον στο 10%. Για να επιτεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει οτι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκρητα. Σημαίνει οτι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση, ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Σημαίνει οτι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει, πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν απ την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του αποσπάση δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή οτι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό εχει το δικαίωμα να την πάρει».

Ο Ανθρωπος για τρείς λόγους ειναι το πιό τραγικό ζώο σε σχέση με όλοκληρο τον έμβιο κόσμο α) Σε αντίθεση με τα άλλα ζώα, γνωρίζει οτι υπάρχει: Εχει υπαρξιακή αντίληψη. β) Ξέρει εκ των προτέρων οτι θα πεθάνει και γ) Κάνει τόσο όνειρα, που

δεν του φτάνουν πολλές ζωές για να τα πραγματαποιήσει. Οταν λοιπόν, ειναι τραγικό ξέροντας οτι κάποια μέρα θα πεθάνει από γηρατειά κοντά στους δικούς τους και την επιστήμη, προκειμένου να παρατείνει εστω και μερικά χρόνια, μέρες ή και στιγμές ακόμα τη ζωή του, δίνει και κάνει τα πάντα για να το πετύχει, αντιλαμβάνεται κανείς την τραγικότητα των καταδικασμένων σε θάνατο; Ανθρωποι στην πλειοψηφία 20 εως 50 χρόνων μα και αμούστακα ακόμα παιδιά να περιμένουν μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, στιγμή τη στιγμή: Την αναμονή της ήμερας, την αγωνία της ώρας και της στιγμής του θανάτου.

Η ζωή, για ολόκληρο τον έμβιο κόσμο εχει την ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ της, γι αυτό και ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος και κυρίως τι σημαίνει για λόγους υποκειμενικούς η αφαίρεση της ζωής ενος Ανθρώπου. Χάρις σε αυτήν την μοναδικότητα, δεν υπάρχει Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, που δεν θα έδινε τα πάντα για να ζήσει έστω και μερικά μόνο χρόνια ακόμη. Η ζωή και ο θάνατος ειναι φαινόμενα που νοούνται απ την αντίθεσή τους. Συνεπώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε, αλλα οχι και να ορίσουμε τη ζωή.

Στην αρχαιότητα οι αθάνατοι πρόγονοί μας, έκαναν εκτεταμένες φιλοσοφικές έρευνες γύρω απ το νόημα και την αρχή της ζωής. Στον Μεσαίωνα ομως οι έρευνες αυτές σταμάτησαν, γιατί το θέμα της ζωής θεωρήθηκε «λυμένο» με την παραδοχή, πως η ζωή εκπορεύεται αποκλειστικά απ τον θεό.

Με τον όρο θάνατο εννοούμε το σταμάτημα των ζωϊκών λειτουργιών ενός ενόργανου όντος. Το σταμάτημα των πνευματικών και κατ επέκταση της πνευματικής ζωής. Το ποιός γέννησε το θάνατο αποτελεί πρόβλημα. Πάντως η θεογονία του Ησίοδου, «τον δέχεται σαν τέκνο της νύχτας ή τουλάχιστο σαν θρέμα της». Ενώ στην Ιλιάδα ο θάνατος «θεωρείται σαν δίδυμος αδερφός του ύπνου. Ο θάνατος και ο ύπνος κατοικούν στα σκοτεινά τάρταρα, εκεί που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο». Δεν θα ηταν καθόλου υπερβολή, αν κάποιος κρατούμενος έλεγε ή και παρομοίαζε ακόμα τη ζωή στις φυλακές με τα «σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο» και ειδικά οι φυλακές των φυλακών, τα πειθαρχεία που συνήθως, ηταν κάποιες υπόγειες στοές σε βάθος πολλώ μέτρων κάτω απ την επιφάνεια της γής σε ολες τις εγκληματικές φυλακές : Επταπύργιο, Κέρκυρα κλπ. Στα οποία πειθαρχεία τα ντουβάρια ηταν μουχλισμένα απ την υγρασία, θεοσκότεινα και ο αέρας ανανεώνταν κάθε μερικές μέρες. Σε αυτά τα φέρετρα κλείνονταν για πολλές μέρες και μήνα ακόμη ή για ψυλλό πήδηδημα οι «πειθαρχικά τιμωρημένοι».Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και ο ποιό νέος, ο ποιό εύρωστος και υγιής τιμωρημένος, οταν έβγαινε απ αυτό το Νεκροκούτι, ηταν τόσο αδύνατος και χλωμός, (αν μάλιστα συνέβαινε η τιμωρία να ενέχει και τον όρο μια μέρα ναί και μια μέρα οχι τροφή) ηταν τόσο κίτρινος, λές και τον τάϊζαν με αντιπιρίνες. Χρειάζονταν τουλάχιστο ενα και πλέον μήνα να συνέλθει. Αν συνέβαινε να ειναι φιλάσθενος ή γέρος. Ε! τότε και οι έξη μήνες δεν του ηταν αρκετοί για να ξαναβρεί τον εαυτό του. Σε αυτά τα αποπνικτικά φέρετρα απομόνωναν για δυό-τρείς ή και περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τους μέρες τους θανατοποινίτες.

Οπως και αν εχει το πρόβλημα ζωή-θάνατος, ειναι γεγονός οτι ο Ανθρωπος (και γενικότερα ο έμβιος κόσμος) γεννιέται με μιά καταδίκη σε θάνατο, χωρίς βέβαια προσδιορισμένη την ημερομηνία λήξης-εκτέλεσης αυτής της καταδίκης. Ευτυχώς γιατί αν ηταν γνωστή η ημερομηνία λήξης η ζωή του Ανθρώπου, θα ηταν ακόμα πιό τραγική απ ό,τι ειναι σήμερα. Αυτό λοιπόν, το αγαθό του απροσδιόριστου της ημερομηνίας ειναι που την κάνει υποφερτή. Αυτό ακριβώς το πλεονέκτημα, δεν το ειχαν οι αγωνιστές της Αντίστασης και ειδικά οι μελλοθάνατοι. Οσοι καταδικάζονταν παμψηφεί είς θάνατο, μόλις τελείωνε η δίκη, γνώριζαν πως αν δεν γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής της ποινής, μετά την πάροδο τριών ημερών, θα

οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μα και αν ακόμα δεν οδηγηθεί την τρίτη μέρα στο απόσπασμα, θα οδηγηθεί στο πειθαρχείο και οι μέρες του ειναι μετρημένες. Βέβαια, υπήρχε η ζωοποιός «δήλωση μετανοίας»...

Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι, ΑΥΤΟΙ που συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδικάστηκαν σε ποινές από πέντε χρόνια, μέχρι ισόβια και σε θάνατο και την τρίτη μέρα «κατά τας γραφάς», μετά την καταδίκη ή σε λίγες μέρες αργότερα θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι Ανθρωποι ΑΥΤΟΙ: που οργάνωσαν εκείνον τον τιτάνιο αγώνα για την επιβίωση του λαού, στις σκληρές μέρες της φοβερής πείνας. ΑΥΤΟΙ που οργάνωσαν και καθοδήγησαν εκείνες τις ανεπανάληπτες παλλαϊκές συγκεντρώσεις για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θασσαλονίκη, τις Πανελλαδικές απεργίες γαι την τρομόκρατία. ΑΥΤΟΙ, που όρθωσαν το αναστημά τους και ματαίωσαν την πολιτική επιστράτευση με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που έστησαν Αντιστασιακές οργανώσεις και στο πιό απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Που οργάνωσαν τον ένοπλο αγώνα κατά των τριών κατακτητών και τους προξένησαν ανυπολόγιστες απώλειες σε νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους. ΑΥΤΟΙ, που υποχρέωσαν τους κατακτητές να κρατούν στην Ελλάδα αρκετές επίλεκτες μεραρχίες αποσπώντας τις απ τα συμμαχικά μέτωπα. Που εξάρθρωσαν και σμπαράλιασαν τις τηλεπικοινωνίες και τις συγκοινωνίες στο οδικό, σιδηροδροικό και θαλάσσιο δίκτυο. Που υποχρέωσαν τους κατακτητές να εκκενώσουν μεγάλες περιοχές και να δημιουργηθεί η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» πολύ πριν φύγουν οι κατακτητές. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που εξάλειψαν τη ζωοκλοπη, τις αγροζημιές, τη χαρτοπαιξία και τη βεντέτα. Που υποχρέωσαν τους όποιους άσχετους καταληψίες κτημάτων και σπιτιών, να καταβάλουν το επιδικαζόμενο απ τη λαϊκή δικαιοσύνη στους ιδιοκτήτες ενοίκιο. ΑΥΤΟΙ, που έβαλαν σειρά και τάξη στην ασυδοσία και τη ρεμούλα που προϋπήρχε και μετατράπηκε σε χάος την επομένη της κατοχής.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που πριν φύγουν οι κατακτητές οργάνωσαν τη ζωή του λαού στην ύπαιθρο, του ενέπνευσαν το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του, και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια αναγεννημένη και δυναμική Ελλάδα. ΑΥΤΟΙ, που όταν οι Αγγλοαμερικάνοι αποφάσισαν να κάνουν την απόβαση στη Σικελία το καλοκαίρι του 1943, εκτέλεσαν στην εντέλεια τη σχετική διαταγή του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολή (ΣΜΑ) και απόσπασαν επαίνους και τα συγχαρητήρια του στρατηγού Ουέϊβελ, για την άρτια οργάνωση και τις πολυαίμακτες μάχες πέτυχαν την πλήρη παραπλάνηση του άξονα για τις προθέσεις της απόβασης. Ηταν τόσο καλά σχεδιασμένη και συντονισμένη η δράση και τόσο κέραια και αποτελεσματικά τα χτυπήματα, που πείσθηκαν πράγματι οι Γερμανοί, οτι η σχεδιασμένη απόβαση απ τους συμμάχους θα γίνει στην Ελλάδα.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που απέρριπταν την επικρατούσα άποψη και αρχή της εκάστοτε άρχουσας τάξης οτι : «Για να γίνει και να παραμένει ευτυχισμένη μια κοινωνία ειναι αναγκαίο η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων να μείνει αμαθής και φτωχή», και για να ειναι και να παραμείνε: «Ενα εθνος ελεύθερο, ο πιό σίγουρος τρόπος ειναι να αποτελείται από ενα πλήθος φιλόπονους φτωχούς», και οχι από ανθρώπους μορφωμένους, σκεπτόμενους και δημιουργικούς. Από ανθρώπους που να εμπνέονται από πνεύμα αυτοθυσίας, και εμποτισμένους από μιά τέτοια αποστολικότητα, να ειναι αταλάντευτα αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την όποια Βαστίλη συμφερόντων και με το αδυσώπητο πολύμορφο μέτωπο του εγωϊσμού, του φανατισμού και της ιδιοτέλειας. Δεδομένα που οδηγούν και διατηρούν το διχασμό και κατ επέκταση στη σύγκρουση, ανθρώπους που να υπηρετούν, ότι αληθινό, δημιουργικό, αναγεννητικό και αναπτυξιακό. Ανθρώπους που δεν θα παίξουν σε κανένα παζάρι τις Ανθρώπινες αξίες και την εθνική ανεξαρτησία.

Μια ματιά στη Νεοελληνική ιστορία, αρκεί για γίνει αντιληπτό οτι την κύρια ευθύνη για τον ανερμάτιστο θεσμικά και τον απονευρωμένο ηθικά καθολικό μας εθνικό βίο, τη φέρνουν πρωταρχικά οσοι προβάλονται σαν ηγεσίες σ όλα τα επίπεδα και σ όλη την ιεραρχία. Μαλιστά σε αυτές τις «ηγετικές ιεραρχίες ελέω» λόγω των ειδικών μέτρων λειτουργίας... του ανερμάτιστου θέσμικά και απονευρωμένο ηθικά ο καθολικός εθνικός μας βίος, υπάρχει μια διάχυτη άποψη, αν οχι πεποίθηση οτι ο λαός δεν εχει μνήμη. Και δεν ειναι λίγοι εκείνοι που τον παρομοιάζουν με την πουτάνα που δεν εχει μυαλό. Ο εραστή της (και εννοούν την ηγεσία) λένε, οτι μπορεί να την απατήσει χίλιες φορές, αυτή θα του γυρίζει πάντα. Αρκεί να της μιλήσει στην ψυχή με γλυκόλογα... Βέβαια, αυτή η άποψη στηρίζεται στο γεγονός οτι παρά τις προσπάθειες, που κάθε φορά κάνει ο λαός να πάρει τις τύχες της ζωής και της χώρας στα χέρια του, οι πόθοι του μένουν ανεκπλήρωτοι. Ειναι ο «πάντα εύπιστος και πάντα προδομένος λαός». Αυτό έγινε και στην ΠαναθηναΪκή μεταπελευθερωτική συγκέντρωση ό που ο Γεώργιος Παπανδρέου, μιλώντας προς τα παραληρούντα από ενθουσιασμό λαό, για την απελευθέωση του απ το γερμανικό ζυγό, δεν δύστασε σαν τον νταβατζή να υποσχεθεί «και λαοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη θα επιβάλουμε»...Ο χιλιοπροδομένος και εύπιστος λαός, ενθουσιασμένος για όσα άκουγε χειροκροτούσε, χωρίς να φαντάζεται τι τον περίμενε...

Βέβαια η ιστορία ετσι οπως γράφεται και διδάσκεται, δεν διδάσκει κανέναν, εκτός από εκείνους που την μελετούν. Γι αυτό και συχνά, πυκνά ξανά στήνεται μπροστά μας. Και πολύ σπάνια διδάσκει τους ισχυρούς που κατευθύνουν το ρού της. Αν δεχθούμε συνεπώς οτι η ιστορία δεν ειναι τίποτε αλλο, παρά οι πράξεις των ανθρώπων, που επιδιώκουν να εκπληρώσουν τους σκοπούς, που οι ίδιοι εχουν θέση στον εαυτό τους και οτι ο ρόλος του ατόμου απποτελεί εναν αυτόνομο παράγοντα στο ιστορικό γίγνεσθαι, και οτι ειναι εκείνος που καθορίζει ουσιαστικά την έκβαση των γεγονότων, αναρωτιέται ο καθένας γιατί ο λαός-κίνημα και καθένας χωριστά, δεν ορθώνεται στο κάθε εραστή-νταβατζή της εξουσίας, που εκμεταλλεύεται την ευπιστία του για να αρπάξει την εξουσία και να μείνουν οι δικοί του πόθοι ανεπλήρωτοι και ο ίδιος ύστερα απ εναν τιτάνιο αγώνα να βρεθεί μετά την απελευθέρωση για αλλη μια φορά προδομένος; Μήπως δεν ειναι η ευπιστία που επικαλούνται, αλλα η μακραίωνη βάρβαρη και απάνθρωπη δύναμη που του εχουν θρονιάσει στην πονεμένη του καδριά; Που με φροντίδα αδιάλειπτη και απαρασάλευτη και με ολων των ειδών τα μέσα και τις σποπιμότητες του δολοφονούν καθημερινά τη μνημοσύνη και τη θέληση..

Λένε πως ο ανόητος ούτε συγχωρεί ούτε λησμονεί, ο αφελής συγχωρεί αλλα και λησμονεί, ο σοφός συγχωρεί αλλα δεν λησμονεί. Γι αυτό και προσπαθούν να καταστρέψουν την υπάλληλη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον αγώνα και την ζωή. Τη ζωή που αποτελλεί την έκφραση του ενοποιημένου ζωϊκού σύμπαντος. Τη σύζευξη του εμπειρικού με τον θεωρητικό λόγο. Η σύζευξη του αγώνα, του όποιου αγώνα με τη ζωή που αποτελλεί τη μήτρα και αναδείχνει αλλα και υποδείχνει τις επόμενες να έργουν εποχές. Γιατί αν η αρχική μήτρα εμπεριέχει τα μοτίβα της πολιορκίας, της εξόδου και της ελευθερίας, του θανάτου και της θυσίας, στα νεώτερα ιδεολογικά συμφραζόμενα για συγκεκριμένους λόγους εχουν ήδη προστεθεί τα μοτίβα στης συναλλαγής, της συνομοσίας και της προδοσίας ατομικής και εθνικής. Το πλεονέκτημα αυτής της προσέγγισης ειναι, οτι με άξονα τον αγώνα μπορεί κανείς να γεφυρώσει τα χάσματα (συνθήκες)του διαμόρφωσαν τον αγωνιστή και ταλαιπώρησαν το λαό. Οι γέφυρες αυτές οταν ριχθούν ειναι ανθεκτικές, ακριβως γιατί για την κατασκευή τους εχουν συνεργασθεί καλά ο ιστορικός με τον κριτικό και τον ποιητή αγωνιστή, ιδιότητες συμπληρωματικές που πλουτίζουν τη μελέτη με ερευνιτικό βάθος, οξυδιαρκείς παρατηρήσει και κυρίως ευαισθησία.

Αυτήν τη Λαϊκή Δημοκρατία, που τόσο περιπεχθηκά αναφέρθηκε ο κ Παπανδρέου, τη διεκδικεί ο ανιδιοκτήτης μόλις διαπίστωσε τα όμορφα, γλυκά και ευχάριστα λόγια που λένε οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και τις κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις που κάνει σαν σύστημα ζωής. Τη διεκδίκησε με το κίνημα των Ζηλωτών τον 14ο αιώνα στη Θεσσαλονίκη, τη διεκδίκησε το 21 και έκτοτε 120 χρόνια την ονειρεύεται ο λαός. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε στα 1843. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε ο Ρόκος Χοϊδάς και πολλά αλλα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα. Νόμισε πως την άγγιξε στα 1924, με την ερμαφρόδιτη πρώτη «δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε στο αίμα ενός εργάτη, του εργάτη που σηματοδότησε για τη χώρα μας την εμπρακτη έναρξη του εμφυλίου που κήρυξε σε συνεργασία με τη διεθνή του κεφαλαίου το ελληνικό κατεστημένο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας του

Η Λαϊκή Αυτοδιοίκηση-Κοινολούλιο, η Παιδεία, ο Συνδικαλισμός-συνεταιρισμός και η Λαϊκή Δικαιοσύνη, ειναι βάθρα της ΛαΪκής Δημοκρατίας, δομημένα μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του λαού, με απόλυτη ισοτιμία και ισονομία, χωρίς καμιά διάκριση σε χρώμα, γλώσσα και θρησκεία θα συμμετείχαν μεγάλα λαϊκά στρώματα στην κοινωνικό-οικονομική και πολιτική δραστηριότητα και ανάπτυξη.

Η Λαϊκή Δημοκρατίας, ρωμαλαία κρατική ενσάρκωση του ελληνικού έθνους στην πιό μαγάλη του ακμή, λύνοντας ολα τα εσωτερικά προβλήματα, θα εξασφάλιζε και μια αξιόλογη, τίμια και αξιοπρεπή θέση μέσα στο σύνολο της νέας δημοκρατικής Ευρώπης. Η Λαϊκή Δημοκρατία, ανώτατος βασμός και σταθμός μιας οδυνηρής κοινωνικής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε έκτος ολων των αλλων στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες ελευθερίας. Θα ξεβρώμιζε-καθάριζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού και κυρίως θα άνοιγε διάπλατα τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του Στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριος ο λαϊκός, δημοκρατικός, αντιφασιστικός αέρας. Θα έδινε τη δυνατότα στο έθνος να κάνει ενα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα με σκοπό να φέρει τη πολύ βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωροκώσταινα» στο ύψος των προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Χρόνια και χρόνια διεκδίκησε, πάλαιψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε και χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωής, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την πλουτοκρατική ολιγαρχία, άπληστη και κυνική, πουλημένη στους ξένους. Με τα ψέματα, όπως αυτά του Παπανδρέου ή με τα όπλα όπως του Δεκέμβρη του 1944, ο λαός έμενε μακρυά απ το πολυπόθητο ονειρό του. Οταν δεν ζητούσε ντοπαρισμένος «τον παππού τον Δεληγιάννη», το «Βενιζέλαρο» και τον «Κώτσο βασιλιά» τον οδηγούσαν στο ματωμένο Κιλελέρ, το Πασαλιμάνη ή τη ρέγγα και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπουργκ- Μεταξά.

Εχοντας ο λαός δοκιμάσει τη βασιλευομένη και την αβασίλευτη ψευτοδημοκρατία. Τα διάφορα ποικίλα κινήματα και πραξικοπήματα. Την ψευτοκοινοβουλευτική διαφθορά με τους κοινοβουλευτικούς «μανδύες» και κυρίως τις εντολές προς τους υποψήφιους δικτάτορες. Και έχοντας ζήσει το ανήκουστο φασιστικό αίσχος της 4ης Αυγ/ου. Τις κυβερνήσεις των Κούϊσλγκς, που δεν ηταν παρά με μερικές μικρό-προσθήκες η συνέχειά της...Και έχοντας την «προκαταβολή» αυτής Λαϊκής Δημοκρατίας που ονειρεύονταν και ειχε δημιουργήσει στη Ελεύθερη Ελλάδα, πίστεψε πως η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε γι αυτό και την ζητούσε απ τον Παπανδρέου να την κάνει πράξη.

Η μνήμη εχει ανάγκη να βοηθιέται και κυρίως να ειναι επιτρεπτή. Και σήμερα η μνήμη ειναι και καταχωνιασμένη και επιλεκτική-ταξικη. Ειναι χειραγωγημένη απ τους δημαγωγούς. Ας μή γελιούνται οσοι παρομοιάζουν το λαό με την πουτάνα. Ο

λαός εχει μνήμη. Και η μνήμη στο λαό λειτουργεί με υπέρθεση στρωμάτων διαδοχικού βάθους. Ο λαός ειναι η κοινωνία και σαν κοινωνία, ξέρει πως δεν μπορεί να ειναι αενάως σε πόλεμο με τον εαυτό της. Η ζωή δεν ειναι ενας πόλεμος όλων, εναντίον όλων. Γι αυτό με τον καιρό και πάντα με την υπέρθεση ενος Νέου στρώματος αγώνων και ανεξίτηλης μνήμης προχωρά. Μνήμη και αγώνες που περνούν απ την καταγγελία στην κατανόηση και απ την κατανόηση στο αγώνα. Και η μνήμη που υπέρθεσε η Επανάσταση του 1917, και Εθνική Αντίσταση στη χώρα μας, δεν ηταν υπέρθεση μνήμης σε μια χώρα αλλα, εχει παγκόσμια εμβέλεια.

Ειναι γεγονός οτι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στις βιομηχανικές κοινωνίες κατόρθωσε μέσα σε εναν αιώνα και ειδικά την περίοδο που η δεύτερη κοινωνική Επανάσταση έκανε τα πρώτα του βήματα να εκτινάξουν στα ύψη (ίσως εν όψη του επερχόμενου κινδύνου) την ποιότητα και το προσδόκιμο της ζωής. Μετά ομως την «πτώση του υπαρκτού», απαλλαγμένοι πιά απ την αυτοκρατορία του «κακού» στέκονται αμήχανοι μπροστά στο γεγονός τόσο της ποιότητας της ζωής, αλλο τόσο και στην ηλικιακή πυραμίδα. Το πρώτο πράγμα που σκέπτονται ειναι τώρα που δεν υπάρχει τον αντίπαλο δέος, πώς θα κατορθώσουν να πάρουν πίσω όλες αυτές τις παραχωρήσεις που κάτω απ την πίεση της Επανάστασης του 1917 υποχρεώθηκαν να δώσουν. Αν οι λαοί τους το επιτρέψουν μέσω του νεοφιλεύθερου μεσιαιωνισμού και την κοινωνία της αγορά, που χτίζουν θα πάρουν πίσω, οχι μόνο αυτά αλλα και πολλά άλλα που δεν εχουν δωσει για να μην υποστούν μεγαλύτερες συνέπειες. Ακόμα ειναι γεγονός οτι οι σύγχρονες μεταβιομηχανικές κοινώνιες, έχουν τη δυνατότητα να προβούν στην αναγκαία αναδιανομή του παραγώμενου προϊόντος. Μα και διαθέτουν και τα απαραίτητα τεχνικοοικονομικά μέσα. Την πολιτική απόφαση ομως δεν τολμούν να την πάρουν οι άρχουσες ομάδες, γιατί στρέφεται εναντίον της τρέχουσας λογικής: της λογικής της διάλυσης του ταξικού κράτους και κατ επέκταση της «κοινωνίας της αγοράς».

Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ενωσης και την πτώση του υπαρκού σοσιαλισμού, οι ιδεολόγοι και οι υπέρμαχοι του καπιταλισμού αισθάνθηκαν δικαιωμένοι στην πεποίθησή τους, οτι ο καπιταλισμός ειναι η καλύτερη δυνατή μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας-παρά τις τόσες αντιφάσεις του και τα δεινά που έφερε το σύστημα αυτό στην ανθρωπότητα. Αλλα και οι λιγότερο ένθερμοι οπαδοί του καπιτασμού ή ακόμα και εκείνοι που θεωρούν τον καπιταλισμό ενα κακό σύστημα, από ηθική άποψη, μή μπορώντας να προτείνουν στη θέση του κάτι αλλο, καλύτερο, αποδέχονται σαν αδιαμφισβήτητη την συνέχιση της ιστορική του νομιμότητας και αναζητούν σ αυτόν τις δυνατότητες για τη βελτίωσή του. Μάλιστα τελευταία, μαζί με την καθολική αποδοχή του νεοφιλελευθερισμού (με τις διάφορες αποχρώσεις του) και την άποψη για τη μοναδικότητα του καπιταλισμού σαν μορφή οργάνωσης της κοινωνίας. Ειδικά τώρα τελευταία, διαδίδεται η θεωρία για τη δυνατότητα «εξανθρωπισμού του καπιταλιμού σε πλανητικό επίπεδο». Οι προπαγανδιστές αυτής της καθόλου πρωτότυπης «θεωρίας» ξεχνούν οτι: Οι ΗΠΑ προσπαθούν με τον τρόπο αυτό να καλύψουν το ιδεολογικό κενό που άφησε η πτώση του «υπαρκού», για να δυναμώσει τη δική της ιδεολογική, πολιτική και κοινωνικό-στρατιωτική μονοκρατορική παγκόσμια αυτοκρατορία. Ομως η εποχή που οι αυτοκρατορίες χτίζονταν με το στρατό πέρασε και η διεθνής αλληλεγγύη των λαών δεν ειναι πλέον αδιάφορη για τα παγκόσμια δρώμενα. Δεν ειναι μακρυά η μέρα που οι κολασμένοι της γής θα επανέλθουν στην αμφισβήτηση...

Το ίδιο ας μήν χαίρονται και ας μήν εξαπατούν τον εαυτό τους, οι ιεροφάντες του «τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής» -υποτίθεται-λύσης ολων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτησης της «κοινωνίας της αγοράς» και όσοι γραφικοί νοσταλγοί πίστεψαν οτι η «πτώση του υπαρκού» σημαίνει

οτι τελειώσαμε με την Επανάσταση του 1917. Θεωρούν οτι ξόφλησαν με το Σοσιλισμό. Ας μή χαίρονται οι αυτόκλητοι κοσμοσωρήρες, εθνοσωτήρες και οσφυοκάμπτες που πιστεύουν οτι η κοινή συνείδηση και η επίσημη ανάγνωση της «ιστορίας» που έγραψαν οι ίδιοι για την δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση του 1917, τη θεωρούν σαν μια «θλιβερή παρένθεση», που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα, καθώς πιστεύουν οι κράχτες της παγκοσμιοποίησης και της αγοράς οτι η αστική δημοκρατία, η αυτοκρατορία του «καλού» και του «φωτός, αποκουμμουνιστικο-ποιημένη» και «εκσυγχρονισμένη» πλέον στο πλαίσιο της» κοινωνίας της αγοράς» προς τη δόξα τραβά (!).

Και χαίρονται οπως χαίρονταν και η φασιστική Δεξιά για την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44. Χρειάστηκε ομως να περάσει η χώρα έκτοτε, εκτός απ τον εμφύλιο πόλεμο με αποτέλεσμα να προστεθούν στις τόσες κατοχικές ανθρώπινες και υλικές καταστροφές και μια εφτάχρονη στεγνή στρατιωτική δικτατορία για να επανέλθουν τα πράγματα στο σημείο που θα μπορούσαν να ειναι ακόμα από τις 12/10/44. Το ίδιο συμβαίνει και με τους θριαμβευτές του Νεοφιλεθευρισμού, της παγκοσμιοποίησης και της «κοινωνίας της αγοράς» που αποτελούν τους τρείς βασικούς πυλώνες της αμερικάνικης Αυτοκρατορίας.

Βέβαια, η μεγάλη συγκέντρωση πλούτου και εξωθεσμικής δύναμης από ανθρώπους, που μπορεί η άσκηση της εξουσίας απ τους ίδιους να παρατείνει για λίγο ακόμα τη διάρκεια ζωής του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ειναι ενα γεγονός αναμφισβήτητο. Ολα τα επιφαινόμενα όμως έχουν την αρχή και το τέλος τους, στην ιστορία: αργά ή γρήγορα θα ακολουθήσουν και οι αστέρες των Μ.Μ.Ε, του πετρελαίου, του χάλυβα και του (G.6-7) που μεσουρανούν σήμερα στο στερέωμα της φαινομενικά παντοδύναμης τροχιάς προς τη δύση τους. Η ιστορία ομως ειναι μιά καπριτσιόζα κυρία, που πάντα μας κρύβη κάποια έκπληξη για την απρόβλεπτη έκβαση των γεγονότων. Από ό,τι φαίνεται η ιστορία θα μας διδάξει για άλλη μια φορά οτι ο Ηρώδης ο Αττικός του Καβάφη-που ειχε την τύχη «...κατά που θέλει και κατά που κάμνει / οι Ελληνες ολοι να τον ακολουθούν,/ μήτε να κρίνουν η να συζητούν,/ μήτε να εκλέγουν πιά, να ακολουθούνε μόνο...».

Σαν έξυπνοι άνθρωποι που ειναι οι κεφαλαιοκράτες, τα μέσα που διαθέτουν ξέρουν πολύ καλά κάτω από ποιές συνθήκες γεννιούνται και αναπτύσσονται τα διάφορα ιστορικά φαινόμενα. Ξέρουν ακόμα οτι το κάθε φαινόμενο που εχει αρχή, εχει οπωσδήποτε και ενα προδιαγεγραμμένο τέλος. Αυτό ακριβώς το προδιαγεγραμμένο τέλος προσπαθουν με όλα τα μέσα που διαθέτουν, με κυρίαρχα εργαλεία την βία, την ένταση της εκμετάλλευσης, το ψευδεπίγραφο της «δημοκρατίας»,την κλοπή, την απάτη, τη διαφθορά, και την εξαγορά να παρατείνουν τον χρόνο επιβίωσης του καθεστώτος. Και επειδή ξέρουν, οτι η ιστορία ειναι αυτή που καταγράφει την αρχή και το τέλος των ιστορικών φαινομένων, εκτός απ την προπαγάνδα οτι το σύστημα ιδιοκτησίας ειναι Θεόσταλτο, άρα αιώνιο και αμετάκλητο, σαν ίστατο μέσο αναπτύσσουν τη θεωρία για να «καταργήσουν» και την ίδια την ιστορίας. Κανένας δεν απειλεί το σύστημα. Το ίδιο το σύστημα ειναι, που θα διαγράψει την ιστορική του τροχιά. Η μακραίωνη πείρα και ιστορική εμπειρία πείθουν οτι: η κάθε εποχή της ανθρώπινης ιστορίας χαρακτηρίζεται απ τη συνύπαρξη αλλά και τη διαλεκτική αντίθεση του Παλιού καθεστώτος με το Νέο και οτι ο επιθανάτιος ρόγχος του παλιού μόλις αφήνει, πολλές φορές, να ακούγεται το τιτίβισμα του Νεοσσού που μόλις αντικρίζει το πρώτο φώς της ημέρας. Τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, απλώς θα παίξουν το ρόλο της Μαμής να μήν ταλαιπωρηθεί η Μάνα κατά τη διάρκεια της γέννας του νεογνού.

Και για να μήν επιβιώσει μετά τη βάσανο του τοκετού ο Νεοσσός, μετά την πτώση του Νεοσσού, άρχισε να ανθεί ο «Σοσιαλιστικός» λόγος, παγκοσμίως και να

επενδύουν οι δολοφόνοι του Νεογνού την πολιτική με την παγκοσμιοποίηση, με τον φιλελευθερισμό, και την «κοινωνία της αγοράς» με τις επιθέσεις και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, τον πόλεμο και τις όποιες αλλες καταστροφές εν ονόματι των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ειναι φανερή και οχι κρυφή πλέον η ανάγκη να εκφραστούν με «αριστερό -Σοσιαλιστικό» λόγο, να δείξουν αυτοί πλέον αυτό το αριστερό πρόσωπο, να προκαλούν αριστερές συζητήσεις, να ντύσουν με αριστερό ένδυμα τις νέες επιδιώξεις, ενώ παράλληλα θα καταστρέφουν ό,τι έμεινε ζωντανό μετά την πρώση του Νεοσσού. Να καταστρέψουν μύθους και απόλυτες αιώνιες αλήθειες, που κουβαλάει μέσα του ο Νεοσσός με ... αιώνια ισχύ για τον Ανθρωπο και τη ζωή.

Παρά την κομπορρημοσύνη των νικητών του ψυχρού πολέμου, ο επίλογος αυτής της δεύτερης μεγάλης κοινωνικής Επανάστασης της ανθρωπότητας του οκτώμβρη του 1917, της Επανάστασης που συγκλώνισε την ανθρωπότητα, δεν εχει γραφτεί ακόμα. Αλλωστε στην ιστορία τίποτε δεν ειναι αιώνιο. Τα πάντα Ρεί. Και δεν πρέπει να κομπορρημονούν γιατί η πτώση του «υπαρκτού», δεν οφείλεται στη διάψευση της κοσμοθεωρίας του Σοσιαλισμού και των ιδεών του Μαρξισμού, αλλά στον τρόπο που αυτός εφαρμόστηκε τόσο στην ΕΣΣΔ, αλλο τόσο και απ τα διάφορα Κ.Κ που άσκησαν εξουσία και ειδικά στο θέμα της Δημοκρατίας, με αποτέλεσμα να μετατρέψουν τη Δημοκρατία του προλεταριάτου σε δικτατορία επί του προλεταριάτου. Το μεγάλο τους λάθος ειναι, οτι δεν διάβασαν σωστά την ελληνική σκέψη, σχετικά με τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. ή αν τη διάβασαν δεν την εφάρμοσαν σωστά. Και το ακόμα πιο μεγάλο λάθος ηταν οτι όποιος τολμούσε να επισημάνει τα λάθη της ηγεσίας ή να αντιταχθεί πρακτικά στην εφαρμογή τους τον στέλνανε στη Σιβηρία, το Ψυχιατρείο ή και στο απόσπασμα ακόμα.

Δεν διάβασαν ή δεν εφάρμοσαν αυτό που συλλάβανε οι Ελληνες. Οι Ελληνες συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. Δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει απ αυτή τη σκέψη χωρίς να κάνεις λάθη στη εφαρμογή τους. Στην παλιά ΕΣΣΔ, δεν εφάρμοσαν τη Δημοκρατία, που αν την εφάρμοζαν δεν θα ξέκοβαν απ το λαό, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να προσδιορίζουν έγκαιρα τα λάθη απ τις πρώτες ακόμα αντιδράσεις του λαού. Δεν ειναι ηλίθιοι οι αστοί, που μέσω της «ψευδοεπίγραφης δημοκρατίας» και με το πέταγμα ενός κοκκάλου το λέμε εμείς, «καρότο και μαστίγιο», το λένε οι νεοαυτοκρατορικοί Αμερικάνοι, κερδίζουν χρόνο, αναπροσαρμόζοντας την πολιτική τους και προχωρούν. Ομως στη δίνη και στα αδιέξοδα που βρίσκεται σήμερα η ανθρωπότητα, αναδεικνύεται και πάλι σαν μοναδική λύση ο κοινωνικός Σοσιαλισμός. Ο Σοσιλισμός με Ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Δημοκρατικός Σοσιαλισμός.

Το Σοσιαλισμό, που απ τις αρχές του 14ου ακόμα αιώνα, πολύ πριν γεννηθεί ο Σοσιαλισμός στην Εσπερία, το κοινωνικό κίημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη, δημιούργησε τις προϋποθέσεις εκείνες που επέτρεψαν να εμφανιστούν τα πρώτα Σοσιαλιστικά φύτρα. Τα φύτρα, που παρά τη λυσσώδη αντίδραση του τότε κατεστημένου, ο Νεογνός Σοσιαλισμός πήρε οργανωμένο πολιτειακό και πολιτικό χαρακτήρα. Το πρόγραμμα της οργάνωσης των Ζήλωτων, απέβλεπε στην προστασία των δικαιμάτων των πολιτών και η συμμετοχή τους στη διοίκηση. Οταν το κίνημα των Ζηλωτών με επικεφαλής τον Μιχάλη Παλαιολόγο, επικράτησε στη Θεσσαλονικη και εφάρμοσε στην πράξη αυτά που περιείχε το πρόγραμμά του, οι αντιδραστικές δυνάμεις και ο ίδιος ο Κατακουζινός κατέφυγαν στη γνωστή μέθοδο :ζήτησαν εξωτερική βοήθεια απ τους Σέρβους και απ αυτούς τους Τούρκους ακόμα για να ανατρέψουν, το νεογέννητο Σοσιαλιστικό σύστημα .

Ανέτρεψαν το πρώτο λαϊκοσοσιαλιστικό κίνημα μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς στην ατομική ιδιοκτησία. Το κίνημα που επανέφε και

αναγνώρισε για πρώτη φορά την ΕΡΓΑΣΙΑ, σαν το μοναδικό κεφάλαιο του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα δομικά κοινωνικά στοιχεία: την άμμιλα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, το πνεύμα της Ανθρωπιάς και του στοχασμού. Αυτό το λαϊκό κίνημα έζησε και περιγράφει ο Βυζαντινός μας προγόνος Αλέξιος Μακρομβολίτης : «Είδε τα πάντα κοινά, δηλον ότι και η Γή και τα εξ αυτής άπαντα».

Και μή ξεχνάμε τι ειχε πεί ο Σπάρτακος, που ηταν ο πρόδρομος της πτώσης του δουλοκτητικού συστήματος απ την αγχόνη οταν η γυναίκα Βαρίνια του σήκωσε το Νεογνό τους : «Θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο λαός για τους οποίους οι πρίν απ την απελευθέρωση ηγεσία: Πρωθυπουργοί και Υπουργοί της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Ο Γ. Παπανδρέου τον Απρίλη του 1943 Δήλωνε :«Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της Ελευθερίας και το μέγα πλήθος των ανοργάνωτων και ανωνύμων ηρώων και μαρτύρων και τις Εθνικές μας Οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και όλας τας άλλας», που ασφαλώς εννοούσε τα τάγματα ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς. Και στις 3,12,44 ο ίδιος: «Επαλαίσατε κατά την περίοδον της Εθνικής Αντιστάσεως, εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους είς την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και φωνή της πατρίδος και οφείλατε να υπακούσετε». Ο ίδιος καραδοκούσε...

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Π. Κανελόπουλος, σαν εκπρόσωπος της κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας 1944, Εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το γόνυ μπρός στους νωπούς τάφους. Οι ανδρες του ΕΛΑΣ, έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μαχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού. Η θυσία τους αποτελεί περηφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, όλοι θα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους ίδιος ο Π Κανελόπουλος, σε λόγο του την 1/10/44 στην Τρίπολη λέει:«Καταρώμαι τόσον εγώ, όσο και η κυβέρνηση του εξωτερικού, καθέναν ο οποίος προσέφερε τα δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστραφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον. Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθεστέρα τούτον ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απενηνείς τιμωρούς, τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα ειναι η αναστήλωσης των ερειπίων και η δι ηθικών (οι νεκροί και τραυματίες;) αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του Νεο ιδρυθησομένου Ελληνικού Στρατού». Αυτή ηταν η συμφωνία του Λιβάνου, οσον αφορά τη συγκόρτηση του μεταπελευθερωτικού στρατού. Και συνεχίζει:«Ειμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω οτι, με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπον που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο απ τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγνωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, (μακάρι να ηταν μόνο αυτός ο οπλισμός που άφησαν οι Γερμανοί στους εθνοϊσμους φύγοντας), που του ειχαν αφήσει οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και αύθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιάς ημέρας πίεση, που άσκησα, ευρυσκόμενος εξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγνωνας παρεδόθη». Για την ιστορία τον γιό του Παπαδόγνωνα τον

είχαμε κυβερνήτη στο Αρματαγωγό, που μας μετέφερε στις 4/5/1967 στη Γυούρα. Και συνέχισε στις 16/10/44 στην Κόρινθο :

«Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω οτι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι, και με τη συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στη Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κ Κανελόπουλε, δεν ηταν ενα κίνημα πολτός, ούτε ο ΕΛΑΣ ηταν «γκάστερ» οπως τον χαρακτήρησε ο μέγος Τσιώρτσιλ, ξεχνώντας τις δεκάδες χιλιάχδες νεκρούς και τραυματίες που έχασαν τη ζωή τους πολεμώντας σαν μέλος του συμμαχικού αγώνα. Είχε αρχές, θέσεις, απόψεις και στόχους για το λαό και την Ελλάδα, γι αυτό και δεν ειχε λόγο να κατασκευάζει εχθρούς και φοβικά σύνδρομα.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Ταξίαρχος Εντυ, αρχηγός της αποστολής στη χώρα μας κοινοποίισε στο ΕΑΜ μήνημα από 22/6/43, στο οποίο κάνει γνωστο οτι «Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής, έλαβε υπο σημείωση μεθ ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ, αγωνίζεται δια τας αρχάς τις ελευθερίας ώς ορίζει ο χάρτης Ατλαντικού και ειναι εν γνώσει των λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον των εισβολέων. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Ελληνας αντάρτας μέρος δυνάμεων υπο διαταγάς του». Και σε συνέχεια οταν εγκαταστάθηκε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου, κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του Στρατηγού σερ Μαίτλαντ Ουϊλσων :

«Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάτρικου στρατού της Ελλάδας, τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείναι, επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας, συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατειών επι της Σικελίας. Ο άξων παρασυρθείς υπέθεσε μιαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ήσαν διατεθειμένα δια την Ιταλίαν απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια, Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μιά μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις των ανταρτών δεν ησαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερει πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδος την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσιν εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιο τέλος του. Το τέλος θα ειναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.

Αταιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων ειναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας» Υπογραφή Ουϊλσων (18/7/43)

Την ίδια περίοδο ο στρατηγός Αλεξάντερ, πρόσφερε στον συνταγματάρχη τότε Στέφανο Σαράφη, Αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μεγάλης έντασης με τα ακόλουθα λόγια: «δια τον συνταγματάρχην Στέφανο Σαράφην πιστόν σύμμαχον της Μ. Βρετανίας και στενόν συνεργάτην μου, εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών» Η.Ρ Αλεξάντερ Τζένεραλ.

Και οταν ο Σαράφης, προβιβάστηκε στο βαθμό του στρατηγού, το Αρχηγείο της Στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής στις Μ.Κ 21/4/44 εγγράφου διεβίβασε το

ακόλουθο τηλεγράφημα του Στρατηγού Σκόμπυ δια τον Στρατηγόν Σαράφη: «Παρακάλω δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήριά μου επι τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου. Ειμαι πολύ ευτυχής οτι αι υπήρεσίες σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως». Και ακολουθεί το μήνημα του Στρατάρχη Ουϊλσων προς τον Ελληνικό λαό:

«Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωϊκοί Ελληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν (εννοεί το σχέδιο Κιβωτός) την υποχώρησίν των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ».

Οι ανιδιοτελείς και πολύμορφοι λαϊκοί αγώνες ειρηνικοί και εμπόλεμοι, που κάθε φορά διέτρεχε κίνδυνο ο ελληνισμός και το ελληνικό Εθνος. Ειναι ΑΥΤΟΙ που οχι μόνο το κράτησαν συμπαγή και σε ομοψυχία, αλλα και με τους όποιους αγώνες χρειάστηκαν κατά καιρούς πνευματικούς και ηρωϊκούς, το έκαναν γνωστό στην παγκόσμια κοινότητα και υποχρέωσαν τους ηγέτες της παγκόσμιας κοινότητας στο παρελθόν και πρόσφατα να αναγνωρίσουν την αξιόλογη συμβολή και προσφορά του λαού σας στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαί. Μια προσφορά που συμποσούται και εχει τον ανυπέρβλητο τίτλο-όρο : «Τίποτε δεν κινείται στον πλανήτη που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Ενας λαός προδομένος απ την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, μόλις του το επέτρεψαν οι συνθήκες, αγνόησε τις εντολές «Για την τιμή των όπλων», πέταξε έξω απ τα σύνορα τον εισβολέα και όταν οι σιδηρόφρακτες στρατιές των Ούννων κατέλαβαν τη χώρα όρθωσε το αναστημά του : οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και θαρραλέα εντάχθηκε στο πλευρό των συμμάχων. Μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το αναστημά τους κατά του Μουσουλίνι και τον Χίτλερ, και της πέμπτης 4αυγ/ανής φάλαγγας και έγραψε με το αίμα του ενα ασύγκριτο ΕΠΟΣ, πρώτος, μέσα στους πρώτους ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά, τον συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Απελευθέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανόριος ο ΛΑΟΣ μας στην πρώτη-πρώτη γραμμή και τις πρώτες σειρές της ιστορίας των ένδοξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.

Τα αγωνιστικά πιστοποιητικά της Αντίστασης τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη και οι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες εκείνης της εποχής. Απ τα πολλά μηνήματα αναγνώρισης αυτών των πιστοποιητικών προσφοράς του λαού μας στη σύγχρονη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά για την 4χρονη κατοχή, θα σταχιολογήσω ενδεικτικά μερικά.

Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Πιρισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, όπου έδωσε εις τους επιδρομείς, ειναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δυσταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα για όλα τα Εθνη»

Στις 3/1/44, Ο Αϊζενχάουερ σε μήνημα του λέει: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, ειναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του»

Ακολουθεί το μήνημα του Στρατηγού Ντε Γλωλ:

«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται»

Στις 21/1/44: Ο Τσώρτσιλ : «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την

ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».

Εκτός απ αυτές τις προσωπικές αναφορές και εκτιμήσεις για τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα μπορούσε να αναφερθούν και αυθεντικές διαταγές του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ προς τις μονάδες του, για εκτέλεση επιχειρήσεων εναντίον των κατακτητών, χωρίς καμιά διακοπή και καθ όλο το διάστημα της εχθρική κατοχής και σε ολη την επικράτεια της χώρας, σε αντίθεση με τον περιορισμένο χώρο, που όριζε η διαταγη του Στρατηγείου της Μ. Ανατολής σε εφαρμογή του σχεδίου «Κιβωτός». Το γνωστό σχέδιο «κιβωτός» που και αυτό ήταν ενα κάλα μελετημένο σχέδιο εξάντλησης των ελάχιστων πυρομαχικών που ειχε ο ΕΛΑΣ γενικά και στη Μαδεδονία ειδικά.

Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος ανθρωπος: Γιατί το θαύμα του Ελληνικού λαού «έσβησε» απ τη μνήμη του καθεστώτος ; Η μήπως οι γνώμες αυτών των ιδίων των λεγομένων τότε συμμάχων και των εχθρών ακόμη, δεν αποδίδουν την αλήθεια, για τη συμβολή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο συμμαχικό αγώνα; Μήπως και αυτών οι γνώμες εκφράζουν καθώς λένε μερικοί λόγους ανάγκης; Αν δεχθούμε σαν σωστή την άποψη αυτή, τότε προκύπτει το ερώτημα: Μα αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, για πιό λόγο συμμετείχε και το στήριζε ο λαός και του έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη δράση του κατά των κατακτητών οι ηγέτες του συμμαχικού αγώνα; Ποιοί λόγοι ανάγκης τους υποχρέωνε να εκθειάζουν το λαό μας και τους αγώνες του δια μέσου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ; Αν λοιπόν, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμησε τους κατακτητές, τότε ποιός αλήθεια τους πολέμησε;

Και το μεγάλο, το πελώριο, τραγικό και πανάρχαιο ερώτημα απ τους «Φιλιππικούς» του Κικέρωνα: «chi bomo»; « Ποιός τελικά τους πολέμησε και ποιός ωφελήθηκε απ αυτήν την έκβαση των γεγονότων »; Ερώτημα στο οποίο αβίαστα μπορεί να απαντήση κανείς, δεν ηταν οι ντόπιες δυνάμεις (ο λαός και η Ελλάδα), που οργάνωσαν και στήριξαν-αιμοδότησαν την Αντίσταση, προσβέποντας σε μια ριζική αλλάγη του πολιτειακού-πολιτικού καθεστώτος; Τί συνέβει και οι δυναμείς που βγήκαν κερδισμένες ηταν οι πιό σκοτεινές αντιδραστικές δυνάμεις οι οποίες, αφού σε τελική ανάλυση με μια αλλάγη προσώπων διατηρήθηκε αυτούσιο το 4ο Αυγ/νο καθεστώς και η μοναρχία επανήλθε; Ετσι λοιπόν, απ τα θερμά και αξιοθαύμαστα συγχαρητήρια, οδηγηθήκανε αμέσως μετά το Δεκέμβρη του 1944 στο «η Ελλάς ευγνωμονούσα» και παρά τη βούληση αλλα και την έμπρακτη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας του λαού, να μην επαναληφθεί το έγκλημα, να προσδέσουν για αλλη μια φορά χώρα και λαό στο Υπερατλαντικό ΑΡΜΑ, δεν το αποφύγαμε.

Μα και οταν το 1974, οι μεγάλοι παλιά «προστάτες» μετά «σύμμαχοι» και τώρα «φίλοι» έδωσαν τη μισή Κύπρο στην Τουρκία, για να καταλαγιάσει η αγανάκτηση του λαού, απειλήσαμε με έξοδο απ το ΝΑΤΟ, και σε συνέχεια έπεσε εκείνο το υπερφίαλο σύνθημα: «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και κραδαίνοντας μέχρι και «απειλητικά» τη σημαία του αντιαμερικανισμού η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» αποδείχθηκε απ την ίδια τη ζωή οτι και η νέα ΠΑΣΟκίκη ηγεσία, ηταν και παραμένει ενα κατ εξοχήν αποτελεσματικό όργανο στην υπηρεσία της «θεωρίας του ντόμινο». Θεωρία που η αποδοχή της σημαίνει οτι εκτελείς σε κάποιο σχέδιο ενα διατεταγμένο ρόλο...Να εισαι ο «μπράβος του Νονού» που αναλαμβάνεις να τελειώσεις τις βρώμικες δουλειές για λογαριαμό του αφέντη.

Αυτό το σύνθημα του ΠΑΣΟΚ, ηταν η πρώτη προσπάθεια προσέγγισης, επανεγκλωβισμού και ένταξη της αριστερά και ειδικά των Αντιστασιακών στο διπολικό να διαμορφωθεί σύστημα διακυβέρνησης που ειχε δρομολογήσει το κατεστημένο, προκειμένου να αποσυνθέση την ήδη διεσπασμένη Αριστερά απ τον Αύγουστο του 1968, οταν το ΠΑΚ δεν δέχθηκε να συνεργασθεί με το ΠΑΜ, που ειχε

ήδη δημιουργηθεί από τις πρώτες ακόμα μέρες της χούντας. Το ωραίο δε ειναι, οτι για να γίνει πιστευτώ το σύνθημα οτι η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» την απειλή για έξοδο απ το ΝΑΤΟ την «υλοποίησε», για μερικούς μήνες η Ν.Δημοκρατία υπο τον Κ. Καραμνλή. Το σύνθημα αυτό του ΠΑΣΟΚ και το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» ηταν τόσο κίβδηλο που μόλις το προσέγγισαν μερικοί απ τους Αντιστασιακούς, που μπορούσαν να συμβμάλουν έστω να διατηρηθει ζωντανό σαν μόνιμη επιδίωξη αντικαταστάθηκε, πριν ακόμα γίνει το «ειρηνικό πέρασμα» του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Εγκαταλήφθηκε και αντικαταστάθηκε με το Σύνθημα «Αλλαγή». Ακολούθησε το σύνθημα «Αλλαγή στην Αλλαγή»για να εγκαταληφθεί και αυτό ύστερα από λίγο. Οσον αφορά την συμπεριφορά του ΠΑΣΟΚ, προς τους Αντιστασιακούς που συμμετείχαν και το στήριξαν στην πράξη, αποδείχθηκε οτι εξαπατήθηκαν. Και την εξαπάτηση την επιβεβαιώνει : η μια και μοναδική χρήση τους.

Το κεφάλαιο της Νεότερης πολιτικής μας ιστορίας που επιγράφεται «Εθνική Αντίσταση» 1941-1944» που η υπαρξη, η συμμετοχή και η προσφορά της αναγνωρίστηκε απ τα πιό επίσημα χείλη και με τον πιό αξιοθαύμαστο τρόπο. Χείλη και λόγια που αφυπνίζουν συνειρμούς και γεγονότα, που παραπέμπουν στη Νεοελληνική ιστορία, αρχής γενομένης απο 21, το 1897, το 12, το 1916, το 22, το 1940 και σε αυτήν του 1941-44, οπου η κατάληξη των γεγονότων απ την όποια προσφορά, καταλήγει πάντα υπέρ των «εγγυητριών και προστάτιδων των ελευθεριών και των υψίστων συμφερόντων της Ελλάδος» Μεγάλων Δυνάμεων και ιδιαίτερα της Αγγλίας και της Αμερικής.

Η υπόδικη στη συνείδηση του λαού, Αγια Τριάδα απ το 21 μέχρι τώρα και για άλλη μια φορά δοσίλογη τώρα, δοσίλογη και άρρηκτα δεμένει με την αντιδραστική Δεξιά στην οποία συνυπάρχει, το Παλάτι η ολιγαρχία και ο Κλήρος, που θέλει να εχει γνώμη για τα πάντα, και την εκφωνεί απ το απυρόβλητο του άμβωνα, στην προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα τόσα ανομήματα εις βάρος του λαού και της χώρας διέπραξαν, δεν δύστασαν να απεμπολήσουν και τα τελευταία ψίγματα εθνικής υποταγής. Η κυβερνηση του ΚαΪρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρέϊ Οφις, που δέχθηκε αδιαμαρτύρητα τα γεγονότα της Α! Ταξιαρχίας και τον εγκλεισμό των στρατιωτών της στη ΜΠΑΡΝΤΙΑ, οπου παίχθηκε «η πρώτη πράξη της ελληνικής τραγωδίας», προκειμένου να διασφαλίσει τη δοτή μεταπελευθερωτική εξουσία απ την ώρα που έφτασε στη Μέση Ανατολή, ανέθεσε τα πάντα στο Φορέϊ Οφις. Ετσι την ελληνική εξωτερική πολιτική έκτοτε την ασκούσε το υπουργείο των εξωτειρκών της Αγγλίας : «Αι υπηρεσίαι του Υπουργείου των εξωτερικών εξετέλουν πλέον χρέη οργάνων διαβιβάσεως των αγγλικών εντολών απ το Φόρέϊ Οφις ή τας ποικιλωνύμους αγγλικάς υπηρεσίας της Μέσης Ανατολής, συχνά δε σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν κάν γνώσιν».

Υστερα απ την τέτοια κατάντια, φαντάζεται ο καθένας πόσο μπορούσαν τέτοια «όργανα διαβιβάσεων» να εκστομίσουν λέξεις σαν αυτές : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, στενά κλπ. Αποτέλεσμα εμείς οι άμεσα ενδιαφερόμενοι Ελλήνες, να μαθαίνουμε απ το 21 και μέχρι...οχι μόνο τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής, αλλα και για όλα τα υπόλοιπα προβλήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα πρώτα από το Φόρεϊ Οφίς και το ημιεπίσημο Λονδίνο. Και αργότερα απ την φωνή της Αμερικής. Ποτέ απ το 21 και μετα η «ηγεσία» της χώρας μας: Δεν όρισε και δεν έγραψε την ιστορία της. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η δουλικότητα της εκάστοτε «ηγεσίας» μας, που στα ελληνικά δελτία ειδήσεων μέχρι τον Μάρτιο του 1947 άρχιζαν με ό,τι αφορούσε και προέρχονταν απ το Λονδίνο και μετά μέχρι του 1974 απ την Ουάσιγκτων και την φωνή της Αμερικής!

Αυτοί οι άνθρωποι εθισμένοι στη εξάρτηση διεκπεραίωναν τη δουλεία από συνήθεια. Σαν δούλοι δεν μπορούσαν να εχουν έμπνευση, όραμα, φαντασία και προβληματισμούς. Απλώς έχοντας πλάτες δεν φοβούνταν τίποτε και κανέναν. Λειτουργώντας ετσι, δεν μπορούσαν να εμπνευσθούν-ανακαλύψουν ενα κινητήριο εστω μύθο. Ενα στόχο-μύθο για να μπολιάσουν την ελληνική κοινωνία με αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση. Η αισιοδοξία βασίζεται στην πίστη, οτι εχεις τη δύναμη, τη γνώση και κυρίως τη θέληση να αλλάξεις κάτι, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αλλάξεις την επικρατούσα προπολεμική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στην κατεύθυνση της εθνικής ανεξαρτησία, την κοινωνικό-οικονομικής πρόοδο και τη δικαιοσύνη. Ο σεβασμός του δικαίου αποτελεί κοινό αγαθό, που ειναι τελικά η ταύτιση και συνταύτιση ατομικού με το κοινό συμφέρον. Μεταπελευθερωτικά για να προχωρήσει η χώρα μπροστά απαιτούνταν , αυτό που ζητούσε και αγωνίστηκε το ΕΑΜ : δημοκρατική ομαλότητα τολμηρές προοδευτικές ρυθμίσεις στο χώρο της οικονομίας και ριζικές αλλάγες στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού και κυρίως του εκπαιδευτικού συστήματος. Απαγκίστρωση απ την εξάρτηση.

Οι μεταπολεμικοί άρχοντές μας, που ηταν άρρηκτα δεμένοι με το 4ο Αυγ/νό παρελθον, σαν δούλοι και εργολάβοι της δοτής εξουσίας για ενα συγκεκριμένο σκοπό-την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-δεν μπορούσαν να εχουν προοπτική και όραμα για την Ελλάδα των δέκα εστω προσεχών χρόνων. Και δεν μπορούσαν γιατί έπρεπε να εξιλεωθούν απ το παρελθόν για να μπορέσουν να επιβιώσουν στο παρόν και το μέλλον. Η υποταγή, οπως και η πλάνη δεν ειναι τύφλωση, ειναι ανανδρεία. Και η ανανδρεία ούτε θέληση ούτε προοπτική μπορεί να εχει.

Στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικότερα ο δικός μας, με τη ολόψυχη συμμετοχή τους να ηττηθεί ο άξονας σαν ο εκφραστής του φασισμού, έκαναν τα πάντα προκειμένου να απαλλαγούν-ξεκόψουν μια για πάντα με τον ομφάλιο λώρο με την υποταγή και την εξάρτηση. Η προσπάθεια του λαού μας να ξεκόψει απ την υποταγή και τη εξάρτηση, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αλβανικού πολέμου. Σημείο εκκίνησης της απεξάρτησης ηταν η κάθετη διαφορά ανάμεσα στην «ηγεσία» που έκανε πόλεμο για την «τιμή των όπλων» και αυτή του λαού, που ήθελε-και αν τον άφηναν- να ρίξει τον φασίστα εισβολέα στη θάλασσα.

Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που μετα πολλών βασάνων και τις τόσες υποχωρίσεις απ την πλευρά της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ, κυβέρνηση του βουνού), αν το υποκατάστατο του Φόεϊρ Οφφις, δεν ειχε εκ των προτέρων εναρμονιστεί με τις μεταπολεμικές βλέψεις των Αγγλων, που ο επανέλεγχος της Ελλάδας, ηταν ενας απ τους βασικότερους στόχουν να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, η μεταπολεμική εποχή έχοντας πίσω της όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα, τις κοινωνικές οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα και την αξιοθαύμαστη ομοψυχία που πέτυχε ο λαός στο εσωτερικό της χώρας. Ηταν μια εποχή που η κυβέρνηση αυτή μπορούσε να χαράξει μιά πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε-θα μπορούσε να αξιοποιήσει τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : Το αλβανικό Επος, το Ελ Αλαμέϊν, την προσφορά και τις θυσίες των αντρών και των αξιωματικών του πολεμικού και εμπορικού Ναυτικού και κυρίως την Εθνική Αντίσταση. Να πάψει να ειναι το υποκατάστημα του Φόρεϊ Οφις και φερέφωνο του Στέιντ Ντιπάρτμεν. Να ορίσει για πρώτη φορά με τη συνέναιση του λαού την ιστορία της.

Το τραγικό με τη χώρα μας ειναι οτι η εκάστοτε «ηγεσία», οχι μόνο δεν αναγνώρισε στο λαό τη συμμετοχή και τη συμβολή του στον όποιο αγώνα και ειδικά σ αυτό το τιτάνιο έργο, αλλά εμφορούμενη απ τα καθαρά ιδιοτελή και ταξικά συμφέροντα, ποτέ δεν αξιοποίησε οσο πραγματικά άξιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγώνες, με αποτέλεσμα η μεταπολεμική Ελλάδα να γίνει ξανά το κλοτσοσφούφι των λαών.

Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν ξεπερνούνται εύκολα, που αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια στη χώρα και το λαό, που εξηγούν γιατί κάθε φορά τα πράγματα οδηγούνται παρά την προσπάθεια στο ίδιο σημείο : Την Εξάρτηση και υποταγή.

Την ευθύνη για την κάθε φορά καταλήξη στην Εξάρτηση, την εχει η ελληνική αστική τάξη η οποία για λόγους ιστορικούς στην αρχή, δεν μπόρεσε και αργότερα, δεν θέλησε να τα σπάσει με τους τσιφλικάδες και τον Κλήρο. Να στηριχθεί στο λαό τον φύση σύμμαχό της και να διαμορφώσει τη δική της αστική ιδεολογία. Την ιδεολογία της αστικής εξουσίας. Και οταν προς το τέλος του εμφυλίου πολέμου, που έρχισε κάποια προσπάθεια διαμόρφωσης αυτή έγινε με βάση τον άκρατο αντικομμουνισμό. Το κράτος της νεκραναστημένης δοσίλογης Δεξιάς, που έτρεμε την απελευθέρωση αυτού του αγωνιζόμενου λαού, για τα τόσα ανομήματά της που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, είδε σαν σωτήρες εκτός απ τους Αγγλους και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης να συντάσσεται ξανά μαζί της, εξαπέλησε μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία «αποεαμοποίησης» με σκοπό να συντρίψη το πνεύμα της συλλογικής εξουσίας και της μαζικής συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, που ειχε ενστερνηστεί και αποδεχθεί ο λαός στη διάρκεια της κατοχής.

Χρησιμοποίησε για να πετύχει, τις αυταπάτες της μικρής ιδιοκτησίας, το δυνάμωμα των μεσαίων στρωμάτων, παράλληλα με τη δημιουργία ιεραρχιών. Η αστική τάξη για μια ακόμα φορά στάθηκε ανήμπορη να δημιουργήσει ενα σύστημα δημοκρατικής διακυβέρνησης και ενα σύστημα κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης, προαπαιτούμενα που θα επέτρεπε και στο λαό να συμμετάσχει στις κοινωνικές αλλαγές. Για να αποφύγει ακριβώς αυτές της κοινωνικές αλλάγες, ταύτισε τον ταξικό εχθρό με τον «εξωτερικό εχθρό», ακόμα και γλωσσικά απαγορεύτηκε ο όρος «Εμφύλιος». Η λέξη λαός και τα παράγωγά της αντικαταστάθηκε από πιό ανώδυνους και διαφορετικούς συμβολικούς όρους οπως «εθνικός» και «ελληνικός».

Απ το 1947 και μετά, ζητήματα που ηταν αντικείμενο ευρύτατης επιστημονικής συζήτησης στην Ευρώπη-για τα τεκτενόμενα στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, δεν ακούγονταν στην Ελλάδα-έλλειπε τελείως η κριτική στο χώρο των κοινωνικών επιστημών: φιλοσοφία, φιλολογία ψυχολογία λογοτεχνία κλπ. Στην Ελλάδα με τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων τα θέματα αυτά αν δεν ειχαν εγκαταλειφθεί, ειχαν μπεί σε αυστηρότατη καραντίνα. Ακόμα και αυτή η ποίηση δεν ειχε καλύτερη τύχη.

Στο χώρο της παιδείας αναβίωσε το σύστημα της εποχής του Μεταξά. Δόθηκε υπερβολικό βάρος στα Θρησκευτικά, η κοινωνιολογία θεωρήθηκε ύποπτη και η σύγχρονη ιστορία ηταν ανύπαρκης. Εκτός απ το πρόβλημα της ταξικής, αλλά και κυρίως της πολιτικής τοποθέτησης των διανοουμένων, υπήρχαν και ορισμένες διαφωνίες για το ρόλο τους. Η κατάσταση στο πολιτικό-ιδεολογικό πεδίο ασχολήθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου με την δικαιολογία και την κάλυψη των Δεκεμβριανών και του εμφυλίου. Ετσι ενω ο Δεκέμβρης μέχρις ότου οδηγηθεί η χώρα στο εμφύλιο, ηταν το πρώτο θέμα στα καφενεία, τον τύπο και τα αλλα μέσα ενημέρωσης, ως δια μαγείας ξεχάστηκε. Θα έλεγε κανείς οτι επικράτησε η άποψη του μήν «Θίγετε τα κακώς κείμενα» ή οτι αυτά ειναι θέματα που αφορούν στους τους «ειδικούς» και μόνο αυτούς.

Ο μεταπελευθερωτικός φασισμός, όπως και προπολεμικός προσπάθησε πρωταρχικά να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Αντί η εθνική Αντίσταση να ειναι πλαίσιο εθνικής αναφοράς και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της νέας γενιάς, έκανε εκκαθάριση σε ο,τι προοδευτικό ειχαν οι εκπαιδειτικοί μηχανισμοί. Οπως παλιά η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύονταν απ το Ιερατείο και απ τις τότε μυστικές κρατικές υπηρεσίες του Μανιαδάκη, ετσι και μεταπελευθερωτικά στήθηκαν οι μηχανισμοί διάβρωσης της

συνείδησης των νέων. Επειδή εκτός απ τα Δεκεμβριανά έπρεπε να καλυφθεί και ο εμφύλιος, γιατί και αυτός υπάγονταν στα «κακώς κείμενα». Και υπάγονταν γιατί ο λαός, δεν έπρεπε να καταλάβει για πιό ακριβώς λόγο έγινε αυτό το μακελιό. Δεν μπορούσε να καταλάβει για πιό λόγο, ύστερα από εναν τέτοιο αξιοθαύμαστο εθνικό και ομόψυχο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο; Γιατί; Γιατί; αναρωτιόταν.

Για να πάψει να αναρωτιέται και να πάψει να ψάχνει, γιατί ψάχνοντας...μετά τον εμφύλιο ενα παχύ πέπλο σιωπής για τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο και ενα ακόμα πιό παχύ πέπλο λήθης για την Αντίσταση σκέπασε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Γι αυτό και έστελναν εξορία και τον αγύριστο ακόμα, όποιον τολμούσε να κάνει λόγω για την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Η σιωπή και η λήθη ομως, δεν ηταν μόνο απόρροια του ψυχρού πολέμου, ηταν σκόπιμη και καλομελετημένη η σιωπή και η λήθη απ το «κράτος της Δεξιάς». Τόσο η σιωπή αλλο τόσο και η λήθη τη φορά αυτή δεν ειχε αποδέκτη μόνο το λαό. Στο στόχαστρο τώρα ειχε και την ίδια την αστική τάξη που πανικόβλητη απ τη δύναμη του λαού, συμπαρατασσόμενη με τη Δεξιά της έδωσε τη δυνατότητα, να «κονιορτοποιήσει» το ΕΑΜ. Τώρα πιά ο εχθρός του εχθρού μου δεν ειναι φίλος. Το ΕΑΜ ειχε ηττηθεί. Το πρόβλημα που έμπαινε ήταν ποιές δυνάμεις θα έλεγχαν την ελάχιστη εξουσία που τους ειχαν αφήσει οι Αγγλοαμερικάνοι.

Η χώρα ειχε άμεση ανάγκη να γίνουν θεσμικές και δομικές αλλαγές στο όνομα των οποίων στην πιό κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, η αστική τάξη για αλλη μια φορά συμπαρατάχθηκε με τη Δεξιά. Για να μην γίνουν αυτές οι αλλαγές και ειδικά στο χώρο της παιδείας, η Δεξιά κρατώντας σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα ειχε τρείς βασικούς στόχους. α) Να κρατήσει σε συνοχή τους Μακελάριδες με τους Μακιαβέλιδες. β) να κρατήσει μάκρια απ τα κέντρα εξουσίας τις προοδευτικές δυνάμεις και γ) Να μην γίνει καμιά απολύτως μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να ελεγχθεί η παιδεία, αλλα και για να παραγεί η παιδεία τους ανθρώπους που χρειάζεται το σύστημα ηταν η δημιουργία και η ταύτιση Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμέτων.

Για το πως λειτουργεί η σύζευξη αυτή αρκεί ενα παράδειγμα. Στο χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι, επειδή το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων ηταν νομάδες και παραθεριστές απ τη Βέροια και τη Νάουσα. Και επειδή στα μέρη του πήγαιναν το χειμώνα οι νομάδες δεν υπήρχαν σχολεία και πολλοί ζούσαν σε απόσταση απ τα χωριά, προκειμένου να εκκλησιασθούν και να μάθουν, εστω και λίγα γράμματα τα παιδιά τους τους κολοκαιρινούς μήνες υπήρχαν δυό Εκκλησίες και δυο σχολεία. Το ενα μάλιστα νεόχτιστο. Χτίστηκε το 1933 και αποτελούσε το κόσμιμα του χωριού. Στο χωριό αυτό τα μεταπολεμικά χρόνια συνέβει το εξης παράδοξο: Ενώ οι δυό Εκκλησίες υπάρχουν συντηρούνται και λειτουργούν, απ τα σχολεία δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια και απ αυτό ακόμα το νεόχτιστο. Στο σχολείο αυτό που ηταν χτισμένο σε ένα απ τους ωραιότερους λόφους του χωριού, στις αρχές Ιουλίου του 1946 ο κ Βαρδουλάκης, ειχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του. Στα υπόγεια αυτού του σχολείου βασάνιζε τους συλληφθέντες το απόσπασμα μεταξύ των οποίων και εμένα, τον Στέργιο Αρίζο και τον Νίκο Μπέλλα, που πέθανε καθ οδόν προς το Νοσοκομείο της Νάουσα.

Βεβαια μπορεί να αντιλεχθεί, οτι δεν έστειλε το Υπουργείο ειδικούς ανθρώπους να τα γκρεμίσουν. Ασφαλώς και δεν έστειλε. Ακόμα μπορεί να ειπωθεί οτι τα γρέμισε ο κόσμος για να πάρουν τα υλικά. Ανεξάρτητα για το ποιός και πόσο ευθύνεται η κάθε πλευρά, το γεγονός οτι δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια που να θυμίζουν οτι στο τάδε και το τάδε σημείο υπήρχε σχολείο, σημαίνει οτι ενώ για τις Εκκλησίες, και καλώς υπήρχε για την διατηρησή τους η απαιτούμενη προστασία και φροντίδα για τα

σχολεία αν δεν υπήρχε η συναίνεση υπήρξες εγκληματική αδιαφορία τόσο απ την πλευρά των κοινοτικών αρχών και πολύ περισσότερο απ το κράτος, το Υπουργείο Παιδείας και την Αστυνομία. Οι χωριανοί και αν ακόμα προτρέπονταν την μεγαλύτερη ζημιά που μπορούσαν να κάνουν ηταν να πάρουν κάποιο κούφωμα. Οπως οι Εκκλησίες ετσι και τα σχολεία ηταν τα στολίδια του χωριού. Τα βλέπαμε και τα χαιρόμασταν. Τωρά ομως για τους γνωστούς... τα σχολεία δεν υπήρχουν.

Απ τα αμερικανικά αρχεία φαίνεται λέει ο Θεόδωρος Καρυώτης, οτι η «Αμερικανική οικονομική διείσδηση στην Ελλάδα στα τέλη της 10ετίας του 1940» και η αρχή της οικονομικής επέμβασης των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ηταν στη μορφή χονδροκομμένη και στο χαρακτήρα Ιμπεριαλιστική. Η οικονομική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ηταν ζήτημα των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζητήθηκε ούτε κάν, η γνώμη της ελληνικής κυβερνήσεης. Οι στόχοι των παγωμένων πιστώσεων, των σχεδίων Μάρσαλ και Τρούμαν, σκοπό ειχαν να θεσμοθετήσουν την εξάρτηση της αναπτυσσόμενης Ελλάδας, απ την αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού». Η πολιτική των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ειπε μπορεί να συνοψισθεί στην έκφραση «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». Δεν υπήρχαν σχέδια για αυτοδύναμη εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας.

Ο ψυχρός πόλεμο ειχε από καιρό αρχίσει. Η Ελλάδα ηταν το προπύργιο του «Ελεύθερου κόσμου», ο πολυάριθμος στρατός που απορροφούσε το 40 % και πλέον του κρατικού προϋπολογισμού και φύλαγε Θερμοπύλες. Η βασίλισα Φρειδερίκη πίεζε τον στρατηγό Μάρσαλ, να αρχήσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο από την Ελλάδα. Το γεγονός αυτό προϋπόθεται οχι μόνο συνέχιση αλλα και ένταση του αντικομμουνισμού, κοινωνικό-οικονομικό και ψυχολογικό πόλεμο σε όποιον σκέπτονταν διαφορετικά. Ο εκτελεστικός ρόλος όλων αυτών ενεργειών τον ανέλαβε η πολυπρόσωπη η «Αμερικάνικη Αποστολή Βοήθειας στην Ελλάδα» με συντονιστή τον Αμερικανό πρέσβη στην Αθήνα αλίστου μνήμης Πιούριφόι. Ετσι δίπλα στον Πιούριφόι, την αποστολή βοηθείας και τη ΣΙΑ προστέθηκε και Ελληνοαμερικάνος μεγιστάνας Τόμ Πάπας. Ο Πάπας μέσω των προσβάσεων που ειχε στην ελληνική κυβέρνηση, δημιούργησε την πετροχημική βιομηχανία ESSO-PAPAS, και μέσω αυτής εξασφάλισε τη σχεδόν αποκλειστική εκμετάλλευση της εσωτερικής αγορά καυσίμων.

Ενα παράδειγμα που επιβεβαιώνει την άποψη του κ Καρυώτη αφορά τη χάραξη της βασικότερης μεταπολεμικά αρτηρίας που θα συνέδεε τη Βόρεια Ελλάδα με την Αθήνα. Με την προοπτική αυτή ήρθε και εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη, η πετραιλαϊκή εταιρεία ΕΣΟ ΠΑΠΑΣ. Η ΕΔΑ οχι μόνο συμφώνησε με τη διάνυξη αυτού του εθνικά απαραίτητου για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας δρόμο, αλλά και το επιστημονικό επιτελείο της με επικεφαλής τον καθηγητή Ν.Κιτσίκη, εκπόνησε ενα σχέδιο το οποίο πρόβλεπε εκτός απ την οδική και την παράλληλη σύνδεση με ηλεκτροκινούμενο Σιδηροδρομικό δίκτυο. Στο άκουσμα και μόνο μιας τέτοια μελέτης Η ΕΣΟ ΠΑΠΑ, απείλησε οτι αν εγκριθεί αυτό το σχέδιο «θα τα μαζέψει και θα φύγει» Η κυβέρνηση πιστή στην εξάρτηση υπέκυψε στην απειλή. Ο καθένας φαντάζεται τις συνέπειες για τη χώρα απ την απόρριψη αυτής της μελέτης.

Ενα αλλο θέμα άμεσα συνδεδεμένο με την εξάρτηση ειναι Ελληνικά συνδικάτα με αυτά των ΗΠΑ. Διασώζεται μια εντολή του στρατηγού Μάρσαλ, προς μια αποστολή Αμερικανών «ειδικών τύπου Σετρίν» που αναχώρησε για την Ελλάδα. Ας σημειωθεί οτι την εποχή εκείνη υπηρετούσαν στην Ελλάδα 6,000 και πλέον χιλιάδες Αμερικάνοι μόνο αξιωματικοί. Λέει επι λέξη η εντολή: «Μερικοί Ελληνες επίσημοι θα διαφωνήσουν με τα σχεδιά μας, και ειναι αναγκαίο να κινηθείτε για να φύγουν απ τις θέσεις τους». Πριν απ τη Βάρκιζα ενώ το ΕΕΑΜ (εργατικό ΕΑΜ) αντιπροσώπευε την πλειοψηφία της ελληνικής εργατικής τάξης, μετά την αποστολή Σιτρίν, που ειχε

αντικομμουνιστικά κίνητρα, θεσμοθετήθηκε ο κρατικός παρεμβατισμός. Και μετά τη Βάρκιζα, παρά τις συνθήκες της «λευκής Τρομοκρατίας» ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε πάλι τις εκλογές. Ενώ οι μόνοι αντίπαλοι του ΕΕΑΜ, ηταν οι μεταξικοί της ΓΣΕΕ, Δημητράτος κλπ, που ήταν όργανα του κράτους. Μετά τη νίκη του ΕΡΓΑΣ, τέθηκε σε κίνηση η εντολή του Μάρσαλ και διώχθηκαν τα εκλεγμένα μέλη : «έφυγαν από τις θέσεις τους». Ετσι χάθηκαν πιά οριστικά οι προοπτικές για ανάπτυξη ελεύθερου συνδικαλισμού και η αυτοδύναμη ανάπτυξη στην Ελλάδα. Με αυτόν τον τρόπο ολοκληρώνεται και έμπρακτα η επιστροφή στη μεταξική περίοδο.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η αντεκδίκηση ειναι πάθος, που ξεφεύγει απ τον έλεγχο της συνείδησης, οπως ισχυρίζονται οι θεωρητική της λευκής τρομοκρατίας, θα έπρεπε λογικά τα όποια εγκλήματα εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να γίνονταν στην περιοχή των συγκρούσεων ή αντεκδίκηση απο μέρους των θυμάτων των «δημοκρατικών» πολιτών. Αλλα δεν έγιναν ή αν έγιναν ήταν πολύ λίγα.Τα πολλά, τα μεγάλα και τα πιό ειδεχθή εγκλήματα έγιναν εκτός Αθηνών.

Και αν ακόμα ο στόχος το 10%, (που πρόβλεπε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλιν) δεν επιτευχθεί με τα πολλά και ποικίλα σκοτεινά νομιμό-παράνομα μέσα, η λευκή τρομοκρατία θα κάμψει τη ορμή-ζωτικότητα του κινήματος και θα εμπεδώση-διαμορφώσει εκείνες τις προϋποθέσεις, θα καταφύγει στα έκτακτα μέτρα και θα στηθούν τα στρατοδικεία σκοπιμότητας. Τα στρατοδικεία που στέλνανε στα εκτελεστικά αποσπάσματα και αμούστακα ακόμα παιδιά, με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτισμένων χηρών και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορία στα ξερονήσια ηταν ανοιχτός. Με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια». Την ίδια τύχη και χειρότερη ειχαν και οσοι αθωόνωνταν απ τα στρατοδικεία. Αντί για το σπίτι μετά την αθώωση έπαιρναν το δρόμο για τα νησιά.

Ενδεικτικό παράδειγμα η περίπτωση του αδερφού μου, Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου, που ενώ αθωώθηκε απ τα δυό κατηγορητήρια, που του ειχαν σκαρώσει δεν απολύθηκε, αλλα με ενα ευφυολόγημα του Προέδρου : «Αφού αθωώθηκες και για δεύτερη φορά σου αξίζουν μερικά χρόνια περισυλλογής» πήρε το δρόμο για τα νησιά των κολασμένων.

Το στρατοδικείο των Γιαννιτσών λόγω γειντίασης με το Βέρμιο και το Πάϊκο και τις συχνές συμπλοκές που γίνονταν ηταν το πιό αυστηρό και αλίμονο σε αυτόν που θα... Και οι δυο υποθέσεις που σκάρωσαν του αδερφού μου εκδικάστηκαν στο στρατοδικείο των Γιαννιτσών. Αυτό λοιπόν, το τόσο αυστηρό Στρατοδικείο κατά την εκδίκαση του κατηγορητηρίου και παρά την επίμονη και φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλαν οι ψευδομάρτυρες και οι στρατοδίκες, δεν κατόρθωσαν να βρούν κάποιο στοιχείο, που να τεκμηριώνουν κάποια συγκεκριμέμη πράξη. Πράξη που να δικαιολογεί για να επιβάλει μιά ελάχιστη εστω ποινή, για να δικαιολογήσει τον χρόνο της επτάμηνης προφυλάκισης. Γι αυτό και τον αθώωσε, αφού βέβαια επέζησε απ τον καθημερινό βέβαιο θάνατο απ την καθημερινή του χρήση στη «σωρήριο» για αλλους δολοφόνο κλούβα.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λέει με τον Στάλιν! Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήση» το ΕΑΜ, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ετσι ωστε να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική

πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα. Η Δεξιά : α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία όποιο και αν ηταν κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει, αν οχι ολους τους αγωνιστές της Αντίστασης, οπωσδήποτε ομως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ηταν και φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι.

Πουθενά αλλού και ίσως πότε άλλοτε, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Συμμορίτες, τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα ΕΧΗ του ΕΑΜ. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι, να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομήσουν : το αίμα ηταν πηγη πλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Ενας αγώνας άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Εναν αγώνα που εκτός απ τον δυνάστη και τους ντόποιους πολέμιους τον καταπολεμούσε και η Ιερή Συμμαχία. Την εποχή εκείνη και κυρίως μετά την ανανέωση της, μια ανανέωση που αποτελούσε εγγύηση για την ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά μετά την ήττα του Ναπολέοντα, ηταν τόσο ισχυρή η Ιερή Συμμαχία που οχι μόνο χαρακτήρισε την ελληνική Επανάσταση Καρμπονάρικη, αλλα αμφισβήτησε και την Γαλλική.

Ομως παρά ταύτα τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς ομως ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και τους εμφυλίους που ακολούθησαν. Το ίδιο και η Ρούμελη. Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο παντοδύναμους διαδόχους των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής φαυλοκρατικής διαφθοράς διαμόρφωσαν εκείνο το πλαίσιο, που δεν μπόρεσε να αμφισβητηθεί η σε μεγάλα ποσοστά η συμμετοχή τους στην εξουσία. Και με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά.

Το ίδιο και ο καταχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ηταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Οπως το 21, ετσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε. Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ηταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μεταπελευθερωτική εποχή ομως, υπήρξε για την Ελλάδα απ τις πιό δραματικές και απ τις πιό τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία. Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα, εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που πήρε απ τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και σε συνέχεια καθεστώς. Ενα καθεστώς που το βίωσε ο λαό μας για τριάντα και πλέον χρόνια και με διαγραφόμενο τον κίνδυνο επαναφοράς του πιό πολιτισμένα και ραφινάτο βέβαια.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα αλλος λαός, δεν εχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, οχι μόνο για να ζήσει αλλα και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμου σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ηταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821, σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ηταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανάγγιλε την αυτοδιάθεση των ατόμων και λαών και τη συγκρότηση εθνοτήτων.

Το 1821, ειναι η ευρωπαΪκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό οχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέρονταν των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλα κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό του την επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται απ τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιό σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων. Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου συγκρότησης εθνοτήτων και διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά συντάγματα. Ειναι φανερό οτι με την Επανάσταση του 21, καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα ομως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενος Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων και τρόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Εθνος-Λαό στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις -Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη απ το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοιήκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό-κοινωνικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, οχι μόνο διαμορφώθηκαν πυροδοτήθηκαν και και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους το 21, ετσι και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό. Αυτό σήμαινε πως οπως στη διάρκεια του αγώνα το 21, άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, το 4ο αυγ/νό καθεστώς,

ο,τι κατάλοιπο αυτού προϋπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε απ τους κατακτητές.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απ τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μετά τον Μεσαίωνα, σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολίτιμο διασώθηκε απ τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: απ τη μιά η αντίληψη του ομανισμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική γλώσσα το γένος-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων : μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών». Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτόκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τις Εκκλησίες και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), οταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράση πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Ετσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ιδία η αστική τάξη, αν δεν πρόδοσε στο σύνολο τις αρχές και αξίες τις που έφερνε, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα και την πρόσδεση στο άρμα του αγγλικού κεφαλαίου.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος απ τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που εχουν οι λέξεις ελέω Θεού φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις ειχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη. Το προλετάριου. Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες, ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Οπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ενα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, έγινε κατά κάποιον τρόπο ΣΥΜΒΟΛΟ, γιατί ηταν η πηγή της αθάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πεί κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων για τους λαού στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα. Κι άν παρά ταύτα αλλιώνεται ,παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, αλλο τόσο και νεότερη, της αλβανοκατοχικής περιόδου, από ανεύθυνους και ιστορικά ανήθικους και κυρίως απ τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο», καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν μια τεχνήτη διαχρονικότητα.

Την ημέρα που οι αγέροχοι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλιγκράτ, ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση η στρατηγική του ψυχρού πολέμου, που οήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε τον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δυό στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ηταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Ηταν αποφάσεις, ηταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα τεκτενόμενα. Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ενας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ηταν η ισοροπία του τρόμου και κυρίως η εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πόλεμου.

Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για την ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ηταν ο πιό σύντομος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι. Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ηταν εύρωστο, τα τάγματα ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή. Το ίδιο και οι τόσοι αλλοι εθνοϊσμοί. Το κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδώς. Οι συλλήψεις ειναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να εχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο.

Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ενας χώρος, το κράτος πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν και το ΕΑΜ παρά τις τόσες συνεργασίες με τους κατακτητές, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα μπλόκα και τις ομαδικές εκτελέσεις, τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους και τις μεταπελευθερωτικές διώξεις διατηρούσε και ασκούσε μια τεράστια επιρροή. Επρεπε η επιρροή αυτή να περιορισετεί ετσι:

Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ηταν υποπτοι οτι διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα. Ολοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκαναν ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς οτι ολος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που αποσχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανους εθνικόφρονες. Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο

κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα. Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπούν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα ειναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να ειναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε ολους τους άλλους, που διαθέτανε παρόμοια προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ηταν πειθήνια οργανά τους και εκτελεστές εντολών.

Γι αυτό και τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα πιό δυναμικά στελέχη της εθνικοφροσύνης. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών. Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα ειναι ο ενπράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντικομμουνισμός. Σε αυτούς που ηταν πρόθυμοι να...σε ασήμαντα ανθρωπάκια, ανυπολήπτοι και δουλοπρεπείς. Αυτοί θα ειναι οι πρώτοι και αυτοί θα πέρνουν τις κέραιες θέσεις και καθοριστικές αποφάσεις στο μέλλον για το λαό και τη χώρα.

Οι ανθρωποι αυτης της ποιότητας κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι πιό παθιασμένοι εχθροί του προδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα ειναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους και θα αποτελέσουν τον κορμό του νεοδημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας.Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφαγίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουνε με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελήσανε κάθε έντιμο, αξιόλογο και λογικό άνθρωπο.

Οι ιδέες τους αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατα και αναλύωτες αρχές. Και επειδή ηταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν και οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελέσανε το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος.

Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο εργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφωνήσει τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Αγιο Πέρτο. Που θα απλώσει ενα μολυβένιο αι αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης πάνω από την Ελλάδα, θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει ιδέες και συνειδήσεις. Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπει να ειναι αντάξιο αυτού του μακαύριου έργου. Μόνο ανθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ενα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ας ξέρει οτι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.

Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσίασαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και

τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να προσθέσει : «Την Κατάρα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της».

Οπως ειναι γνωστό το 21, όταν πλέον ο αγώνας μπήκε στη φάση της υλοποίησης, για να τον περιφρουρήσουν απ την προδοσία και τις διαρροές, επειδή ο Ορκος δεν ηταν εκατό τα εκατό αποτελεσματικό μέτρο, για την διασφάλιση της εχεμύθεις και τη συνεργασία, πήραν απόφαση να εκτελούνται αμέσος οσοι συνεργάζονταν, θα κάνανε προδοσίες ή και ηταν ύποπτοι οτι θα πρόδιδαν τα μυστικά που ήξεραν. Οσο σκληρό και αν φαίνεταισε αυτές τις περιπτώσεις επιβάλεται.

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο το πρώτο θύμα της «Φιλικής», ηταν ο Γαλάτης, τον οποίο σκότωσε ο Δημητρακόπουλος, μα εντολή του Τσακάλωφ, που ηταν αρχηγόε της «Φιλικής». Ο δευτερος που σκοτώθηκε απ τους «Φιλικούς», ηταν Καμαρινός Κυριάκος, που ενώ ηταν πιστός επειδή ηταν γνώστης ενος καθοριστικής σημασίας για την Επανάσταση γεγονός : συγκεκριμένα ηταν ο μόνος ίσως άνθρωπος που γνώριζε, έξω απ το στενό περιβάλλον την αρνητική απάντηση του Τσάρου, να στηρίξει την Επανάσταση και την άρνηση του Καποδίστρια, να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, εκπληρώντας το αίτημα του Ρήγα που τους ζητούσε: Να βάλουν ενα Αρχηγό. Και μόνο στη σκέψη οτι μπορούσε να διαρρέση αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, προκειμένου να διασφαλίσουν αυτήν καθ εαυτήν την Επανάσταση και το βασικό επιχείρημα στο όνομα του οποίου θα άρχιζε χρονικά, αποφάσισαν να τον δολοφονήσουν, γιατί για δολοφονία πρόκειται.

Οι «Φιλικοί» στην προπαγάνδα τους, εκτός όλων των άλλων επιχειρημάτων, άφηναν να νοηθεί οτι έχουν, αν οχι την έγκριση του Τσάρου, τουλάχιστο την ανοχή του. Το ίδιο και για την περίπτωση ανάληψης της αρχηγίας απ τον Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας, οχι μόνο δεν δέχθηκε τότε να αναλάβει την αρχηγία, αλλα συνέστησε οτι θα αργήσει πολύ η απελευθέρωση και χαρακτήρησε «πρόωρη» την Ιδρυση της «Φιλικής» και την έναρξη της Επανάστασης. Και αυτό γιατί ο Καποδίστριας γνώριζε τα τεκτενόμενα στην Ευρώπη. Ενώ η αντίδραση μεσουρανούσε (οπως οι ναζί στην κατοχή) μετά την ήττα των αστών στη Γαλλία η η «Φιλική» με την κήρυξη της Επανάσταση ανέλαβε και έφερε το θέμα των αστών στο προσκήνιο. Οι φιλελευθεροί ενθαρρυμένοι άρχισαν τον αγώνα ξανά.Η «Φιλική» θα έλεγε κανείς οτι έβαλε γυαλιά, στον μεγάλο διπλωμάτη, αφού δεν πέρασαν τρία χρόνια και οι Ελληνες έδειξαν πως ηταν ικανοί, υπό την ηγεσία των Φιλικών να απελευθερώσουν την Ελλάδα. Κάτι παρόμοιο έγινε και με τους «ταγούς» της κατοχής, που με διάφορα συνθήματα πρόβλεπαν το άσκοπο του αγώνα και μια σειρά αλλα παρόμοια συνθήματα.

Το κράτος, που θα διεκδηκήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλα δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την ξουσία της η αντιδραστικής Δεξιά. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν, διαστρέφουν την ιστορία τους και κυρίως αυτοί εμπορεύονται ετσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να εχουν μέλλον ελεύθερο.

Οπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζι με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους, το τίμημα της λευτεριάς ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδώθηκε τους αγγλολάτρες και τους σύγχρονους Νενέκους.

Ειναι αλήθεια, οτι απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ,υπήρχαν οι δολοφόνοι της

ιστορίας. Απ την εποχή όμως που το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο, το οποίο για τα «αντικαθεστωτικά εγκλήματα» επέβαλε, εκτός απ την εσχάτη των ποινών, και το μεταθανάτιο ανάθαμα της μνήμης του καταδικασμένου, απαγορεύοντας ακόμα και το πένθος στους οικίους του «εγκληματία», και τον ίδιο τον διέγραφε απ τα κατάστοιχα, δεν του δήμευαν όμως και τα περιουσιακά του στοιχεία, όπως συνέβαινε με τα δικά μας καθεστωτικά Δικαστήρια. Και ούτε αυταρχικά οπως συνέβει στην δική μας μεταπολεμική χώρα, να θέλει οχι μόνο να επιβάλει την δικής της παραταξιακή-ταξική «ιστορία», αλλα και να ξεχάσουμε, να ρίξουμε στο πύρ το εξώτερο την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία. Να μήν ανοίξει κανένας το στόμα του να πεί το παραμικρό για την κατοχική και μετακατοχική πορεία και ζωή τη του λαού μας. Να ξεχάσουμε το πρόσφατο παρελθόν και να δεχθούμε τον λαμπρό, νέο κόσμο που μας υπόσχονται οι πολυεθνικές: η Γουώλ Στρίτ και το Σίτυ του Λονδίνου κλπ. Να ρίξουμε στη λήθη και τη λησμονιά το κομμάτι εκείνο της ιστορίας, που αφορά τους θύτες και να μην θυμόμαστε τα θύματα.

Για δεκάδες χρόνια η αναφορά σε αυτά τα δεδομένα θεωρούνταν, μα και θεωρείται ακόμα από πολλούς αναμόχλευση των παθών. Να δεχθούμε παθητικά τη θεωρία του xatogiamma για το «τέλος της ιστορίας», λες και η ιστορία δεν ειναι η ίδια η ζωή ή να γυρίσουμε σελίδα. Ειναι τόσα τα ανομήματα της Κοτζαμπάσηκης ολιγαρχικής δεξιάς, που παρά τις παραποιήσεις, τις διαστρεβλώσεις και τις αλλοιώσεις για να τακτοποίηση «αντιστασιακά» τους δικούς της ανθρώπους, που όσο και αν προσπαθήσει. Οσα μέσα και αν χρησιμοποιήσει δεν θα το κατορθώσει. Θέλει να ξεχάσουμε την ιστορία του μεσοπολέμου, την κατοχική και την μεταπελευθερωτική ιστορία. Αυτή η επιμονή και έμμονη ιδέα της ολιγαρχικής δεξιάς, να ξεχάσουμε την ιστορία, μου θύμισε ενα κομμάτι που διάβασα κάποτε στην «Αλεξιάδα», οπου μια Βυζαντινή Πριγκίπισα-δεν θυμάμαι το όνομά της, ενώ έγραψε ενα κόμματι ιστορίας-είπε οτι «δεν θέλει καθόλου το έργο της» και αυτό γιατί αναφερόμενη σε αυτό, θα ηταν υποχρεωμένη «να αναφερθεί στον χυδαίο όχλο» και αυτό «για να μή μολύνει το σώμα της ιστορίας»! Το ίδιο έκανε και ο Οράτιος (karmina3,1,1,) με την αποστροφή: «μισώ το χυδαίο όχλο και τον κρατώ μακριά μου». Και τον Σεφέρη που για να χαρακτηρίσει την κατάσταση που επικρατούσε ειχε πεί : «...Πολλές οργιές κάτω από τη θάλασσα...».

Φαίνεται πως οταν την έγραφε η Πριγκίπισα Αλεξιάδα και ο Οράτιος την ιστορία που «μόλυνε το σώμα της ιστορίας», ή οτι ηταν μιά ρομαντική αλλοπαρμένη Πριγκίπισα ή οτι δεν ειχε ολοκληρώσει ακόμα τις ταξικές σπουδές της, ωστε να αντιληφθεί οτι την ιστορία, την πραγματική-αληθινή ιστορία την γράφει πάντα τελικά ο «όχλος» και οχι οι δουλοπρεπεις και καλοπληρωμένοι γραφιάδες. Οτι τη γράφει ο «όχλος», αυτό το ήξερε πολύ καλά ο Οράτιος, γιατί αυτός ο «όχλος» βάζει τα δομικά στοίχεια της ιστορίας: τον ιδρώτα, την πίκρα, τον πόνο και τη χαρά σε καιρό ειρήνης, το αίμα και τις πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμου στον πόλεμο. Ολοι λίγο πολύ γνωρίζουμε ή εχουμε ακούσει οχι μόνο για το πείσμα, αλλα και το άκαμτο πείσμα του γαϊδάρου και μουλαγιού. Ε! λοιπόν, ο λαός στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι, λειτουργεί και συμπεριφέρεται σαν το «γαϊδορό-μούλαρο», που ενώ σου ανήκει και τον εξουσιάζεις, δεν μπορείς όμως να του επιβάλει πάντα τη θέλησή σου και ας ειναι υποχείριό σου. Η πουτάνα που τον αποκαλούν οι Νταβατζίδες ης πολιτικής. Μπορείς π.χ να τον πάς στη βρύση, να διψάει και μάλιστα πολύ, αν δεν θέλει για δικούς λόγους, δεν μπορείς να τον ποτίσεις όσο και αν τον πιέσης. Και αν ακόμα του χώσεις στο νερό το κεφάλι, δεν θα το καταφέρεις να πετύχεις το σκοπό σου. Οταν θελήσει αυτός αν ειναι στο ύπαιθρο, δεμένος θα βρεί τρόπο να κόψει το σκοινί, να βγάλει τον πάσαλο ή θα ξεσηκώσει τον κόσμο με τις ψωνές αν ειναι στο σταύλο, γεγονός που θα σε υποχρεώσει να τον πάς οταν θέλει αυτός να πιεί το νεράκι του.

Το ίδιο θα συμβεί και οταν θελήσεις να τον υποχρεώσει να τον περάσεις απ ενα μέρος, που αυτός δεν θέλει ή το θεωρεί επικίνδυνο για τη ζωή του : πχ ενα αυλάκι, εναν ανώμαλο δρόμο, μια γέφυρα κλπ. Και στην περίπτωση αυτή αν θελήσει ο ιδιοκτήτης-αφέντης, να του επιβάλει τη θέλησή του και οταν ακόμα χρησιμοποιήσει βάρβαρα μέσα, οι συνέπειες θα ειναι εις βάρος του. Και αν κάτω από αφόρητη πίεση υποχρεωθεί να περάσει το αυλάκι, θα το περάσει-πηδήσει κατά τέτοιον τρόπο που και τη ζωή του να διασφαλίσει και το πείσμα του να ικανοποιήσει, με αποτέλεσμα όποιο και αν ειναι το φορτίο-να βρεθεί στο έδαφος. Επιβεβαίωση οτι ο λαός λειτουργεί και συμπεριφέρεται με αυτό τον τρόπο αποτελεί η αλλαγή των συστημάτων ζωής και η πτώση τόσων Αυτοκρατοριών, με αποκορύφωμα και η πτώση του «υπαρτού» το 1989, ακριβώς γιατί δεν ειχε διασφαλίσει την προοπτική που άνοιξε η Επανάσταση του 1917. Αυτην την ιστορία του «όχλου» θέλουν να ξεχάσουμε οι ηγεσίες και να αρκεστούμε στη δική τους ψευδεπίγραφη «ιστορία». Μα η ιστορία δεν γράφεται με «λευκές σελίδες», ετσι γράφεται η προπαγάνδα. Αυτό ολοι το γνωρίζουμε από οδυνηρές εμπειρίες.

Η χώρα μας απ το 21, και μετά ακολούθησε την πανάρχαια πρακτική της εξουσίας, που συνίσταται στο η dammatio memoriae, που ειναι η εσαεί καταδίκη της μνήμης του ηττημένου αντιπάλου. Πρακτική που για το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, παραμένει διαρχονικά αναλλοίωτη ως προς τους βασκούς ταξικούς στόχους απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας και ειδικά μετά την τεχνολογική επανάσταση, που αρχίζουν και οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής με τελική κυριαρχία του εμπορό-τραπεζικού κεφαλαίου.

Μετά την πτώση του «υπαρκού», πολλοί ευαγγελίζονται το τέλος της ιστορίας. Αλλοι θέλουν να γυρίσει η Ανθρωπότητα σελίδα. Και αλλοι αναρωτιούνται τί τους θέλουμε σήμερα όλους αυτούς τους ιστορικούς; Η ιστορία της ανθρωπότητας γράφτηκε: Η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ειναι θεϊκά δοσμένη, αρά αιώνια και αμετάβλητη.Το ίδιο και το κεφάλαιο και το κεφαλαιοκρατικό αντροκεντρικό σύστημα ζωής, η μονογαμική οικογένεια, εδραιωμένες ανά τον κόσμο οι θρησκείες με κυρίαρχη η Χριστιανική στον Δυτικό κόσμο. Σήμερα κανένας δεν τα αμφισβητεί πιά αυτά. Η ζωή ομως λέει, και η υπό κατάργηση για μερικούς ιστορία επιβεβαιώνει, οτι άτομα και λαοί που λησμονούν τα παθήματα του παρελθόντος τους, ειναι υποχρεωμένοι να τα ξαναζήσουν. Το ίδιο ισχύει και για τη διαχρονικότητα του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Από καταβολής ιδιοκτησάς, όπως και σήμερα και για όλες τις κοινωνίας της ιδιοκτησίας: ο πέπλος της σιωπής και της λήθης που καλύπτει τα γεγονότα, οσο αυτά γίνονται χρονικά πιό απόμακρα, ειναι φαινόμενο όπως φαίνεται και συλλογικό και δεν αφορά μόνο μεμονωμένες χώρες και άτομα.

Η ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας με αυτήν του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του ανεθεωρητικού ρεύματος των κατ επάγγελμα ιστοριογράφων Γερμανών και άλλων, την αναγραφή της ιστορίας. Προσπαθούν να την γράφουν με δυό βασικούς στόχους α) με το επιχείρημα οτι: ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκών Ναζί ευθύνονται για όλα!...Μια επιδίωξη που αποβλέπει να αξιοποιήσει τις συναισθηματικές απόψεις του γερμανικού λαού και β) Η Γερμανική ηγεσία απ ό,τι φαίνεται, έκανε τα πάντα να σβήσει, οχι μόνο απ την μνήμη του Γερμανικού λαού την περίοδο του Γ! Ράϊχ και του Ναζισμού, αλλά και απ το κέντρο του ενδιαφέροντός του. Και ενώ έκανε τα πάντα να ξεθωριάσουν πρώτα και να ξεχαστούν μετά, τα φρικτά κατά της ανθρωπότητας εγκλήματα, παράλληλα, δεν παράλειπει ομως να του θυμίζει, πώς δεν πρέπει να ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ και για τίποτε τους βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων και την κατοχή απ τα ξένα

στρατεύματα την ηττημένη χώρα τους και ειδικά απ τα Σοβιετικά. Κοινότοπη άλλωστε ειναι η διαπίστωση οτι η ασθενέστερη μνήμη χαρακτηρίζει συνήθως τους ενόχους και τους οφειλέτες.

Εκείνο που πρέπει να τονιστεί αλλα και να μας ανησυχεί ακόμα, ειναι το γεγονός οτι οι ίδιους οι Γερμανοί, δεν εχουν ακόμα παρά την παρέλευση μισού αιώνα, δόσει στη δημοσιότητα τίποτε, μα τίποτε απολύτος απ το γερμανικό ιδίως κινηματογραφικό υλικό, που να εχει σχέση με τον πόλεμο, ενώ εχουν γραφτεί και γυριστεί αρκετά συγγράμματα και κινηματογραφικές ταινίες, που αν δεν δικαιολογούν απόλυτα τη συμπεριφορά και τα εγκλήματα, προσπαθουν να περιορίσουν το μέγεθος του εγκλήματος και να απαλύνουν τις πολλαπλές συνέπειες που ειχαν υποστεί οι κατεχόμενοι λαοί.

Δυστυχώς γι αυτούς ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του ναζισμού, χαρακτηρίζε τον εθνικοσοσιαλισμό «επανάσταση του μηδενισμού» με ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο, στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο στη γή, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και κυρίως, θεωρεί οτι οι ρίζες του προβλήματος ανιχνεύενται, στην απολιτικότητα τους γερμανικού πνεύματος, καθώς και στο γεγονός οτι «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται κοντά στη βαρβαρότητα».

Βέβαια πρέπει να καλύψουν-διακαιολογίσουν τα Ναζιστικό-φασιστικά απάνθρωπα και φρικτά εγκλήματα. Ομως για να μην πλανηθεί-ξεχάσει ο γερμαικός λαός τη «Θεϊκη του αποστολή» η Γερμανική Νεο-Δεξιά με τη θεωρία περί «αυτογνωσίας του έθνους» θεωρεί οτι χρειάζεται η παράθεση των άλογων απόψεων του Χίτλερ, ώστε ο Γερμανός, που δεν έζησε τη αχαλίνωτη φρίκη, που έσπειραν στην Ευρώπη και γενικότερα στον κόσμο οι πρόγονοί τους, ετσι ώστε αντιπαραβάλοντάς την, στις άλογε απόψεις του Χίτλερ, ενώ παράλληλα θα θυμίζει οτι:«Η Αρία φυλή ειναι η ανωτέρα και ισχυροτέρα όλων...», οτι «ειναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανωτέρας ανθρωπότητας...». Οτι Υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρώπινου πολιτισμού». Οτι «Ο Αριος ειναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας. Ο ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους ειναι η φροντίδα να διατηρηθεί και προστατευθεί η καθαρότητα της Αριας φυλής, ωστε να μή μολυνθεί το εργο του Θεού». «Οι Εβραίοι ειναι λαός ληστών... υπερασπίζοντας τον ευατό μου κατά των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του Θεού». «Οι Γερμανοί ειναι το μοναδικό είδος ανθρώπων, το οποίο επέλεξε το πεπρωμένον για να φέρει εις πέρας το μεγάλον του έργο». «Οι Γερμανοί ειναι απολύτως ανώτεροι από κάθε άλλο λαό... Ειναι λαός οδηγητής και αφέντης». «Πρέπει να φέρουμε προς εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσουμε». Το «έθνος» ειναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του ιμπεριαλισμού.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, σε συνεργασία με τη Νεο-Δεξιά απευθυνόμενοι προς τον Γερμανικό λαό, προσπαθεί να τον πείσει οτι «πρέπει να ξεφορτωθεί αυτή την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλει την αντίληψη της φυλής, που δεν ειναι ακόμα φθαρμένη...κλπ κλπ». Αυτά ηταν και παραμένουν τα πιστεύω των Γερμανών Νεο-Δεξιών, τότε και τώρα και στο όνομα αυτών ακριβώς των αξιών ιδεών και απόψεων αγωνίστηκαν οι άξιοι πρόγονοι. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας Δεξιά. Αυτες όμως οι αντιλήψεις έδωσαν την αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «Θεολογικού» αντ- εβραϊκού μένους, του ρατσισμού του αντί-δημοκρατισμού του αντι-κομμουνισμού, που με τον Χίτλερισμό στη Γερμανία και η Ελλάδα με το Μεταξά επεβλήθηκαν με τη βία και τη φυσική εξόντωση των αντιπολιτευομένων Γερμανών και Ελλήνων κομμουνιστών, σοσιαλιδημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές.

Αν υπάρχουν κάποιες διαφορές ανάμεσα στον γερμανικό φασισμό και τον δικό μας μεταξικό και τον μεταπελευθερωτικό ολοκληρωτισμό αυτές συνίστανται : α) στον υπέρμετρο ζήλο που έδιξε ο δικός μας, οχι μόνο να τον αντιγράψει αλλά και να υπερθεματίσει στις μεθόδους και β) Στο γεγονός οτι ο δικό μας θεώρησε apri ori εχθρό κάθε διαφορετικά σκεπτόμενο Ελληνα και κυρίως δεν έβαλε έστω κάποια όρια-μέτρο στο οργανωμένο έγκλημα-δολοφονίες.

Ο Γερμανικός φασισμός προκειμέμου να μήν υποστεί φθορές σε άψυχο και κυρίως σε έμψυχο υλικό καθιέρωσε-εφάρμοσε ορισμένα μέτρα αντιποίνων όπως: α) Την συλλογική ευθύνη. β) την αλληλέγγυα ευθύνη γ) Την αναλογική σχέση-αξία της ζωής ενος Γερμανού στρατιώτη με την άξια του ανθρώπου μιας κατεχόμενης χώρας και δ) Για την διασφάλιση των απαραιτήτων μετακινήσεων χρησιμοποιούσε την δολοφόνο κλούβα.

Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις οχι μόνο εντέγραψαν τους κατακτητές, σε βαρβαρότητα, αλλα σε πολλά σημεία πλειοδότησαν στην εφαρμογή των αντιποίνων: Ετσι ο τρόπος εφαρμογής των αντιποίνων αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας «επί Ελλήνων Αδερφών» δεν έχει να ζηλέψει τίποτε απ τον τρόπο, την έκταση και τη λύσσα με την οποία τα εφάρμοσαν οι Ναζί στις κατεχόμενες χώρες προκειμένου να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν: Εναν προς πενήντα (50) οι Γερμανοί, το ίδιο και εμείς. Συνυπεύθυνος ο συγγενικός και ο ιδεολογικός κύκλος για τους Γερμανούς, εξαγχιστίας και τους συνοδηπόρους εμείς. Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού για το παραμικρό επισόδιο, το ίδιο και εμείς. Ομαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς. Κλούβα αυτοί κλούβα και εμείς...

Το δράμα της κλούβας, το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένειες στο Νομό μας, καθώς και η δική μας οικογένεια για πολλους μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του αδερφού μου.

Και οι μέν Γερμανοί εφάρμοζαν τα όποια αντίποινα ενάντια σε αλλούς κατακτημένους λαούς, οι μεταπελευθερωτικές ελληνικές κυβερνήσεις, ομως γιατί αντέγραψαν αυτά τα σκληρά και απάνθρωπα αυτά μέτρα και σαν αντίποινα τα εφάρμοζαν-ασκούσαν και επέβαλαν οι έλληνες στους «εχθρούς» Ελλήνες. Στους Ελληνες που έδωσαν στην ιταμή αξίωση της φασιστικής βίας, την απάντηση που τους επέβαλε, ή επι τριών και πλέον χιλιάδων ετών αγωνιστικές παραδόσεις, χαραγμένες στην ψυχή μας, αλλά και γραμμένες στην τελευταία γενιά της ιερής Γής, με το αίμα των μεγαλυτέρων ηρώων και ηρωϊσμών της ανθρώπινης ιστορίας . Που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για τη σωτηρία όλων εκείνων των Υψηλών αξιών και οραμάτων, που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό. Την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Τους Ελληνες, που οταν η φασιστική Ιταλία κάλεσε την Ελλάδα να της παραδόσει εδάφη της, να της αφαιρέσει και την ελάχιστη έστω εσώψυχη ελευθερία, που της ειχε αφήσει ο ντόπιος φασισμός και να σπιλώσουν την τιμή της, στρατεύτηκε σαν ενας Ανθρωπος, και έδωσε την πρέπουσα απάντηση στον εισβολέα.

Και οταν αργότερα οι Ούννοι κατέκτησαν την εγκαταλειμένη από τους «ηγέτες», χώρα και η πληγωμένη και διαμελισμένη Ελλάδα, ζήτησε την εισφορά σωμάτων και ψυχής απ τα παιδιά της, αυτοί πρωτοστάτησαν και οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ) και την Ενιαί Πανελλαδική Οργάνωση Νέων την θρυλική ΕΠΟΝ και με τους καθημερικούς αγώνες, δεν επέτρεψαν στους κατακτητές να ολοκληρώσουν το καταστροφικό τους έργο.

Οπως το 1821 οι Ελληνες συνθέτοντας τον δυναμισμό των ποιμενικών φυλών του, που οχι μόνο δεν υποτάχτηκαν, αλλα ηταν σε διακρή σύγκρουση με τον Τούρκο κατακτητή, με τις ιδέες του ουμανισμού, του διαφωτισμού και της αναγέννησης, του

αστικού εθνισμού και της Γαλλικής Επανάστασης, άρχισαν τον Απελευθερωτικό αγώνα. Ο ξεσηκωμός των προγόνων μας σε ένοπλο αγώνα για λευτεριά και δίκαιο, θα ασκεί πάντα μια ακαταμάχητη γοητεία στους λαούς του κόσμου. Ηταν και παραμένει ενα ΣΥΜΒΟΛΟ.

Αυτό ακριβώς το σύμβολο ηταν, που οταν μπήκαν στην Χώρα μας οι τρείς κατακτητές και είδαμε την ταπείνωση της πατρίδας μας, αλλά και την εγκατάληψη της χώρας απ αυτούς που έπρεπε να ηγηθούν του αγώνα, η γενιά μας κατάλαβε, οτι δεν μπορούσαμε να ζήσουμε ετσι. Ξεπήδησαν οργανώσεις απ τα κάτω, απ τους απλούς ανθρώπους. Μέσα σε αυτές της συνθήκες της πάλης παίζαμε τη ζωής κορώνα-γράμματα. Παρατήσαμε το παιγνίδι, τα γράμματα και τον έρωτα, πιάσαμε τα όπλα και στήσαμε παιχνίδι με το χάρο. Χορεύαμε αγκαλιά με το χάρο. Ημασταν σαν τη φλογισμένη βάτο του ευαγγελίου, πυρπολημένα δέντρα, πυρπολημένες υπάρξεις. Είχαμε όνειρα και όραμα να ελευθερώσουμε την πατρίδα, να χτίσουμε εναν καινούριο κόσμο.

Και ηταν τότε που ηρθαν οι κομμουνιστές και οι αντιφασίστες απ τις εξορίες και τις φυλακές και μας γαλούχισαν, οπως ο Ρήγας τους Ραγιάδες, με το πεύμα της ανθρωπιάς, της συνεργασίας, της αλληλεγγύης, της αδερφοσύνης, της κοινωνικής ισότητας και του αγώνα. Ολα αυτά στην παιδική μας ψυχή, που ηταν άγραφο χαρτί και αγνή ακόμα, ηρθαν και καταγράφηκαν και έγιναν συνείδηση. Μας είπαν πράγματα που μας άνοιξαν, οχι μόνο τα μάτια αλλα και τα μυαλά. Μας έδωσαν ορίζοντα ζωής, δράσης και περιεχόμενο ανθρωπιάς. Μας ειπαν ωραία πράγματα για την ειρήνη, τη συναδέρφωση, τη συμπόνοια, για απελευθέρωση της γυναίκας απ την κουζίνα και τις τόσες αλλες ταπεινώσεις της. Ολα αυτά οχι μόνο μας άρεσαν αλλα μπήκαν στην ψυχή μας και δεν τα ξεχάσαμε ποτέ.

Εκεί στα ορεινά χωριά που δρούσαμε στη διάρκεια του αγώνα, οι άνθρωποι ηταν τσομπάνηδες. Ξεκομένοι απ τον κόσμο. Πολλοι απ αυτούς μετά την κατάρευση του μετώπου, μπορούσαν να σε σκοτώσουν για να σου πάρουν το άλογο ή ενα ζευγάρι παπούτσια. Οταν οργανώθηκε το ΕΑΜ, είδαμε μια μεταμόρφωση αυτών των ανθρώπων που τρίβαμε τα μάτια. Αυτά που ειδαν και έζησαν, ηταν αυτά που ποθούσαν και δεν μπορούσαν να τα κάνουν πράξη. Μαζί με το ΕΑΜ ηρθαν τα σχολεία, τα θέατρα, τα τραγούδια, οι χορωδίες και οι εκπολιτιστικές λέσχες. Στη θέση των παλιών δικαστηρίων και τις διωρισμένες κοινοτικές αρχές, άρχισε να εκλέγονται οι κοινοτικοί άρχοντες και οι δικαστές που δίκαζαν τις τυχόν διαφορές στις πλατείες, μπροστά σε ολο τον κόσμο. Οι ΕΑΜίτες ανέβαζαν θεατρκά έργα. Ηταν οι ίδιοι ηθοποιοί, σκηνοθέτες και διευθυντές θεατρικών και μουσικών έργων. Και το πιό βασικό σταμάτησαν οι τριβές, τα μαλώματα και οι αλληλοσκοτωμοί και τα κάθε μορφής κλοπές και τα κουμάρια. Αφου τώρα πλέον όλα τα προβλήματα που τους αποσχολούσαν, τα έλυναν οι ίδιοι χωρίς την παρέμβαση τρίτων.

Και αυτοί που πάντα τους θεωρούσαμε κατσαπλιάδες κατσικοκλέτες και λήσταρχους ακόμα, ακούγοντας, βλέποντας και ζώντας πράγματα που ούτε κάν ειχαν φανταστεί απάλυνε η ψυχή τους, το χαμόγελο άνθισε στα πικραμένα τους χείλη και οι κατσαπλιάδες όπως και οι Ραγιάδες έγιναν αγωνιστές. Αυτό ηταν το μεγάλο επίτευγμα των αγωνιστών του 21 και του ΕΑΜ το 41, που έπλασε τον Νέο Ελληνα, τον σκεπτόμενο δημιουργό, τον υπεύθυνο πολίτη. Τον εθελοντή αγωνιστή. Τον άνθρωπο που θυσίαζε μόνος τη ζωή του για την πατρίδα.

Αυτές λοιπόν, τις όρθιες, τις άκαμπτες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και τα εκτελεστικά αποσπάσματα τόσο οι κατακτητές, άλλο τόσο και μεταπελευθερωτικοί κυβερνώντες στην Ελλάδα. Οταν μάλιστα συνέβαινε ο συλληφθής να εχει και κάποια προηγούμενη, εστω συνδικαλιστική ή κομμουνιστική δράση κλπ, τότε δεν γλύτωνε

και «το Θεό ακόμα να τον ειχε μπάρμπα» με μια μόνο φορά σε θάνατο. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ποινή ηταν πάντα δίς, τρίς και πεντάκις σε θάνατο. Το ίδιο έκαναν και οι Γερμανοί οταν δίκαζαν. Τους κομμουνιστές τους καταδίκαζαν ασυζητητί και χωρίς πολλές διαδικασίες σε θάνατο. Αν συνέβαινε δε ο συλληφθής να ηταν και γραμμένος στους καταλόγους που ειχε παραδόσει ο Μανιαδάκης, με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας το Νοέμβρη του 1936 στη Γκεστάπο, τότε δεν χρειαζόταν ούτε κάν τυπική δίκη. Στις εκτελέσεις για τα αντίποινα στον κατάλογο, που θα εκτελούσαν οι κομμουνιστές ειχαν πάντα την πρώτη θέση. Οπως στο Χαϊδάρι, τον Παύλο Μελά, την Καισαριανή, τη Λάρισα και τα άλλα στρατόπεδα.

Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς του πολέμου, τα πραγματικά γεγονότα και κυρίως τους πρωταγωνιστές θέλουν η Ελίτ και η Νεο-Δεξιά να ξεχάσει ο Γερμανικός λαός. Το ίδιο θέλουν να «λησμονούν » πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά υψηλότερο ποσοστό 7,2% των απωλειών στο συνολικό πλυθησμό. Αν η γερμανική Ελίτ, από κοινού με τη Νεο-Δεξιά προσπαθούν να μην θυμάται ο λαός : Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς, τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές αυτής της φρικτής γενοκτονίας προσπαθούν να αλλιώσουν. Εκείνο που πρέπει να μην ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ ειναι οι βομβαρδισμοί των Γερμανικών πόλεων απ τα συμμαχικά αεροπλάνα, την κατοχή της χώρας απ τα ξένα στρατεύματα και κυρίως τα Σοβιετικά. Με τον τρόπο αυτό προσπαθούν να κάνουν ενα συμψηφισμό, που θα τους απαλλάξει απ την ευθύνη και τη φρίκη των γενοκτονιών που προκάλεσαν. Και στην Ελλαδίτσα μας, η δική μας μεταπολεμική δοσίλογη φασιστική Δεξιά, προσπαθεί να ξεχάσουμε την ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και συνεπικορούμενη και απ την ακριβοπληρωμένη δική μας Ελίτ, εκτός απ τους συμψηφισμούς επέβαλαν σιγή τάφου και έριξαν οχι μόνο στη λήθη, αλλα στην ΠΥΡΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Οι Ταγματασφαλίτες και μή δοσίλογοι ηταν οι άνθρωποι, που μαζί με τους κατακτητές έσπερναν τον όλεθρο και την καταστροφή. Ηταν υπέυθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τη λεηλασία του εθνικού μας πλούτου, τους εμπρησμούς των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Σε αυτές τις πεθαμένες ψυχές και τις άδειες καρδιές στηρίχθηκε και συνεργάστηκε η δοσίλογη Δεξιά για να εδραιώση τη δοτή απ τον Τσιώρτσιλ εξουσία.

Η ολιγαρχία του πλούτου και ο πολιτικός της εκφραστής, ήξεραν πολύ καλά οτι οι ανθρωποί, που αυτή έστειλε να ενταχθούν στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε όποιους άλλους σχηματισμούς, να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών την Εθνική Αντίσταση, οτι μετά την ήττα «Ο μη γένοιτο» του άξονα θα ήταν υπόλογοι, προς τον ελληνικό λαό. Σαν υπόλογοι συνεπώς, δεν μπορούσαν να αρνηθούν να παίξουν αλλή μια φόρα τον όποιον ρόλο, που αυτή θα τους ανάθετε. Ενα ρόλο οχι απλώς αντίστοιχο με αυτόν που έπαιξαν αρκετά καλά τότε στο πλευρό των κατακτητών, αλλά ακόμα πιό «πατριωτικό»...

Η νίκη των συμμάχων ηταν πλέον θέμα ολίγων μηνών. Οι Βρετανοί ειχαν ήδη διαδεχθεί τους Γερμανούς σαν κατακτητές. Ο εμφύλιος πόλεμος έμπαινε σε νέα φάση. Ολά τα δεδομένα συνειγορούσαν οτι η συμμετοχή των ανθρώπων αυτών, που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και σε αυτή τη φάση του εμφυλίου πολεμου, ηταν οχι μόνο απαραίτητη, αλλα χωρίς τη δική τους συμμετοχή και κυρίως την ένοπλη συμμετοχή και βοήθεια των Βρετανών νεοκατακτητών, δεν μπορούσε να ανέβει η Δεξιά στην εξουσία και η χώρα να οδηγηθεί στον εμφύλιο πόλεμο. Οι ίδιοι δεν ειχαν κανένα, μα κανένα απολύτως λόγο να αρνηθούν. Γιατί α) Δεν θα λογοδοτούσαν για τη κατοχική τους δράση. β) Η συμμετοχή τους στα «Τάγματα Ασφαλείας», θα «καταξιωθει» σαν «εθνική προσφορά» τα όποια εγκλήματά τους και θα καταξιωθούν κοινωνικό- οικονομικά και γ) Θα ειναι αυτοί που θα ρυθμίζουν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα.Τη δουλειά την ήξεραν καλά. Δεν έμενε παρά να

τους απαλλάξουν απ τις κατοχικές ευθύνες, να τους εγγυηθούν την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και να τους διασφαλίσουν το ανεύθυνο, το ατιμώρητο και τότε...οι Αριστεροί Αντιστασιακοί θα εξαφανιστούν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου.

Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας, επικάλυψε τα αντιφασιστικά και εθνο-κοινωνικά ιδανικά της Αντίστασης και σε συνέχεια, ταύτισαν σχεδόν απόλυτα τους Αντιστασιακούς με τον εχθρό. Ακόμη περισσότερο στις ιδεολογικές αντιπαραθέσεις για τη δοσίλογη Δεξιά, οι κομμουνιστές και όλοι οι δημοκράτες Αντιστασιακοί, παρ όλο που ήξεραν οτι υπήρξαν οι πρωταγωνιστές στη αντιμετώπιση του φασισμού, ηταν οι εν δυνάμει εχθροί της. Ας ηταν οι πρωτεργάτες της Αντίστασης, τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, τότε που το έθνος μας βάδιζε και ακάνθινο δρόμο, τότε που ο πόνος και η οργή μπροστά στη θέα εκείνης της φοβερής εποχής, η ανυπότακτη συνείδηση του αντάρτη, έπαιρνε τις αιώνιες πατρογονικές διαστάσεις. Διαστάσεις που εδραιώνουν και καταξιώνουν την Ανθρώπινη υπόσταση.

Τώρα που η αγγλική επικυριαρχία της έδωσε τη δύναμη, οχι μόνο αγνοήσε τα ιδανικά και τα οράματα της Αντίστασης, αλλα προκειμένου να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με τους φορείς της, οδήγησε τη χώρα σε νέα εθνική δοκιμασία και οι ομοιδεάτες κοντυλοφόροι της αγνόησαν, το περιεχόμενό της και ό,τι δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τα καταχώνιαζαν στις σκοτεινές σελίδες απόρριψης και άγνοιας, πολύ πιό πριν και κυρίως μετά την «νική» στον εμφύλιο. Ετσι απ τη μιά ενας στείρος μεσαιωνισμός και απ την άλλη, μια πρόθυμη εθεδουλεία εις βάρος της ενότητας του περήφανου λαού, χάθηκε άλλη μια ευκαιρία.

Να γυρίσουμε λένε σελίδα! Που σημαίνει να ξεχάσουμε! Να ξεχάσουμε ομως ΤΙ; Οτι ήμαστε Ελληνες; Να ξεχάσουμε οτι ο νικητής λαός, δεν διαπραγματεύονταν, με μιά αλλη εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού» ελληνική ηγεσία. Οτι διαπραγματεύονταν με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 21 και μετά έλεγχε πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά την ηγεσία της χώρας; Οτι. Διαπραγματεύονταν με τον επικυρίαρχο αποδεκτός τώρα και απ τον Στάλην. Συνεπώς ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ηταν κλειστός από πρίν. Να ξεχάσουμε οτι οταν τα παιδιά του λαού αναχέτιζαν πολεμώντας τον εισβολέα κατώ απ τις γνωστές αντίξοες συνθήκες, τα παιδιά των...αντί για χακί φορούσαν την πλουμπιστές στηλές του φαλαγγίτη και επαργυμπούσαν να μή...Οτι με πολλές θυσίες και μεγάλο κόστος σπάσαμε την παράδοση του υποχρεωτικού μειονοτικού γάμου και πετύχαμε με τη διατήρηση τον μειονωτικό πολιτισμό το ομόγλωσσο, και την ομοψυχία; Οτι ήμαστε χωρισμένοι ιδεολογικά οσον αφορά τις αντιλήψεις για τη ζωή; Να ξεχάσουμε οτι το 21, οι αστοί έβαλαν την θεωρία και οι Ραγιάδες το αίμα και το αποτέλεσμα το καρπώθηκε η Αγία ομοούσια και αχώριστη Τριάδα (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος και ελάχιστα οι αστοί); Οτι η Αγία τριάδα, σε συνεργασία με τους Αγγλους, μας επέβαλαν την Μοναρχία; Να ξεχάσουμε την ήττα του 1897, την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, και της Θράκης το 1912; τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, την προσχώρηση της ελληνικής ολιγαρχίας μετά το 1920 στη Διεθνή του κεφαλαίου, την Μικρασιατική καταστροφή του 1922. Να ξεχάσουμε τον εθνικό διχασμό, τις τόσες και τόσες δικτατορίες, τους στρατιωτικούς νόμους, τα εκλογικά και τα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, τον « Γ! Ελληνόχριστιανικό πολιτισμό» του Μεταξά; Να ξεχάσουμε το «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών» της 21ης Απριλίου του 1967;

Να ξεχάσουμε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο, τον αλβανικό πόλεμο, τα οχυρά της Μακεδονίας, τη μάχη της Κρήτης. Να ξεχάσουμε οτι «όλαι αι κατοχικαί κυβερνήσεις ετέλουν υπο τις ευλογίες του Βασιλέως...»(Πυρομάγλου «Δούριος Υππος». Να ξεχάσουμε οτι η μεταπολεμική εποχή, υπήρξε μιά απ τις πιό δραματικές, και τις πιό

τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία της χώρας μας; Να ξεχάσουμε οτι από άκρου σε άκρου η Ελλάδα, σπάραζε με τη συμμετοχή των Αγγλων, τη συγκατάθεση, και την προτροπή των τότε κυβερνήσεων κάτω απ το βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδωτου και ανεξέλεκτου τρομοκράτη; Να ξεχάσουμε την ερήμωση της Ελλάδας. Οτι ο λαός μας καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο και οτι την περίοδο της ναζιστικής 4χρονης κατοχής, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους;

Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς που έπεσαν για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, τους νεκρούς απ την πείνα, τις κρεμάλες, τα μπλόκα και τις εκτελέσεις. Τα δεκάδες (57) σύγχρονα ολοκαυτώματα, τα στρατόπεδα, τις χιλιάδες των ομήρων στη Γερμανία; Να ξεχάσουμε οτι το ΕΑΜ συνεργάζονταν με τις συμμαχικές δυνάμεις και οτι ο ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ, απ τις 5 Ιουλίου του 1943 ειχε τεθεί υπο τις διαταγές του στρατηγείου των συμμαχικών δυνάμεων και ενεργούσε κατόπιν δικών του (ΒΕΜΑ) εντολών; Να ξεχάσουμε την Εγγλέζική επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, που υπήρξε η πιό ωμή, ξετσίπωτη και απροκάληπτη βία για την εποχή της, η πρώτη μεταπολεμική ιμπεριαλιστική επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ακόμα ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ; Να ξεχάσουμε οτι αυτοί κυβερνούσαν, ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, οτι διόριζαν και έπευαν, Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ακόμα και τους κλητήρες;

Να ξεχάσουμε οτι ίδιοι οι Αγγλοι, συγκροτούσαν τις συμμορίες και καθοδηγούσαν το παρακράτος; Οτι μας παρέδωσαν τον Μάρτη του 1947, πακέτο στους Αμερικανούς και οτι αυτοί δεν αρκέστηκαν στα «δικαιώματα» εξουσίας και επικυριαρχίας που τους μεταβίβασαν οι Αγγλοι κατά την πούληση- παράδοση, αλλα επέβαλαν και την ετεροδικεία; Να ξεχάσουμε οτι οι Αμερικάνοι, μαζί με τις παγωμένες πιστώσεις, εκτός απ τον Γκρέϊντυ και τον Πιούρι Φόϊ, το σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν, μας έφεραν τις Βόμβες Ναπάλμ, τον Τόμ Πάπα και τον Στρατηγό Βάν Φλίτ, και του παραδώσαμε τον στρατό λέγοντά του στρατηγέ: «Ιδού ο στρατό σας»,

Να ξεχάσουμε οτι όπως οι Γερμανοί δοκίμαζαν την απόδοση των Στούκας στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1935, οι Αμερικάνοι δοκίμαζαν τις Βόμβες Ναπάλμ, στη χώρα μας και οτι με τις βόμβες αυτές προκειμένου να προσδιορίσουν τη δολοφονική τους ισχύ, έκαιγαν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους και τους μαχητές του Δημοκρατικού Στραού; Να ξεχάσουμε οτι μόνο ο αμερικάνικος κυνισμός θα μπορούσε να υπαγορεύσει μια τέτοια απόφαση για τη χρήση των βομβών Ναπάλμ, που η χρήση τους αντιστοιχούσε με τα γερμανικά ολοκαυτώμα, με τη διαφορά οτι οι Γερμανοί, τα ολοκαυτώματα έπρεπε οι ίδιοι να κυκλώσουν το χωριό, να συλλάβουν τους χωριανούς, να τους βάλουν στους φούρνους ή να τους κλείσουν στα σπίτια και οι ίδιοι με τα δικά τους χέρια να ρίξουν τη βενζίνη, να ανάψουν το σπίρτο και να βάλουν την φωτιά, ενώ με τις βόμβες Ναπάλμ, το τερατούργημα αυτό το έκαναν από απόσταση; Οι Γερμανοί τα ολοκαυτώματα ηταν υποχρεωμένοι να τα βιώσουν, οι έλληνες αεροπόροι απλώς έριχναν τη βόμβα Ναπάλμ...και οι Αμερικανοί ειδικοί κατέργαφαν την έκταση της καταστροφής σε ανθρώπους και αντικείμενα;

Να ξεχάσουμε την επιχείρηση παιδομάζωμα και την ποικιλότροπη εμπορία αυτών των παιδιών μέσω των δεκάδων Αγιων Στυλιανών; Οτι μας υποχρέωσαν να στείλουμε στρατό στην Κορέα; Οτι μας φιλοξενούν έκτοτε στο ΝΑΤΟ, οτι γέμισαν την Ελλάδα με πυρηνικά όπλα, τα οποία παραμένουν ακόμα; Οτι στην παραμικρή λαϊκή κινητοποίηση για βελτίωση των όρων ζωής, ο 6ος στόλος αγκυροβολούσε στον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη; Να ξεχάσουμε τις περίφημες ταξιδιοτικές Νότες και τις κάθε είδους απειλές; Να ξεχάσουμε εκείνο το ανεπανάληπτο, οτι η Ελλάδα και η Τουρκία ειναι οι προφυλακές « το βόρειο κρηπίδωμα του Ελεύθερου κόσμου» για να «συγκρατεί» τη «Σοβιετική παλίρροια» που «απειλούσε Ανατολική Μεσόγειο και Μ

Ανατολή» και οτι όλη την οικονομική «βοήθεια», που υποτίθεται οτι μας «έδιναν» και ενα τεράστιο ποσοστό του Α.Ε.Π το δαπανούσαμε στους εξοπλισμούς, που οι ίδιοι μας υποχρέωναν να αγοράσουμε απ τους ίδιους και σε τιμές που αυτοί καθόριζαν, χωρίς καν να μας ρωτήσουν αν τα χρειαζόμαστε αυτά τα όπλα και τον τεράστιο αριθμό στρατευσίμων παιδιών για να φυλάμε τις πιό πάνω «Θερμοπύλες»;

Να ξεχάσουμε το παιδομάζωμα της Φρειδετρίκης κ ΣΙΑ και οτι η βασίλισσα Φρειδερίκη, πίεζε και Στρατηγό Μάρσαλ να αρχίσουμε απ την Ελλάδα τον Γ! Παγκόσμιο πόλεμο; Να ξεχάσουμε αυτούς που για να ξεκοκκαλίσουν με την ησυχία τους το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» και τις παγωμένες πιστώσεις κρατούσαν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τα στρατόπεδα και τις φυλακές φίσκα; Να ξεχάσουμε οτι άφησαν ξέφραγο αμπέλι την Ελλάδα, ασύδωτους και ανενόχλητους τους νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους, να ασχημονούν και να σκυλεύουν αυτόν τον περήφανο λαό, να εκπορνεύουν την πολιτική και τη Νεολαία; Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Γές Μάν, που επέτρεψαν στους Νεοκατακτητές να μετέτρεψουν την Ελλάδα «σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα», που τους πέταξε στα μούτρα ο Αμερικανός Αρμουρ, οταν στις εκλογές το 1958, η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) έγινε αξιωματική αντιπολίστευση και ζήτησαν νέα οικονομική «βοήθεια» για να ασκήσουν «κοινωνική» πολιτική προκειμένου να περιορίσουν την ιλιγγιώδη ανάπτυξη της Αριστερας; Να ξεχάσουμε την ετεροδικία, Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε οτι οι ακροδεξιοί βουλευτές της ΕΡΕ, δεν άφηναν τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της ΕΔΑ, Ηλία Ηλιού να αναναπτύξει τις θέσεις-προτάσεις της ΕΔΑ και οταν διαμαρτυρήθηκε για τη ανάγωγη συμπεριφορά τους όλοι μαζί του είπαν : «Αν δεν σας αρέσει να φύγετε στο βουνό» !!!

Να ξεχάσουμε πως Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, και όλη η ανώτατη ιδεολογική μηχανή, χθεσινοί ακόμα αιώνιοι πάπουν προς πάππουν «ειδικόι προστάτες και ταυτόχρονα γδάρτες του λαού, όλοι μαζί έγιναν λαγοί»; Οτι οταν κυβερνούσαν ειχαν διαμορφώσει ενα κρατικό μηχανισμό, κομμένο και ραμμένο στα φασιστικά πρώτυπα, την αξιοπιστιά του οποίου δεν αμφισβήτησαν οι Ναζί. Ενα μηχανισμό τον οποίο χρησιμοποίησαν αυθανδρό οι ναζί, χωρίς αλλαγές εστω στις θέσεις κλειδιά, ακόμα και αυτού του Αγγ Εβερτ Αρχηγό; Οτι φεύγοντας άφησαν πίσω στην εδώ φάλαγγα τρείς εντολές α) Να παραδωσουν του εξόριστους και φυλακισμένους κομμουνιστές στους Γερμανούς, β) Να συνεργαστούν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές και γ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση να την πολεμήσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές; Να ξεχάσουμε οτι φεύγοντας πήραν μαζί τους τα αποθέματα χρυσού της χώρας, και ό,τι αλλο πολύτιμο και ακριβό υπήρχε, ετσι ώστε με άνεση και σε συνεργασία με τον εκπρόσωπο της Διεθνούς του κεφαλαίου Σέρ Τσιώρτσιλ, ετοίμασαν και στις πιό μικρές ακόμα λεπτομέρειες το «εθνοσωτήριο έργο» του εμφυλίου πολέμου;

Να ξεχάσουμε τον διπλό ρόλο χρήσης των ταγμάτων ασφαλείας και ολων των άλλων εθνοϊσμών, που από κοινού οΤσιώρτσιλ με τον Χίτλερ, τα οποία χρυσοπλήρωναν και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο; Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τα Νέα ολοκαυτώματα του λαού μας για λευτεριά και δίκιο; Να ξεχάσουμε τον εμφύλιο και την εικοσαετή ισχύς των εκτάκτων μέτρων; Τη Βιομηχανία των εκτάτων στρατοδικείων, που καταδίκαζε και χωρίς ενδείξεις ακόμα, στέλνοντας και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστηκά αποσπάσματα; Να ξεχάσουμε τον ΙΔΕΑ, τον ΕΕΝΑ και την ΚΥΠ, που καθοδηγούσαν την ιδιαίτερη υπηρεσία στο Γ. ΕΣ με την επωνυμία «επαγρύπνησις» και εκείνο το τρομερό στην όψη και εγκληματικό στην πράξη παρακράτος; Να ξεχάσουμε οτι για ογδόντα και πλέον χρόνια ειχε ποινικοποιηθεί η ζωή μας; Πως να ξεχάσουμε τον ασφαλίτη με τα πολιτικά που ηταν η σκιά μας, η τον περιπτερά της

γειτονιάς και τον θυρορό της πολικατοικίας, που με δική τους άδεια μόνο μπορούσαν οι ένοικοι να εχουν θυρορό, που τους υποχρέωναν να καταγράφουν τις κινήσεις μας «και μεταβιβάζανε αρμοδίως» στην Ασφάλεια, τις εφημερίδες, τα περιοδικά ακόμα και τη μάρκα των τσιγάρων που αγοράζαμε;

Να ξεχάσουμε τη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα υγρά και ανήλια κελιά των φυλακών, τους ξερούς βράχους της εξορίας ; Να ξεχάσουμε τη δολοφονία του Πόλκ, απ του ίδιους τους Αμερικάνους, του Ζεύγου ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ για να φοτριστεί η εμφύλια σύγκρουση; Να ξεχάσουμε το «Σχέδιο Περικλής» του Στρατηγού Καρδαμάκη, ή το σύνθημα του Κ Καραμανλή στις εκλογές του 1956: «Κάθε ψήφος μή δεδομένη υπέρ ημών, δίνεται υπέρ του Κομμουνισμού» και το 1961, που έλεγε «όποιος δεν με ψηφίσει καλύτερα αυτές τις μέρες να μήν βγεί απ το σπίτι».Τη δολοφονία του Βουλευτή της ΕΔΑ, Γρ Λαμπράκη και του Σωτήρη Πέτρουλα. Δολοφονίες που ηταν ο προπομπός της χούντα του Απρίλη του 1967 του Γεώργο Τσαρουχά, και του Μανδυλαρά για να εκτιμηθεί η αντίδραση του λαού;

Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Χίτες, μίτες και βενίτες, τα ΤΕΑ, τα ΜΕΑ και τα ΣΕΑ, που ηταν συνέχεια του παρακράτους.Τους κάθε είδους μανιακούς και άπληστους χαφιέδες, που αποτελούσαν τη σκιά του κάθε Αριστερού και δημοκρατικού πολίτη. Τον όποιο πολίτη που δεν τους άρεζε η φάτσα για να τον τρομοκρατήσουν τον χαρακτήριζαν συνοδηπόρο και που απ το 1950 ακόμα πρώτος και καλύτερος ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου, έλεγε οτι :«Εάν το Κομμουνιστικόν κόμμα ειναι η Πέμπτη φάλαγξ του πανσλαυβισμού, ομως οι συνοδηπόροι αποτελούν την Πέμπτη φάλαγγα του κομμουνισμού»; Να ξεχάσουμε την αμοιβώμενη «εθνικοφροσύνη», την κατά βούληση φακέλλωμα και τα περιβόητα ποιστοποιητικά«κοινωννικών φρονημάτων» ; Να ξεχάσουμε την προσπάθεια να συρρικνώσουν το ελληνικό έθνος στο μέγεθος της εθνικοφρασύνης; Να ξεχάσουμε την επιβεβλημένη με τη λευκή τρομοκρατία άποψη, οτι η εθνικοφροσύνη ειναι αυτή που έσωσε το έθνος απ την καταστροφή, οτι ειναι αυτή που δημιούργησε την μεταπολεμική Ελλάδα, και οτι υπήρξε αυτός ο εθνικόρφανας πάντοτε ο μοναδικός δημιουργός και θεματοφύλακας του του ελληνικού και ανθρώπινου πολιτισμού; Να ξεχάσουμε το καθεστώς της ντροπής, όπου το απλό Ανθρώπινο δικαίωμα και στην εργασία ακόμα ειχε-και εξακολουθεί ιδιόμορφα ακόμα να ισχύει-γίνει ρουσφέτι, πολιτική και ιδεολογική πελατεία; Τους κοινωνικούς, πολιτικούς και οικονομικούς καταναγκασμούς και την εξαγορά συνειδήσεων; Τις διαπλοκές, τις συναλλαξές και την εκτεταμένη διαφθορά;

Απ τη εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, προκειμένου να επιβληθεί, δημιούργησε εκείνους τους θεσμούς και τις δομές, που επέτρεψε στο σύστημα αυτό με την πάροδο του χρόνου να οικιοποιηθεί τον φυσικό και κοινωνικά παραγώμενο πλούτο. Να δεσμεύσει για λογαριασμό των πρώτων ιδιοκτητών το σύνολο των φυσικών αγαθών που υπάρχουν στην επιφάνεια, τα σπλάχνα και την ατμόσφαιρα στον πλανήτη γή, αυθερεσία «δικαίωμα» που μας τη θυμίζει καθημερινά η Εκκλησία με το στίχο : « σε αέρα, Γή και θάλασσα και τα εν αυτής» οτι ανήκουν στο «θεό ιδιοκτήτη».Το αποτέλεσμα αυτής της δέσμευσης ηταν να χωρήσει η κοινωνία των Ανθρώπων, σε ιδιοκτήτες και αντιδιοκτήτες και σε μιά επόμενη πιό αναπτυγμένη φάση σε κεφαλαιούχους και προλετάριους. Βέβαια, και στη πρώτη ο ανιδιοκτήτης ηταν έρμαιο στη διάθεση του ιδιοκτήτη, έπειδή όμως ο έλεγχος επί των φυσικών αγαθών δεν ηταν τόσο άμεσος, υπήρχε κάποιος χώρος να κουρνιάσει τη δυστυχία του, και να διατηρήσει κάποια ψίγματα ανθρωπιάς, αξιοπρέπειας και ελευθερίας, ενώ στο κεφαλαιοκρατικό, ό έλεγχος οχι μόνο των

φυσικών αγαθών ειναι άμεσος και ασφυκτικός, αλλα στη φάση αυτή επεκτάθηκε και στην προσωπική ζωή του ανιδιοκτήτη.

Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους προγόνους και την προαιώνια ιστορία του λαού και το γεγονός, οτι η Εκκλησία και ειδικά η Ιερά Σύνοδο, με εξαίρεση ελαχίστων κυρίως απ τον κατώτερο κλήρο στα δεκά εννέα(19) και πλέον χρόνια που έκανα στις φυλακές και την εξορία μαζί με πολλές χιλιάδες άλλους συγκρατουμένους μου ανακηρύσσοντάς μας apri orri αντίχριστους μας «εγκατέληψε στα στιβαρά χέρια» των βαρβάρων, χωρίς να νοιώσει την ανάγκη να πεί έστω και ενα λόγο παρηγοριάς για το δράμα που ζούσαμε ενα μεγάλο κομμάτι του «ποιμνίου»της, μα ούτε και τις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω και σήκωναν καθημερινά το σταυρό του μαρυρίο. Που ζούσαν και αυτές το δικό τους καθημερινό Γολγοθά, δεν θέλησε να σκεφτεί. Και ενώ εμας, μας άφησε στα χέρια των βαρβάρων και τις οικογενείες στο έλεος του θεού. Οτι συμμετείχε ολόψυχα στα ιδεολογικά από ραδιοφώνου αντικομμουνιστικά κηρύγματα, στα γραφεία «εθνικής επαναπροσαρμογής» για την απόσπαση της δήλωσης μετανοίας, λέγοντας οτι ειναι ο μόνος τρόπος-μέσω να επανέλθουμε στους κόλπους της κοινωνίας και της Εκκλησίας, που μας περιμένει «αναβαπτισμένους με ανοικτάς αγκάλας» ειναι η μετάνοια. Εκείνοι απ τους κρατουμένους που ειχαν απτή την παρουσία της Εκκλησίας, ηταν οι καταδικασμένοι σε θάνατο στη διάρκεια της απομόνωσης και ειδικά το πρωί μερικές ώρες για εξομολόγηση και τη θεία μετάληψη, πριν απ την εκτέλεσής τους με κύριο στόχο τη απόσπαση της δήλωση.

Πριν απ την εκτέλεση όμως προηγείται η απομόνωση-θάνατος. Η βαρειά απομόνωση ειναι μια εξοντωτική μέθοδος, που μονάχα κάποια διαστραμμένη σκέψη μπορούσε να φανταστεί. Κανένας κανονισμός απ την εποχή που καταργηθήκανε τα κάτεργα με τις αλυσίδες, δεν προβλέπει ενα τέτοιο μαρτύριο. Σε Ανθρώπους που οι ώρες της ζωή τους ειναι μετρημένες στα δάκτυλα οι «αρμόδιοι» την θεωρούν την απομόνωση απαραίτητη ξεκινώντας απ την σκέψη οτι η απομόνωση στο κελί γενικά και του μελλοθανάτου στο μπουντρούμι-πειθαρχείο ειδικά συμβάλει στη διάλυση του «Εγώ». Θα έλεγε κανείς οτι ήθελαν να οδηγήσουν τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους στον μιθριδατισμό. Πράγματι η αποπνυχτική ατμόσφαιρα του κελιού σε ναρκώνει και του πειθαρχείου σε σκοτώνει. Η ζέστη σμπαραλιάζει και αποσυνθέτει τον ανθρώπινο οργανισμό. Σου κόβει κάθε διάθεση για όνειρα. Μικραίνει τη σκέψη και τεντώνει τα νεύρα, σε αποσυνθέτει. Προκαλεί μια σωματική, διανοητική και ψυχική κόπωση. Σε καθιστά ανίκανο να αντιδράσεις, να δράσεις και να σκεφτείς ακόμα. Ο αέρας στο κελί μυρίζει μούχλα, καίει τα ρουθούνια και κλείνει το λαιμό. Και οταν βραδιάζει, η κουφώβραση της υγρής νύχτας κάνει να τρίζουν τα πνευμόνια και η αναπνοή πήζει το αίμα. Νοιώθεις πάντα ενας σιδερένιος γάντζος να σου τραβάει τα σπλάχνα.

Για τη λειτουργία των φυλακών υπάρχει ενας σωφρονιστικός κανονισμός. Η λέξη σωφρονισμός σημαίνει προσπάθεια-βοήθεια και συμπαράσταση απ την πλευρά της πολιτείας-υπηρεσίας να διατηρηθεί σε καλή σωματική και πνευματική υγεία ο κρατούμενος, ετσι ώστε με τη λήξη της ποινής να επανέλθει στους κόλπους της κοινωνίας, ικανός να επανενταχθεί και στην παραγωγή. Βέβαια ενας σωφρονιστικός κανονισμός περιέχει και τους όρους διαβίωσης του κρατουμένου ή παραβίαση των οποίων συνεπάγεται κάποια τιμωρία.

Για τους ιδεολογικούς της αντιπάλους, η εξουσία απ το σωφρονιστικό κανονισμό εφάρμοζε μόνο και μάλιστα πολύ αυστηρά το σκέλος της τιμωρίας. Καθε μέρα για το παραμικρό οι τιμωρίες η μιά διαδέχονταν την αλλη. Τα πειθαρχεία γεμίζαν με το παραμικρό. Ενα στραβοκοίταγμα ηταν αρκετό να βρεθεί ο κρατούμενος στο πειθαρχείο. Επειτα ηταν και η λάμνια πείνα, αυτή η απολέμητη και μόνιμη για τους

κρατουμένους αρρώστεια, που ροκανίζει αργά αλλα σταθερά τα σωθικά. Η πείνα που εξαντλεί τον οργανισμό και του υπονομεύει, εκτός απ την υγεία και τη θέληση. Ολα στη φυλακή για τον πολιτικό κρατούμενο, ειναι μελετημένα και αποβλέπουν σε ενα συγκεκριμένο στόχο : την υποταγή και την εξόντωση βιολογικά μέσω του χρόνου και της πείνας και ηθικά μέσω του ψυχολογικού πολέμου και της δήλωσης μετανοίας.

Η μια μονότονη μέρα διαδέχονταν την αλλη εξ ίσου μονότονη και απαράλλακτη. Αύριο θα γίνου τα ίδια πράγματα αν δεν γίνουν χειρότερα. Θα ξαναζήσουμε τις ίδιες και όμοιες στιγμές. Στο ίδιο μέρος και τις ίδιες ώρες. Τα αργά και συρτά βήματα του φύλακα στα σκαλιά, τα βήματα στο διάδρομο. τον συχνό έλεγχο του σύρτη και τις κλειδαριάς.Το πλησίασμα στην πότρα του κελιού και την αναζήτηση του κλειδιού απ την αρμαδία των κλειδιών. Ο κρότος της αργής στροφής του κλειδιού στην κλειδαρότρυπα και το τράβηγμα του σύρτη. Η σωματική έρευνα για την έξοδο. Ο ενας μήνας περνά και φέρνει τον αλλο ίδιο και απαράλακτος. Η μέρα τη μέρα και ο χρόνος το χρόνο τον χρόνο και η ζωή ακολουθεί τα χθεσινά, τα γνωστά, βαρετά και παράλογα, χωρίς πόρτα στο όνειρο και ορίζοντα στη ζωή. Πάντα τα ίδια και τα ίδια. Καμιά διαφορά. Καμιά αλλαγή. Πουθενά φώς...Καμιά χαραμάδα...

Απόδειξη οτι όλα τα μέτρα : βασανισμοί, πειθαρχικές τιμωρίες χωρίς λόγο, στερήσεις όλων των ειδών που έπαιρναν σε βάρος των πολιτικών κρατουμένων ηταν μελετημένα και ειχαν ενα συγκεκριμένο στόχο : την φυσική και ηθική του εξόντωση. Ποιός να ηταν άραγε ο στόχος με το κουβάλημα της πέτρας από χιλιόμετρα μακρυά και το πέταγμα της πέτρας στη θάλασσα, αν οχι η φυσική και ψυχολογική εξόντωση ή μήπως η απόφαση για το χτίσιμο των φυλακών στη Γυάρο, δεν πάρθηκε με το ίδιο σκεπτικό; Το κουβάλημα της πέτρας και το χτίσιμο της φυλακής κάτω απ τις συνθήκες που ζούσαμε και την απάνθρωπη συμπεριφορά θα μας στοίχιζε. Δεν θα μας στοίχιζε ομως τόσο αν το κουβάλημα της πέτρας και η κατασκευή του έργου, δεν ηταν το χτίσιμο της φυλακής, αλλα η ανοικοδόμηση κάποιο αλλου έργου, που να εχει κόποια εστω κοινωνικό-οικονομική μελλοντική προοπτική.

Το Επταπύργειο, η Κέρκυρα, η Κεφαλονιά, η Αίγινα και όλες οι φυλακές ειχαν μετατραπεί σε απέραντα σφαγεία. Σφαγεία, που οι προμηθευτές-στρατοδικεία ανανέωναν αδιάκοπα τη λειτουργία τους. Επρεπε καθεμέρα να ξαναμάθουμε να ζούμε στα καινούρια δεδομένα που αυτή θα μας επιφύλασε. Οι ποιό νέοι βοηθούσαμε τους υπερήλικους και τη γενική καθαριότητα, το πλύσιμο των ρούχων τους κλπ. Η δουλιά ηταν εξουθενωτική, αλλα το καθετί άξιζε περισσότερο απ την απραξία.

Κι όμως, ακόμα και σε τούτο τον κόσμο της φρίκης και του θανάτου, η ζωή διατηρούσε τα δικαιωματά της με τις πιό ενστικτώδεις μορφές της: Την ανάσα, την αίσθηση και τη θέληση. Η ελπίδα τρεμόπαιζε μέσα στον καθένα, σαν τη φλογίτσα στον άνεμο. Μια μόνο σκέψη εξουσίαζε το μυαλό μας : Να σταματήσουν οι εκτελέσεις και οι επιζώντες κάποια μέρα, να σφύξουν στη αγκαλιά τους τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Κοντά σε αυτούς, θα μπορέσουμε να ξεχάσουμε τη γεύση του θανάτου. Του θανάτου, που για αυτούς που ειχαν διαφορετική άποψη για μερικά πράγματα, άρχισε απ τις 4/8/1936 και σταμάτησε τον Ιούλιο του 1974.

Το πώς μπορέσαμε και επιζήσαμε απ αυτήν την αποκάλυψη ειναι ενα θέμα...οσοι ελπίζαμε πέρα από κάθε ελπίδα. Φοβερό, αλλα ετσι ειναι. Τα μάτια των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης γενικά, και των συλληφθέντων ειδικά, μέχρις ότου καταγράψουν την ύπαρξή μας σε κάποιο βιβλίο... να φτάσει στη φυλακή, γιατί πολλοί δεν έφταναν ποτέ στην Ασφάλεια... ή από την Ασφάλεια στον ανακριτή... Αλλα και μέσα στη φυλακή είδαν και έζησαν πολύ φρίκη, πολύ θάνατο και κυνισμό...Πολλά και ποικίλα πειράματα εχουν γίνει προκειμένου να διαπιστωθούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και κυρίως τη θέληση του Ανθρώπου να ζήσει.

Πειράματα εχουν γίνει πολλά και με πολλές μεθόδους, ανάλογα με το αντικείμενο και με την κατάσταση που ήθελαν να μετρήσουν την επιδρασή της. Οπως οι χημικοί-μηχανικοί ερευνούν και μελετούν πόση αντίσταση-αντοχή παρουσιάζουν στις καταπονήσεις τα μέταλλα και τα διάφορα αλλα δομικά υλικά στις διάφορες κατασκευές κλπ. Ετσι οπως οι χημικοί-μηχανικοί στο εργαστήριο τους δοκιμάζουν τα μέταλλα, οι δικοί μας ερευνητές, αντί για τα μέταλλα μελετούσαν το ανθρώπινο σώμα και τις διανοητικές αντιδράσεις. Οπως στα επιστημονικά εργαστήρια, τα δείγματα δοκιμάζονται στη θερμοκρασία, τη ψύξη στην πίεση, στην κρούση, την έλξη, την υγρασία, στα καυστικά οξέα και όποια αλλη δοκιμασία απαιτεί η μελέτη. Το ιδιο οι δικοί μας ερευνητές μετρούσαν την αντοχής και τις αντιδράσεις του ανθρώπινου σώματος, τις πνευματικές, τις ψυχικές και τις συναισθηματικές του αντιδράσεις. Μετρούσαν τα όρια οχι μόνο την αντοχή της ζωής αλλα και της θέλησης και κυρίως αυτήν.

Πειραματόζωα ηταν το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων. Τα ειδικά πειράματα ομως, γίνονταν με τους τιμωρημένους στα πειθαρχία και κατά κύριο λόγο με τους μελλοθανάτους, που τους έκλειναν πολλές μέρες πριν απ την εκτέλεση. Ενα απ τα διαβρωτικά οξέα ηταν η απομόνωση, η σιωπή και η αδιαφορία στην αρχή. Εφαρμόζεται ή μόνη της ή μαζί με άλλες «μηχανικές καταπονήσεις»: κρούσης (ξύλο) αφόρητη πίεση (για δήλωση), δυσμενείς συνθήκες πάντα όρθιος (στη συκιά κρεμασμένος η στο λαμαρινένιο πειθαρχείο στη Γυούρα), με πείνα και δίψα, με ύπνο ή χωρίς ύπνο (χτυπούσαν το αντίσκηνο, τη λαμαρίνα και την πόρτα του πειθαρχείου στις φυλακές). Εφαρμόζεται και η παραλλαγή με απομόνωση, γιατί καθώς λένε, τίποτε δεν ειναι πιό δυσβάστακτο απ τον έναστρο ουρανό και το ταβάνι του κελιού ή του πειθαρχείου στις φυλακές.

Στο ομαδικό πείραμα το φαγητό ειναι ανάλογο με τη δοκιμασία (το ψωμί εκατόν δέκα δράμια μείον τη φύρα και ...νερό χλιαρό το πρωί, φακές ή κουκιά, που το κάθε ενα εχει από τρία εως δέκα μαμούδια, πατάτες, χόρτα και παστή σαρδέλλα το βράδυ ή μερικές ελιές και το νερό υφάρμυρο). Στα μεμονωμένα ανάλογα με το είδος του πειράματος. Μετά από μερικές μέρες μειώνουν ή κόβανε το φαγητό, και αργότερα το νερό όπως πρόβλεπε το πείραμα-τιμωρία. Η κατάσταση του κρατουμένου γίνεται δύσκολη. Ατονεί αποσυνδέεται, παύει να σαλεύει. Παρακόλουθούν να μην πεθάνει. Κάποια στιγμή τον θεωρούν πεθαμένο. Διαπιστώνανε ομως οτι παίρνει κάποια μικρή αναπνοή. Το φαγητό ξαναρχίζει. Ειναι ομως ανάλογο με τη δοκιμασία. Αφήνεται τη νύχτα, αθόρυβα, οταν το δείγμα βρίσκεται σε ύπνο βαθύ ή σε λύθαργο. Το αφήνουν και φεύγουν. Δεν το ενοχλούν, τον αφήνουν να σκεφθεί πιό θα ειναι το τέλος. Οι ερευνητές παρακολουθούν συνεχώς, αλλα από μακριά για να μήν επιρεάσουν το δείγμα με την παρουσία τους. Κοιτούν το πειραματόζωο σιωπηλά χωρίς να κάνουν θόρυβο απ το ανοικτό φιλιστρίνι του κελιού. «Ζεί ακόμα...» και στα αργοσάλευτα μάτια τους γυαλίζει κάτι σαν θαυμασμός. Ενα δέος απροσδιόριστό, ενα δέος ακατανόητο!

Οταν έρθει το πλήρωμα του χρόνο ενας φύλακας, με πολιτικά που δεν ανήκει στη δύναμη της φυλακής που γίνεται το πείραμα, προσπαθεί να ανοίξει ενα διάλογο ανάμεσα στο όργανο και το δείγμα : -«Πώς τα πάς, φιλαράκο»; -Καμιά απάντηση. -«Σε ρώτησα πώς τα πάς», ξαναρώτησε το όργανο. -«Τί σε νοιάζει;» -«Θα επιμένεις ακόμα; Νομίζεις δηλ οτι μπορείς να...» -Αφού επιμέτε και εσείς...» -«Εμείς δεν κουραζόμαστε απλώς σε βλέπουμε ενώ εσύ». «Σ αρέσει η απομόνωση και τα βασανιστήρια...» -«Ναί πολύ ωραία,». -«Με κοροϊδεύεις;» - «Καθόλου ή οσο και εσύ.» -«Θα υπογράψεις τη δήλωση που ειναι δίπλα σου;» -«Αυτό δεν το συζητήσουμε άλλοτε;.» -« Πότε άλλοτε; δεν θα αντέξεις.» -«Αυτό ειναι δικό μου

ζήτημα...» -«Θα σου κάνουν και άλλα» -«Τί άλλα;» Το όργανο δεν ήξερε τι άλλα θα του κάνουν και έφυγε.

Την επόμενη μέρα μας είπε οτι πήγε κάποιος άλλος και η πρώτη ερώτηση ηταν: -«Τι νέα; Πόσο θα κρατήσει το πείσμα σου; » -«Δεν τα είπατε με τον άλλο που...» Καθόλου. -Εμένα οταν με φέρανε εδώ δεν ηταν κανένας...» -Καλά ομως θα ήταν να συντομεύουμε, να ησυχάσεις και εσύ...» -«Βιάζεσαι;» -« Ελα τώρα... Θαρείς πως θα νικήσεις το σύστημα;» «Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ ...εσείς με βάλατε εδώ...» -« Δεν σου φαίνεται λίγο δύσκολο, ε;...» -«Πές μου τί άλλο θα μου κάνουν ;» -«κανείς δεν ξέρει ακόμα. -Θα εξαρτηθεί από εσένα. Αν δεν εισουν πεισματάρης, θα ειχες ξεμπλέξει...» και πολλά άλλα παρόμοια...

Υστερα από πολλές μέρες τον επισκέφθηκε ενας απ τους πολλούς ειδικούς που παρακολουθούσαν τα πειράματα, στις διάφορες φυλακές. Τον ρωτησε με ενδιαφέρον διάφορα πράγματα: «Πως αισθάνεται, τί νοιώθει, που και πόσο πονάει, αν σκέφτηκε σ όλη την έκταση το πρόβλημα κλπ». Το δείγμα απάντησε χωρίς θυμό, ήρεμα και με κάποια δυσκολία. -«Ειμαι αρκετά καλά...Δεν παραπονέθηκα...Δεν χρειάζομαι τίποτε...Το πρόβλημα το εχω προπολλού λυμένο».

«Μα είσαι-ειναι καταπληκτικό! Σε θαυμάζω!» έλεγε κάθε τόσο ο ειδικός. -«Η αρμοδιότητά μου εδώ ειναι εντελώς καθαρά υπηρεσιακή. Δεν εχω καμιά σχέση με τη σωφρονιστική διαδικασία και με ό,τι γίνεται. Λυπάμαι...» -« Δήλωση δεν κάνω, θα μου πείτε τι άλλο ζητάτε;» -«Η θέση σου θα ηταν απελπιστική, αν δεν συνέβαινε αλλο ενα περιστατικό. Τα όργανα εφάρμοσαν την ίδια διασικασία σ έναν αλλον, αλλα αυτός ο ατυχής τους έμενε στα χέρια... Υπέκυψε, χωρίς να τους δώσει τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν την έγκριση...» -«Υπάρχει δηλ ενα έλλειμα ...και ενα...ενας συμψηφισμός. Μια μετακίνηση...Μόνο ετσι θα τελειώσει το...Σκέψου το και θα τα ξαναπούμε...» -«Δεν εχω να σκεφθώ τίποτε ειπε αμέσως το δείγμα». -«Σκέψου το καλύτερα...» -«Δεν χρειάζεται. Το σκέφθηκα», απάντησε ξερά το δείγμα...

Στην ίδια φυλακή που γινόταν το πείραμα ηταν καταδικασμένος σε θάνατο και ο Πατέρα του παιδιού, πάνω στο οποίο γινόταν το πείραμα. Ο ειδικός μετά τη συζήτηση με το δείγμα, ζήτησε να μιλήσει και με τον πατέρα του δείγματος : «Θελησε να μάθει αν το παιδί αυτό ηταν ατίθασο απ τα μικρά του χρόνια και γιατί πιστεύει σε αυτά τα πράγματα που τελικά αν δεν κάνει δήλωση, θα τον οδηγήσουν στο απόσπασμα και ζήτησε απ την διεύθυνση να επιτρέψει στον πατέρα να επισκεφθεί μαζί του το δείγμα.

Ο πατέρας οταν συναντήθηκαν θέλοντας να ανταλλάξει τη ζωή του παιδιού με τη δική του μόλις τον είδε είπε-« Παιδί μου, πρέπει να ζήσεις. Σε πήρα στο λαιμό μου, εξαιτίας μου μπλέχτηκες. Δεν πρέπει να πεθάνεις, πρέπει να βγείς ζωντανός απ αυτήν την κόλαση. Ο αλληλοσπαραγμός κάποτε θα τελειώσει, ο χρόνος θα κλείσει τις πληγές και στα σφιγμένα χείλη των ανθρώπων θα ξαναγυρίσει το χαμόγελο». Και το δείγμα μπροστά στον έκπληκτο ειδικό ακούει να λέει στον πατέρα του: Πατέρα, του λέει με ήσυχη και οσο πιο ήρεμη και γλυκιά γίνεται φωνή. «Ο πόνος σε κάνει να ξεχνάς τα οσα με δίδαξες παιδί. Θελω να γίνεις αξιότερός μου κάποτε, να εχεις το κούτελο ψηλά και να μήν ανταλλάξεις την ντροπή ούτε με τη ζωή σου. Δεν με εχεις λοιπόν, άξιο να κρατήσω εναν όρκο που έδωσα σε σένα και την πατρίδα σαν ΕΛΑΣίτης;». Και γυρνώντας προς τον ειδικό ο Πατέρας του παιδιού είπε: «Εμένα, βάλτε, εμένα στη θέση...και αφήστε το παιδί μου». Και το δείγμα : «Υπομονή Πατέρα σε αγαπώ πολύ» και ο Πατέρας: «στην ευχή παιδί μου». Φιλάει αμέτρητες φορές το παιδί του, ενώ οι φύλακες τον τραβάνε για να τον κλείσουν και αυτόν στο πειθαρχείο. Ο γέροντας προσπαθεί να πεί κάτι, τον πνίγουν ομως οι λυγμοί...

Μπροστά σε αυτό το μεγαλείο-δράμα με χαμένη την αίσθηση του χώρου και χρόνου και με βέβαιαη την αποτυχία του πειράματος, ο ειδικός ερευνητής έφυγε

απαγοητευμένος. Ο Πατέρα και ο γιός εκτελέστηκαν στις φυλακές της Κέρκυρας. Σεβόμενος την μνήμη και τη θέλησή τους δεν θα κάνω αναφορά στο ονομά τους...

Αλήθεια, πόσο άραγε αντέχει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου; Η αναμονή και η αβεβαιότητα για το τί θα σου συμβεί σε λίγο, αύριο. Αυτό το ανθρωποκτόνο εργαλείο της αβεβαιότητας, η εξουσία το χρησιμοποιούσε οχι μόνο οταν έκανε τις ανακρίσεις και οταν καταδίκαζε, αλλά και να εκδικηθεί στη συνέχεια τους ανθρώπους που ειχε ήδη καταδικάσει. Ηθέλε να σπάσει το ηθικό, να σμπαραλιάσει το νευρικό σύστημα να καταστρέψει τη συνοχή. Χωρίς να εισαι σε απόγνωση, νοιώθεις σαν τον Αετό παγιδευμένο από ενα αμείλικτο κυνηγό, έτοιμο να σε κατασπαράξει. Κατά διαστήματα οι αρμοί χαλαρώνουν, σπάνε, κόβονται, χάνουν τη συνοχή τους. Τότε το κούτελο υδρώνει, τα μάτια πετάγονται έξω απ τις κόγχες. Πετιέσε επάνω και ορμάς να σπάσεις την πόρτα με το κεφάλι και αφού σε προλάβουν οι συναγωνιστές σου ταράζεσαι όλόκληρος, σπαρταράς για αρκετό διάστημα σαν ψάρι. Στην αγκαλιά τους ουρλιάζεις, βγάζεις αφρούς απ το στόμα και μετά χαλαρώνεις. τα μάτια γίνονται γυάλινα μοιάζεις πεθαμένος. Σε αυτές τις συνέπειες της απομόνωσης στήριζαν τις ελπίδες οι «αρμόδιοι» να αποσπάσουν την περιβόητη δήλωση.

Μετά την καταδίκη εκτός απ τους κατάδικους σε θάνατο, το τίμημα δεν ηταν ακριβώς η ζωή, αυτήν την άφηναν στο χρόνο, αλλά να διαφθείρουν, να υποτάξουν και να εξαγοράσουν αυτό που την έκανε τη ζωή να αξίζει: Να κουρελιάσουν την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Και επειδή και παλιά και κυρίως μεταπελευθερωτικά το καθεστώς προκειμένου να δικαιολογήσει για ποιό ακριβώς λόγο καταδίκαζε πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο τους ΕΑΜίτες. Τους αγωνιστές, που οχι μόνο καταδίκαζε αλλα την «Τρίτη Μέρα Κατά τα Γραφάς» τους έστελνε στο Αγιο Πέτρο. Προκειμένου λοιπόν, να κουρελιάσει την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια και να δώσει άφεση αμαρτυών στον εαυτό του για το προμελετημένο έγκλημα, οχι μόνο καθιέρωσε, αλλα ταύτισε τη ζωή με τη δήλωση, οπότε όποιος δεν εκανε δήλωση και εκτελέστηκε ενώ μπορούσε να σωθεί, δεν φταίει τα καθεστώς αλλα αυτός που δεν θέλησε να ανταλλάξει τη ζωή του με τη δήλωση.

Σε παρόμοιες περιπτώσεις ο λαό μας λέει : Και γαλάτα και μαλλάτα και το αρνί θυλικό. Και καταδικάζουμε χωρίς να δικάσουμε, και σκοτώνουμε και τον εαυτό μας απαλάσουμε απ την ευθύνη!!! Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις εκτός απ τα τόσο αλλα εγκλήματα που χρέωσε στο ΚΚΕ, θεώρησε οτι και η άποψη που διατύπωσε το ΚΚΕ σαν αρχή οτι η : «δήλωση» δεν ειναι συνώνυμο του Ανθρώπου, που θεωρεί τον εαυτό του αγωνιστή για τα Ανθρώπινα κοινωνικά και ατομικά δικαιώματα, για Δημοκρατία, Ελευθερία και Αυτοδιάθεση. Για ίσες ευκαιρίες, κοινωνική Δικαιοσύνη, για αλληλεγγύη, συλλογικότητα, ειρήνη και σοσιαλισμό. Θεώρησε οτι μπορούσε να το μεταφράσει και αυτό σε έγκλημα και το χρέωσε σαν έγκλημα των εγκλημάτων και αυτό στο ΚΚΕ.

Και επειδή υπάρχουν πολλοί και από ανάμεσά μας ακόμα, που λένε οτι το κόμμα, η ομάδα ή και ατομικά ακόμα η απόφαση-εντολή να μην κάνουν δήλωση τα μέλη του κόμματος ηταν εγκληματική, γιατί εκτός των αλλων συνεπειών που αυτή η απόφαση συνεπάγεται, ειχε έστειλε αρκετούς θανατοποινίτες που αρνήθηκαν να κάνουν σήλωση στον Αγιο Πέτρο, ενω κάνοντας δήλωση μπορούσαν να σωθούν. Οτι το ίδιο ισχύει και για τους γονείς και κυρίως τις γυναίκες που ειχαν αφήσει στους πέντε δρόμους τα παιδιά τους, ενώ αν επιτρέπονταν σε αυτές τις μωμομάνες εστω, να κάνουν δηλωση δεν θα στερούνταν τα παιδιά τους την χαρά των γονιών. Η αρνηση των γυναικών και ειδικά αυτών που άφησαν πίσω μωρά παιδιά, μα και αυτές που τα πήραν μαζί τους, γέννησαν στην εξορία ή τη φυλακή και ηταν πολλές, αφού δεν έκαναν δήλωση να πάνε να προστατεύσουν τα παιδιά τους, τους αποδώθηκε η μομφή

οτι δεν «νοείται να είσαι Μάνα να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου και να αδιαφορείς για τα δικά σου»! Για τους άσχετους με το κοινωνικό γίγνεσθαι, θα έλεγα και με όλο τους το δίκιο καλά έκαναν και το έλεγαν. Οσο για τους γνώστες, θα έλεγα οτι πριν πιστέψουν οτι αυτό αποτελεί «έγκλημα» ας το ξανά σκεφτούν

Αλλωστέ αυτό ηταν το Σλόγκαν οταν μας βασάνιζαν: «δεν λυπάσε τα παιδιά και τη γυναίκα σου», στον παντρεμένο, «τη Μάνα και την γκόμενα στον ανύπαντρο» ή το «κόμμα ρέ δεν σε άφησε να παντρευτείς», ενώ έπεφταν οι βουρδουλιές και περνούσαν την φάλαγγα στα πόδια. Οσο για την γυναίκα που τόσο πολύ την επικαλούνταν σαν δεδωμένο να συνεργαστούμε μαζί τους στην ασφάλεια, το στρατοδικείο και τη φυλακή για να κάνουμε δήλωση, άφηναν πάντα και τις αντίστοιχες αιχμές οτι...

Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, έχοντας την πείρα από την κατασκευασμένη πτωματολογία που η μετακύλησή της στην Αριστερα ηταν ενα τεράστιο πλήγμα στο βασικό όπλο της Αριστερά, την ηθική που δεν ειχαν οι κατασκευαστές της πτωματολογίας, προκειμένου να θίξουν ηθικά και ιδεολογικά την Αριστερά, το συνέδεσαν και με το Ανθρωπιστικό και Δημοκρατικό περιεχόμενο που η Αριστερά δείνει στο αγώνα. Η απαγόρευση λένε απ το κόμμα της δήλωσης απ μόνο της διαψεύδει οχι μόνο το περιεχόμενο αλλά και τον ισχυρισμό οτι ο αγώνα της Αριστεράς αποβλέπει στη Δημοκρατία γενικά και στην προσωπική ειδικά. Αυτό σε ό,τι αφορά την εξουσία και τον ιδεολογικό αντίπαλο ειναι κατανοητό και αποδεκτό. Ιδεολογικός αντίπαλος ειναι. Αυτά έλεγε και θα λέει. Παλιά συνελλάμβανε, βασάνιζε, έστελνε εξορία, καταδίκαζε και εκτελούσε. Τωρά που οι αγώνες του λαού και η παγκόσμια κοινή γνώμη της στέρησαν αυτό το απάνθρωπο μέσο κάνει προπαγάνδα. Προσπαθεί να πείσει τον κόσμο οτι η Αριστερά, δεν ειναι αυτά που λέει, αλλα αυτά που κάνει. Και ανάμεσα σε αυτά ειναι και το γεγονός οτι δεν επιτρέπει στα μέλη να κάνουν «δήλωση μετανοίας» ούτε και σε αυτούς τους μελλοθάνατους για να σώσουν με τη δήλωση το κεφάλι τους, μα ούτε και τις μωρομάνες να κάνουν για να πάνε κοντά στα απορφανισμένα παιδιά τους.

Ακούγοντάς τα αυτά οι απλοί άνθρωποι (γι αυτούς άλλωστε τα λένε) με το δίκαιο τους τα πιστεύουν. Δεν μπορούν να κατάβουν πολύ περισσότερο να δικαιολογήσουν, πως ειναι δυνατόν να ισχυρίζεσαι οτι αγωνίζεσε για τους αλλους και να θυσιάζεις τη δική σου λευτεριά και τη ζωή σου ακόμα. Να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου, που ειναι μια αφηρημένη έννοια και να αγκαταλλείπεις τα σπλάχνα σου απροστάτευτα στους πέντε δρόμους;

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, έκανε την εμφάνισή του το φαινόμενο του πολέμου. Ιστορικά οι πόλεμοι χωρίζουν βασικά σε : αμυντικούς, σε επιθετικούς-κατακτητικούς και σε απελευθερεωτικούς. Εκτοτε η κάθε μορφή εξουσίας, προκειμένου να προστατεύσει τον εαυτό της και τα σύνορα του χώρου που εχει υπό την καταχή της (αμυντικός) ή προκειμένου να επικτείνει τα σύνορα (κατακτήτικός) δημιουργούσε ένοπλα ιδιωτικά τμήματα στην αρχή και αργότερα επιστρατεύει υποχρεωτικά και εκπαιδεύει στα όπλα την Νεολαία, ετσι ωστε να ειναι έτοιμη γι αυτού του είδους των πολέμων. Συμβαίνε ομως κάποια λαότητα να ειναι υπόδουλη μακρόχρονα. Και οταν με την πάροδο του χρόνου συνειδητοποιήσει τη σκλαβιά, τότε αρχίζει να οργανώνεται μια Ενθική Απελευθερωτική οργάνωση (απελευθερωτικός). Τέτοιος ηταν το 1821 ο πόλεμος των Ελλήνων. Το ίδιο συμβαίνει και οταν μια χώρα κατακτηθεί απ μια άλλη. Ο λαός της κατακτημένης χώρας οργανώνει τον Εθνικό-Απελευθερωτικό του αγώνα, με σκοπό και στόχο να ξανά αποκτήση τη λευτεριά του. Τέτοιος ηταν ο Εθνικό, Απελευθερωτικό αγώνας του 1941.

Οταν στις 28/10/1940 η Ιταλία (κατακτητικός), μας κήρυξε τον πόλεμο σύσωμος ο λαός, έκανε αμυντικό πόλεμο. Και επειδη η Ιταλία δεν μπόρεσε λόγω της δικής μας σταθερής άμυνας προκειμένου να βγάλει την Ιταλία απ τη δύσκολη θέση, η Γερμανία για να σώση τον συνεταίρο της απ την ντροπή της ήττας, στις 6/4/1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και απ τις 30/5/41, που κατακτήθηκε και η Κρήτη, ολοκληρώθηκε η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά, Ιταλικά και αργότερα και απ τα βουλγαρικά στρατεύματα. Την ίδια μέρα 30/ προς 31/5/41 και πριν καλά καλά (όπως γράφω και σε αλλο σημείο) γιορτάσουν οι Γερμανοί τη νίκη, δυό ελληνόπουλα κατεβάζοντας τον αγγιλωτό σταυρό-σβάστικα απ την Ακρόπολη, εκφράζοντα τον πόθο και τη θέληση των Ελλήνων για απελευθέρωση. Με την πράξη τους αυτή σηματοδοτούν την απαρχή της οργάνωσης του Εθνικού Απελευθερωτικού πολέμου και στις 27/9/41 ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το (ΕΑΜ) και πολλές άλλες οργανώσεις οπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΕΚΑ, η ΠΕΑΝ κλπ. (απελευθερωτικός πόλεμος).

Οι άνθρωποι συνεπώς, σαν ελεύθερα όντα επιστρατεύονται υποχρεωτικά μόνο απ το κράτος προκειμένου να εκπαιδευτούν στη χρήση των όπλων για την διεξαγωγή ενος αμυντικού ή επιθετικού πολέμου. Στους απελευθερωτικούς πολέμου και τους κοινωνικούς αγώνες συμμετέχουν εθενοντικά. Στα ίδιο εθελοντικά συμμετέχουν και στα κόμματα, τους συνεταιρισμούς, τους συλλόγους και τις κοινωφελείς οργανώσεις. Συνεπώς τα περί απαγόρευσης απ την πλευρά ενος κόμματος να απαγορεύσει στα μέλη του, που συμμετέχουν εθελοντικά στο κόμμα και στη συγκεκριμένη περίπτωση του ΚΚΕ, να προτιμήσουν να εκτελεστούν και να μην κάνουν δήλωση, ειναι κάτι το ακατανόητο με την έννοια οτι δεν μπορούσαν τα μέλη του ΚΚΕ να παραβλέψουν την εντολή. Και ειναι ακατανόητο γιατί όπως εντάχθηκε στο κόμμα εθελοντικά, το ίδιο μπορεί και να φύγει οποιαδήποτε ώρα θεωρεί οτι στο εξής τα πιστεύω του κόμματος αυτού δεν τον εκφράζουν, πόσο μάλλον οταν μπορεί να σώσει με μια δήλωση τη ζωή του. Και ομως προκείμενου να μειώσουν το μεγαλείο των Ανθρώπων, που ενώ αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της χώρας για συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους τους έστειλαν στον Αγιο Πέτρο, δεν δύστασαν και οταν ακόμα ειναι φανερό, οτι τους δολοφόνησαν να τους σηκοφαντίσουν και να χρησιμοποιήσουν σαν επιχείρημα προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτά τα ιδεολογικό-πολιτικά εγκλήματα, που εν ψυχρώ διέπραψαν, σαν ενα ακόμα απ τα «εγκλήματα» που διέπραξε το ΚΚΕ και γενικότερα της Αριστεράς.

Επειτα στις εξορίες και τις φυλακές δεν ηταν μόνο κομμουνιστές. Υπήρχαν σοσιαλιστές και δημοκράτες πατριώτες, που προτίμησαν την εξορία, τη φυλακή και το εκτελεστικό ακόμα απ την ταπείνωση και τον εξευτελισμό της δήλωσης. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχε η θέση να μην κάνουν δήλωση τα μέλη, εκείνο που εχει σημασία ειναι αν η θέση αυτή για άρνηση της δήλωσης, βοήθησε ή έβλαψε το Αριστερό κίνημα και ειδικά τους συλληφθέντες, τους εξόριστους, τους φυλακισμένους και ειδικά τους θανατοπινίτες.

Εκείνο που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οι «Νικήτες» ειναι οτι ακριβώς αυτή η θέση για άρνηση της δήλωσης, η δήλωση απέκτησε την ανταλλακτική αξία που της απέδιδε η εξουσία. Αν δεν υπήρχε αυτή η θέση για άρνηση, αυτή η πολύφερνη νύφη για το καθεστώς, δεν θα ειχε αυτήν την ανταλλακτική αξία να : τελειώνει στην ασφάλεια το θέμα, να οδηγείτε στο στρατοδικείο, να απολύεται ο κρατούμενος απ την εξορία, να μειώνεται η ποινή, να αποφυλακίζεται και να μήν εκτελέται ο σε δεκάκις σε θάνατο θανατοποινίτης. Με τη «δήλωση» και μόνο εκατοντάδες άνθρωποι έσωσαν τη ζωή τους και χιλιάδες ηταν αυτοί που απολύθηκαν απ τα στρατόπεδα και αποφυλακίστηκαν. Και ηταν αυτοί που παρά την παράγραδο του ειχε η δήλωση «οτι δεν θα ξαναπάρω μέρος στην πολιτική» πρωτοστάτησαν να ανασυγκροτηθεί το λαϊκό

κίνημα και να φτάσει σε λίγα χρόνια η ΕΔΑ, να γίνει αξιοματική αντιπολίτευση το 1958. Συνεπώς η θέση για άρνηση της δήλωσης ειχε θετικά αποτελέσματα, ενεξάρτητα απ την πολύπευρη εκμετάλλευση που της έγινε απ την πλευρά του καθεστώτος.

Για το μελλοθάνατο οι κανονισμοί των φυλακών όλου του κόσμου εχουνε προβλέψει ορισμένα ευεργετήματα. Ενα απ τα «ευεργετήματα» ειναι οτι και την τελαυταία στιγμή ρωτάνε τον μελλοθάνατο:«Ποιά ειναι η τελευταία σου επιθυμία»; Ίσως ειναι ειρωνεία. Ίσως ειναι μια μετάνοια της Πολιτείας πριν ολοκληρώση το έγκλημά της. Ίσως τύψεις συνείδησης του νομοθέτη, που θέσπισε αυτή τη κτηνώδη συμπεριφορά του κράτους, απέναντι στον πολίτη και ειδικά σε αυτόν που καταδικάστηκε εις θάνατο για ιδεολογικούς και μόνο λόγους. Αν η καταδίκη σε θάνατο ενός ανθρώπου, που δεν συμφωνεί με το είδος της ζωής και τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας, δεν αποτελεί εκ προμελέτης και ειδεχθή εγκλημα, τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι τί σημαίνει έγκλημα. Και το πιό τραγικό καταδίκη σε θάνατο χωρίς αποδεδειγμένο με στοιχεία αντράνταχτα, που να επιβεβαιώνουν το έγκλημα, αλλα μια καταδίκη σε θάνατο με κατασκευασμένους και πολλές φορές πληρωμένους με το κομμάτι ψευδομάρτυρες και από έκτακτα στρατοδικεία που καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν. Την περίοδο αυτή εκτός απ ολα τα αλλα τραγελαφικά, παρουσιάστηκε έντονα και το φαινόμενο του δικαστικού φόνου. Καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν για φόνο ανθρώπων που ζούσαν ή και ίσως ζούν ακόμα αυτοί για τους οποίους καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν οι «κατηγορούμενοι» για τον φόνο τους. Αν αυτός δεν ειναι δικαστικός φόνος τότε ποιός ειναι;

Ακόμα από την διαμόρφωση του Αριστερού κινήματος στην Ελλάδα και ειδικά μετά την μετατροπή του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, το καθεστώς αντικατέστησε τον πολιτικό λόγο με το μίσος την βία και εκδίκηση. Αυτή η κοινωνιολογία της βίας, η έλλειψη συγκροτημένου λόγου και επιχειρημάτων να αντικρούσει τους ιδεολογικούς της αντιπάλους, κατέφυγε στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμούς που μοναδικό τους έργο ηταν να σπάζουν κόκκαλα και να αλέθουν συνειδήσεις. Με βασικό σύνθημα «θα λυγίσετε ή θα πεθάνετε» ήταν οι ίδιοι και οχι το ΚΚΕ που έδωσαν εκείνη την ξεχωριστή ανταλλακτική αξία στη δήλωση. Βέβαια το Αριστερό κίνημα και ειδικά το ΚΚΕ διαπαιδαγωγούσε τα μέλη του να υπερασπίζονται τις κομμουνιστικές ιδέες και αξίες

Ηταν τόση η βιασύνη να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, που πριν ακόμα μπούν σε ισχύ τα έκτεκτα μέτρα, οι Ασφάλειες και τα δικαστήρια ειχαν ήδη καταργήσει-ακυρώσει στην πράξη το Νομικό θέσφατο : «Ενοχος ένοχον ου ποιεί ένοχο» και τις όποιες αλλες αρχές του δικαιϊκού συστήματος, που ηταν υπέρ του κατηγορουμένου ειχε απομείνει απ την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τη δικαστική κατοχική δικαιοσύνη.

Ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας του ποινικού δικαίου, που εγκλημάτησε έκανε κάτι σε βρασμό ψυχής. Πιθανόν, γιατί θόλωσε το μυαλό του. Πάντος, οπως και να εχει διαπράχθει το έγκλημα την ώρα που έγινε το κακό, ο ανθρωπος δεν ηταν στα καλά του. Δεν έλεγχε τον εαυτό του. Το κατεστημένο ομως γιατί συνειδητά εκδικείται; Η πολιτεία οταν σκοτώνει «νόμιμα και παράνομα», δεν τα εχει χαμένα, ούτε ειναι εκτός εαυτού. Ο,τι κάνει το κάνει με νηφαλιότητα και με πλήρη γνώση των πράξεών της. Με μελέτες, σχέδια και αποφάσεις. Τα πάντα ειναι προμελετημένα εκ των προτέρων και στην εντέλεια: Ο «Νόμος» ο καταδότης, η σύλληψη, ο βασανιστής, ο δικαστής. Τα πάντα λειτουργούν στην εντέλεια : ο Εισαγγελέας στην αρχή και ο Βασικός Επίτροπος αργότερα, ο Παπάς το εκτελεστικό απόσπασμα, «χαριστική» βολή και νεκροθάφτες. Ακόμα και το τυπίκο, τη Ληξιαρχική πράξη

θανάτου, την εχει προβλέψει η Πολιτεία!!! Ολα αυτά για εναν κατάδικό του ποινικού δικαίου. Πόσο μάλλον για εναν πολιτικό αντίπαλο. Εναν ιδεολόγο. Εναν Ανθρωπο με ιδέες, όνειρα και οράματα, αφού αγώνες, και βήματα μπροστά χωρίς ιδέες, όνειρα και οράματα δεν γίνονται. Εναν αγωνιστή αλβανομάχο ή της Αντίστασης κατά της εχθρικής τριπλής κατοχής.

Και ολα αυτά γιατί δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν στο ΕΑΜ και την Αντίσταση συμμετοχικό πολιτικό ρόλο στις μεταπολεμικές πολιτικές εξελίξεις και κυρίως να του αμφισβητήσουν την προσφορά. .

Η εμφύλια τύφλωση δικαιολογεί άραγε, τα εκ των προτέρων αποφασισμένα και οργανωμένα ομαδικά εγκλήματα Ανθρώπων, που όρθωσαν το αναστημά τους και πρόταξαν τα στήθη τους στους Ιταλούς επιδρομείς και τους Ούννους κατακτητές, μα και σε αυτούς που οχι μόνο καθοδηγούσαν τους κατακτητές, αλλα συμμετείχαν και αυτοπροσώπως στο αποδεκάτισμα των Ελλήνων και το ξεθεμελίωμα της Ελλάδας και σε συνέχεια ηταν αυτοί που αντιτάχθηκαν στην εκ νέου κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους

Θα έχει το θάρρος άραγε αύριο η πολιτεία να αποκαταστήσει τη μνήμη, αυτών που έστειλε άδικα στα εκτελεστικά αποσπασματα; Αν κρίνει κανείς απ τον τρόπο και τον σκοπό για τον οποίο μας οδήγησαν στη δίκη, (οσοι βέβαια έφτασαν ώς εκεί) το μίσος και τη βιασύνη που έδειχνα να φτάσουν στο ποθητό αποτέλεσμα, που στόχο ειχε την εκδίκηση και εξόντωση αμφιβάλω. Αυτό θα μπορούσε ίσως να το κάνει η ιστορία αν την αφήσουν...Και αυτό γιατί το κράτος, που ειναι άλλοτε η ανοικτή και άλλοτε η συγκεκαλημένη προσωποποίησης της βίας και τους εγκλήματος, δεν θα επιτρέψει στον εαυτό του να το παραδεχθεί... Μακάρι να βγώ ψεύτης. Και το λέω αυτό γιατί το μεταπολεμικό κράτος, λειτούργησε με ενα και μόνο σκεπτικό την : καταπολέμηση του κομμουνισμού οχι με δημοκρατία και κοινωνικά μέτρα, αλλα με την εκδίκηση και την εξότνωση. Γι αυτό και ταύτισε τον Αντιστασιακό με τον κομμουνιστή και τον κομμουνιστή με το έγκλημα.

Για να πετύχουν το σκοπό τους οι μεταπολεμικές κυβερνήσης λειτούργησαν κανονικά το δίκαιο του ισχυρού, του νικητή και του επιλεκτικού ταξικού εγκλήματος. Σαν ισχυροί οι εκπρόσωποι του καθεστώτος, επέβαλλαν τους κανόνες του παιχνιδιού και αναγορεύτηκαν σε κριτές και τιμωροί. Αυτό αποδιδεικνύεται με τον ποιό τραγικό, μα και αληθινό τρόπο με την ανύπαρκη τιμωρία αυτών που βαρύνονταν για τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα που διέπραξαν υποτίθεται «αυτόνομα», αλλα στην ουσία υπο την καθοδήγηση του κράτους εφάρμοσαν στην πράξη την εξόντωση και διέπραξαν εγκλήματα που για τους ίδιους λόγους έμειναν ατιμώρητα. Ενώ διαπράχθηκαν όλων των ειδών και μορφών εγκληματικές πράξεις, δολοφόνησαν «νόμιμα» και παράνομα» χιλιάδες ανθρώπους και χιλιάδες ψευδομάρτυρες παρέλασαν απ τις αίθουσες των στρατοδικείων για να «στηρίξουν το «Νόμιμο» έγκλημα, δεν καταδικάστηκε μα ούτε δικάστηκε κάποιος για ψευδορκία και για φόνο απ αυτούς που «υποτίθεται» οτι λειτούργησαν «αυτόνομα» «αυτόδικα» και για «αντίποινα».

Τα αντίποινα ειναι μιά αλλη μορφή της αυτοδικίας. Αποκτούν βέβαια ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία, οταν τα εκτελεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη. Ειναι και αυτός ενας τρόπος που μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε πως ακριβώς λειτουργεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυροτέρου, ο οποίος «γράφει» και την ιστορία και μέσο της «ιστορίας» μεταμορφώνει τους συνεργάτες των κατακτητών στην κατοχή και δράσαντες «αυτόνομα» και «αυτόδικα» μεταπελευθερωτικά σε σωτήρες και ήρωες και τους αγωνιστές Εθνικής Αντίστασης προδότες!

Τα αυτόνομα, τα αυτόδικα και τα εγκλήματα που γίνονται για αντίποινα, οχι μόνο υπάγονται στην έλεγχο, αλλά και τιμωρούνται πιό αυστηρά απ τα όποια αλλα εγκλήματα, και αυτό γιατί εκτός του οτι περιέχουν πρόθεση και δόλο, δεν αναζητούν τον πραγματικό φτέχτη. Σκοτώνουν για το φόνο και μόνο, αφού αυτόνομα και αυτόδικα κάνουν αντίποινα. Αυτού του ειδούς τα εγκλήματα υπάγονται στα ασύγνωστα και σαν τέτοια δεν επιδέχονται συγνώμη και ατιμωρησία, πολύ περισσότερο αυτοί που αυτόδικια κάνουν αντίποινα δεν μπορούν να γίνουν «ήρωες».

Η εντολή του Τσιώρτσιλ ομως ηταν σαφής : «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη», που στην απλοελληνική σημαίνει οτι αποκλείει το διάλογο, την συμφιλίωση και την αφομείωση ακόμα.

Ο Τσέχωφ σε κάποιο σημείο λέει :«Πρέπει να εξελεώσης το παρελθόν για να μπορέσεις να ζήσεις το παρόν και το μέλλον». Το κράτος των Γιές Μάν, δεν διαθέτει αυτήν τη λεβεντιά που χρειάζονται αυτές οι ιστορικές πράξεις και αποφάσεις. Ποτέ δεν στάθηκε υπεύθυνο για τις όποιες πράξεις που ευθύνεται έναντι των πολιτών. Ποτέ δεν ευθύνεται για κάτι. Το ότι λειτουργεί και δρά ταξικά ειναι αναμφισβήτητο. Πως να δικαιολογήσει ομως κανείς την προσχεδιασμένη δολοφονία ανθρώπων που δεν συμφωνούν με τη χαμώ ζωή και τη μορφή διακυβέρνησης;

Ολα τα χρόνια της φυλακής, προσπαθούσα να ερμηνεύσω από πού πηγάζει τόσο μίσος, τόση βία, τέτοια κτηνωδία, τόση βαρβαρότητα και τέτοιος μισανθρωπισμός, και δεν μπόρεσα και ουτε μπορώ ακόμα να εντοπίσω την πηγή του. Αλήθεια που φώλιαζε τόσο μίσος, τόση κτηνωδία, τόση απανθρωπιά; Οι ανθρωποι που έδιναν αυτές τις διαταγές που επικαλούνταν οι βασανισταί μας οταν μας βασάνιζαν «κάτ εντολή». Το ίδιο δεν μπόρεσα να εξηγήσω γιατί τον τελευταίο πυροβολισμό εξ επαφής τον ονομάζουν «χαριστική βολή». Αλήθεια που φώλιαζε όλο αυτό το μίσος για τον συνάνθρωπο; Στις εγκληματικές φυλακές μόλις φτάσεις και περάσεις την εξώπορτα, σε παραχώνουν στους τάφους κελιά-κλουβιά και σου απαγορεύουν τα πάντα: χαρτί, μολύβι, βιβλία και όποια αλλά προσωπικά αντικείμενα. Ο ήλιος δεν περνάει από πουθενά, το φώς μέρα νύχτα αναμμένο σε στραβώνει, και η μαργαρίτα στο ταβάνι του κελιού αν την κοιτάξεις λίγη ώρα σε τρελαίνει. Το φαινόμενο αυτό δεν μπορέσαμε να το εξηγήσουμε, γιατί βάλαν αυτή τη μαργαρίτα στο ταβάνι και γιατί η μαργαρίτα, οταν την κοίταζες μερικά λεπτά άρχιζε να γύριζε σαν τρελή,

Οι πολιτικοί μηχανικοί, οι αρχιτέκτονες, οι διάφοροι και οι γιατροί και ειχαμε πολλούς, έδωσαν ο καθένας τη δική του εξήγηση. Οι πολιτικοί μηχανικοί και οι αρχιτέκτονες ειπαν πως ειναι σκόπημα κατασκευασμένη, ενω οι γιατροί εκτός απ την κατασκευή παίζει ρόλο και ο υποσιτισμός. Το κρύο σου τρυπάει τα κόκκολα, τουρτουρίζεις, δεν μπορείς να σταθείς όρθιος τρέμεις. Τα ρούχα ελάχιστα, αυτά που σου έφεραν απ το σπίτι και μια ή το πολύ δυό κουβέρτες της υπηρεσίας σαν τούλι. Οι ώρες του εγκλεισμού στο κελί πολλές, ο χώρος να κινηθείς ελάχιστος: Ενα δυό βήματα όλο κιόλα και αυτό οταν εισαι μόνος. Ομως τα στρατοδικεία δούλευαν ασταμάτητα και στο χώρο που ηταν για έναν, μέναμε τρείς και μερικές φορές τέσσεροι. Η μούχλα, ο συνοστισμός και η υγρασία, έκαναν τη ανάσα βαριά, αποπνικτική και δύσκολη

Αντί για παράθυρα τα κελιά ειχαν από ένα «αεραγωγό» στο δάπεδο και ενα στο ταβάνι. Ενα μέτρο μήκος και δεκαέξη εκατοστά ύψος. Τα κελιά τσιμεντένια και εντελώς γυμνά. Χωρίς θέρμανση, χωρίς κανέναν αλλο εξοπλισμό, καρέκλα, νιπτήρα ούτε και ενα καρφί να κρεμάσεις το σακάκι. Ο αέρας που δύσκολα ανανεώνονταν. Βρωμούσε απαίσια, οι βούτες (τουαλέτες-γκαζοτενεκέδες) που τις είχαμε μέσα στο κελί μέρα νύχτα, έκαναν την ατμόσφαιαρα φρικτή. Και τα ζωϊφια, οι κορίοι, οι κασταρίδες οι σκίπες, οι σάβρες και τα ποντίκια. Οταν έρχεται η ώρα για το κλείσιμο και πλησιάζει το βράδυ, τότε έρχονται και οι μαύρες σκέψεις για τη νύχτα που

πλησιάζει. Η ξενιασιά της ημέρας και για τους μή θανατοποινίτες, δίνει τη θέση της στην αγωνία που κρύβει το σκοτάδι που έρχεται. Κάνεις μεγάλη προσπάθεια να απαλλαγής απ αυτές τις σκέψεις και όποιες αλλες σκουτούρες, αλλα δεν τα καταφέρνεις πάντα.

Οταν φωλιάζουν οι σκέψεις αυτές που εχουν σχέση με την ίδια τη ζωή δεν φεύγουν, παρά μονάχα οταν έρθει το φώς της ημέρας. Ενας πρόσθετος λόγος του δεν φεύγουν ειναι γιατί ξέρεις πως το πρωϊ, δύο, τρείς, πέντε και κάποτε και δέκα σύναγωνιστές σου θα στηθούν στον τοίχο και αυτό σε πληγώνει σου σχίζει και ματώνει την καδριά. Σου κάνει και την ημέρα τη ζωή αβίωτη. Και αν ακόμα δεν εισαι θανατοποινίτης, στις εγκληματικές φυλακές η ζωή ειναι έξ ίσου δύσκολη. Τη νύχτα ο χάρος ειναι παρών, τον νοιώθεις δίπλα σου, εκεί που κοιμάται ο καταδικασμένος σε θάνατο συμπολεμιστής σου ή στο διπλανό κελί, που κάθε Βράδυ περιμένουν... Τη νύχτα και το σκοτάδι τα ζείς αγκαλιά με το χάρο, που από ώρα σε ώρα θα χτυπήσει την πόρτα...

Δεν υπάρχει πιό γλυκό πράγμα απ τον ύπνο. «Το ύπνο δεν εχόρτασα και τώρα αποσταμένος», τραγουδάει με καημό ο Γεροδήμος. Λίγο ύπνο αποζητάει ο πολιτικός κρατούμενος και ο θανατοποινίτης, ξένοιαστο και ήσυχο για να ξαποστάσει ψυχικά. Να ανανεώσει τις δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Στο μυαλό του θανατοποινίτη κονταροχτυπιούνται μέρα νύχτα η ζωή με το θάνατο. Η τιμή με την ατίμωση, το παλικάρι με τον κιοτή, ο απροσκύνητος με τον ταπεινωμένο. Με δυό λόγια ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, που θα πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Και αυτό το νιώθεις, το ζείς και συμπάσχεις μαζι τους. Οπως έγινε και αμέσως μετά την κατάκτηση της χώρας που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι ή το μαγάλο Οχι. Η σύγκρουση ειναι τραγική, τιτάνεια και υπεράνθρωπη. Και ηταν υπεράνθρωπη, γιατί έπρεπε να κάνεις οπως και τότε την επιλογή. Και το πιό τραγικό ηταν, οτι οπως τότε υπήρχε τρόπος να διαφορήσεις ή να σθ\υνεργαστείς και να είσαι με τους «νικητές» και τώρα μέσω της δήλωσης «μετανοίας» να μην εκτελεστείς α) Να ανασταλή η προσδιορισμένη για αύριο εκτέλεσή του. β) Να μειωθεί η ποινή του και γ) Σε λίγες μέρες να διαταχθεί η αποφυλάκισή του :«Να ζήσεις». Βέβαια το ίδιο ισχύε και για όλες τις άλλες ποινές.

Οσο ζείς ελπίζεις, ανασαίνεις, και κάθε μέρα κάνεις την ίδια συζήτηση με τον εαυτό σου, με την υπαρξή σου. Το πρέπει ή δεν πρέπει να κάνεις «δήλωση», ειναι ενα θέμα που κάθε μέρα το συζητάς με τον εαυτό σου και ανανεώνεις την απόφασή σου. Προχωράς, δεν κοιτάς πίσω. Κάποιοι κουράζονταν λύγιζαν τα πόδια και πέφτανε. Η φάλαγγα των αόπλων αγωνιστών αραίωνε, ευτυχώς με μικρές απώλειες. Στέκεσαι, τους απλώνει το χέρι, το αρνούνται. Κουράστηκε ο συναγωνιστής, νικήθηκε απ την αγωνία και την επιμονή του χάρου. Φεύγει με σκυφτό το κεφάλι, με τα γόνατα λυγισμένα και χαμηλά το βλέμα. Ο φόβος, το άγχος και η αγωνία του θόλωσε προς στιγμή τη σκέψη και το Νού. Οι καθημερινές εκτελέσεις σε αντίθεση με τις ομαδικές δεν άφηναν το χρόνο στο μελλοθάνατο να μεταθέσει το θέμα για αύριο, να το ξανασκεφθεί.

Δυό ή τρις μέρες και πολλες φορές περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τον καλούν στη διεύθυνση, και του ανακοινώνουν οτι ο Υπουργός, υπέγραψε την εντολή εκτέλεσης με την «ένδειξη» οτι αν κάνει δήλωση δεν θα εκτελεστεί και ο Διευθυντής, τον διαβεβαιώνει οτι οχι μόνο δεν θα γίνει, αλλά οτι και ο ίδιος θα κάνει μια ευμενέστατη έκθεση και πολύ σύντομα θα βρεθεί κοντά στους δικούς του. Η πάλη ανάμεσα στην ζωή και τον βέβαιο θάνατο ειναι άνιση. Αδυσώπητη, Τραγική. Αρνιέσαι την πίστη σου στις Ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά σου. Κλαίει που τα πρόδοσε, αλλά δεν μπορεί. Το κόστος που πρέπει να πληρώσει ειναι μεγάλο. Το νίκησαν ο χρόνος, η αγκούσα και ο θάνατος. Δεν μισείς αυτήν την ώρα, πονάς, πονάς

ακόμα πιό πολύ. Πονάς για τους εκτελεσμένους. Λυπάσε γι αυτούς που έγιραν το κεφάλι και αυτοκτονούν. Στη Γυάρο υπήρξαν αρκετές αυτοκτονίες...

Η λαχτάρα της ζωής ειναι τόσο μεγάλη, που και στις πιό φρικτές συνθήκες ο Ανθρωπος κάνει ό,τι μπορεί για να μη τη χάσει. Ελπίζει. Η ελπίδα ειναι η μόνη παρηγοριά για τον κατάδικο. Ειναι αυτή που πεθαίνει τελευταία. Αυτή τον κάνει να θέλει να κρατηθεί στη ζωή, οσο άθλια και αν ειναι και αυτό, γιατί πάντα ελπίζει σε κάτι καλύτερο. Αυτό φυσικά ισχύει και για τον θανατοποινίτη. Γιατί αυτός δεν ελπίζει μόνο, αλλα ειναι βέβαιος πως αύριο η ζωή θα ειναι πολύ καλύτερη απ τη άθλια, τη σημερινή, αφού γι αυτήν την καλύτερη ζωή αγωνίστηκε, ζεί και παλεύει. Για να υλοποιηθεί ο πόθος για καλύτερη, πρέπει και εδώ στον προθάμο του Αδή να αγωνιστείς για ανθρώπινους όρους διαβίωσης και για Ζωή.

Οι διαμαρτυρίες με το χουνί προς το λαό, παραστάσεις προς τη διεύθυνση και τα υπομνήματα στους άρμόδιους δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Ο υπαρχιφύλακας Γραμμένος των φυλακών Κέρκυρας κυνικός και σαδιστής καθώς ειναι, δεν κατορθώνει να κρύψει τις σκέψεις και τις αποφάσεις των ανωτέρων του. Και όταν ανακοινώσαμε οτι αν δεν λυθούν τα αίτηματα που θέσαμε για βελτίωση των όρων κράτησης και ζωής, θα κάνουμε απεργία πείνας, ανέλαβε-του αναθέσανε να απαντήσει αυτός στα αιτήματά μας. Ο θάνατος κάθε πρωϊ βρυχάται. Οι μελλοθάνατοι ειναι ζωντανοί Νεκροί και να η απάντηση :

«...Κύριοι, τί τα θέλετε όλα αυτά, αφού πρόκειται να σας εκτελέσουν . Σαν υπαρχιφύλακας σας το λέω: δεν θα μείνει ρουθούνι απ τους θανατοποινίτες και οι ισοβίτες, μα και οι εικοσάριδες θα τελειώσουν τη ζωή τους σε κάποιο κελί. Αν δεν κάνετε δήλωση είστε προγραμμένοι. Επειτα, ξέρετε κανένα χασάπη που προκειται να σφάξει τα αρνιά του την άλλη μέρα, και να τα ταϊζει παραπάνω απ ό,τι πρέπει να διατηρηθούν στη ζωή μέχρι την ημέρα της σφαγής; Ασφαλώς οχι, γιατί η τροφή θα πάει χαμένη. Το ίδιο συμβαίνει και με σάς. Θέλετε βελτίωση σισιτίου, λουτρό και είδη καθαριότητας να το κάνετε τί; Ζητάτε να ανοιχθούν παράθυρα στα κελιά για πιό λόγο; Είδη υγιεινής. Ολα αυτά ειναι αρλούμπες. Αφου λίγες μέρες ζωής μένουν στον καθένα, τί τα θέλετε αυτά. Οσον αναφορά το συνοστισμό που πράμγατι υπάρχει, με το ρυθμό που γίνοντα οι εκτελέσεις, και που από πληροφορίες που μας έρχονται, ο ρυθμός θα επιταχυνθεί αυτό τουλάχιστο το αίτημα θα λυθεί...Το καλό που σας θέλω πάρτε την Αγία Γραφή και διαβάστε οσο σας μένει καιρός αφού, ετσι και αλλιώς χωρίς τη δήλωση, δεν μπορήτε να γλυτώσετε το άχρηστο σαρκίο σας, σώστε τουλάχιστο την τελευταία στιγμή την ψυχή σας. Αλλά εσείς είσαστε άθεοι και αντίχριστοι, γι αυτό και ο θεός θα σας στείλει στην κόλαση».

Τις προθέσεις αυτές των αρμοδίων και κυρίως των πολιτικών μας αντιπάλων, δε χρειαζότανε ο κυνισμός του υπαρχιφύλακα Γραμμένου και όποιου αλλου αρχιφύλακα για να τις διαπιστώσουμε. Τις βλέπαμε κάθε μέρα, τις ζούσαμε στο πετσί μας. Μόνιμος υποσιτισμός, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, μύριες απαγορεύσεις και ο μακρόχρονος εγκλεισμό στο κελί ηταν η ζωή μας. Και με το παραμικρό : μιά λέξη ενα στραβοκοίταγμα στο πειθαρχείο. Μερικές μόνο ώρες έξω για τις ανθρώπινες ανάγκες. Τις αλλες θαμένοι ζωντανοί στο κελί χωρίς χαρτί, χωρίς μολύβι, δίχως βιβλίο και ξυραφάκια. Πριν βγούν οι νυχοκόπτες τρίβαμε τα νύχια το τσιμέντο. Το μόνο γραμμένο χαρτί που έβλεπαν τα μάτια μας ηταν δύο γράματα το μήνα που μας επίτρεπαν να πάρουν οι μελλοθάνατοι και βαρυποινίτες και τόσα να στείλουμε. Υπάρχαν και αυτοί, που ούτε αυτά τα δύο δεν τα έπαιρναν, γιατί οι δικοί τους βρίσκονταν σε ανταρτοκρατούμενες περιοχές. Κανένα γράμμα δεν έφτανε στα χέρια μας ολόκληρο. Δέκα αράδες έλεγε η διαταγή και σε κόλλα μικρή, σε αυτές που αυτοί προσδιόριζαν το μέγεθος και πουλούσε η Διεύθυνση. Κι όμως ούτε τις μισές σειρές δεν μας άφηναν να διαβάσουμε. Ο,τι δεν άρεζε στον στενοκέφαλο λογοκριτή τα

έσβηνε με μαύρο παχύ μελάνι, και αυτό ηταν ενα ακόμα μαρτύριο. Να μαντέψεις, να αποκριπτογραφίσεις σαν τί να έγραφαν άραγε οι δικοί σου σε αυτές τις σβησμένες σειρές, που αυτούς δεν τους άρεζε και το έσβησαν. Και αυτό το μαρτύριο κταρούσε μέχρις ότου έρθει το επόμενο γράμμα. Και αν το επόμενο έφτανε ολόκληρο στα χέρια.

Εμείς δεν μπορούσαμε να στείλουμε περισσότερα από δυό, οι οικογένειες όμως, παρά τη σφραγίδα που ειχαν οι φάκελοι, οτι και αυτοί δικαιούνται μόνο δύο, μπορούσαν να γράψουν και τρίτο αν ήθελαν. Εμας μας έδιναν μόνο δύο και αυτά ηταν πάντα τα δυό, που περιείχαν οικογενειακές δυσκολίες, στενοχώριες και βάσανα. Τα μόνα γράμματα που μας τα δίνανε ατόφια, ηταν αυτά που μιλούσαν για δήλωση η κατηγορούσαν τον αγώνα και το κόμμα. Τα γράμματα αυτά εκτός του οτι ειχαν την προτεραιότητα στην επίδοση, μας τα δίνανε χωρίς να τα υπολογίζουν, με τα αιτιολογικό οτι «Ανθρωποι είμαστε κι εμείς και συγκινούμεθα απ το δράμα των δικών σας»!

Εκεινο που δεν μπορούσαν να δούν οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι και οι άμεσα βασανιστές μας, ηταν οτι εμεις που είχαμε αρχίσει και συμμετείχαμε στο εσωτερικό ταξίδι του λαού μας προς τη Γή της επαγγελίας, με δημοκρατία και για να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, δεν ήμασταν σε αντιπαράθεση με τον εαυτό μας. Επειτα δεν νοιώθαμε ένοχοι. Δεν μπορούσαν να δούν ακόμα οτι είχαμε καταπιαστεί με ενα εθνικό-κοινωνικό θέμα απ τα πιό σοβαρά που αποσχολούσε απ το 21 ακόμα το λαό μας, οτι ηταν επόμενο να δεχθούμε οχι μόνο την αβεβαιότητα της επιτυχίας, αλλα και τις συνέπειες που αυτή η προσπάθεια συνεπάγεται να αλλάξουν μερικά πράγματα στη χώρα μας. Πως ηταν δυνατόν να μήν υπομένουμε και τα όποια μαρτύρια προϋπόθεται αυτή η προσπάθεια, οσο σκληρα και απάνθρωπα και ηταν; Δεν μπορούσαν να καταλάβουν οτι είχαμε επίγνωση ως ενα βαθμό οταν είπαμε το μεγάλο ΝΑΙ και ξεκινήσαμε.

Οπως κάθε ταξίδι μπορεί να εχει κάποιες συνέπειες, ετσι και αυτό το μοναχικό και εθελοντικό ταξίδι στον αγώνα για τη λευτεριά, ειναι ενα ταξίδι στο εσωτερικό σου κόσμο. Ξέρεις οτι σε τυχόν αποτυχία του αγώνα θα ειχε συνέπειες. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε τώρα στο μακράχρονο μοναχικό ταξίδι της φυλακής. Η απόσταση απ τις συνηθισμένες ασχολίες, σε οδηγεί πάντα σχεδόν, εστω και άθελα στην αναψηλάφιση της ζωή σου, την εξερεύνηση του παρελθόντος και στην επισήμανση των όποιων λαθών, ελλείψεων, παραλειψεων και άστοχων ενεργειών.

Με τον καιρό είχαμε συμφιλιωθεί με τη ζωή. Στη μνήμη ομως καθημερινά καταγράφονταν με τρόπο ανεξίτηλο το είδος της ζωής που μας πρόσφερε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι. Απ την ημέρα της σύλληψης, για τον καθένα σήμαινε οτι το καλύτερο κομμάτι της ζωής του, το πιό δημιουργικό, το πιό γόνιμο σε δυναμισμό και δράση τελείωσε. Ο κόσμος του και το μέλλον έγινε μια πένθιμη έρημο.

Στα πέτρινα χρόνια του ανελέητου διωγμού μας, τότε που όσοι επιζήσαμε απ αυτήν την καταστροφική αντικομμουνιστική λαίλαπα, που έπληξε τους αντιστασιακούς μα και το λαό, οσοι βρισκόμαστε στις φυλακές ή στην εξορία, αναπολώντας τα περασμένα και τα συγκλονιστικά εκείνα γεγονότα, δεν μπορούσαμε να συμφιλιωθούμε με την άποψη, οτι για όλα φταίνε μόνο οι άλλοι και οι ξένοι. Τις ατελείωτες μέρες και νύχτες, αυτών των ανείπωτων δοκιμασιών, συνειδητοποιήσαμε οτι συνέβησαν τότε πολλά και ανορθόδοξα πράγματα, πολλές ανεπίτρεπτες ενέργειες και ασυγχώρητες παραλείψεις, που βάραιναν αποκλειστικά εκτός απ τους άλλους και τη δική μας ηγεσία, και τον καθένα από εμάς χωριστά. Ομως την εποχή εκείνη μας έλλειπαν τα στοιχεία. Αυτο μας δυσκόλευε να τεκμηριώσουμε τις αναμφισβήτητα σωστές εκτιμήσεις μας. Ομως πάντα στις συζητήσεις καταλήγαμε στο συμπέρασμα,

οτι δεν ηταν τα λάθη εκείνα που έκριναν την έκβαση του αγώνα. Και κανένα, μα κανένα λάθος και αν δεν ειχε κάνει η ηγεσία, πάλι το ίδιο θα ηταν το αποτέλεσμα.

Βέβαια η Σταλινική διδασκαλία, που μπόλιασε μ όλα τα αρνητικά στοιχεία της την πιό ανθρώπινη ιδεολογία και νόθευσε ή ακύρωσε ανεπανόρθωτα τα σοσιαλιστικά ιδεώδη, φέρνει ακέραια την ευθύνη για την κατάρευση του «σοσιαλιστικού κόσμου», που μας συγκλόνισε όλους και μας άφησε άφωνους η πτώση του. Ολα τα αρνητικά αυτής της διδασκαλίας, μεταφυτεύτηκαν και στο δικό μας κόμμα. Αυτή η συγκεντρωτική λειτουργία του ΚΚΕ, δεν παρουσιάστηκε απ τη μιά μέρα στη άλλη, αλλά ειναι βαθιές και μακρόχρονες οι ρίζες της. Ξεκίνησε αμέσως μετά την προσχώρησή του στην Κ.Δ και σε συνέχεια αποδέχθηκε τους 21 όρους της. Το άρθρο 12 σε ό,τι αφορά την εσωτερική του λειτουργία καθιέρωνε τον όρο: «το κάθε ΚΚ για να εκπληρώσει το ρόλο του, πρέπει να ειναι οργανωμένο κατά τον πιό συγκεντρωτικό τρόπο, να εφαρμόζει σιδερένια πειθαρχία παρόμοια προς τη στρατιωτική και ο κεντρικός οργανισμός του να ασκεί μια αναμφισβήτητη επιβολή».

Ο όρος αυτός, ακύρωσε τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που ειναι η βασική αρχή λειτουργίας των Κ,Κ και στην πορεία του ολοκλήρωσε την αντιδημοκρατική του λειτουργία, έχοντας σαν πρότυπο το ΚΚ της ΕΣΣΔ, όπως το ειχε διαμορφώσει ο Στάλιν. Με αποτέλεσμα.

α) Η ηγεσία του ΚΚΕ, έδειξε μια πολιτική ανωριμότητα και μια πρωτοφανή έλλειψη και της πιό στοιχειώδους πολιτικής ευελεξίας. Απ την αρχή ακόμα φάνηκε ολοφάνερα οτι ο τρόπος λειτουργίας του δεν το καθιστούσε ικανό να ηγηθεί αυτού του ανεπανάληπτου και ηρωϊκού λαϊκού κινήματος. Για τον ίδιο λόγο δεν κατάλαβε, γι αυτό και δεν εκτίμησε, στην έκταση που έπρεπε τη μεγάλη τιμή που της έκανε αυτός ο υπέροχος λαός μας, να την αποδεχθεί και να την αναγνωρίσει να ειναι επικεφαλής του στο μεγάλο αυτό αγώνα και να του εμπιστευθεί τις τύχες του.

β) Δεν έδειξε δείγματα, οτι εχει αντιληφθεί οτι ο κόσμος που πλαισίωσε το ΕΑΜ, δεν ηταν ενας κόσμος ετερόφωτων οπαδών χωρίς γνώμη και γνώση. Δε μπορεσε να συνειδητοποιήσει οτι ο κόσμος αυτός δεν στρατεύτηκε στο ΕΑΜ, για να λύσει προσωπικά προβλήματα (οπως ισχυρίζεται η αντίπαλη πλευρά), αλλα με τα προσόντα, το ψηλό πολιτιστικό επίπεδο, την μόρφωση και δημιουργική φαντασία που διέθεται. Πίστεψε οτι η κατοχή ηταν μια ιστορική για την Ελλάδα εποχή. Μια εποχή που μετά την απελευθέρωση μπορούσαν να λυθούν τα προβλήματα οπως: τα εθνικά (εξάρτηση-διεκδίκηση), πολιτικά, κοινωνικό-οικονομικα, και πολιτιστικά, ετσι ώστε να μπεί η χώρα στην τροχιά της ανάπτυξης και της πρόοδου. Να πετύχουμε την μεταπολεμική αναδημιουργία της Ελλάδας.

γ) Ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν οτι ο πνευματικός τους ορίζοντας ηταν περιορισμένος, οτι τους έλλειπε η πολιτιστική και σε βάθος δημοκρατική προπαίδευση, το ίδιο και το μορφωτικό τους επίπεδο. Απ τους ηγέτες της πρώτης σειράς, δηλ του Πολιτικού Γραφείου, κανένας δεν ειχε πτυχίο ανωτάτης σχολής. Μονάχα ο Γ. Ζεύγος, η Χρύσα Χη Βασιλίου και ο Ν Πλουμπίδης, μετά το γυμνάσιο φοίτησαν, για ενα ακόμα χρόνο στο μονοτάξιο διδασκαλείο και έγιναν δάσκαλοι. Ετσι στα χρόνια της κατοχής αυτή η ηγεσία του παράνομου κόμματος ξαφνικά και αμέσως μετά από μιά μακρόχρονη στέρηση της προσωπικής τους ελευθερίας, τα βασανιστήρια και την μακρόχρονη απομόνωση, βρέθηκε επικεφαλής ενός πανίσχυρου λαϊκού κινήματος, που ειχε αγκαλιάσει την πλειοψηφία του λαού μας. Ενος κινήματος ΛαΪκου-Πατριωτικού και οχι ταξικού.

δ) Ανάφερα πιό πάνω οτι η χώρα μας κατέχει θέση-κλειδί στη Μεσόγειο. Οι Αγγλοι ειχαν σημαντικά συμφέροντα στη χώρα μας σε συνδιασμό πάντοτε με τη βαρύτητα που δίνανε, από στρατιωτική άποψη, στη σημαντική γεωγραφική θέση της Ελλάδας. Ειναι κοινό μυστικό, οτι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους στην

πατρίδα μας ηταν ασφυκτική. Ενα γεγονός καθοριστικής σημασίας ηταν- πίστεψαν οτι τη δικτατορία το 1936, την έκαναν οι Γερμανοί ενώ την έκαναν Αγγλοι. Οτι η εξάρτηση αυτή αρχίζει απ το 21 και συνεχίζεται χωρίς καμιά διακοπή μέχρι την άνοιξη του 1947. Το πολιτικό-οικονομικό κατεστημένο του τόπου μας, ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο και την αγγλική κυβέρνηση. Τίποτε δεν γινόταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Γι όλα αποφάσιζαν αυτοί. Και οτι για να τα εξασφαλίσουν αυτά τα προνόμια θα έκαναν και έκαναν την ένοπλη επέμβαση, την οποία επέμβαση βέβαια προσπάθησαν να τη δικαιολογήσουν και στην Ελλάδα και την παγκόσμια κοινή γνώμη οτι αν δεν επενέβαιναν οι κομμουνιστές θα έπαιρναν δικτατορικά την εξουσία.

Αν δεχθούμε οτι οι κομμουνιστές ήθελαν να πάρουν εστω και πραξικοματικά την εξουσία. Αυτό δεν ηταν δεδομένο, γιατί οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, οχι μόνο δεν το συνιστούσαν αλλά το απόκλειαν ενα τέτοιο γεγονός. Το καθιστούσαν εκ τωνπραγμάτων αδύνατο. Και το καθιστούσαν αδύνατο, γιατί οταν σκοπεύεις να πάρεις την εξουσία και μάλιστα πραξικοματικά, δεν βάζεις τον στρατό σου υπο την ηγεσία του αντιπάλου : των Αγγλων. Οι Αγγλοι θεωρούσαν οτι όποια και αν ειναι η εξέλιξη της ΕΑΜικής Αντίστασης η Ελλάδα, πρέπει να επανέθλει στην πριν του 1940 εποχή οσον αφορά τις σχέσεις τους με την Ελλάδα. Ετσι λοιπόν, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ειχε προαποφασισθεί οτι η Ελλάδα τους ανήκει. Προκειμένου να εγκλωβίσουν το ΕΑΜ, προετοιμάζουν τη διάσκεψη του Λιβάνου. Η διάσκεψη του Λιβάνου άρχισε στις 17/5/44 και στις 19/5/44. Ο Ηντεν που ηταν ο διαμορφωτής της αγγλικής εξωτερικής πολιτική γράφει :«Ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε να περιλάβουμε -το ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση » Η διατύπωση αυτής της φράσης δείχνει οτι θεωρεί την Ελλάδα αγγλικό προτεκτοράτο και οτι αυτοί ειναι οι αρμόδιοι να αποφασίζουν ποιούς θα περιλάβουν στην ελληνική κυβέρνηση. Ο κ Ηντεν αναφέρει ακόμα σ αυτό το σημαντικό έγγραφό: οτι

«Εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ, να καταλάβει την εξουσία την ώρα της αναχώρησης των Γερμανών». Γιατί το τονίζει αυτό; Για τον απλούστατο λόγο. Ξέρει πως αν περιέλθει η εξουσία στο ΕΑΜ, τότε οι Αγγλοι θα βρεθούν μπροστά σ ενα τετελεσμένο γεγονός, μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα να εχουν γίνει οι δυνάμεις της Αντίστασης, η Ντε Φάκτο κυβέρνηση της χώρας. Για να μην τους συμβεί αυτό το κακό έγινε πρώτα η Συμφωνία της Λισαβώνας, ανάμεσα στον Τσώρτσιλ-Χίτλερ, μετά η συμφωνία του Λιβάνου και σε συνέχεια αυτή της Καζέτρας. Βεβαια η άποψη αυτή ηταν εσφαλμένη. Και αυτό γιατί το ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜκός κόσμος, ειχαν χαράξει την πολιτική πορεία τους και το ειχαν κατ επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Για αυτό άλλωστε συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δέχθηκε τη συμφωνια της καζέρτας και έθεσε τον ΕΛΑΣ υπ την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού.

Επειδή πιό πάνω καταλόγισα μια σειρά δεδομένα-λάθη που στάθηκαν η αιτία να ηττηθεί αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό Εθνικό-Απελευθερωτικό Λαϊκό Κίνημα. Και οτι η ήττα του, κατά κάποιον τρόπο οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στα λάθη που έκανε το ΚΚΕ. Θεωρώ οτι αυτή η άποψη δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή στο σύνολό της, χωρίς να γίνει η αντίστοιχη εκτίμηση με το τι έμεινε απ το ΚΚΕ μέχρι τον πόλεμο του 40. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτούργησε στη διάρκεια της κατοχής και ποιούς ειχε εν δυνάμει αντιπάλους. Βέβαια, έγιναν λάθη, αρκετά και μερικά απ αυτά ηταν σοβαρά και άμεσα η έμμεσα συνέβαλαν στη αποτυχία του κινήτος, δεν ηταν ομως αυτά που την καθόρισαν. Η αποτυχία του ΕΑΜικού κινήματος ηταν προ πολλού αποφασισμένη. Πολλά απ αυτά που σήμερα με ευκολία τα χαρακτηρίζουμε λάθη, ηταν επιβεβλημένα απ τους εν δυνάμει αντιπάλους του

κινήματος. Η προσφορά του λαού και του ΚΚΕ ανεξάρτητα απ το αποτέλεσμα, ηταν και παραμένει οχι μόνο τεράστια αλλα και ιστορικά ανεκτήμητη.

Ο λαός οργανωμένος στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής έγραψε ιστορία. Αφησε υποθήκες για τις επόμενες γενιές. Το γεγονός οτι το μεταπολεμικό κατεστημένο χρειάστηκε να γίνει δολοφόνος και εμπριστής σωμάτων και ψυχών για να την κρύψει απ το λαό, και δεν τολμά και σήμερα ακόμα να πεί την αλήθεια για το τί έγινε στη διάρκεια της κατοχής: ποιός πολέμησε ποιόν, ποιός συνεργάστηκε και ποιός της γύρισε την πλάτη, δείχνει οτι το κατεστημένο ηταν αυτό που...

Και ήρθε η απελευθέρωση. Ο λαός της Αθήνας κατά την υποδοχή των μελών της ελληνικής κυβέρνησης και των άγγλων επισήμων για να εκφράσει την χαρά του για την απελευθέρωση και τον ενθουσιασμό του. Ξεχύθηκε στους δρόμους να τους καλοσορίσει- ζητωκραύγαζε και τραγουδούσε τα ηρωϊκά τραγούδια της Αντίστασης. Οι αγγλοι επίσημοι, ο Μακ-Μίλαν, τότε Υπουργό για τα θέματα της Μεσογείου και μετάπειτα Πρωθυπουργός, ο Πρεσβευτή Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ και οι τρείς στο ίδιο αυτοκίνητο παρακολουθούσαν σε όλη τη διαδρομή έκθαμβοι μέχρι το Σύνταγμα αυτό το καταπληκτικό θέαμα. Φαίνεται δε οτι τόσο πολύ τους εντυπωσίασε, ωστε σε μια στιγμή ο Μάκ-Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και πόση ηταν η επιρροή του στο λαό. Απευθυνόμενος στους συνεπιβάτες του-το εχω ξανά πεί-τους έδωσε με μιά φράση του το στίγμα των εκτιμήσεών του : «ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ».

Ετσι λοιπον, το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε απ τον Αύγουστο του 1943 για την επαναφορά της χώρας στο προπολεμικό καθεστώς. Στο φοβερό αυτό στοιχείο προστέθηκαν και οι υποδείξεις του Ηντεν προς τον Τσιώρτσιλ «θα μπορούσαμε να περιλάβουμε και το ΕΑΜ σε μιά εθνική κυβέρνηση...» και το «εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία τη στιγμή που θα αποχωρούσουν οι Γερμανοι». Αν σε αυτά προστεθούν και οι εκθέσεις του κ Κρίς, που ειχε σαφή επίγνωση του τί αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και ιδιαίτερα το ένοπλο τμήμα του. Αυτόν υπολόγιζαν περισσότερο-τον ΕΛΑΣ. Ο Κρίς δεν ηταν κανένα τυχαίο πρόσωπο. Ηταν ο αρχηγός της αγγλικής στρατιωτικής αποστολής. Ο πρώτος σύμβουλός του Τσιώρτσιλ. Αυτός τον ενημέρωνε απ ευθείας, για τα τεκτενόμενα στην κατεχόμενη Ελλάδα.

Ανεξάρτητα απ τα λάθη, που έκανε η ηγεσία της Αντίστασης, οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, έδειξαν οτι δεν ειχαν το μεγαλείο να συλλάβουν το σύνολο των προβλημάτων, που θα μπορούσαν να λυθούν μεταπολεμικά με την ομοψυχία και την εθνική ενότητα που ειχε επιτευχθεί στη διάρκεια της κατοχής, με την επιμονή και ακούραστη προσπάθεια του ΕΑΜ, με αποκορύφωμα την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αν αντιδρούσε διαφορετικά : χωρίς το «δεν μιλάμε με δολοφόνους, δεν συζητάμε τους χτυπάμε». Χωρίς καταστολή, αντίποινα και κυρίως εκδίκηση εναντίον ανθρώπων, που στις πιό δύσκολες και τραγικές στιγμές της πατρίδας, δεν δύστασαν να προτάξουν τα στήθη τους στους κατακτητές, δείχνει το προσχεδιασμένο αποτέλεσμα.

Αν δεν ξεκινούσαν απ την αντίληψη πως: «οταν ο λαός σηκώνει κεφάλι η φρουρά οπλίζει και με το πρώτο βήμα πυροβολεί». Αν δεν λειτουργούσε με την σκέψη οτι ο λαός δεν μετράει, υφύσταται τη θέληση μερικών. Αυτών που η επιδεξιότητά τους συνίσταται στο να κάνουν τον λαό να πιστέψει, πως αυτός κάνει-γράφει την ιστορία, ενώ στην πραγματικότητα γι αυτούς ο λαός ειναι ένας μεγάλος οργανισμός, χωρίς κεντρικό νευρικό σύστημα και τόσο ανόητος, οσο και ενας δεινόσαυρος. Αν δεν πίστευε πως η ιστορά προχωράει μόνο με τη δράση ορισμένων αποφασιστικών ατόμων χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα άτομα σε κάθε περίπτωση δεν παίζουν τον

δικό τους ξεχωριστό ρόλο. Και το ακόμα χειρότερο, αν δεν ηταν πεποίθησή τους, οτι η θέση του λαού στη συγγραφή της ιστορίας, ειναι να συμβάλει στην προμήθεια της πρώτης ύλης- αίμα και πτώματα-για τη συγκραφή της.

Πολλοί ηταν οι λόγοι που η Δεξιά, ήθελε να δολοφονήσει τους αγωνιστές της Αντίστασης και σε συνέχεια να καταχωνιάσει την ιστορία της ΕΜικής Αντίστασης α) Η Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική και το βασικότερο, δεν οργανώθηκε απ την Αγία τριάδα και γι αυτό δεν την έλεγχε. β) Αφού λοιπόν, δεν τον έλεγχε το λαό σε συνεργασία με τους ξένους Γερμανούς να μήν υπάρξει Αντίσταση και αν υπάρξει να κτυπηθεί και με (Αγγλους) ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον υποτάξουν και σε συνέχεια να αποδεκατίσει ό,τι έμεινε απ τις γενιές του 1920-30 και τις εν ενεργεία του 1930-40. Των γενιών που παρά τη δική της θέληση και έγκριση τόλμησαν να τα βάλουν με τους τρείς κατακτητές. Και το πιό άσχημο να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό (65,000 ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ) ικανό, να αποσχολήσει 12-15 εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες να στηρίξει το διώξιμο των κατακτητών απ τη χώρα στις δικές του δυνάμεις και παράλληλα να βοηθήσει αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Και το ακόμα πιό άσχημο να οραματίζεται Δημοκρατικές διαδικασίες οσον αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.

Ε! Οχι πιά και Δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πάρα πολύ και ειναι απ αυτά τα «εγκλήματα» που για κανένα λόγο δεν μπορεί να επιτρέψει καμιά άρχουσα τάξη στο λαό. Και πολύ περισσότερο να τα συγχωρήσει.

Αν γινόταν αποδεκτή έστω και κατά διάνοια αυτή η άποψη, οτι λαός σε αντίθεση με τις εντολές της «ηγεσίας» που εγκατάλειψε την Ελλάδα, οτι από μόνος του και εθελοντικά αποδέχθηκε και στήριξε την διακήρυξη του ΕΑΜ με την καθοδήγηση του οποίου, στη διάρκεια της κατοχής, έκανε τις όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν σε έμψυχο και άψυχο υλικό, να φέρει σε πέρας αυτό τον τιτάνιο αγώνα με επίγνωση οτι αυτός γράφει την ιστορία. Εναν αγώνα πρωτόγνωρο και αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, και την παγκόσμια κοινή γνώμη, έπρεπε να γίνει αποδεκτό οτι πράγματι την ιστορία την γράφει ο λαός. Μια τέτοια αποδοχή, θα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα πιστεύω της κάθε άρχουσας τάξης. Ηταν κάτι απαράδεκτο, κάτι που θα ανέτρεπε οχι μόνο τα πιστεύω τους, αλλά θα αποτελούσε και την αρχή για τη διάλυση της κεφαλαιοκρατικής διεθνούς.

Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογείς ταπεινώσεις. Αυτά τα σπαράγματα ψυχής ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπωλούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας απ την μιά στην αλλή περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να τα ξεχάσεις, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ουτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω απ τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την αποφυλάκιση απ τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς.

Τα γραφτά μου, δεν ειναι τίποτε παρά σπαράμγατα λόγου και μνήμης.Το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος μου για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκα αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενείς και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου και βυθίζεσαι σε μιά άβυσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε. Τίποτε το ευχάριστο η λαγοκρισία δεν το άφινε να φτάσει σε σένα.

Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάνε όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πεί, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα του επιβάλει το καθεστώς. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένα στο λαιμό τα αυτόματα, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και πριν ακόμα αρχίσει να νυκτώνει άρχιζε το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».

Στις φυλακές τις Κέρκυρας για τρείς σγκεκριμένους λόγους τα μέτρα φρούρησης ηταν αυστηρή, πυκνή και αδιαλειπτη. Ο πρώτος ηταν οτι στις φυλακές της Κέρκυρας κρατούνταν κατά κύριο λόγω τα στελέχη, βαρυποινίτες και θανατοποινίτες. Ο δεύτερος λόγος ηταν οτι η πόλη της Κέρκυρας, εχει τεράστιους υπόγειους διαδρόμους (κατακόμβες) και ο τρίτοςς επειδή ειναι πολύ κοντά στην Αβλανία φαβόταν τυχόν απόδρασή μας ή και τυχόν απέλευθέρωσή μας από τον Δημοκρτικό Στρατό. Τα τρεία αυτά υποθετικά δεδομένα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κρατουμένων στις φυλακές της Κέρκυρας, παρά το γεγονός οτι θεωρούνταν υψίστης ασφαλείας.

Οι εκτελέσεις καθημερινές. Το σκηνικό-τελιτουργικό το ίδιο. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφώμενα προς Εμάς. Ειχαν ζωγραφισμένη μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Μια εικόνα που οσοι τη ζήσαμε δεν θα την αποχωριστούμε ποτέ. Ηταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στα Ανθρώπινα ιδανικά και το δίκαιο του αγώνα. Με λεβεντιά και αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες. Δεν συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν Ανθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα που αυτόν τον τεράστιο Ανθρώπινο πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, δεν προρέσαμε να τον αποθανατήσουμε λογοτεχνικά και φωτογραφικά. Με λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξολόγιο και αν εχει αυτός που θα αποπειραθεί να απεικονήσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα. Αυτήν την ψυχική ανάταση. Αυτήν την ενσυνείδητη θυσία.

Για να παραμείνεις Ανθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μή χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με έμας. Παρά τον δικαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσεις. Πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι απ εμας θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας, να εξιστορίσουν και τις καλέ ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα και τη ζωή στις φυλακές και τις εξορίες.

Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Χωρίς προοπτική και μέλλον.

Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλάγη ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ τις στρατοδικεία που δούλευαν με απεριόριστο ωράριο και οχι μόνο συμπλήρωναν τα κενά, αλλά σε καιρούς αιχμής πρόσθετα και απ ενα ακόμα σε κάθε κελι. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Κλειστοί κατάκλειστοι Γύριζε μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Στον ίδιο ρυθμό. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός.

Και οταν ύστερα από μιά ακόμη μαύρη και βασανιστική μέρα έκλεινε η πόρτα του κελιού πίσω σου, αφού δεν εχεις τίποτε αλλο να πείς λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Κάτι θα αλλάξει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ιδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχηφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:

- «Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ητανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ηρθε η ώρα σας». Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί. Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια.

Προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει. Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετα θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα.

Αρκετοί μελοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα

παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μήν σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...

Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία. Παρέδινε η φυλακή τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολλές αμέτρητες φορές. Κάθε φορά που ετοίμάζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας κλπ: μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα. Την Ελλάδα που οι πρόγονοι την αναστήσανε από την τέφρα και μας την εμπιστεύθηκαν να την φυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού και με τη ζωή μας ακόμα. Γι αυτούς ακριβώς τους θανάτους: «Χαμένοι τέτοιοι θάνατοι δεν πάνε» λέει ο Σικελιανός

Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που δεν ειχε γυρισμό. Και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963, για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και τότε, αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι και το Λακί της Λέρου.

Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλονία, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμεις τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος, μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ουτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. Ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσετε και σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η σκοτοδίνη δίνει τις πρώτες στροφές. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελώνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θελεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι

στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγώνια. Το ίδιο και η υγρασία. Ο ουρανός τις περισσότερες μέρες του χρόνου ειναι μαύρος. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.

Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας. Οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονας γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφου τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν τον Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένων τους, που κατά την αποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης, ενα χωνί και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση, οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο. Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση. Φονική.

Υπουργεία και Διευθύνσεις, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Να λιγοστέψουν οι ιδεολικοί αντίπαλοι. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Στον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ. Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης εκτός του οτι βρήσκεται σε απόσταση ένος και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σήτα σε βαθμό που δυσκολεύουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιομένους. Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτηματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μιά διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιό απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσχες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...

Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχηφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχηφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολιτής, ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι

μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά μόνο από αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.

Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε.

Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.

Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, ετσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγούτου. Πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόωνση) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται

σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον, που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια.
Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο»; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ